

OFFICIA SANCTORUM

A SANCTA SEDE NUPER ADPROBATA

ET

Pro temporum varietate diversis in codicibus impressa

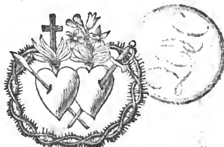
NUNC AUTEM

In unum simul collecta, atque digesta

Cura ac diligentia Archiconfraternitatis

Regii Cleri

AD EJUSDEM USUM, ATQUE UTILITATEM.

EX TYPOGRAPHIA BELLICA

ANNO A NATIVITATE DOMINI MDCCCXXX.

Die xiv. Januarii.

In festo Sancti Potiti Mart. Duplex.

In primis Vesp.

Antiphona. Potitum, *cum reliquis de laudibus, ut infra.*

Psalmus. Dixit Dominus, *cum reliquis de Dominica, et loco ultimi psalmi*, Laudate Dominum.

Capitulum. *Jacob.* 1.

Beatus vir qui suffert tentationem, quoniam cum probatus fuerit, accipiat coronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus se.

Hymnus.

Invicta virtus Martyrum,
Et alme Custos omnium
Jesu, Potiti laudibus
Adsis Olympi e vertice.
Infirma mundi deligens
Ut conterantur fortia,
Illum virili pectore
Adhuc replesti parvulum.
Hinc ipse victor nobilis
Domum, Parentes, omnia
Vultu sereno despicit
Tibique adhaeret arctius.
Honor, decusque debitum
Sit Trinitati jugiter,
Quae per Potitum Coelica
Nobis rependat munera. Amen.

℣. Gloria, et honore coronasti eum Domine.
℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.
Ad Magnificat Antiph. Respexit Dominus humilem servum suum Potitum, et posuit diadema Regni in capite ejus, atque ex hoc beatum illum dicent omnes generationes.

Oratio.

Deus, qui nos Beati Martyris tui Potiti annua celebritate laetificas; concede propitius, ut de cujus triumphali agone laetamur in terris, ad ejus gloriae consortium pervenire feliciter mereamur in Coelis. Per Dominum.

Et fit commemoratio S. Felicis Mart.

Ad Matutinum Invitatorium. Regem Martyrum Dominum * Venite adoremus. *Psalm.* Venite exultemus.

Hymnus.

Jam de paterno carcere
Saevi ad tribunal judicis
Puero Potito protinus
Certamen instat acrius.
Blandis tyrannus vocibus
Frustra lacessit, postmodum
Minis perurget, offerat
Thus, aut daturus sanguinem.
Princeps suorum militum
Se Christus offert lauream,
Interque coetus Martyrum
Sedem merenti destinat.
Honor, decusque debitum
Sit Trinitati jugiter,
Quae per Potitum Coelica
Nobis rependat munera. Amen.

In primo Nocturno Antiph. Beatus Potitus non abiit in consilio impiorum, et in via peccatorum non stetit, sed in lege Dei fuit voluntas ejus die, ac no-

cte. *Psalm.* Beatus vir, *cum reliquis. Psal.* de communi unius Mart.

Antiph. Insurrexerunt impii adversus Dominum, et adversus Sanctum suum: qui habitat in coelis irrisit eos. *Psal.* Quare fremuerunt.

Antiph. Factus est Dominus servo suo turris fortitudinis a facie inimici. *Psal.* Domine quid multiplicati sunt.

℣. Gloria, et honore coronasti eum Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

De Libro Ecclesiastici. *Lectio I. Cap.* 51.

Confitebor tibi Domine Rex, et collaudabo te Deum Salvatorem meum. Confitebor nomini tuo, quoniam adjutor, et protector factus es mihi, et liberasti corpus meum a perditione, a laqueo linguae iniquae, et a labiis operantium mendacium, et in conspectu astantium factus es mihi adjutor. Et liberasti me secundum multitudinem misericordiae nominis tui a rugientibus praeparatis ad escam: de manibus quaerentium animam meam, et de portis tribulationum, quae circumdederunt me: a pressura flammae, quae circumdedit me, et in medio ignis non sum aestuatus: de altitudine ventris inferi, et a lingua coinquinata, et a verbo mendacii, a rege iniquo, et a lingua injusta.

℟. Verbera carnificum non timuit Sanctus Puer tuus, moriens pro Christi nomine: * Ut haeres fieret in domo Domini.

℣. Tradidit corpus suum propter Deum ad supplicia. Ut etc.

Lectio II.

Laudabit usque ad mortem anima mea Dominum, et vita mea appropinquans erat in inferno deorsum. Circumdederunt me undique, et non erat qui adjuvaret. Respiciens eram ad adjutorium hominum, et

non erat. Memoratus sum misericordiae tuae Domine, et operationis tuae, quae a saeculo sunt; quoniam eruis sustinentes te, Domine, et liberas eos de manibus gentium.

℟. Invictus Dei athleta agonem suum Domino precibus commendabat. * Et mori pro Christo semper optavit, et votis omnibus expetivit.

℣. Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque creatura alia poterit me separare a charitate Dei. Et mori etc.

Lectio III.

Exaltasti super terram habitationem meam, et pro morte defluente deprecatus sum. Invocavi Dominum Patrem Domini mei, ut non derelinquat me in die tribulationis meae, et in tempore superborum sine adjutorio. Laudabo nomen tuum assidue, et collaudabo illud in confessione, et exaudita est oratio mea. Et liberasti me de perditione, et eripuisti me de tempore iniquo. Propterea confitebor, et laudem dicam tibi, et benedicam nomini Domini.

℟. Puer meus noli timere, quia ego tecum sum dicit Dominus: * Liberabo te de manu pessimorum, et eruam te de manu fortium.

℣. Beatus Potitus orabat dicens: Domine Jesu Christe miserere mihi servo tuo. Liberabo etc. Gloria Patri. Liberabo etc.

In secundo Nocturno.

Antiph. Invocavit Dominum in medio tormentorum, et in tribulatione dilatavit cor ejus Deus, et mirificavit eum. *Psal.* Cum invocarem.

Antiph. Exaudisti Domine servum tuum, et Anima illius introivit sine macula in domum tuam. *Ps.* Verba mea.

Antiph. Ex ore Pueri tui perfecisti laudem tibi; Domine, et destruxisti inimicum, et ultorem. *Psal.* Domine, Dominus noster.

℣. Posuisti Domine super caput ejus.
℟. Coronam de lapide pretioso.

Lectio IV.

Potitus Calari, antiquissima Sardiniae urbe natus, ab unguicolis, inscio Patre, Christiana fide imbutus, ab eo postmodum, ut eam desereret, tentatur, proptereaque in custodiam traditur; sed tantum abfuit, ut minis, blanditisque quidquam Pater profecerit, ut filii sanctissimi monitis, atque exemplis, et ipse Christianam fidem amplexus sit. Vinculis ergo solutus divino consilio patriam deseruit, et in montem Epyrum secessit. Ibi divini verbi praedicatione, vitae sanctimonia, ac sanctissimis monitis praeluxit, et Daemonum insidias, quibus crudelissime divexatus est, superavit. In Valeriana urbe Agathonis Senatoris conjugem elephantiasi laborantem curavit; quapropter Senator ipse cum tota familia, multisque civibus Christo adhaeserunt. Romae quoque Agnetem Antonini Imperatoris filiam crudelissimo a Daemone diris cruciatibus exagitatam liberasse traditur. Sed duri cordis, et pervicax Imperator Diis volens filiae salutem referre, ac Potitum eorum Sectatorem fieri, eum totis viribus in hanc sententiam pertrahere conatus est. Quare ad idola perducto Potito ejus precibus, atque virtute ficta Numina corruerunt. Iratus inde Imperator, atque aegre id ferens eum exquisitis jubet tormentis torqueri.

℟. In tormentis te Deum non negavit: * Et ad mortem perductus, Te Dominum Jesum Christum confessus est.

℣. Probasti Domine cor ejus, et visitasti nocte. Et etc.

Lectio V.

In custodiam ergo arctissimam primum traditur; diro postmodum equuleo cruciatur, facesque ardentes

ejus lateribus admoventur. Hanc Principis immanitatem cum Sanctus Martyr exprobaret, unguibus manuum, pedumque ei crudeliter detractis, feris objectus est; sed ab his nativae feritatis oblitis nil laesus in ferventis olei ollam injicitur; liquato plumbo perfunditur, ac clavo ignito transfigitur, quo, cum divinitus Sanctus Martyr liberaretur, extracto, illico Princeps maximo capitis dolore affectus est, et Potitum rogavit, ut sibi opem ferret; Agnetis tamen enixis precibus Principem Sanctus Martyr curavit, quam ille rem magicis artibus referens, cum impietatis a Potito argueretur, ut lingua ei amputaretur praecepit; qua etiam abscissa uberius concinens, Imperatorem ut lacesseret, fieri ullis tormentis non posse, ut Romae vitam amitteret, praenuntiat. Tu autem etc.

℟. In Domini Jesu confessione fundatus inter tormentorum supplicia stetit imperterritus: * Ac demum triumphali morte Coelos petivit sanguine laureatus.

℣. Felici commercio pro terrenis coelestia, pro perituris aeterna commutavit. Ac demum etc.

Lectio VI.

Quare Antoninus permotus, et populi conversionem subveritus, satellitibus, ut illum necarent, quo vellent, commisit. Itaque Roma eductus apud Asculum Apuliae Idibus Januarii secundo Christi saeculo capite plectitur. Ejus corpus a Christianis sepultum, tractu temporis Tricarici ineunte saeculo decimosexto in aede Sanctissimae Trinitatis repertum est. Neapoli ad ejus nomen templum dedicatum extat, in quo a Sanctimonialibus ordinis Sancti Benedicti memoria tanti Martyris die decimaquarta Januarii jamdudum recolebatur; inde piis earumdem Sanctimonialium precibus permotus Clemens Papa Duodecimus praesens officium eadem die, qua celebrare consueverant, illis

benigne indulsit. Demum idem Clemens Duodecimus Pontifex Maximus ab universo Clero Saeculari, et Regulari Neapolitanae Civitatis eadem die celebrari mandavit. Tu autem etc.

℟. Qui vicerit, vestietur vestimentis albis, et non delebo nomen ejus de libro vitae: * Et confitebor nomen ejus coram Patre meo, et coram Angelis ejus.

℣. Beatus Potitus, dum torqueretur in tormentis, confessus est nomen Domini Jesu Christi. Et confitebor. Gloria Patri. Et etc.

In tertio Nocturno.

Antiph. Dum torqueretur in tormentis, oculi Domini super servum suum. *Psal.* In Domino confido etc.

Antiph. Potitus Christi Martyr loquutus est veritatem in corde suo, et non egit dolum in lingua sua. *Psal.* Domine quis habitabit.

Antiph. Praevenisti eum Domine in benedictionibus dulcedinis, et posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. *Psal.* Domine in virtute tua etc.

℣. Magna est gloria ejus in Salutari tuo.

℟. Gloriam, et magnum decorem impones super eum.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Lectio VII. Cap. 10.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Nolite arbitrari, quia venerim pacem mittere in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. Et reliqua.

Homilia S. Hilarii Episcopi. *In cap. X.*

Quae ista divisio est? Inter prima enim legis praecepta accepimus: Honora Patrem tuum, et Matrem tuam; et ipse Dominus ait: Pacem meam do vobis; pacem meam relinquo vobis. Quid sibi vult missus potius gladius in terram, et separatus a patre filius, et filia a matre, et nurus adversus Socrum, et hominis domestici ejus inimici? Igitur exinde pubblica auctoritas impietati proferetur. Ubique odia, ubique

bella, et gladius Domini inter patrem et filium, et inter filiam, matremque desaeviens. Gladius telorum omnium acutissimum est, in quo sit jus potestatis, et judicii severitas, et animadversio peccatorum. Et hujus quidem tali nomine novi Evangelii praedicationem appellatam frequens in Prophetis auctoritas est. Tu autem etc.

℟. Corona aurea super caput ejus: * Expressa signo Sanctitatis, gloria honoris, et opus fortitudinis.

℣. Esto fidelis usque ad mortem, et dabitur tibi corona vitae. Expressa etc.

Lectio VIII.

Dei igitur verbum nuncupatum meminerimus in gladio, qui gladius missus est in terram, idest praedicatio ejus hominum cordibus infusa. Fitque gravis in domo una dissensio, et domestica novo homini erunt inimica; quia ille per verbum Dei divisus ab illis, mancre et interior, et exterior, idest et corpus et anima in spiritus novitate gaudebit.

℟. Christi Martyr succensus igne divini amoris sustinuit supplicia passionis: * Et per immanitatem tormentorum pervenit ad Societatem Angelorum.

℣. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nomine sanguinem suum fudit. Et per etc. Gloria Patri. Et per etc.

Lectio IX. de Sancto Felice Presb. et Mart.

Si vero contigerit transferri dicitur sequens.

Pergit deinde eodem praeceptorum, et intelligentiae decursu; Nam posteaquam relinquenda omnia, quae in saeculo charissima sunt, imperaverat, adjecit: Qui non accipit Crucem meam, et sequitur me, non est me dignus, quia qui Christi sunt, crucifixerunt corpus cum vitiis, et concupiscentiis. Et indignus est Christo, qui non crucem suam, in qua compatimur, commorimur, consepelimur, conresurgimus, accipiens,

Dominum sit sequutus, in hoc Sacramento Fidei spiritus novitate victurus. Tu autem Domine etc.

Te Deum laudamus.

Ad Laudes.

Et per horas Antiphona.

Potitum Servum tuum, Domine, firmaverunt manus tuae, et regnabit in aeternum. *Psal.* Dominus regnavit, *cum reliquis de Dominica.*

Antiph. Tu scis Domine agonem meum, recordare mei, et visita me, et tuere me ab his, qui persequuntur me.

Antiph. Recordatus sum tui, dicit Dominus, miserans adolescentiam tuam, et certamen forte dedi tibi, ut vinceres.

Antiph. Deus Dominus fortitudo mea, et deducet me victor in psalmis canentem.

Antiph. Consumatus in brevi explevit tempora multa; placita enim fuit Deo anima illius.

Capit.

Beatus vir qui suffert tentationem, quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus se.

Hymnus.

Ignescit ira Praesidis,
Pudetque vinci a parvulo:
Olim gigantem Goliath
David puer sic fregerat.
Probata tandem concidit
Rotata ab ense victima,
Columba qualis innocens
Petivit astra spiritus.
Gaudens, Potite, gloriae
Victor bravium suscipe;
Hinc nos, Patrone, servulos
Malis tuere ab omnibus.

Honor, decusque debitum
Sit Trinitati jugiter,
Quae per Potitum Coelica
Nobis rependat munera. Amen.

℣. Justus ut palma florebit.
℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Ad Benedictus Antiphona.

In sanctitate serviamus Domino, qui puerum, et Martyrem suum Potitum elegit ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

Oratio.

Deus, qui nos Beati Martyris tui Potiti annua celebritate laetificas, concede propitius, ut de cujus triumphali agone laetamur in terris, ad ejus gloriae consortium pervenire feliciter mereamur in Coelis. Per Dominum nostrum etc.

Deinde fit commemoratio S. Felicis.

Die xxiii. Januarii.

In festo Desponsationis B. M. V. cum S. Joseph. Dupl. majus.

Ad Vesperas. Antiph. Desponsatio, *cum reliquis de laudibus. Psal.* Dixit Dominus, *cum reliq., ut in officio parv.*

Capitulum. *Eccl. 24.*

Ab initio, et ante saecula creata sum, et usque ad futurum saeculum non desinam, et in habitatione Sancta coram ipso ministravi.

Hymnus, Ave maris stella.

℣. Desponsatio est hodie Sanctae Mariae Virginis.
℟. Cujus vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias.

Ad Magnificat. Antiph. Gloriosae Virginis Mariae Desponsationem dignissimam recolamus, quae et ge-

nitricis dignitatem obtinuit, et virginalem pudicitiam non amisit.

Oratio.

Famulis tuis, quaesumus Domine, coelestis gratiae munus impertire, ut quibus Beatae Virginis partus extitit salutis exordium, Desponsationis ejus votiva solemnitas pacis tribuat incrementum. Per Dominum nostrum etc.

Deinde fit commemoratio S. Josephi.

Exurgens Joseph a somno fecit, sicut praecepit ei Angelus Domini, et accepit conjugem suam.

℣. Constituit eum Dominum domus suae.

℟. Et principem omnis possessionis suae.

Oratio.

Sanctissimae Genitricis tuae Sponsi, quaesumus Domine, meritis adjuvemur, ut quod possibilitas nostra non obtinet, ejus nobis intercessione donetur.

Postea SS. Vincentii, et Anastasii Mart. Antiph.

Gaudent in Coelis animae Sanctorum, qui Christi vestigia sunt sequuti, et quia pro ejus amore Sanguinem suum fuderunt, ideo cum Christo exultant sine fine.

℣. Exultabunt Sancti in gloria.

℟. Laetabuntur in cubilibus suis.

Oratio.

Adesto Domine supplicationibus nostris, ut qui ex iniquitate nostra reos non esse cognoscimus, beatorum martyrum tuorum Vincentii, et Anastasii intercessione liberemur.

Deinde Sanctae Emerentianae Virg. et Mart.

Ant. Veni Sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi Dominus praeparavit in aeternum.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.

℟. Intende, prospere procede, et regna.

Oratio.

Indulgentiam nobis, quaesumus Domine, Beata Emerentiana Virgo, et Martyr imploret; quae tibi grata semper extitit et merito castitatis, et tuae professione virtutis. Per Dominum etc.

Ad Matutinum. Invitatorium.

Desponsationem Virginis Mariae celebremus: * Christum ejus Filium adoremus Dominum.

Psal. Venite exultemus.

Hymnus. Quem terra.

Antiph. Psal. et *V.* Nocturnorum, ut in officio parvo B. M. V.

In primo Nocturno. Lectio I.

Incipiunt Cantica Canticorum. *Cap. I.*

Osculetur me osculo oris sui: quia meliora sunt ubera tua vino, fragrantia unguentis optimis, oleum effusum nomen tuum; ideo adolescentulae dilexerunt te. Trahe me: post te curremus in odorem unguentorum tuorum. Introduxit me Rex in cellaria sua: exultabimus, et laetabimur in Te, memores uberum tuorum super vinum: recti diligunt Te. Nigra sum, sed formosa, filiae Jerusalem, sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis.

℟. Hodie desponsata est beata Virgo Maria ex progenie David: * Per quam salus mundi credentibus apparuit, cujus vita gloriosa lucem dedit saeculo.

℣. Desponsationem Beatae Mariae Virginis cum gaudio celebremus. Per quam etc.

Lectio II.

Nolite me considerare, quod fusca sim, quia decoloravit me sol; Filii matris meae pugnaverunt contra me, posuerunt me custodem in vineis: vineam meam non custodivi. Indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie, ne vagari incipiam post greges sodalium tuorum. Si igno-

ras te, o pulcherrima inter mulieres, egredere, et abi post vestigia gregum, et pasce haedos tuos juxta tabernacula pastorum. Equitatui meo in curribus Pharaonis assimilavi te, amica mea. Pulchrae sunt genae tuae sicut turturis, collum tuum sicut monilia. Tu autem etc.

℟. Beatissimae Virginis Mariae Desponsationem devotissime celebremus: * Ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Jesum Christum.

℣. Cum jucunditate Desponsationem Beatae Mariae Virginis devotissime celebremus. Ut ipsa etc.

Lectio III.

Murenulas aureas faciemus tibi, vermiculatas argento. Dum esset Rex in accubitu suo, nardus mea dedit odorem suum. Fasciculus myrrhae dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur. Botrus Cypri dilectus meus mihi, in vineis Engaddi. Ecce tu pulchra es, amica mea, oculi tui columbarum. Ecce tu pulcher es, dilecte mi, et decorus. Lectulus noster floridus, tigna domorum nostrarum cedrina, laquearia nostra cypressina. Tu autem etc.

℟. Gloriosae Virginis Mariae Desponsationem dignissimam recolamus: * Cujus Dominus humilitatem respexit, quae Angelo nuntiante concepit Salvatorem mundi.

℣. Beatissimae Virginis Mariae Desponsationem devotissime celebremus. Cujus etc. Gloria Patri. Cujus etc.

In secundo Nocturno.

Sermo Sancti Bernardi Abbatis.

Ex hom. 2. supra missus est. Lectio IV.

Oportebat a principe mundi aliquamdiu celari divini consilii Sacramentum, non quod Deus, si palam opus suum facere vellet, impediri posse ab illo metueret, sed quia ipse, qui non solum potenter, sed

etiam sapienter, quaecumque voluit, fecit, sicut in omnibus operibus suis quasdam rerum vel temporum congruentias propter ordinis pulchritudinem servare consuevit; ita in hoc quoque tam magnifico opere suo, nostrae videlicet reparationis, non tantum potentiam suam, sed et prudentiam ostendere voluit. Tu autem etc.

℟. Desponsatio gloriosae Virginis Mariae ex semine Abrahae, ortae de tribu Judae, clarae ex stirpe David: * Cujus vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias.

℣. Hodie desponsata est beata Virgo Maria ex progenie David. Cujus etc.

Lectio V.

Conveniens ergo erat, ut suaviter quoque omnia, coelestia scilicet et terrena disponeret, quatenus et illinc dejiciens inquietum, reliquos in pace firmaret, et hic debellaturus invidum, nobis prius suae humilitatis et mansuetudinis valde necessarium exemplum relinqueret: sicque mirabili fieret moderamine sapientiae, ut et suis suavis, et hostibus fortis appareret.

℟. Cum jucunditate Desponsationem Beatae Mariae celebremus: * Ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Jesum Christum.

℣. Corde et animo Christo canamus gloriam in hac sacra solemnitate praecelsae genitricis Dei Mariae. Ut ipsa etc.

Lectio VI.

Quid enim prodesset Diabolum a Deo vinci, nobis manentibus superbis? Necessario igitur desponsata est Maria Joseph, quando per hoc et a canibus Sanctum absconditur, et a Sponso virginitas comprobatur, et virginis tam verecundiae parcitur, quam famae providetur. Uno tali consilio secretis coelestibus et admittitur testis, et excluditur hostis, et integra servatur fama virginis matris.

℟. Desponsatio tua Dei genitrix virgo, gaudium annuntiavit universo mundo. * Ex te enim ortus est Sol justitiae Christus Deus noster, * qui solvens maledictionem, dedit benedictionem, et confundens mortem donavit nobis vitam sempiternam.

℣. Benedicta tu in mulieribus et benedictus fructus ventris tui. Ex te. Gloria Patri. Qui solvens etc.

In tertio nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Lectio VII. Cap. 1.

Cum esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto. Et reliqua.

Homilia Sancti Hieronymi Presbyteri.

Lib. 1. Comm. in cap. 1. Matth.

Quare non de simplici virgine, sed de desponsata concipitur? Primum, ut per generationem Joseph origo Mariae monstraretur: secundo, ne lapidaretur a Judaeis, ut adultera: tertio, ut in Ægyptum fugiens haberet solatium. Martyr Ignatius etiam quartam addidit causam, cur a desponsata conceptus sit; ut partus, inquiens, ejus celaretur diabolo, dum eum putat non de virgine, sed de uxore generatum.

℟. Beatam me dicent omnes generationes: * Quia fecit mihi Dominus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum. Quia etc.

Benedictio.

Cujus festum colimus, ipsa Virgo Virginum intercedat pro nobis ad Dominum. Amen.

Lectio VIII.

Antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto. Non ab alio inventa est, nisi a Joseph, qui pene licentia maritali futurae uxoris omnia

noverat. Quod autem dicitur; antequam convenirent non sequitur, ut postea convenerint; sed Scriptura, quod factum non sit, ostendit. Tu autem.

℟. Felix namque es Sacra Virgo Maria, et omni laude dignissima: * Quia ex te ortus est sol justitiæ: * Christus Deus noster.

℣. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen quicumque celebrant tuam sanctam Desponsationem. Quia etc. Gloria Patri. Christus Deus noster.

Nona lectio pro Sancta Emerentiana, ut in Breviario

Si vero contingerit recitanda ex eadem homilia, erit sequens.

Joseph autem vir ejus, cum esset justus, et nollet eam traducere, voluit occulte dimittere eam. Si quis fornicariae conjungitur, unum corpus efficitur, et in lege praeceptum est, non solum reos, sed et conscios criminum, obnoxios esse peccati: quomodo Joseph, cum crimen celaret uxoris, justus scribitur? Sed hoc testimonium Mariae est, quod Joseph sciens illius castitatem, et admirans, quod evenerat, celat silentio, cujus mysterium nesciebat.

Te Deum etc.

Ad Laudes.

Et per horas. Antiphona.

Desponsatio gloriosae Virginis Mariae, ex semine Abrahae, ortae de tribu Juda, clara ex stirpe David. *Psal.* Dominus regnavit, *cum reliq. de Dom.*

Antiph. Desponsatio est hodie Sanctae Mariae Virginis, cujus vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias.

Antiph. Regali ex progenie Maria exorta refulget, cujus precibus nos adjuvari mente, et Spiritu devotissime poscimus.

Antiph. Corde, et animo Christo canamus gloriam in hac sacra solemnitate praecelsae genitricis Dei Mariae.

Antiph. Cum jucunditate Desponsationem Beatae Mariae celebremus, ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Jesum Christum.

Capitulum. *Eccl. 24.*

Ab initio et ante saecula creata sum, et usque ad futurum saeculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministravi. Deo gratias.

Hymnus. O gloriosa Virginum.

℣. Desponsatio est hodie Sanctae Mariae Virginis.

℟. Cujus vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias.

Ad Benedictus. Ant. Desponsationem hodiernam perpetuae Virginis Genitricis Dei Mariae solemniter celebremus, qua celsitudo throni processit, alleluja.

Oratio. Famulis tuis, *ut supra.*

Deinde Fit commemoratio Sancti Joseph.

Antiph. Ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph.

℣. Os justi meditabitur sapientiam.

℟. Et lingua ejus loquetur judicium.

Oratio. Sanctissimae, *ut supra.*

Pro Sancta Emerentiana.

Ant. Simile est regnum coelorum homini negotiatori quaerenti bonas margaritas: inventa una pretiosa, dedit omnia sua, et comparavit eam.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis.

℟. Propterea benedixit te Deus in aeternum.

Oratio. Indulgentiam, *ut supra.*

Ad Primam in ℟. brevi dicitur ℣. Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam. Antiph. Desponsatio est hodie.

Capitulum. Ab initio, *ut supra.*

℟. *br.* Specie tua, * Et pulchritudine tua. Specie etc.

℣. Intende, prospere procede, et regna. Et pulchritudine etc. Gloria Patri. Specie tua etc.

℣. Adjuvabit eam Deus vultu suo.

℟. Deus in medio ejus non commovebitur.

Ad Sextam. Antiph. Regali ex progenie.

Capitulum.

Et sic in Sion firmata sum, et in civitate sanctificata similiter requievi, et in Jerusalem potestas mea. Et radicavi in populo honorificato, et in parte Dei mei haereditas illius, et in plenitudine Sanctorum detentio mea.

℟. *br.* Adjuvabit eam * Deus vultu suo. Adjuvabit etc.

℣. Deus in medio ejus non commovebitur. Deus etc. Gloria Patri. Adjuvabit etc.

℣. Elegit eam Deus, et praeelegit eam.

℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Ad Nonam. Antiph. Cum jucunditate.

Capitulum.

In plateis, sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans odorem dedi: quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris.

℟. *br.* Elegit eam Deus, * Et praeelegit eam. Elegit etc.

℣. In tabernaculo suo habitare facit eam. Et praeelegit etc.

Gloria Patri. Elegit etc.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis.

℟. Propterea benedixit te Deus in aeternum.

In secundis Vesperis.

Ant. Psal. Capit. Hymn. et ℣. ut in prim. Vesp.

Ad Magnificat, Ant.

Desponsatio tua Dei genitrix virgo, gaudium annuntiavit universo mundo: ex te enim ortus est Sol justitiae Christus Deus noster, qui solvens maledi-

ctionem, dedit benedictionem, et confundens mortem, donavit nobis vitam sempiternam.

Oratio. Famulis tuis, *ut supra.*

Deinde fit commemoratio Sancti Joseph.

Ecce fidelis servus, et prudens, quem constituit Dominus super familiam suam.

℣. Gloria, et divitiae in domo ejus.

℟. Et justitia ejus manet in sæculum sæculi.

Oratio. Sanctissimae, *ut supra.*

Postea S. Timothei Episc. et Martyris.

Ant. Iste Sanctus. ℣. Gloria et honore.

Oratio. Infirmitatem, *ut in Comm. unius Mart.*

Die xxiii. Januarii.

S. Ildephonsi Archiepiscopi Toletani Confessoris. Semiduplex.

Oratio.

Exaudi, quaesumus, Domine, preces nostras; quas in beati Ildephonsi Confessoris tui, atque Pontificis solemnitate deferimus: et qui tibi digne meruit famulari, ejus intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolve peccatis. Per Dominum etc.

In 1. *noct. Lect. de Script. occ.*

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Ildephonsus, qui et Alphonsus dicitur, natione Hispanus, Toleti nobilissimis Stephano, et Lucia parentibus ortus, omnique cura nutritus, liberalibus disciplinis instructus est. Primum habuit praeceptorem Eugenium Toletanum Antistitem, a quo miram ob indolem Hispalim ad Isidorum, mira tunc eruditione pollentem, est missus. Duodecim apud Isidorum commoratus annos, tandem fruge bona, doctrinaque sana imbutus, Toletum remeavit ad Eugenium. Postquam vero factus est, ob vitae candorem, peritiamque non

vulgarem, ab Eugenio Ecclesiae Toletanae Archidiaconus, mundi cupiens laqueos declinare, in Agaliensi monasterio, quod sanctis martyribus Cosmae, et Damiano tunc erat dicatum, insigne pietatis cucullum induit. Cui neque parentes, jam prece, jam vi omnia tentantes, obsistere valuerunt, quin constanter in proposito permaneret.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus etc.

Lectio V.

Monachi non multo post Ildephonsum in demortui Abbatis locum subrogarunt. Suspiciebant siquidem in eo (praeter virtutes reliquas) aequitatem, morum facilitatem, prudentiam, raram sanctitudinem. Tantus itaque fulgor, tanta verae pietatis lux (quod ipse timebat) latere non potuit. Eugenio namque vita functo Cleri, Senatus, totiusque populi decreto Toletanus Archiepiscopus est creatus. In quo quidem Praesulatu, quantum verbo Ildephonsus profecerit, quae miracula ediderit, quam multis fuerit nominibus de Virgine matre bene meritus, non facile quis explicare quiverit. Coenobium Virginum in Deilphensi villula aedificavit, ac magnis muneribus auxit. Haereticos quosdam, qui in Hispania haeresim Helvidianam, tollentem perpetuam Mariae Dei genitricis virginitatem, disseminabant, doctissime confutavit, ab Hispaniaque depulit; quam disputationem explicavit libro, quem scripsit de beatae Mariae virginitate, rem miraculo confirmante. Cum enim Ildephonsus ad preces matutinas Expectationis beatae Mariae in Ecclesiam nocte descenderet, comites ejus in Ecclesiae limine, fulgore quodam repentino deterriti retrocesserunt. Ille vero intrepidus ad aram progressus, Vir-

ginem ipsam vidit, et adoravit: ab eademque vestem, qua in sacrificiis uteretur, accepit.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus etc.

Lectio VI.

Cum etiam dies Sanctae Leocadiae festus ageretur, et Clerus frequensque populus convenisset, Ildephonsus, ad sepulchrum virginis Leocadiae accedens, flexis suppliciter genibus precabatur. Et ecce reserato repente sarcophago, Leocadia sanctissima prodiit: videntibusque cunctis, et audientibus, Ildephonsi merita de Virgine Maria commendavit, dicens: O Ildephonse, per te vivit Domina mea, quae Coeli culmina tenet. Et Praesule collaudato, redibat. Ildephonsus, ne res sine testibus tanta posteris referretur, arrepto Recesvinthi regis, qui forte tunc aderat, gladiolo, velaminis partem, quo caput Leocadiae tegebatur, resecuit: eamque cum regio simul cultro celebri pompa in sacrarium intulit, ubi usque hodie servatur. Scripsit multa luculentiori sermone, quorum, variis molestiarum occupationibus impeditus, aliqua coepta, aliqua semiplena reliquit. Obiit tandem divus Ildephonsus feliciter ac sancte, cum sedisset in Episcopatu annos novem, menses duos: sepultusque est in Basilica Leocadiae circa annum Domini sexcentesimum septuagesimum septimum, Recesvintho in Hispania regnante. Cujus corpus in generali a Saracenis Hispaniarum occupatione in Civitatem Zamorensem translatum est, et in Ecclesia beati Petri honorifice quiescens magna illius populi religione colitur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes ope-

ratus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad coelestia regna. Ipse etc. Gloria Patri. Ipse etc.

In III. Noct. Homil. in Ev. Vos estis sal terrae, *ut in commu. Doctorum.*

DIE XXVIII. JANUARII.

In festo S. Juliani Episc., et Conf. Semiduplex. Omnia de communi Confess. Pontif. praeter Sequentia.

Oratio.

Excita, quaesumus Domine, in populo tuo spiritum charitatis, quo Beatum Julianum Confessorem tuum, atque Pontificem replere dignatus es; et concede, ut, cujus festivitatem celebramus, per ejus ad te exempla gradiamur. Per Dominum etc. in unitate ejusdem Spiritus Sancti etc.

Et fit commemoratio Sanctae Agnetis in Secundo in primis Vesp.

In primo Nocturno de Scriptura occurr.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Julianus, Ecclesiae Conchensis Episcopus, Burgis piis, et honestis parentibus natus est. Ejus ortum praeclara illius Sanctitatis, et Episcopalis dignitatis signa divinitus data nobilitarunt; nam adeo formosus, et pulcher in lucem est editus, ut omnes intuentes os ejus, coelesti quodam fulgore perfusum admirarentur. Multo magis vero, cum puer grandior palam super fontem baptismalem tamdiu visus est mitra, et baculo Episcopalibus insignibus ornatus, dum adstantes admonuit, ut infanti Juliani nomen imponerent. Postea pie, Sancteque educatus, liberalibusque disciplinis apprime eruditus, Theologiae operam

dedit, in qua plurimum profecit. Itaque probatae vitae exemplo, et divini verbi praedicatione toti Hispaniae mirandum in modum profuit. Archidiaconi dignitate in Ecclesia Toletana ornatus, ab Alphonso deinceps nono Castellae Rege Episcopale munus suscipere coactus est, quod summa cum laude obivit.

℟. Inveni David Servum meum, oleo sancto meo unxi eum * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus etc.

Lectio V.

Vere pater pauperum fuit, quippe qui egentium, viduarum, et pupillorum inopiam pecunia, et aliis pietatis officiis sublevavit. Redditus Ecclesiae suae tam sublevandis miseris, quam instaurandis, ornandisque templis insumpsit, ipse tenui victu contentus, quem labore manuum suarum comparabat. In oratione assiduus erat: cujus vi, paterna charitate ardens, multa, et magna pro salute populi a Deo impetravit; quorum illa in primis illustria. Cum aliquando tota Provincia rei frumentariae laboraret inopia, nec quidquam amplius in Episcopatus horreis superesset, populi calamitatem miseratus preces cum lacrymis ad Deum fudit. Tunc plurimum tritici ad aedes Sancti Episcopi a permultis jumentis comportatum est, quae deposito onere evanuerunt. Cumque item dira in populo lues grassaretur, Sancti Episcopi oratione sedata est: Multos quoque variis insanabilium morborum generibus affectos in sanitatem restituit.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus enim etc.

Lectio VI.

Super gregem suum tamquam bonus, et sedulus pastor diligentissime vigilavit, lupos arcens ab ovibus, et oves pascens verbo vitae, cibum quoque tribuens pro captu congruentem. Corpus suum jejuniis assidue castigans, seipsum bonorum operum exemplar omnibus praebuit. Denique cum annos fere octoginta maxima cum Sanctitate vixisset, plenus dierum, atque virtutum in senectuta bona migravit ad Dominum quinto Kalendas Februarii, anno millesimo, ducentesimo octavo, et honorifice in Ecclesia sua sepultus, post mortem quoque miraculorum gloria clarus, magna populi veneratione colitur. Anno postmodum millesimo quingentesimo Decimo octavo, Leone Decimo Pontifice maximo, corpus ejus e sacello, ubi multos jacuerat annos, effossum, ad locum prope aram maximam magnifice exornatum, tertio Idus Aprilis solemni pompa, ac maxima celebritate translatum est. Commemorationis ejus quoque festivitas Nonis Septembris ex Julii Tertii Summi Pontificis concessione recolitur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad coelestia regna. Ipse etc. Gloria Patri. Ipse etc.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthaeum.

Lectio VII. Cap. VI.

In illo tempore, Dixit Jesus Discipulis suis: Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra, ubi aerugo, et tinea demolitur, et ubi fures effodiunt, et furantur. Et reliqua.

Homilia Sancti Petri Chrysologi.

Serm. 8. de jejunio, et eleemosina.

Thesaurus coeli est manus pauperis: quod suscipit, ne in terra pereat, reponit in coelum. Manus pauperis est gazophilacium Christi, quia quidquid pauper accipit, Christus acceptat. Da ergo homo pauperi terram, ut accipias coelum: da nummum, ut accipias regnum: da pauperi, ut des tibi; quidquid pauperi dederis, tu habebis; quod pauperi non dederis, habebit alter. Clamat Deus: Misericordiam volo: qui, quod vult Deus, Deo negat, a Deo sibi, quod desiderat, vult negari. Homo, petit Deus, sed tibi, non sibi: humanam misericordiam petit, ut largiatur divinam. Est in coelis misericordia; ad quam per terrenas misericordias pervenitur.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriae induit eum * Et ad portas Paradisi coronavit eum.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et etc.

Lectio VIII.

Dicturus causam in judicio Dei, patronam tibi misericordiam, per quam liberari possis, assume. Qui de patrocinio misericordiae certus est, de venia sit securus, de absolutione non dubitet. Misericordia non solum causam praevenit, anticipat cognitorem, sed etiam sententiam revocat, absolvit addictos. Quod Ninivitae probant, quos jam sententiae subjectos, poenae traditos, ad victimam stantes, morti deditos misericordia sic rapuit, sic tenuit, sic praevenit, ut maluerit Deus deduci sententiam, ne misericordiae quid negaret. Fratres per misericordias pauperum misericordiam paremus, ut possimus esse de poena liberi, de salute securi. Beati, inquit, misericordes, quia ipsi misericordiam consequentur. Gratis misericordiam sperat ibi, qui hic non fecerit misericordiam.

℟. Sint lumbi vestri praecincti, et lucernae ardentes in manibus vestris * Et vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando revertatur a nuptiis.

℣. Vigilate ergo, quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit. Et vos etc. Gloria Patri. Et vos.

Nona Lectio de S. Agnete secundo, ut in Breviario.

Si vero recitanda contingerit, Sequens *erit.*

Homo tali monitu Christus te ditare voluit, non nudare: manere tibi tua voluit, non perire: perpetuari, non vacuari sacculos imperavit; jussit te transferre, non perdere. Plus consilio patris agit, quam jure dominantis. Inter insidias latronum, et tinearum morsus, quare tua recondas, objurgat; pervigiles noctes, dies anxios, sollicita tempora, ne tibi ipse facias, commoneris. Auri custos, servator argenti securitatem non habet, nescit quietem, et cui deest securitas, quies perit: poena dives est ille, non sensu. Thesaurum non deficientem in coelo hoc est dicere, ubi ego sum, ibi ponite; date mihi, ego servo. Homo da patri, crede mihi, quia et haeredi pater, et Deus homini creditum non negabit; tenere tua non potest, qui sua dedit. An humanis indiget, qui divina largitur? An est nostrorum cupidus, qui nos suorum fecit haeredes? Tu autem etc.

Te Deum Laudamus etc.

Die III. Februarii.

In Festo S. Blasii Episc. et Mart. Duplex. Omnia de commu. unius Martyris, praeter sequent.

Oratio.

Deus, qui B. Blasium Martyrem tuum, atque Pontificem in suis perferendis suppliciis, et in aliorum

depellendis infirmitatibus admirabilem effecisti: concede propitius, ut illius, et in fide constantiam imitemur, et in periculis, patrocinia sentiamus. Per Domin.

In I. Noct. lect. A Mileto *de commu. un. Mart.*

In II. Noct. Lectio IV.

Blasius Cappadox, nobili genere ortus, Sebaste in Cappadocia ex Medico Episcopus creatus est, ut corporum curationi animarum cura succederet. Huic muneri cum sedulam, ac piam operam navaret, dira tempestas adversus Christianos a Licinio Tyranno excitata fuit. Blasius divino instinctu, Christi consilio, et exemplo in montem Argaeum se recepit, ac sese in speluncam abdidit, in qua rerum divinarum contemplationi vacans, ab ipsis feris nativae feritatis oblitis, quotidianum victum accepit, et multis obsequiis cultus est.

Lectio V.

Ibi tamdiu latuit, dum ab Agricolai Praesidis militibus casu deprehensus, inde abstractus, et ad Praesidem ductus, illius jussu in vincula conjectus est. Sed vinctus ipse, multos, quos ejus sanctimoniae fama acciverat, a diversorum morborum vinculis liberavit. In his puer fuit, qui desperata a medicis salute, transversa spina faucibus inhaerente, animam agebat. Illustris sane tum corporum, tum animorum medicus, non humana, sed divina arte, non paratis a natura remediis, sed Christi gratia comparatis, aegros pristinae saluti restituit. Omni fere miraculorum genere conspicuus; nam Christi super aquas ambulantis, et Eliae Sareplitanae viduae annonam multiplicantis, miracula renovavit.

Lectio VI.

Atrocissimis tormentis, crudelissimi Praesidis jussu, cruciatus fuit. Duris verberibus caesus, tortus in equuleo, pectinibus ferreis dilaniatus, candenti lori-

ca indutus, aliisque exquisitissimis suppliciis affectus est. Sed ejus fides probari quidem potuit, non tamen vinci. Dilaccrato corpore, infractus animus restitit. Tandem victo Tyranno, capite plexus, illustre fidei testimonium Ecclesiae reliquit tertio nonas Februarii, anno Christi trecentesimo decimo sexto.

In III. Noct. Homilia in Evang. Si quis venit.

DIE VI. FEBRUARII.

In festo S. Leucii Episc. et Confes. Duplex.

Ex Induldu Speciali Pii PP. VI. Die 26. Novembris 1798.

Officium de communi Confess. Pont. In Hymno. Meruit supremos.

Oratio.

Deus, qui ad illustrandam Ecclesiam tuam Beatum Leucium Confessorem tuum, atque Pontificem innumeris decorasti miraculis; concede propitius, ut sicut ipse fidelibus tuis coelesti ac terreno auxilio adfuit; ita nos quoque ejus intercessionibus aeternum regnare possimus in Coelis. Per etc.

In 1. noct. de Script. occur.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Leucius, quem Euprescium quoque dixerunt, Theodosio Principe Alexandriae natus est. In Sancti Hermetis coenobium aliquandiu cum Parente Eudcchio secessit, ibique sacris literis sedulam operam navavit. Divino consilio Sacerdotio initiatus, verbi Dei praedicatione Alexandrinae Ecclesiae fidelis administer fuit. Vitae sanctitate, ac morum innocentia praeluxit. Plures ad Christi fidem convertit; Æthiapemque Energumenum liberavit. ℟. Inveni David.

Lectio V.

Porro non Alexandriae solum, sed et alibi intra Ægypti fines sanctissimis moribus, ac virtutibus cla-

ruit. Pluribus Clericis sequentibus in navem conscendit, et mare longissimo tractu est metitus. Brundusium denique appulit, ibique sedem fixit, et domicilium. Apud amphiteatrum in suburbio degens Christianam fidem docebat, edoctosque sacris aquis lustrabat. Nec ad ejus doctrinam, ac sanctitatem comprobandam defuerunt miracula; in iisque minime est praetereundum, siccitate biennium laborantes incolas ejus precibus maximum imbrem habuisse, quo perpetrato miraculo Antiochus urbis Praefectus cum viginti septem Ethnicorum millibus Christi fidem amplexatus est; hi vero omnes Christianae fidei praeclarius testimonium reddere voluerunt, templum construendo Dei Genitrici, ac Sancto Joanni Baptistae inscriptum, atque dicatum. ℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

Brundusino Pontifici vitam functo, ipse sufficitur. Diu, multumque susceptum munus sanctissime obivit, et tandem tertio Idus Januarii vivere desiit. Ejus Corpus Trano, quo aliquando perlatum fuerat, Beneventum adsportarunt Longobardi Principes, ibique in Sanctae Sophiae templo honorificentissime condiderunt. Verum tractu temporis, ut bellorum calamitatibus subduceretur, pars maxima ad monasterium Montis Virginis delata est, et particulae quaedam in Tranensium, ac Brundusinorum civitatibus coluntur. Ejus festum Archiepiscopi Cardinalis Ursini auctoritate octavo Idus Februarii quotannis renovatur. Et in Beneventana ditione non ignobile habetur oppidum ejus nomine insignitum, in cujus honorem erecta ibidem Parochialis Ecclesia conspicitur.

℟. Iste est, qui ante Deum.

In tertio Nocturno Homil. S. Gregorii Papae in Evangel.

Homo peregre proficiscens.

Die xxiii. Februarii.

In Festo S. Margaritae de Cortona semid. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. praeter ea, quae hic habentur, propr.

Antiph. ad Magnif. in 1. *Vesp.* Simile est Regnum Coelorum, etc. *ut in communi.*

Oratio.

Deus, qui famulam tuam Margaritam de perditionis via ad salutis tramitem misericorditer reduxisti: eadem nobis miseratione concede; ut quam prius errantem sectari non erubuimus, mox poenitentem impigre sequi gloriemur. Per Dominum.

Lect. 1. *Noct. de script. occurr. sed si venerit in Quadrag. dicuntur lect.* Mulierem fortem *de commu.*

In II. Noct. Lect. IV.

Margarita, a loco dormitionis, Cortonensis appellata, Laviani in Tuscia ortum habuit. Primis adolescentiae suae annis mundi voluptatibus capta in Montis Politiani Civitate vanam, et lubricam vitam duxit; sed cum amasium ab hostibus faede transfossum indicio canis in fovea sub strue lignorum tumulatum fortuito reperisset, illico facta est manus Domini super eam, quæ magno culparum suarum moerore tacta, exiit foras, et flevit amare. Itaque Lavianum reversa, crine detonso, neglecto capite, pullaque veste contecta, erroribus suis, mundique illecebris nuntium misit; inque aedibus Deo sacris, fune ad collum alligato, humi procumbens, ab omnibus, quos antea moribus suis palam offenderat, veniam exoravit. Mox Cortonam profecta, in cinere et cilicio ab se laesam Dei majestatem placare studuit; donec post triennale virtutum experimentum a Fratribus Minoribus spiritualis vitae ducibus, Tertii Ordinis habitum impe-

travit. Uberes exinde lacrymae ei familiares fuerunt, atque ima suspiria tanta animi contritione ducta, ut diu elinguis consisteret. Lectulus nuda humus, cervical lapis, aut lignum porrexit, atque ita noctes insomnes in coelestium meditatione trahere consuevit, nullum amplius pravum desiderium perpessa, dum bonus spiritus promptior infirmam carnem ad subeundos labores erigebat.

Lectio V.

A Daemone insidiis, funestisque conatibus lacessita mulier fortis hostem ex verbis detectum semel, atque iterum invicta repulit. Ad eludendum vanae gloriae lenocinium, quo a malo spiritu petebatur, praeteritos mores suos per vicos, et plateas alta voce accusare non destitit, omni supplicio se ream inclamans: nec nisi a Confessario deterrita in speciosam faciem olim impuri amoris causam saevire abstinuit, aegre ferens suam formam longa carnis maceratione non aboleri. Quibus, aliisque magnae poenitentiae argumentis suorum criminum labe expiata, atque ita de se triumphatrix, ut sensus plane omnes a mundi illecebris custodiret, digna facta est, quae saepe Domini consuetudine frueretur. Ejusdem quoque Christi, et Virginis Matris dolorum, quod ipsa ardenter expetierat, particeps facta, cunctis sensibus destituta, et vere mortua interdum visa est. Ad eam proinde veluti ad perfectionis magistram ex dissitis etiam regionibus plurimi conveniebant: ipsa vero coelesti, quo erat perfusa, lumine, cordium secreta, conscientias hominum, imo et peccata in remotis licet partibus Deum offendentium cum dolore, et lacrymis detegens, summaque in Deum, et proximum charitate fervens, ingentem animarum fructum operata est. Ægris ad se venientibus salutem, obsessis a daemone liberationem impetravit. Puerum defunctum, lugente matre, ad

vitam reduxit. Imminentes bellorum tumultus assiduis orationibus sedavit. Denique summae pietatis operibus vivos, et mortuos sibi demeruit.

Lectio VI.

Tot sanctis operibus occupata, de rigore, quo assidue corpus suum exercebat, nihil remisit, neque a studio coelestia meditandi se avelli passa est, in utroque vitae genere plane admiranda, utramque sororem Magdalenam, et Martham referens. Tandem pro se Dominum orans, ut ex hac valle lacrymarum sursum in coelestem patriam evocaretur, exaudita est oratio ejus, die, atque hora dormitionis ei patefactis. Meritis itaque, et laboribus plena, ac coelestibus donis cumulata, coepit corporis viribus destitui, perque dies decem et septem nullo cibo, sed divinis tantum colloquiis refecta est: tum, sanctissimis Ecclesiae Sacramentis rite susceptis, vultu hilari, atque oculis in Coelum conversis, octavo Kalendas Martias, anno aetatis quinquagesimo, suae conversionis vigesimo tertio, humanae vero salutis millesimo ducentesimo nonagesimo septimo, felix migravit ad Sponsum. Corpus in hanc usque diem vegetum, incorruptum, illaesum, et suaviter olens summa religione colitur in Ecclesia Fratrum Minorum, quae jam ab eadem Margarita appellatur. Miraculis continuo floruit; quibus permoti Romani Pontifices, ad augendum ejus cultum, plurima liberaliter indulserunt. Benedictus vero decimus tertius in festo Pentecostes die sextadecima Maii anni millesimi septingentisimi vigesimi octavi solemnem ejus Canonizationem religiosissime celebravit.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile est regnum coelorum thesauro, *de commu.* non virg. *In anno non bissextili ante quadrag. Lectio IX. legitur de homil. Vigiliae S. Matthiae Apost. in Evang.* Hoc est praeceptum, *ut in vigil. Apostol. Si vero hoc Festum inciderit in quadr.*

Lectio IX. erit de Homil. Fer. occur.
In laudibus ad Benedictus. Ant.

Ut cognovit, resipuit Seraphici ordinis Magdalena: dimissa sunt ei peccata multa, quia dilexit multum. ℣. Diffusa est etc.

Ante quadrag. fit comm. vigiliae cum Antiph. et ℣. de Feria occur. ut in Psalt.

Oratio.

Da quaesumus. *Si vero fuerit in quadrag. fit comm. Feriae. De vigil. autem S. Matthiae nihil fit, nisi in Missa.*

In anno comm. Vesperae integrae erunt de Sancto Matthia Apost. ut in Brev. sine comm. praeced.

In anno vero Bissextili, tunc in II. Vesp. S. Marg. omnia sumuntur ex comm. non virg. praeter hic posita. Ad Magnificat Ant. Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus: inveni quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam. In quadrag. fit comm. Feriae.

Die xxiii. Februarii.

In Festo S. Petri Damiani Cardinalis Episcopi Ostiensis, et Ecclesiae Doctoris. Dupl. Min.

In utrisq. Vesp. Antiph. ad Magn. O Doctor optime.

Oratio.

Concede nos, quaesumus, omnipotens Deus, Beati Petri Confessoris tui, atque Pontificis, monita, et exempla sectari; ut per terrestrium rerum contemptum aeterna gaudia consequamur. Per Dominum nostrum.

In I. Nocturno.

Lectiones de Scriptura occurrente. Si vero celebretur in Quadragesima, leguntur Lectiones: Fidelis sermo etc. *ut in Comuni Pontificum.*

In II. Noct. Lect. IV.

Petrus Ravennae honestis Parentibus natus adhuc lactens a Matre numerosae prolis pertaesa abjicitur; sed domesticae mulieris opera semivivus exceptus, ac recreatus, Genitrici ad humanitatis sensum revocatae redditur. Utroque orbatus Parente, tamquam vile mancipium, sub aspera fratris tutela duram servitutem exercuit. Religionis in Deum, ac pietatis erga patrem egregium tunc specimen dedit; inventum siquidem forte nummum non propriae inediae sublevandae, sed Saeerdoti, qui divinum Sacrificium ad illius expiationem offerret, erogavit. A Damiano fratre, a quo, uti fertur, cognomentum accepit, ejus cura litteris eruditur; in quibus brevi tantum profecit, ut magistris admirationi esset. Quum autem liberalibus scientiis floreret, et nomine, eas cum laude docuit. Interim, ut corpus rationi subderet, sub mollibus vestibus cilicium adhibuit, jejuniis, vigiliis, et orationibus solerter insistens. Calente juventa, dum carnis stimulis acriter urgeretur, insultantium libidinum faces rigentibus fluvii mersus aquis noctu extinguebat; tum venerabilia quaeque loca obire, totumque Psalterium recitare consueverat. Ope assidua pauperes levabat, quibus frequenter pastis convivio propriis ipse manibus ministrabat.

Lectio V.

Perficiendae magis vitae causa in Avellanensi Eugubinae Dioecesis Coenobio Ordini Monachorum Sanctae Crucis Fontis Avellanae a Beato Ludulpho Sancti Romualdi Discipulo fundato nomen dedit. Non ita multo post in Monasterium Pomposianum, mox in Coenobium Sancti Vincentii Petrae Pertusae ab Abbate suo missus, utrumque Asceterium verbo sacro, praeclaris institutionibus, et moribus excoluit. Ad suos revocatus post Praesidis obitum Avellanitarum fami-

liae praeficitur; quam novis variis in Locis exstructis domiciliis, et sanctissimis institutis ita auxit, ut alter ejus Ordinis Parens, ac praecipuum ornamentum jure sit habitus. Salutarem Petri sollicitudinem alia quoque diversi instituti Coenobia, Canonicorum conventus, et Populi sunt experti. Urbinati Dioecesi non uno nomine profuit: Theuzoni Episcopo in causa gravissima assedit, ipsumque in recte administrando Episcopatu consilio, et opera juvit. Divinorum contemplatione, corporis macerationibus, caeterisque spectatae sanctimoniae exemplis excelluit. His motus Stephanus Nonus Pontifex Maximus eum, licet invitum, et reluctantem, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem creavit, et Ostiensem Episcopum. Quas Petrus Dignitates splendidissimis virtutibus, et consentaneis Episcopali ministerio operibus gessit.

Lectio VI.

Difficillimo tempore Romanae Ecclesiae, Summisque Pontificibus doctrina, Legationibus, aliisque susceptis laboribus mirifice adfuit. Adversus Nicolaitarum, et Simoniacam Haereses ad mortem usque strenue decertavit. Hujusmodi depulsis malis, Mediolanensem Ecclesiae Romanae conciliavit. Benedicto, et Cadolao falsis Pontificibus fortiter restitit. Henricum quartum Germaniae Regem ab iniquo Uxoris divortio deterruit. Ravennates ad debita Romano Pontifici obsequia revocatos sacris restituit. Canonicos Veliternos ad sanctioris vitae leges composuit. In Provincia praesertim Urbinate vix ulla fuit Episcopalis Ecclesia, de qua Petrus non sit benemeritus; Eugubinam, quam aliquando creditam habuit, multis levavit incommodis: alias alibi, quando oportuit, perinde curavit, ac si suae essent tutelae commissae. Cardinalatu et Episcopali Dignitate depositis, nihil de pristina juvandi proximos sedulitate remisit. Jejunium sextae Feriae

in honorem S. Crucis Jesu Christi: horarias Beatae Dei Genitricis preces, ejusque die Sabbato cultum propagavit. Inferendae quoque sibi verberationis morem ad patratorum scelerum expiationem provexit. Demum sanctitate, doctrina, miraculis, et praeclare actis illustris, dum e Ravennate Legatione rediret, Faventiae octavo Kalendas Martii migravit ad Christum. Ejus Corpus ibidem apud Cistercienses multis miraculis clarum frequenti Populorum veneratione colitur. Ipsum Faventini non semel in praesenti discrimine propitium experti Patronum apud Deum delegerunt. Leo vero duodecimus Pontifex Maximus Officium, Missamque in ejus honorem, tamquam Confessoris Pontificis, quae aliquibus in Dioecesibus, atque in Ordine Camaldulensium jam celebrabantur, ex Sacrorum Rituum Congregationis Consulto, addita Doctoris qualitate, ad universam extendit Ecclesiam.

In III. Noct. Homilia in Evangelium: Vos estis sal terrae: *de Comuni Doctorum.*

Missa. In medio Ecclesiae.

Decretum urbis, et orbis.

Providentissimus Deus, qui electam suam Sponsam Ecclesiam super Apostolorum, et Prophetarum fundamentum posuit, eamque summo angulari lapidi Christo Jesu innixam voluit, sapientissimo cavit consilio, ut ad illius praesidium jugiter egregii sanctique vigilarent Pastores, qui non modo sublimioris virtutis exemplo fidelium Ecclesiae filiorum mores ad justitiam pietatemque, componerent; verum etiam ingenio, doctrinaque celebres eosdem in Fidei veritate consolidarent. Hos propterea Divinus Praeceptor sal terrae, Mundique lumen nuncupa-

vit, qui non vivae tantum vocis officio, caeterorum Pastorum instar, sibi commissam plebem, sed cunctos Christi fideles, omniumque saeculorum posteritatem conscriptis Libris sapientia, et doctrina refertis, etiam extincti erudire non cessant. Quos inter eminet etiam Sanctus Petrus Damianus *abs me Stephano IX. alias X. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis creatus, et Ostiensis Episcopus renunciatus, qui Soeculo XI. Dei Ecclesiam meritis, et Doctrinis, illuminavit, designatus idcirco Scriptorum elogio Vir, et Sanctitate, et Doctrina per sua tempora clarus. Hujus porro sanctissimi Viri de universa Ecclesia tot nominibus optime meriti nondum extensum fuisse festum per ipsam universalem Ecclesiam dolentes Apostolici Senatus Patres ita Summum Ecclesiae Hierarcham, et Caput, Pontificem Maximum Leonem XII. per Postulatoriam Epistolam Sacri Cardinalium Collegii nomine deprecati sunt, ut ex Sacrorum Rituum Congregationis Consulto ejusdem S. Petri Damiani Festum celebrari praecipiat universa in Ecclesia septimo Kalendas Martii cum Officio et Missa de Communi Doctorum, nec non cum Lectionibus, et Oratione, propriis, jam pro aliquibus Locis adprobatis. Qua Postulatoria una cum Animadversionibus R. P. D. Virgilii Pescetelli Sanctae Fidei Promotoris, et Advocati, ac Procuratoris Responsionibus diligentissimis in Ordinario Sacrorum Rituum Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coacto delata, Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi, audita relatione Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis Julii Maria De Somalia Episcopi Ostiensis, et Veliterni Ponentis, eidemque Congregationi Praefecti, momentis omnibus hinc inde allatis sedulo libra-*

tis, matureque discussis unanimi consensu rescribendum censuerunt: » *Consulendum SS. pro gratia* » *Die 27. Settembris 1828.*

Facta autem de praemissis omnibus et singulis SS. Domino Nostro Leoni XII. Pont. Max. per me infrascriptum ejusdem Sacrae Congregationis Segretarium relatione, Sanctitas Sua in omnibus, annuendo Sacrae Congregationis Rescriptum adprobavit, et confirmavit, ac S. Petrum Damianum Doctorum Albo recensuit, ejusque Officium *sub ritu dup. min. cum Lectionibus primi Nocturni de Scriptura instar concessionis factae Clero Ravennaten. de Anno 1723.* ad universam extendit Ecclesiam, *ac desuper Generale Decretum Urbis, et Orbis expediri praecepit Kalendis Octobris ejusdem Anni 1828.*

Julius M. Card. Episcopus Ostien., et Veliternus de Somalia S. Ecclesiae Vice-Cancellarius, et S. R. C. Praefectus, et Ponens etc.

Loco ✠ Sigilli

J. G. Fatati S. R. C. Secretarius.

Die v. Martii.

In Festo B. Joannis Josephi de Cruce Conf. dupl. min. Offic. de commu. Conf. non Pont. praeter ea quae sequuntur.

Oratio.

Deus, qui B. Joannem Josephum Confessorem tuum per arduas paupertatis, humilitatis, et patientiae vias coelesti gloria sublimasti. Da nobis quaesumus, ut carne mortificati, ejus imitemur exempla, et gaudiis perfruamur aeternis. Per Dominum nostrum etc.

Lect. I. Noct. Beatus vir, *de eod. comm. 2. loc.*

In II. Noct. Lect. IV.

Isclae Regni Neapolis in Urbe apud Ænariam Insulam, Parentibus nobilitate sanguinis, morumque probitate praestantibus ortus est B. Joannes Josephus de Cruce. Christianae pietatis semina, quae in ejus animam, supernis benedictionibus praeventam, cum lacte instillaverant, fructus mox uberrimos attulerunt. Tenerrima adhuc aetate, nedum a nugis puerilibus abhorruit, sed virtutes excolere coepit illustriores, silentii potissimum, mortificationis, Mundi, suique ipsius abnegationis, quas assiduo Orationis studio confovebat. Deiparae cultum, quem ad obitum usque in dies auxit, interea temporis arripuit; Dominicaeque Passionis, et Eucharistiae Mysteria adfectu peculiari prosequebatur. S. Petri de Alcantara Institutum, quod Joannes de S. Bernardo ex Hispanis Excalceatis, Clemente IX. adprobante, nuperrime in Italiam invexerat, divino afflante Numine, anno vitae suae sextodecimo amplexus est Italorum primus. Seraphico Patriarcha, fidissimoque ejus Alumno Petro de Alcantara in ipso tyrocinio sibi ad imitandum propositis, mirum quam perfecte poenitentiam hujus, et contemplationem; humilitatem illius, ac paupertatem jam tum fuerit adsecutus. ℟. Honestum etc.

Lectio V.

Tertio vix decurso a solemni Professione sua anno, Pedemontani Aliphae Coenobii fundationi destinatur, quod ejus opera exiguum adeo evasit, ut alterius, quod olim in Pedroso Extremadurae S. Petrus de Alcantara, Clericus ipse quoque, excitaverat, imaginem simillimam referret. Sacerdotio ex obedientia inauguratus, Disciplinis Moralibus, quas numquam perdidicerat, improviso excultus visus est. Superiorum venia, non longe ab eo Coenobio, Sacram He-

remum extruere adgressus subter excelsi montis dejectu, ut absolveretur, quam citissime, ligna, lapides, calcem humeris suis mordaci lorica contectis, exportabat; ita ut per calcanea cruor ubertim in terram deflueret. Fratrum rogatu Leges quasdam pro Sacro illo Recessu peculiares coudidit, dignas, quac a Sede Apostolica confirmarentur. Novitiorum regimini praepositus, eorum ad vitam regularem componere mores eo profectu enixus est, ut illorum aliqui Sanctitatis, et miraculorum fama inclaruerint. Verum cum Clemens Papa XI. Seculi hujus decimi octavi initio Fratres Italos excalceatos ab Hispanis in Regno Neapolis sejunxisset, illique nulla regiminis forma potirentur, ab eodem Pontifice, obsistente licet humani generis hoste, Provinciae Neapolitanae S. Petri de Alcantara nuncupatae, erectionem obtinuit. ℟. Amavit etc.

Lectio VI.

Primus novae istiusmodi Provinciae Minister renuntiatus, regimen, quod abdicaverat, Sacrae Congregationis Episcoporum, et Regularium jussu adsumere coactus, difficile relatu est, quot qualesquc calumnias Dei Famulo devorare opus fuerit, ut Italicam Excalceatorum Fratrum Familiam constabiliret. Rebus compositis, eo sese totum convertit, ut duplex ille Petri de Alcantara Contemplationis, et Poenitentiae Spiritus altas inter suos radices ageret. Quos praeclarissimis virtutum exemplis anteibat, humilitate imprimis, rigidique Claustralis Disciplinae custodia, paupertate, et abstinentia enituit admirabili. Unicum ad nudam carnem sexaginta quatuor annis habitum adhibuit; perque viginti quatuor annos, priscorum Heremicolarum ritu, pane tantum, ac fructibus victitavit; quod edulii genus ex obedientia in nauseosum commutavit ferculum. Flagellis asperrimis,

ciliciis, et cruce ferrea, acutis instructa claviculis, corpus suum dilaniabat. Illud etiam de Eo fertur, quod creberrimos inter orandum Extases passus est, quodque Raptibus, Prophetia, Miraculis, aliisque hujusmodi supernaturalibus donis vivens claruerit. Denique zelo animarum absumptus, octuagenarius, apopletico morbo correptus, tertio Nonas Martias in osculo Domini obdormivit in Coenobio S. Luciae Montis Urbis Neapolis anno septigentesimo trigesimo quarto supra millesimum. Eumdem novis miraculis coruscantem anno ab Illius decessu quinquagesimo sexto Pius VI. P. M. Beatorum albo recensuit. ℟. Iste Homo etc.

Lect. III. Noct.

Nolite timere etc. *ut in eod. Comm. 2. loco.*

Die xviii Martii.

In festo Sancti Gabrielis Archangeli. Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphana. Ingresso Zacharia, *cum reliq. de Laudibus. Psalmus.* Dixit Dominus, *cum reliq. de Dominica; et loco ult. Psalm.* Laudate Dominum omnes Gentes.

Capitulum.

Ecce vir Gabriel, quem videram in visione a principio, cito volans tetigit me in tempore sacrificii vespertini. Et docuit me, et locutus est mihi, dixitque: Daniel, nunc egressus sum ut docerem te, et intelligeres.

Hymnus.

Christe, sanctorum decus Angelorum,
Gentis humanæ Sator et Redemptor,
Cœlitum nobis tribuas beatas
Scandere sedes.
Angelus pacis Michael in ædes
Cœlitus nostras veniat, serenæ

Auctor ut pacis lacrymosa in orcum
Bella releget.
Angelus fortis Gabriel, ut hostes
Pellat antiquos, et amica cœlo
Quæ triumphator statuit per orbem,
Templa revisat.
Angelus nostræ medicus salutis
Adsit e cœlo Raphael, ut omnes
Sanet ægrotos, dubiosque vitæ
Dirigat actus.
Virgo Dux pacis, Genitrixque lucis,
Et sacer nobis Chorus Angelorum
Semper assistat, simul et micantis
Regia Cœli.
Præstet hoc nobis Deitas beata
Patris, ac Nati, pariterque sancti
Spiritus, cujus resonat per omnem
Gloria mundum. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi.
℟. Habens thuribulum aureum in manu sua.

Ad Magnificat, Antiphona.

Ingressus Gabriel Angelus ad Mariam virginem, dixit: Ave gratia plena, Dominus tecum: Benedicta tu in mulieribus.

Oratio.

Deus, qui inter cæteros Angelos ad annuntiandum Incarnationis tuæ mysterium Gabrielem Archangelum elegisti: concede propitius; ut, qui festum ejus celebramus in terris, ipsius patrocinium sentiamus in cœlis. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

Deinde fit commemoratio Feriae, si celebretur in Quadragesima.

Ad Matutinum. Invitatorium.

Regem Archangelorum Dominum, * Venite adoremus. *Psal.* Venite.

Hymn. Christe, sanctorum. *ut supra.*

In primo Nocturno, Antiphona.

Dixit Angelus Gabriel ad Danielem: intellige fili hominis, quoniam in tempore finis implebitur visio.

Psalmus. Domine Dominus noster, *cum reliquis Psalmis Nocturnorum per ordinem, ut in festo Dedicationis S. Michaelis Archangeli 29. Septembris.*

Antiphona. Ecce vir Gabriel quem videram in visione, cito volans tetigit me in tempore sacrificii vespertini, et docuit me.

Psal. In Domino confido.

Antiphona. Cumque Gabriel loqueretur ad me, collapsus sum pronus in terram, et tetigit me, et statuit me in gradu meo.

Psal. Domine, quis.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi.

℟. Habens thuribulum aureum in manu sua.

Lectio I.

Ex Daniele Propheta. *Cap. IX.*

Ego Daniel, cum adhuc loquerer, et orarem, et confiterer peccata mea, et peccata populi mei Israel, et prosternerem preces meas in conspectu Dei mei, pro monte sancto Dei mei: adhuc me loquente in oratione, ecce vir Gabriel, quem videram in visione a principio, cito volans tetigit me in tempore sacrificii vespertini. Et docuit me, et locutus est mihi, dixitque: Daniel nunc egressus sum ut docerem te, et intelligeres. Ab exordio precum tuarum egressus est sermo: ego autem veni, ut indicarem tibi, quia vir desideriorum es: tu ergo animadverte sermonem, et intellige visionem.

℟. Cum oraret Daniel, et confiteretur peccata sua, et peccata populi sui, * Ecce Archangelus Gabriel cito volans tetigit eum in tempore sacrificii vespertini.

℣. Cumque prosterneret preces suas in conspectu Dei sui. Ecce.

Lectio II.

Septuaginta hebdomades abbreviatæ sunt super populum tuum, et super urbem sanctam tuam, ut consummetur prævaricatio, et finem accipiat peccatum, et deleatur iniquitas, et adducatur justitia sempiterna, et impleatur visio et prophetia, et ungatur Sanctus Sanctorum. Scito ergo, et animadverte ab exitu sermonis, ut iterum ædificetur Jerusalem usque ad Christum ducem, hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duæ erunt: et rursum ædificabitur platea, et muri in angustia temporum.

℟. Locutus est Gabriel Danieli, et dixit: Ab exordio precum tuarum egressus est sermo: * Ego autem veni ut indicarem tibi, quia vir desideriorum es. ℣. Tu autem animadverte sermonem, et intellige visionem. Ego autem.

Lectio III.

Et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus: et non erit ejus populus, qui eum negaturus est. Et civitatem, et sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo, et finis ejus vastitas, et post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactum multis hebdomada una: et in dimidio hebdomadis deficiet hostia, et sacrificium: et erit in templo abominatio desolationis: et usque ad consummationem, et finem perseverabit desolatio.

℟. Ecce vir Gabriel, quem viderem, cito volans tetigit me in tempore sacrificii vespertini, et docuit me, et dixit: * Daniel, nunc egressus sum ut docerem te, et intelligeres. ℣. Gabriel fac me intelligere istam visionem, et venit, et stetit juxta, ubi ego stabam, et ait ad me. Daniel. Gloria Patri. Daniel.

In secundo Nocturno, Antiphona.

Gabriel Angelus apparuit Zachariae, dicens: Uxor tua Elisabeth pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Joannem.

Psal. Cœli enarrant.

Antiphona. Et dixit Zacharias ad Angelum : Unde hoc sciam ? ego enim sum senex , et uxor mea processit in diebus suis.

Psal. Domini est terra.

Antiphona. Respondens autem Angelus , dixit ei: Ego sum Gabriel , qui asto ante Deum : et missus sum loqui ad te , et hæc tibi evangelizare.

Psal. Benedicam Dominum.

℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini.

℟. De manu Angeli.

Lectio IV.

Sermo Sancti Bernardi Abbatis.

Missus est Angelus Gabriel a Deo. Non arbitror , hunc Angelum de minoribus esse , qui qualibet ex causa crebra soleant ad terras fungi legatione. Quod ex ejus nomine palam intelligi datur , quod interpretatum , Fortitudo Dei dicitur : et quia non ab aliquo alio forte excellentiore sc (ut assolet) spiritu , sed ab ipso Deo mitti perhibetur. Propter hoc ergo positum est a Deo. Vel ideo dictum est , a Deo ; ne cui , vel beatorum spirituum , suum Deus antequam Virgini revelasse putetur consilium , excepto dumtaxat Archangelo Gabriele. Qui utique tantæ inter suos inveniri potuerit excellentiæ , ut tali , et nomine dignus haberetur , et nuntio.

℟. Factum est , cum sacerdotio fungeretur Zacharias in ordine vicis suæ ante Deum ; * Apparuit ei Angelus Gabriel , stans a dextris altaris incensi.

℣. Cumque ingressus in templum Domini incensum poneret secundum consuetudinem sacerdotii sui. Apparuit.

Lectio V.

Nec discordat nomen a nuntio : Dei quippe virtutem Christum , quem melius nuntiare decebat, qua

hunc, quem simile nomen honorat? Nam quid est aliud fortitudo quam virtus? Non autem dedecens, aut incongruum videatur, Dominum et nuntium communi censeri vocabulo: cum similis in utroque appellationis, non sit tamen utriusque similis causa. Aliter quippe Christus fortitudo vel virtus Dei dicitur, aliter Angelus. Angelus enim tantum nuncupative; Christus autem etiam substantive.

℟. Descendit Gabriel Angelus ad Zachariam, dicens: * Ne timeas, quoniam exaudita est deprecatio tua, et uxor tua Elisabeth pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Johannem.

℣. Et Zacharias turbatus est videns, et timor irruit super eum: ait autem ad illum Angelus. Ne.

Lectio VI.

Christus Dei virtus et dicitur, et est: qui forti armato, qui suum atrium in pace custodire solebat, fortior superveniens, ipsum suo brachio debellavit: et sic ei vasa captivitatis potenter eripuit. Angelus vero fortitudo Dei appellatus est; vel quod hujuscemodi meruerit prærogativam officii, quo ejusdem nuntiaret adventum virtutis: vel quia Virginem natura pavidam, simplicem, verecundam, ne miraculi novitate expavesceret, confortare deberet: quod et fecit; Ne timeas, inquiens, Maria: invenisti enim gratiam apud Deum. Convenienter itaque Gabriel ad hoc opus eligitur: imo quia tale illi negotium injungitur, recte tali nomine designatur.

℟. Ego sum Gabriel, qui asto ante Deum: et missus sum loqui ad te, et hæc evangelizare. * Ecce eris tacens, et non poteris loqui usque in diem, quo hæc fiant.

℣. Pro eo quod non credidisti verbis meis, quæ implebuntur tempore suo. Ecce eris. Gloria Patri. Ecce eris.

In tertio Nocturno, *Antiphona.*

Missus est Gabriel Angelus ad Mariam virginem desponsatam Joseph.

Psalmus. Cantate Domino.

Antiphona. Gabriel Angelus Mariæ dixit : Ecce Elisabeth cognata tua, et ipsa concepit filium in senectute sua.

Psalm. Dominus regnavit, exultet.

Antiphona. Suscipe verbum virgo Maria, quod tibi a Domino per Angelum Gabrielem transmissum est.

Psalm. Benedic anima mea Domino.

℣. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Lectio VII.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap. I.*

In illo tempore : Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen virginis Maria. Et reliqua.

Homilia. Sancti Juliani Archiepiscopi Toletani. *Lib.* 2. *contra Judaeos.*

Sacramentum illud septuaginta hebdomadarum de Christi nativitate Daniel per Angelum didicit : similiter et Zacharias, apparente sibi Angelo, Johannem filium de se generandum audivit : et Maria, Angelo sibi prædicenti Christum ex se nascendum, et credidit, et assensit. Hæc tria per Angelum dicta, et completa videmus. Jam ergo solicite intuendum est, utrum Angelus iste, qui Zachariæ, et Mariæ apparuit, ipsi quoque Danieli illa prædixerit.

℟. Missus est Gabriel Angelus ad Mariam virginem desponsatam Joseph, nuntians ei verbum : et expavescit Virgo de lumine : * Ne timeas Maria,

invenisti enim gratiam apud Dominum: ecce concipies et paries, et vocabitur Altissimi filius.

℣. Quæ cum audisset, turbata est in sermone ejus, et cogitabat qualis esset ista salutatio: et ait Angelus ei. Ne timeas Maria.

Benedictio. Cujus festum etc.

Lectio VIII.

Equidem ipse Daniel in prophetiæ suæ volumine, quando illa sacramenta Hebdomadarum de Christi nativitate per Angelum futura cognovit, sic ipsius Angeli nomen evidenter expressit. Dicit enim: Ecce vir Gabriel, quem videram in principio, cito volans tetigit me, et dixit: Daniel, animadverte sermonem; et reliqua, quæ ibi commemorantur. Item his temporibus secundum Evangelium, Angeli ipsius nomen mirificum sic invenitur expressum. Dixit enim idem Angelus Zachariæ: Ego sum Gabriel, qui asto ante Deum, et missus sum loqui ad te, et hæc tibi evangelizare.

℟. Gaude Maria Virgo, cunctas hæreses sola interemisti: * Quæ Gabrielis Archangeli dictis credidisti, dum virgo Deum, et hominem genuisti, et post partum, Virgo, inviolata permansisti.

℣. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui. Quæ. Gloria Patri. Quæ.

Nona lectio de feria occurrente. Si vero transferri contigerit, erit sequens.

Lectio IX.

Quod etiam de Beatæ Mariæ Virginis partu sic in eodem Evangelio legitur: Missus est, inquit, Angelus Gabriel a Deo in Civitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen virginis Maria. Jam ergo manifestum est, quod unus idemque Angelus Gabriel fuerit, qui et præfixa illa

tempora Danieli de Christi nativitate aperuit, et partum Virginis præsentem esse monstravit. Ad tempus itaque præfinitum occurrit, et olim a se dicta, operis efficientia completa esse convincit: et illic fidelis in prophetia hebdomadarum, et hic fidelis per mysterium revelatum.

Te Deum laudamus.

AD LAUDES.

Et per Horas, Antiphona.

Ingresso Zacharia templum Domini, apparuit ei Gabriel Angelus stans a dextris altaris incensi.

Psalmus. Dominus regnavit, decorem. *Cum reliquis de Dominica.*

Antiphona. Ait autem Angelus: Ne timeas Zacharia, quoniam exaudita est deprecatio tua.

Antiphona. Ego sum Gabriel Angelus, qui asto ante Deum, et missus sum loqui ad te.

Antiphona. Gabriel Angelus locutus est Mariæ, dicens: Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum.

Antiphona. Dixit autem Maria ad Angelum: Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Et respondens Gabriel Angelus, dixit ei; Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

Capitulum.

Ecce vir Gabriel, quem videram in visione a principio, cito volans tetigit me in tempore Sacrificii vespertini. Et docuit me, et locutus est mihi, dixitque: Daniel, nunc egressus sum, ut docerem te, et intelligeres.

*

Hymnus.

Placare, Christe, servulis,
Quibus Patris clementiam
Tuæ ad Tribunal gratiæ
Patrona Virgo postulat.
Et vos beata, per novem
Distincta gyros, Agmina:
Antiqua cum præsentibus
Futura damna pellite.
Auferte gentem perfidam
Credentium de finibus;
Ut unus omnes unicum
Ovile nos Pastor regat.
Deo Patri sit gloria,
Natoque Patris unico,
Sancto simul Paraclito,
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi.
℟. Habens thuribulum aureum in manu sua.

Ad Benedictus Antiphona.

Gabriel Angelus descendit ad Zachariam, et ait illi: Uxor tua pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Johannem, et multi in nativitate ejus gaudebunt: ipse enim præibit ante faciem Domini parare vias ejus.

Oratio.

Deus, qui inter cæteros Angelos, ad annuntiandum Incarnationis tuæ mysterium Gabrielem Archangelum elegisti: concede propitius; ut, qui festum ejus celebramus in terris, ipsius patrocinium sentiamus in Cœlis. Qui vivis, et regnas.

Et fit commem. feriæ, si celebretur in Quadragesima.

Ad Tertiam. Antiphona. Ait autem.

Capitulum. Ecce vir Gabriel.

℟. br. Stetit Angelus, * Juxta aram templi. Stetit. ℣. Habens thuribulum aureum in manu sua. Juxta. Gloria Patri. Stetit. ℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini. ℟. De manu Angeli.

Ad Sextam. Antiphona. Ego sum Gabriel.

Capitulum.

Ego autem veni ut indicarem tibi, quia vir desideriorum es: septuaginta hebdomades abbreviatæ sunt, ut finem accipiat peccatum, et impleatur visio, et prophetia, et ungatur Sanctus Sanctorum.

℟. br. Ascendit fumus aromatum: * In conspectu Domini. Ascendit. ℣. De manu Angeli. In conspectu. Gloria Patri. Ascendit. ℣. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus. ℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Ad Nonam. Antiphona. Dixit autem Maria.

Capitulum.

Scito ergo, et animadverte: Ab exitu sermonis, ut iterum ædificetur Jerusalem, usque ad Christum ducem hebdomades septem, et hebdomades sexaginta duæ erunt.

℟. br. In conspectu Angelornm, Psallam tibi Deus meus; * In conspectu. ℣. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. Psallam. Gloria Patri. In conspectu. ℣. Adorate Deum. ℟. Omnes Angeli ejus.

Vesperæ de S. Joseph Confessore, cum commemoratione S. Gabrielis.

Antiphona. Archangelus Gabriel ait ad Mariam: Non erit impossibile apud Deum omne verbum. Dixit autem Maria: Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Et discessit ab ea Angelus. ℣. In conspectu Angelorum Psallam tibi, Deus meus. ℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Oratio.

Deus, qui inter. *ut supra.*

Et fit commem. Feriæ, si Celebretur in Quadragesima.

Si festum S. Joseph transferatur, in secundis Vesperis, S. Gabrielis, omnia ut in primis; et loco ultimi. Psalmus. Confitebor tibi Domine in toto corde meo: * quoniam. *Ut in Vesperis Feriæ VI.*

Antiphona ad Magnificat, et Oratio ut supra.

DOMINICA III. POST PASCHA.

Officium de Patrocinio S. JOSEPH Sponsi B. M. V. et princip. Patr. Monarchiæ Regis Catholici, dupl. 2. class. Ad Vesp.

Antiph. Jacob autem, *cum reliq. de Laud.*

Psal. Dixit Dominus, *cum reliq. de Domin. et loc. ult.*

Psal. Laudate Dominum omnes gentes.

Capitulum. *Gen. 49.*

Benedictiones Patris tui confortatæ sunt benedictionibus Patrum ejus; donec veniret desiderium collium æternorum: fiant in capite Joseph, et in vertice Nazaræi inter fratres suos.

℟. Deo gratias.

Hymnus.

Te, Joseph, celebrent agmina Cœlitum,
Te cuncti resonent Christiadum Chori,
Qui clarus meritis junctus es inclytæ
Casto fœdere Virgini.
Almo cum tumidam germine conjugem
Admirans, dubio tangeris anxius,
Afflatu superi Flaminis Angelus
Conceptum puerum docet.

Tu natum Dominum stringis, ad exteras
Ægypti profugum tu sequeris plagas;
Amissum Solymis quæris, et invenis,
Miscens gaudia fletibus.
Post mortem reliquos mors pia consecrat,
Palmamque emeritos gloria suscipit.
Tu vivens, Superis par, frueris Deo
Mira sorte beatior.
Nobis, Summa Trias, parce precantibus,
Da Joseph meritis sidera scandere,
Ut tandem liceat, nos tibi perpetim
Gratum promere canticum. Amen.

℣. Constituit eum Dominum domus suæ. Allel.
℟. Et Principem omnis possessionis suæ. Allel.

Ad Magnif. Antiph.

Cum esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph, antequam convenirent, inventa est in utero habens de Spiritu Sancto. Allel.

Oratio.

Deus, qui ineffabili providentia Beatum Joseph Sanctissimæ Genitricis tuæ Sponsum eligere dignatus es: præsta quæsumus, ut, quem Protectorem veneramur in terris, Intercessorem habere mereamur in cœlis. Qui vivis, et regnas etc.

Et fit comm. Dominicæ tertiæ post Pasch.

Antiph. Modicum, et non videbitis me, dicit Dominus: iterum modicum, et videbitis me; quia vado ad Patrem, alleluja. Allel.

℣. Mane nobiscum Domine. Alleluja.
℟. Quoniam advesperascit. Allel.

Oratio.

Deus, qui errantibus, ut in viam possint redire justitiæ, veritatis tuæ lumen ostendis: da cunctis, qui Christiana professione censentur, et illa respuere, quæ huic inimica sunt nomini; et ea, quæ sunt apta, sectari. Per Dom.

Ad Matut. Invitat.

Laudemus Deum nostrum: * In veneratione Beati Joseph Protectoris nostri. Allel.

Psal. Venite, exultemus.

Hymn. Te, Joseph, celebrent agmina Cœlitum, *de* I. *Vesp.*

In I. Noct.

Antiph. Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, et accipe Puerum, et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum, et esto ibi, usque dum dicam tibi. Allel.

Psal. primi Noct. de commu. Conf. non Pont.

℣. Confitebor nomini tuo, alleluja.

℟. Quoniam adjutor, et Protector factus es mihi, Allel.

De Libro Genesis.

Lectio I. *Cap. 39.*

Igitur Joseph ductus est in Ægyptum, emitque eum Putiphar Eunuchus Pharaonis, Princeps exercitus, vir Ægyptius, de manu Ismaelitarum, a quibus perductus erat. Fuitque Dominus cum eo, et erat vir in cunctis prospere agens; habitavitque in domo Domini sui, qui optime noverat Dominum esse cum eo, et omnia, quæ gereret, ab eo dirigi in manu illius. Invenitque Joseph gratiam coram Domino suo, et ministrabat ei, a quo præpositus omnibus gubernabat creditam sibi domum, et universa, quæ ei tradita fuerant: benedixitque Dominus domui Ægyptii propter Joseph, et multiplicavit tam in ædibus, quam in agris cunctam ejus substantiam. Nec quidquam aliud noverat, nisi panem, quo vescebatur. Erat autem Joseph pulchra facie, et decorus aspectu.

℟. Clamavit Populus ad Regem, alimenta petens: * Quibus ille respondit: Ite ad Joseph. Allel.

℣. Salus nostra in manu tua est: respice nos tantum, et læti serviemus Regi. Quibus ille.

Lectio II. *Cap. 41.*

Placuit Pharaoni consilium, et cunctis ministris ejus, locutusque est ad eos: Num invenire poterimus talem virum, qui Spiritu Dei plenus sit; Dixit ergo ad Joseph: Quia ostendit tibi Deus omnia, quæ locutus es: numquid sapientiorem, et consimilem tui invenire potero? Tu eris super domum meam, et ad tui oris imperium cunctus populus obediet, uno tantum Regni solio te præcedam. Dixitque rursus Pharao ad Joseph: Ecce constitui te super universam terram Ægypti. Tulitque annulum de manu sua, et dedit eum in manu ejus, vestivitque eum stola byssina, et collo torquem auream circumposuit. Fecitque eum ascendere super currum suum secundum, clamante præcone, ut omnes coram eo genuflecterent, et præpositum esse scirent universæ terræ Ægypti.

℟. Fecit me Deus quasi Patrem Regis, et Dominum universæ domus ejus, * Exaltavit me, ut salvos faceret multos populos. Alleluja.

℣. Venite ad me, et ego dabo vobis omnia bona Ægypti, ut comedatis medullam terræ. Exaltavit me.

Lectio III. *Cap. 41.*

Dixit quoque Rex ad Joseph: Ego sum Pharao, absque tuo imperio non movebit quisquam manum, aut pedem in omni terra Ægypti. Vertitque nomen ejus, et vocavit eum lingua Ægyptiaca Salvatorem mundi. Deditque illi uxorem Aseneth filiam Putiphar Sacerdotis Heliopoleos. Egressus est itaque Joseph ad terram Ægypti (triginta autem annorum erat, quando stetit in conspectu Regis Pharaonis) et circuivit omnes Regiones Ægypti. Venitque fertilitas septem annorum, et in manipulos redactæ segetes congregatæ sunt in horrea Ægypti. Omnis etiam frugum abundantia in singulis urbibus condita est. Tantaque fuit abundantia tritici, ut arenæ maris coæquaretur, et copia mensuram excederet.

℟. Jam lætus moriar, quia vidi faciem tuam, et superstitem te relinquo. Non sum fraudatus aspectu tuo: * Insuper ostendit mihi Dominus semen tuum. Alleluja.

℣. Qui pascit me ab adolescentia mea, benedicat pueris istis, et invòcetur super eos nomen meum. Insuper. Gloria. Insuper.

In II. Noct. *Antiph.*

Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens: Surge, et accipe Puerum et Matrem ejus, et vade in terram Israel; defuncti sunt enim, qui quærebant animam pueri. Allel.

Psal. 2. Noct. de commu. Conf. non Pont.

℣. Respice de cœlo, et vide, et visita vineam istam. Allel.

℟. Et perfice eam. Allel.

Sermo Sancti Bernardini Senensis.

Sermo 1. de S. Joseph.

Lectio IV.

Omnium singularium gratiarum alicui rationabili creaturæ communicatarum, generalis regula est; quod, quandocunque divina gratia eligit aliquem ad aliquam gratiam singularem, seu ad aliquem sublimem statum, omnia charismata donet, quæ illi personæ sic electæ, et ejus officio necessaria sunt, atque illam copiose decorant. Quod maxime verificatum est in Sancto Joseph, putativo Patre Domini nostri Jesu Christi, et vero sponso Reginæ mundi, et Dominæ Angelorum, qui ab æterno Patre electus est fidelis Nutritius, atque Custos principalium thesaurorum suorum, scilicet Filii ejus, et Sponsæ suæ; quod officium fidelissime prosecutus est. Cui propterea Dominus ait: Serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui.

℟. Dedisti mihi protectionem salutis tuæ, et dextera tua suscepit me: * Protector meus, et cornu salutis meæ et susceptor meus. Allel.

℣. Ego Protector tuus sum, et merces tua magna nimis. Protector.

Lectio V.

Si compares eum ad totam Ecclesiam Christi, nonne iste est homo electus, et specialis, per quem, et sub quo Christus est ordinate, et honeste introductus in mundum? Sicut ergo Virgini Matri tota Ecclesia sancta debitrix est, quia per eam Christum suscipere digna facta est: sic profecto, post eam huic debet gratiam, et reverentiam singularem. Ipse enim est clavis veteris Testamenti, in qua Patriarchalis, et Prophetalis dignitas promissum consequitur fructum. Porro hic est solus, qui corporaliter possedit, quod eis divina dignatio repromisit. Merito igitur figuratur per illum Patriarcham Joseph, qui populis frumenta servavit. Sed et hic illum præcellit, quia non solum Ægyptiis panem corporalis vitæ, sed omnibus electis panem de cœlo, qui cœlestem vitam tribuit, cum multa solertia enutrivit.

℟. Statuet filios suos sub tegmine illius, et sub ramis ejus morabitur, protegetur sub tegmine illius a fervore: * Et in gloria ejus requiescet. Alleluja.

℣. Sperate in eo omnis congregatio populi, effundite coram illo corda vestra. Et in gloria.

Lectio VI.

Profecto dubitandum non est, quod Christus familiaritatem, reverentiam, atque sublimissimam dignitatem, quam sibi exhibuit, dum ageret in humanis, tamquam filius Patri suo, in cœlis utique non negavit, quin potius complevit, et consummavit. Unde non immerito in verbo proposito a Domino subinsertur: Intra in gaudium Domini tui. Unde, licet gaudium æternæ beatitudinis in cor hominis intret, maluit tamen Dominus ei dicere: Intra in gaudium; ut mystice innuatur, quod gaudium illud non solum

in eo sit intra, sed undique illum circumdans, et absorbens, et ipsum velut abyssus infinita submergens. Memento igitur nostri, Beate Joseph, et tuæ orationis suffragio apud tuum putativum Filium intercede; sed, et Beatissimam Virginem Sponsam tuam nobis propitiam redde, quæ Mater est ejus, qui cum Patre, et Spiritu Sancto vivit, et regnat per infinita sæcula sæculorum. Amen.

℟. Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum: * Si exurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo. Alleluja.

℣. In te cantatio mea semper, quoniam tu adjutor fortis. Si exurgat. Gloria Patri. Si exurgat.

In III. Noct.

Antiphona. Consurgens Joseph accepit puerum, et Matrem ejus, et venit in terram Israel, et habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth. Alleluja.

Psal. ut in commun. non Pont.

℣. Invocavi Dominum Patrem Domini mei. Allel.

℟. Ut non derelinquat me in die tribulationis. Allel.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. Cap. 3.

In illo tempore: Factum est autem cum baptizaretur omnis populus, et Jesu baptizato, et orante, apertum est cœlum. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Lib. 2. de consensu Evangelist.

Manifestum est illud, quod ait: Ut putabatur filius Joseph: propter illos dixisse, qui cum ex Joseph, sicut alii homines nascuntur, natum arbitrantur. Quos autem movet, quod alios progenitores Matthæus enumerat descendens a David usque ad Joseph, alios autem Lucas ascendens a Joseph usque ad David: facile est, ut advertant, duos Patres habere potuisse Joseph; unum a quo genitus, alterum a quo fuerit

adoptatus. Antiqua est enim consuetudo adoptandi etiam in illo populo Dei, ut sibi filios facerent, quos non ipsi genuissent. Unde intelligitur Lucas Patrem Joseph, non à quo genitus, sed à quo fuerat adoptatus, suscepisse in Evangelio suo, cujus progenitores sursum versus commemorat, donec exiret ad David.

℟. Joseph fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in ea natum est de Spiritu Sancto est; pariet autem filium: * Et vocabis nomen ejus Jesum, alleluja.

℣. Ipse enim salvum faciet populum suum a peccatis eorum. Et vocabis.

Lectio VIII.

Cum enim necesse sit, utroque Evangelista vera narrante, et Matthæo scilicet, et Luca, ut unus eorum ejus Patris originem teneret, qui genuerat: alter ejus, qui adoptaverat Joseph, quem probabilius intelligimus adoptantis originem tenuisse, quam eum, qui noluit Joseph genitum dicere ab illo, cujus eum filium esse narrabat? Matthæus autem dicens: Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Jacob, atque ita in hoc verbo, quod est genuit, perseverans, donec in ultimo diceret: Jacob autem genuit Joseph; satis expressit, ad eum Patrem se perduxisse originem generantium, a quo Joseph non adoptatus, sed genitus erat. Quamquam, si etiam Lucas genitum diceret Joseph ab Heli, nec sic nos hoc verbum perturbare deberet, ut aliud crederemus, quam ab uno Evangelista gignentem, ab altero adoptantem Patrem fuisse commemoratum. Neque enim absurde quisque dicitur non carne, sed charitate genuisse, quem filium sibi adoptaverit. At vero etiam nos, quibus dedit Deus potestatem filios ejus fieri, de natura, atque substantia sua non nos genuit, sicut unicum Filium; sed utique dilectione adoptavit.

℟. Surge, et accipe puerum, et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi, alleluja.

℣. Ut adimpleretur, quod dictum est a Domino per Prophetam dicentem: Ex Ægypto vocavi filium meum. Et esto. Gloria Patri. Et esto.

Nona lect. de Homil. Domin. nisi transferatur.

Benedictio. Per Evangelica dicta.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio IX.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Modicum, et jam non videbitis me: et iterum modicum; et videbitis me, quia vado ad Patrem. Et reliqua.

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Tract. 101. in Joann. sub finem.

Modicum est, hoc totum spatium, quo præsens pervolat sæculum. Unde dicit idem ipse Evangelista in Epistola sua: Novissima hora est. Ideo namque addidit: Quia vado ad Patrem; quod ad priorem sententiam referendum est: ubi ait: Modicum, et jam non videbitis me; non ad posteriorem, ubi ait: Et iterum modicum, et videbitis me. Eundo quippe ad Patrem, facturus erat, ut eum non viderent. Ac per hoc non ideo dictum est, quia fuerat moriturus, et donec resurgeret, ab eorum aspectibus recessurus: sed quod esset iturus ad Patrem; quod fecit posteaquam resurrexit, et cum eis per quadraginta dies conversatus, ascendit in cœlum.

Te Deum.

Ad Laud. et per Hor. Antiph.

Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ, de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus. Allel.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliquis de Dominica.*

Antiph. Missus est Angelus Gabriel a Deo in Ci-

vitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph. Allel.

Antiph. Ascendit autem Joseph a Galilæa de civitate Nazareth, in Judæam in civitatem David, quæ vocatur Bethlehem. Allel.

Antiph. Et venerunt festinantes, et invenerunt Mariam, et Joseph, et infantem positum in præsepio. Allel. allel.

Antiph. Et ipse Jesus erat incipiens, quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph. Allel.

Capitulum. Genes. 49.

Benedictiones Patris tui confortatae sunt benedictionibus patrum ejus, donec veniret desiderium collium æternorum: fiant in capite Joseph, et in vertice Nazaræi inter fratres suos.

Hymnus.

Cœlitum Joseph decus, atque nostræ
Certa spes vitæ, columenque mundi,
Quas tibi læti canimus, benignus
Suscipe laudes.

Te Sator rerum statuit pudicæ
Virginis Sponsum, voluitque Verbi
Te Patrem dici, dedit et ministrum
Esse salutis.

Tu Redemptorem stabulo jacentem,
Quem chorus Vatum cecinit futurum,
Aspicis gaudens, humilisque natum
Numen adoras.

Rex Deus regum, Dominator orbis,
Cujus ad nutum tremit inferorum
Turba, cui pronus famulatur æther,
Se tibi subdit.

Laus sit excelsæ Triadi perennis,
Quæ tibi præbens superos honores,
Det tuis nobis meritis beatæ
Gaudia vitæ. Amen.

℣. Dedisti mihi protectionem salutis tuæ. Allel.
℟. Et dextera tua suscepit me. Allel.

Ad Benedictus Antiph.

Joseph fili David noli timere accipere Mariam Conjugem tuam; quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Allel.

Oratio.

Deus, qui ineffabili providentia Beatum Josephum Sanctissimæ Genitricis tuæ Sponsum eligere dignatus es: præsta quæsumus, ut, quem Protectorem veneramur in terris, intercessorem habere mereamur in cœlis. Qui vivis et regnas etc.

Et fit com. Dom. 3. post Pascha.

Antiph. Modicum, et non videbitis me, dicit Dominus: iterum modicum, et videbitis me, quia vado ad Patrem, allel. Allel.

℣. In resurrectione tua Christe. Allel.
℟. Cœli et terra lætentur. Allel.

Oratio.

Deus, qui errantibus, ut in viam possint redire justitiæ, veritatis tuæ lumen ostendis: da cunctis, qui Christiana professione censentur, et illa respuere, quæ huic inimica sunt nomini, et ea quæ sunt apta, sectari. Per Dominum.

Ad Tertiam.

Antiph. Missus est.

Capitulum. Benedictiones Patris tui, *ut supra.*

℟. *brev.* Constituit eum Dominum domus suæ. * Allel. allel. Constituit eum Dominum.

℣. Et principem omnis possessionis suæ. Allel. allel. Gloria Patri. Constituit.

℣. Confitebor nomini tuo. Allel.
℟. Quoniam adjutor, et Protector factus es mihi. Allel.

Ad Sextam.

Antiph. Ascendit autem.

Capitulum. *Genes.* 49.

Deus patris tui erit adjutor tuus, et omnipotens benedicet tibi benedictionibus cœli desuper.

℟. *brev.* Confitebor nomini tuo: * Alleluja, alleluja. Confitebor.

℣. Quoniam adjutor, et Protector factus es mihi. Allel. allel. Gloria Patri. Confitebor.

℣. Justus germinabit sicut lilium. Allel.

℟. Et florebit in æternum ante Dominum. Allel.

Ad Nonam.

Antiph. Et ipse Jesus.

Capitulum. *Genes.* 49.

Filius accrescens Joseph, filius accrescens, et decorus aspectu: filiæ discurrerunt super murum.

℟. *brev.* Justus germinabit sicut lilium, * Allel. allel. Justus.

℣. Et florebit in æternum ante Dominum. Allel. allel. Gloria Patri. Justus.

℣. Plantatus in domo Domini. Allel.

℟. In atriis domus Dei nostri. Allel.

In II. Vesp.

Omnia ut in primis exceptis sequentibus.

℣. Sub umbra illius, quem desideraveram sedi. Allel.

℟. Et fructus ejus dulcis gutturi meo. Allel.

Ad Magnif. Antiph.

Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus, et ego dolentes quærebamus te, allel.

Oratio. Deus, qui ineffabili providentia, *ut supra.*

Et fit com. Dominicæ.

Antiph. Amen dico vobis quia plorabitis, et flebitis vos, mundus autem gaudebit; vos vero contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium. Allel.

℣. Mane nobiscum Domine. Allel.

℟. Quoniam advesperascit. Allel.
Oratio. Deus, qui errantibus, *ut supra.*

DIE V. APRILIS

In festo translationis S. Athanasii Epis. Neap., et Confess. Semiduplex.

In Civitate, et Suburbiis tantum. Ant. Sacerdos, et Pontifex. ℣. Amavit, *de communi Confess. Pontif.*

Oratio.

Exaudi, quæsumus Domine, preces nostras, quas in Beati Athanasii Confessoris tui, atque Pontificis translatione deferimus; et qui tibi digne meruit famulari, ejus intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolve peccatis. Per Dominum.

In Hymn. Iste Confessor, *mutatur versus.*

In primo nocturno Lectiones de Scriptura occurrente. In quadragesima vero. Fidelis sermo, *de comm. Confes. Pontif.*

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Athanasius Neapolitanis Ducibus natus, quem pii Parentes Sancti Athanasii Alexandrini precibus susceptum, ejusdemque postea invictæ constantiæ æmulatorem, hoc appellarunt nomine. A pueritia Clericali militiæ adscriptus, Beato Johanni Neapolitano Antistiti erudiendus traditus est, quo Doctore tanta enituit pietate, litterisque, ut merito a Leone Quarto Pontifice Civium precibus annuente, Neapolitanus Episcopus fuerit renuntiatus, et consecratus. Ecclesiasticos proventus, domesticumque patrimonium in templorum, pauperumque inopiam sublevandam erogavit; multas Saracenorum incursibus pene dirutas instauravit Basilicas, easque prædiis, sacris vestibus,

vasisque pretiosis locupletavit. Ministros altaris hebdomadarios in templo maximo a se institutos, proprio ditavit ære. Pauperibus, et peregrinis hospitium aperuit, multumque pecuniæ ad captivos e barbarorum servitio vindicandos mira charitate profudit. Tu autem etc.

℟. Inveni David Servum meum, oleo sancto meo unxi eum * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus etc.

Lectio V.

Abstinentia fuit incredibili, frugali mensa utens, esum carnis sibi perpetuo interdixit. Corpus non cilicio solum, flagrisque, sed gravissimo etiam plumbi pondere a cervice ad talos extenso affligebat, lapideque capiti supposito, in lectulo humi strato cubabat. A Nicolao Primo Pontifice Romam accersitus, magno honore est habitus, ac Lateranensi in Synodo, una cum aliis Patribus tertio loco assidens, Johannem Ravennatem insanientem antea contra Ecclesiam, qui postea resipuit, confutavit. Neapolim regressus a Sergio fratris filio, notæ impietatis homine, Athanasii objurgationes indignante, detrusus in carcerem; indeque Cleri opera, cum universæ Civitatis gaudio ereptus est.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David Servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Lectio VI.

Constanter deinde obluctans iniquis contra Ecclesiasticam libertatem postulationibus Sergii, ejus opera depulsus a Sede, unumque mensem supra viginti coactus exulare, plurimas per id temporis ærumnas

perpessus est, quibus tandem confectus, Verulis obiens cœlestem in patriam receptus est ætatis anno quadragesimo primo, Idibus Julii, post Christum natum Octingentesimo Septuagesimo secundo. Corpus miraculis clarum, Cassinum prius in montem, mox Neapolim, quinto post obitum anno, integrum adhuc repertum, solemni supplicatione translatum est; cujus translationis memoria nonis Aprilis anniversaria festivitate recolitur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia Regna. Ipse etc. Gloria Patri. Ipse.

In tertio Nocturno Hom. in Evangel. Vigilate, *De Comm. Confes. Pontif. Secundo loco.*

Die xxiv. Aprilis.

In Festo S. Fidelis a Sigmaringa Mart. dupl. min. Omnia de commu. un. Mart. temp. Pasch., praeter ea, quae hic assign.

Ex concessione vero facta a Leone XII. sub die 14 Decembris 1829. peculiariter Regio Clero hoc festum assignatur die 28 hujusce mens.

Oratio.

Deus, qui Beatum Fidelem Seraphico spiritus ardore succensum in veræ Fidei propagatione martyrii palma, et gloriosis miraculis decorare dignatus es: ejus quæsumus meritis, et intercessione ita nos per gratiam tuam in Fide, et Charitate confirma, ut in servitio tuo fideles usque ad mortem inveniri mereamur. Per Dominum nostrum.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno. Lectio IV.

Fidelis in Oppido Sveviæ Sigmaringa, ex honesta Reyorum familia natus; ab ineunte ætate singularibus naturæ, et gratiæ donis ornatus præfulsit. Egregiam quippe sortitus indolem, morumque optima imbutus disciplina, dum Friburgi Philosophiæ, et Juris utriusque lauream emeruit, in schola etiam Christi ad perfectionis apicem sedulo virtutum exercitio contendere cœpit Nobilium exinde Virorum varias Europæ Provincias lustrantium comes adscitus, eos ad Christianam pietatem sectandam tam verbis, quam operibus excitare non destitit. Quinimmo in eodem itinere crebris austeritatibus desideria carnis mortificare, ac ita seipsum regere studuit, ut in tanta rerum vicissitudine nullo unquam visus fuerit iræ motu perturbari. Juris prætcrea, et justitiæ strenuus propugnator post reditum in Germaniam celebre sibi nomen acquisivit in advocati munere, in quo tamen cum fori pericula esset expertus, tutiorem æternæ salutis viam ingredi deliberavit, et superna vocatione illustratus paulo post Ordini Seraphico inter Fratres Minores Capuccinos adscribi petiit.

℟. Lux perpetua lucebit.

Lectio V.

Piæ petitionis compos redditus, Mundi, suique contemptor insignis in ipso statim tyrocinio, magisque cum solemnis Professionis vota in gaudio spiritus Domini nuncupasset, in Regulari observantia omnibus admirationi fuit, ac exemplo. Orationi maxime, et sacris litteris vacans, in verbi quoque ministerio singulari gratia excellens, nedum Catholicos ad meliorem frugem, verum etiam Heterodoxos ad veritatis cognitionem attraxit. Pluribus in locis Cœnobii Præfectus constitutus, prudentia, justitia, mansuetudine, dis-

cretione, et humilitatis laude, munus sibi demandatum exercuit. Arctissimæ paupertatis zelator egregius, quidquid vel minus necessarium videretur, e Cœnobio penitus eliminavit. Inter austera jejunia, vigilias, et flagella salutari scipsum prosequens odio, in alios amorem, quasi mater in filios ostendit. Cum pestifera febris Austriacas militares copias dire affligeret, ipse in extremis infirmorum indigentiis ad assidua Charitatis officia toto spiritus ardore incubuit. In componendis etiam animorum dissidiis, aliisque proximi necessitatibus sublevandis consilio et opera adeo præclare se gessit, ut Pater Patriæ meruerit appellari.
℟. In servis suis. Allel.

Lectio VI.

Deiparæ Virginis, et Rosarii cultor eximius, illius præcipue, aliorumque Sanctorum patrociniis a Deo postulavit, ut in Catholicæ Fidei obsequium vitam sibi, et sanguinem fundere liceret. Cumque ardens hoc desiderium in quotidiana Sacri devota celebratione magis accenderetur, mira Dei providentia factum est, ut fortis Christi Athleta Præses eligeretur illarum Missionum, quas Congregatio de Propaganda Fide pro Rhætia tunc temporis instituerat. Quod arduum munus prompto, hilarique animo suscipiens, tanto fervore executus est, ut pluribus Hæreticis ad Orthodoxam Fidem conversis, spes non modica effulserit totius illius gentis Ecclesiæ, et Christo reconciliandæ. Prophetiæ dono præditus futuras Rhætiæ calamitates, suique necem ab Hæreticis inferendam sæpius prædixit. Postquam vero insidiarum probe conscius impendenti agoni se præparasset, die vigesima quarta Aprilis anni millesimi sexcentesimi vigesimi secundi ad Ecclesiam loci Sevisium nuncupati se contulit, ubi ab Hæreticis, qui pridie conversionem simulantes, cum dolose ad prædicandum invi-

taverant, concione tumultuarie interrupta, per verbera, ac vulnera eidem crudeliter inflicta, gloriosam mortem magno et alacri corde perpessus, Primitias Martyrum memoratæ Congregationis proprio sanguine consecravit; pluribus signis et miraculis exinde clarus, præsertim Curiæ, et Veldekirchii, ubi summa populi veneratione illius Reliquiæ asservantur. Quem Benedictus decimusquartus in Sanctorum numerum retulit. ℟. Filiæ Jerusalem.

In III. Noct.

Homilia S. Augustini Episcopi. *In Evangelio*: Ego sum vitis vera, *de commu. Mart. Temp. Pasch.* 1. *loc.*

Ubi concessum est Officium S. Boni Latronis, fiat sub ritu duplici, ut infra in proprio.

DIE XXIV. APRILIS.

In Festo S. Boni Latronis Duplex.

Ad Vesperas.

Ant. Latro Christum crucifixum. *Cum reliquis de Laudibus.*

Psal. Dixit Dominus *cum reliquis de Dominica, loco ultimi Psal.* Laudate Dominum omnes gentes.

Capitulum. Isai. 59.

Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat: neque aggravata est auris ejus, ut non exaudiat.

Hymnus.

Jesu corona celsior,
Et veritas sublimior,
Qui confitenti servulo
Reddis perenne præmium.

Da supplicanti cœtui,
Hujus rogatu noxii
Remissionem criminis,
Rumpendo nexum vinculi.
Anni reverso tempore,
Dies refulsit lumine,
Quo Sanctus hic de corpore
Migravit inter sidera.
Ut sis perenne mentibus,
Paschale Jesu gaudium,
A morte dira criminum,
Vitæ renatos libera.
Deo Patri sit gloria,
Et Filio, qui a mortuis
Surrexit, ac Paraclito,
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, alleluja.
℟. Stolam gloriæ induit eum, alleluja.

Ad Magnificat. Antiphona.

Ait Latro ad Latronem : Nos quidem digna factis recipimus, hic autem quid fecit? Memento mei Domine, dum veneris in regnum tuum, alleluja, alleluja.

Oratio.

Omnipotens, et misericors Deus, qui justificas impios, te supplices exoramus, ut nos benigno intuitu, quo Unigenitus tuus beatum traxit Latronem, ad dignam pœnitentiam provoces, et illam, quam ei promisit, tribuas nobis gloriam sempiternam. Qui tecum vivit.

Ad Matutinum Invitatorium.

Christum Regem crucifixum, qui Latroni in cruce Paradisum donat. * Venite adoremus, alleluja.

Psalmus. Venite exultemus.

Hymn. Jesu corona celsior, *ut supra.*

In I. Nocturno.

Ant. Beatus iste sanctus, qui confisus est in Domino, et exauditus est de monte sancto ejus, allel.

Psalm. Beatus vir, qui non abiit.

Quare fremuerunt gentes.

Domine, quid multiplicati sunt. *Com. Conf. non Pont.*

℣. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, allel.

℟. Stolam gloriæ induit eum, allel.

Lectiones dicuntur de Script. occur.

℟. 1. Posui adjutorium super potentem: * Manus enim mea auxiliabitur ei, et brachium meum confortabit eum, alleluja.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus enim.

℟. 2. Iste cognovit justitiam, et vidit mirabilia, et exoravit Altissimum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum, alleluja.

℣. Iste inventus est in numero sanctorum. Ipse intercedat.

℟. 3. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, stolam gloriæ induit eum: * Et ad portas Paradisi coronavit eum, alleluja.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et ad portas Paradisi.

Gloria Patri. Et ad portas Paradisi.

In II. Nocturno.

Antip. Invocantem exaudivit Dominus sanctum suum: Dominus exaudivit eum in pace, alleluja.

Psalm. Cum invocarem.

Verba mea auribus.

Domine Dominus noster. *Ut in eod. comm. non Pont.*

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum, alleluja.

℟. Et ad portas Paradisi coronavit eum, allel.

Lect. IV.

Sermo Sancti Joannis Chrysost.

Homil. 2. de Cruce, et Latrone. t. 3.

Scio et ante me dixisse de Latrone, sed habet diversas intelligentias Dei sermo. Iste Latro de ligno mercatur salutem: hic latro furatur Cœleste imperium. Vim facit majestati, non virtute propria, sed fide vincens. Ipsius Domini vox est: Regnum cœlorum vim patitur, et violenti diripiunt illud. In cruce duo latrones imago Judæorum, et Gentilium; Latro, quem pœnitet, imaginem obtinet populi ex Gentibus congregati, qui prius in errore ambulaverat, et post hoc veritatem agnovit. Imaginem vero latro ille obtinet Judæorum, qui usque in finem perseverat latro, et usque ad tempus quidem crucis viam malignitatis non deseruit; crux autem divisit utrumque.

℟. Velum templi scissum est, * Et omnis terra tremuit: Latro clamabat de Cruce, dicens: Memento mei Domine, dum veneris in regnum tuum, alleluja.

℣. Petræ scissæ sunt, et monumenta aperta sunt, et multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Et omnis.

Lectio V.

Viam namque cæcitatis, et perditionis, qui non credidit, ingressus est: viam autem salutis, qui credidit ingressus est: viam salutis, qui credidit adeptus est. In cruce didicit Latro differentiam viarum, quoniam novit Dominus viam justorum: via autem impiorum peribit. Et vide Dei justum judicium, ut dicas et tu cum Propheta. Justus es Domine, et rectum judicium tuum. Propter unum peccatum damnatur Adam, et propter unam fidei vocem Latro salvatur. Unum peccatum ejecit illum, et una justitia introduxit istum, et Latro habitator factus est Pa-

radisi. O admiranda rerum materies! Nec Abrahæ data est per vocem promissio Paradisi. Hæreditatur quidem per fidem; repromissionem autem Paradisi nemo ante Latronem accepit.

℟. Nemo repromissionem Paradisi ante Latronem accepit, cui Dominus in cruce dixit: * Hodie mecum eris in Paradiso, alleluja, alleluja.

℣. Domine memento mei; cum veneris in regnum tuum. Hodie.

Lectio VI.

Iste ergo vidit Salvatorem, non super throno regali, non adorari in templo, non loquentem de cœlis, non per Angelos disponentem; sed in pœna sociatum latroni: videt in tormentis, et tamquam in gloria adorat: videt in cruce, et rogat quasi in cœlis sedentem: videt condemnatum, et Regem invocat, dicens: Domine memento mei, cum veneris in regnum tuum: Crucifixum vides, et Regem prædicas? in ligno pendere cernis, et cælorum regna meditaris? O admiranda Latronis conversio!

℣. O admiranda Latronis conversio! * Crucifixum videt, et Regem prædicat, alleluja.

℟. De ligno pendentem cernit, et cœlorum regna meditatur. Crucifixum. Gloria. Crucifixum.

In III. Nocturno.

Ant. Domine, iste sanctus habitabit in tabernaculo tuo, requiescet in monte sancto tuo, alleluja.

Psalmi. Domine, quis habitabit.

Domine in virtute tua.

Domini est terra.

℣. Hic accipiet benedictionem a Domino, allel.

℟. Et misericordiam a Deo salutari suo, allel.

Lectio VII.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam. *Cap.* 23. v. 39.

In illo tempore; Unus de his, qui pendebant, la-

tronibus blasphemabat Dominum, dicens: Si tu es Christus, salvum fac temetipsum, et nos. Et reliqua.

Homilia Sancti Ambrosii Episcopi.

Ser. 49. de S. Latrone.

Quoniam hodie Evangelii Lectio de Latrone fecit mentionem, videamus quis iste Latro sit, qui in cruce Domino constituto, non solum peccatorum suorum veniam consequitur, sed etiam paradisi amœnitate donatur: ut qui propter scelera damnatus fuerat ad pœnam, propter fidem transferretur ad gloriam: fueritque illi crux, quam pertulit, non tam supplicii damnatio, quam salutis occasio. In cruce enim positus, in Christum Dominum nostrum credidit crucifixum. Et ideo qui consortio passionis utitur, consortio paradisi condonatur. Beatus enim Latro, dum supplicium patitur, regnum cœleste consequitur. Ecce reus dicitur, sicut qui damnari illud tempus expectavit. Non enim perveniret ad gloriam, si non contraditus esset ad pœnam. Videamus, inquam, cur tantorum criminum reus, tam cito a Salvatore Paradisum promeretur, cum alii multorum temporum lacrymis, frequentibusque jejuniis, vix delictorum suorum veniam consequantur.

℟. Iste est beatus, Latro, qui in cruce positus Christum Dominum nostrum credidit crucifixum: * Et dum supplicium patitur, regnum cœleste consequitur, alleluja.

℣. Quem Judas Iscariotes in hortulo Paradisi distraxerat, iste in patibulo confitetur. Et dum.

Lectio VIII.

Magna, fratres, et multiplex causa est. Primum, quod iste Latro devotione fidei tam repente mutatus est, ut præsentem pœnam despiceret, ac de futura veniam precaretur: et magis crederet utile sibi esse, de æterno judicio petere, quam de temporali suppli-

cio postulare. Reminiscens enim scelerum suorum, et pœnitudinem gerens, plus incipit dolere quod sperat, quam sentire quod patitur. Potuit enim, nisi de futuris amplius cogitasset, qui in Christum semel crediderat, de præsenti magis supplicio deprecari. Deinde illud ad gratiam ejus majoris est meriti, quod in Christum in cruce positum credidit, et passio, quæ aliis scandalum fecit, illi ad fidem profecit. Crucis enim passio multis scandalum fuit, sicut dicit Apostolus: Nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam. Recte ergo meretur Paradisum, qui crucem Christi non putavit esse scandalum, sed virtutem: dicit enim idem Apostolus: Ipsis autem vocatis Judæis atque Græcis, Christum Dei virtutem, et Dei sapientiam.

℟. Iste est, qui crucem Christi non putavit esse scandalum, sed virtutem; ideoque paradisum meretur: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum, alleluja.

℣. Iste est qui honorificat patientem, quem Judas prodidit osculantem. Ipse intercedat. Gloria Patri. Ipse intercedat.

Lectio IX.

Recte plane, et Dominus huic donat Paradisum, quia quem Judas Iscariotes in hortulo Paradisi distraxerat, hic in crucis patibulo confitetur. Mira res! confitetur Latro, quem discipulus abnegavit. Mira, inquam, res! Latro honorificat Patientem, quem Judas prodidit osculantem. Ab hoc pacis blandimenta venduntur, ab illo crucis vulnera prædicantur. Ait enim: Memento mei Domine, cum veneris in regnum tuum. Hæc est fidei plena devotio, ut cum de vulneribus Domini profluens sanguis cernitur, de potestate ejus venia postuletur. Cum videtur ejus humilitas,

tunc magis timeatur ejus divinitas: cum morti addictus putatur, tunc regis illi honorificentia deferatur. Iste enim fidelis Latro non credidit moriturum, quem annuntiat regnaturum: non putat subdentem inferis; quem dominaturum confitetur in cœlo: non arbitratur eum apud tartarum detineri, a quo se etiam postulat liberari. Cernat licet ejus hiantia vulnera, spectet ipsius sanguinem profluentem; Deum tamen credit, quem reum nescit: justum fatetur, quem non meminit peccatorem: Te Deum laudamus.

Ad Laudes, et per Horas. Ant.

Latro Christum crucifixum videbat, et Regem invocabat, dicens: Domine, memento mei, cum veneris in regnum tuum, alleluja.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq.*

Ant. Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo, alleluja.

Antiph. Cum conturbata fuerit anima mea, Domine, misericordiæ memor eris, alleluja, alleluja.

Ant. Salvum me fecit Christus Redemptor; quia dixit: Hodie mecum eris in Paradiso, alleluja, alleluja, alleluja.

Ant. Ille qui talis ad Crucem venit ex culpa, ecce qualis a cruce recedit ex gratia, alleluja, alleluja, alleluja.

Capitulum. Isai. 59.

Ecce non est abbreviata manus Domini, ut salvare nequeat: neque aggravata est auris ejus, ut non exaudiat.

Hymnus.

Jesu redemptor omnium,
Corona confitentium,
In hac die clementius
Indulgeas precantibus.

Tui sacri qua nominis
Confessor almus claruit
Hujus celebrat annua
Devota plebs solemnia.
Hujus benignus annue
Confessionem nos sequi:
Hujus precatu servulis
Dimitte noxam criminis.
Ut sis perenne mentibus
Paschale Jesu gaudium;
A morte dira criminum
Vitæ renatos libera.
Deo Patri sit gloria,
Et Filio, qui a mortuis
Surrexit, ac Paraclyto,
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Vitam petiit a te, et tribuisti ei Domine, alleluja.

℟. Gloriam, et magnum decorem imposuisti super eum, alleluja.

Ad Benedictus Antiphona.

Ait latro ad latronem: Nos quidem digna factis recipimus, hic autem quid fecit? Memento mei Domine, dum veneris in regnum tuum, alleluja, alleluja.

Oratio.

Omnipotens, et Misericors Deus, qui justificas impios; te supplices exoramus, ut nos benigno intuitu, quo Unigenitus tuus beatum traxit Latronem, ad dignam pœnitentiam provoces; et illam, quam ei promisit, tribuas nobis gloriam sempiternam. Qui tecum vivit, et regnat.

Ad Tertiam.

Antiph. Qui me confessus.

Capitulum. Ecce non est abbreviata, *ut supr.*

℟. *br*. Amavit eum Dominus, et ornavit eum, alleluja, alleluja. Amavit.

℣. Stolam Gloriæ induit eum, * Alleluja, alleluja. Gloria Patri. Amavit.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum, alleluja.

℟. Et ad portas Paradisi coronavit eum, alleluja.

Ad Sextam.

Antiph. Cum conturbata fuerit.

Capitulum. Isai. 58. c.

Tunc invocabis, et Dominus exaudiet: clamabis, et dicet! Ecce adsum.

℟. *br*. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum, * Alleluja, alleluja. Induit eum.

℣. Et ad portas Paradisi coronavit eum. Alleluja, alleluja. Gloria Patri. Induit eum Dominus.

℣. Hic accipiet benedictionem a Domino, alleluja.

℟. Et misericordiam a Deo salutari suo, alleluja.

Ad Nonam.

Antiph. Ille qui talis.

Capitulum Isai. 38. d.

Tu autem Domine eruisti animam meam, ut non periret: projecisti post tergum tuum omnia peccata mea.

℟. *br*. Hic accipiet benedictionem a Domino, * Alleluja, alleluja. Hic accipiet.

℣. Et misericordiam a Deo salutari suo. Alleluja, alleluja. Gloria Patri. Hic accipiet.

℣. Vitam petiit a te, et tribuisti ei Domine, alleluja.

℣. Gloriam, et magnum decorem imposuisti super eum, alleluja.

Vesperæ de Sancto Marco Evangelista, cum commemoratione Sancti Boni Latronis.

Quod si contingat Festum Sancti Marci alio die cele-

celebrari, in secundis Vesperis Sancti Boni Latronis omnia dicuntur, ut in primis.

Ad Magnificat. Antiph.

Impietas impii non nocebit ei, in quacumque die conversus fuerit ab impietate sua, alleluja, allel.

DIE XXVI. APRILIS.

In Festo B. Mariae Virginis de Bono Consilio.
Duplex majus.

Omnia ut in Officio parvo B. M. V. præter ea, quæ sequuntur.

Ad Vesperas.

Post. Ave maris stella, *dicitur* ℣. Dignare me, laudare te etc.

Ad Magnificat. Antiph.

Sancta Maria succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro Clero, intercede pro devoto femineo sexu, sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuæ Sanctæ Imaginis Apparitionem.

Oratio.

Bonorum omnium largitor Deus, qui Genitricis dilecti Filii tui speciosam imaginem mira Apparitione clarificare voluisti: concede quæsumus, ut ejusdem B. M. Virginis intercessione ad Cælestem patriam feliciter perducamur. Per eundem Dominum etc.

Ad Matutinum Invitatorium.

Sancta Maria Dei Genitrix Virgo *, intercede pro nobis.

Psalm. Venite.

Hymnus.

Plaude festivo, pia gens, honore,
Dum Genestani veneraris Ædem,

Qua Dei Magnæ Genitricis alma
Splendet Imago.
Hæc ubi mira specie repente
Obtulit se se populis videndam,
Multa mox secum bona ferre nostras
Visa per oras.
Ipsa tunc ægris aderat, molestos
Corporis morbos animique pellens,
Longe et ærumnas Latio imminentes
Ipsa fugabat.
Virgo, quæ magnis decorata signis,
Nunc quoque effulges, miseris juvamen
Affer, et fusis patiens clientum
Annue votis.
Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super Cæli solio coruscans
Totius Mundi seriem gubernat
Trinus et Unus. Amen.

In I. Nocturno.

De Lib. Proverbiorum. Cap. II. 10.

Lectio I.

Si intraverit Sapientia cor tuum, et scientia animæ tuæ placuerit, consilium custodiet te, et prudentia servabit te, ut eruaris a via mala, et ab homine, qui perversa loquitur: qui relinquunt iter rectum, et ambulant per vias tenebrosas; qui lætantur cum male fecerint, et exultant in rebus pessimis, quorum viæ perversæ sunt, et infames gressus eorum. Tu autem etc.

℟. Sancta et immaculata virginitas, quibus te laudibus efferam, nescio: * Quia quem Cæli capere non poterant, tuo gremio contulisti.

℣. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui. Quia.

Lectio II. Cap. III. 21.

Fili mi, ne effluant hæc ab oculis tuis. Custodi legem atque consilium, et erit vita animæ tuæ, et gratia faucibus tuis. Tunc ambulabis fiducialiter in via tua, et pes tuus non impinget. Si dormieris, non timebis; quiesces, et suavis erit somnus tuus; ne paveas repentino terrore, et irruentes tibi potentias impiorum; Dominus enim erit in latere tuo, et custodiet pedem tuum, ne capiaris.

℟. Congratulamini mihi omnes qui diligitis Dominum: quia, cum essem parvula, placui Altissimo, * Et de meis visceribus genui Deum et hominem.

℣. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Deus. Et de meis.

Lectio III. Cap. VIII. 21.

Ego Sapientia habito in Consilio, et eruditis intersum cogitationibus. Timor Domini odit malum, arrogantiam, et superbiam, et viam pravam, et os bilingue detestor. Meum est consilium, et æquitas, mea est prudentia, mea est fortitudo. Per me reges regnant, et legum conditores justa decernunt. Per me Principes imperant, et potentes decernunt justitiam. Ego diligentes me diligo: et qui mane vigilant ad me invenient me.

℟. Beata es, Virgo Maria, quæ Dominum portasti Creatorem mundi: * Genuisti qui te fecit, et in æternum permanes Virgo.

℣. Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum. Genuisti. Gloria Patri. Genuisti.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

De Sermone S. Augustini Episcopi.

In Natali S. Joann. Bapt.

Hominem concepit Elisabeth, hominem Maria: sed Elisabeth solum hominem, Maria Deum et hominem.

Maria res est, quomodo potuerit concipere Creatura Creatorem. Quid est ergo intelligendum, Fratres mei, nisi quia ipse sibi facit carnem de sola Matre, qui fecit primum hominem sine patre et matre? Primus ille noster casus fuit, quando femina, per quam mortui sumus, in córde concepit venena serpentis: Persuasit enim serpens peccatum, et admissus est mala suadens. Si primus noster casus fuit, cum femina concepit corde venena serpentis; non mirandum, quod salus nostra facta est, cum femina concepit in utero carnem Omnipotentis. Uterque ceciderat sexus; uterque fuerat reparandus. Per mulierem in interitum missi eramus; per mulierem nobis reddita est salus.

℟. Sicut cedrus exaltata sum in Libano, et sicut cypressus in monte Sion: quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris.

℣. Et sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans. Dedi.

Lectio V.

Sermo S. Fulgentii Episcopi. *De laud. Mariæ.*

Quoniam diabolus per serpentem Evæ locutus, per Evæ aures mundo intulit mortem, Deus per Angelum ad Mariam pertulit Verbum, et cunctis sæculis vitam effudit. Angelus sermonem ejecit, et Christum Virgo concepit. Hoc splendore concipitur Dei Filius; hac munditia generatur. De Cælis medicus transiens per Virginem: post transitum suum illæsam fecit Virginem permanere. Qui enim disrupta corporum membra in aliis poterat integrare tangendo, quanto magis in sua Matre, quod invenit integrum, potuit non violare nascendo? Crevit enim ejus partu integritas corporis potius, quam decrevit; et Virginitas ampliata est potius, quam fugata.

℟. Quæ est ista, quæ processit sicut sol, et for-

mosa tamquam Jerusalem? * Viderunt eam filiæ Sion, et beatam dixerunt, et reginæ laudaverunt eam.

℣. Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. Viderunt.

Lectio VI.

Maria quam præclarissimis tribus bonis sublimatur, ausculta: Salutationis Angelicæ, benedictionis divinæ, et plenitudinis gratiæ. Sic enim eam legitur salutasse: Ave Maria gratia plena, benedicta inter mulieres. Et ut nihil non sublime esset in hac Sanctissima Virgine, quam Angelus gratia plenam salutavit, non sine divino consilio factum est, ut ejus etiam imagines summo essent in honore, et prodigiis, miraculisque clarescerent. Quas inter tribus abhinc sæculis ea præcipuo honore colitur, quæ, Paulo II. sedente, mirabiliter apparuisse in pariete Ecclesiæ Patrum Ordinis Eremitarum S. Augustini in Oppido Genestaui Prænestinæ Diœcesis, ex Pontificiis diplomatibus, et supparibus monumentis comprobatur. Quibus permotus Pius Papa Secundus præfatis ejusdem oppidi Cœnobitis officium proprium concessit VII. Kalendas Majas, ipso scilicet Apparitionis die recitandum; ac deinde illud, dic, quæ immediate subsequitur, pro ejus recitatione in posterum assignata, ad universum prædictum Ordinem sub duplici majori extendit.

℟. Ornatam monilibus filiam Jerusalem Dominus concupivit * Et videntes eam Filiæ Sion, beatissimam prædicaverunt, dicentes, * Unguentum effusum nomen tuum.

℣. Astitit Regina a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate. Et videntes. Gloria Patri. Unguentum.

In III. Nocturno.

Lectio VII.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum. *Cap. 1.*

Liber generationis Jesu Christi, filii David, filii Abraham. Abraham genuit Isaac. Isaac autem genuit Jacob. Et reliqua.

Homilia S. Thomæ *In Nativ. B. M. V.*

Cogitanti mihi, ac diu hæsitanti quid causæ sit, quod cum Evangelistæ de Joanne Baptista, et aliis Apostolis tam longum fecere tractatum, de Virgine Maria, quæ vita et dignitate omnes antecedit, ita summatim percurrant historiam, cur, inquam, non traditum est memoriæ, quomodo concepta, quomodo nata, quomodo nutrita, quibus moribus decorata, quibus virtutibus ornata, quid cum Filio in humanis egerit, quomodo cum illo conversata sit, quomodo post ejus Ascensionem cum Apostolis vixerit? Magna erant hæc, et memoratu digna, et quæ summa devotione a fidelibus legerentur, a populis amplecterentur. Quis enim dubitat, quin in ejus nativitate et pueritia mira multa contigerint, et puella hæc in teneris annis stupendum sæculis virtutum omnium monumentum extiterit?

℟. Felix namque es sacra virgo Maria, et omni laude dignissima * Quia ex te ortus est Sol justitiæ, Christus Deus noster.

℣. Ora pro populo, interveni pro Clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuæ Sanctæ imaginis Apparitionem. Quia.

Lectio VIII.

Hæc mihi hæsitanti, cur de actibus Virginis, sicut de actibus Pauli, non est compositus liber, nihil aliud occurrit (accusare enim Evangelistas negligentiæ sicut impium, ita et temerarium judico) quam

ita placuisse Spiritui Sancto; ejusque providentia Evangelistas siluisse propterea, quia Virginis gloria, sicut in psalmis legitur, omnis intus erat, et magis cogitari poterat quam describi, sufficitque ad ejus plenam historiam, quia de illa natus est Jesus. Quid amplius quæris? Quid ultra requiris in Virgine? Sufficit tibi, quod Mater Dei est.

℟. Beatam me dicent omnes generationes * Quia fecit mihi magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus.

℣. Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum. Quia. Gloria Patri. Quia.

Lectio IX.

Non eam Spiritus Sanctus litteris descripsit, sed tibi eam animo depingendam reliquit, ut intelligas, nihil illi gratiæ, aut perfectionis, aut gloriæ, quam animus in pura creatura concipere possit, defuisse; imo reipsa intellectum omnem superasse. Ubi ergo totum erat, pars scribenda non fuit, ne putares, quod scriptum non fuerat, eidem forsitan defuisse. Si ancillas suas et Ministros domus suæ potentissimus Dominus ita mirifice decoravit, ita donis et gratiis venustavit, qualem existimas condidisse Matrem suam, unicam Sponsam suam, quam sibi ex omnibus elegit, et præ omnibus adamavit? Omnibus eam Altissimus præposuit, non solum virgineis, sed etiam angelicis Choris, quia Mater ejus est, et Matrem Dei decet omnis celsitudo. Quidquid igitur de Virgine scire, aut intelligere cupis, totum in hoc clauditur breviloquio: De qua natus est Jesus. Hæc longa et plenissima historia ejus est.

Te Deum laudamus.

Ad Laudes, et per Horas. Antiph.

Dum esset Rex, *cum reliquis ut in Officio S. M. in Sabbato. Cap.* Ab initio etc. *Hymn.* O Gloriosa Virginum.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis.
℟. Propterea benedixit te Deus in æternum.

Antiph. ad Bened.

Beata es Maria, quæ credidisti; perficientur in te, quæ dicta sunt tibi a Domino.

Oratio ut supra.

Ad Prim. in ℟. brev. dic. Qui natus es de Maria Virgine.

Missa, ut in Festo S. M. de Monte Carmelo 16. *Julii, excepto Evang. quod erit ut in Nativ. B. M. V. 8. Sept. et Orat. prop.*

In 2. Vesp. ut in 1.

Ad Magnificat. Antiph.

Beatam me dicent omnes generationes, quia Ancillam humilem respexit Deus.

Die xxvii. Aprilis.

In festo Sanctae Mariae Ægyptiacae Patronae Civitatis Neapolis. Duplex majus.

Omnia de communi nec Virg. nec Martyr. praeter sequentia.

Oratio.

Clementissime Deus, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime, et miserando manifestas, multiplica super nos misericordiam tuam, ut intercedente Beata Maria, quos delictorum catena constringit, miseratio tuæ pietatis clementer absolvat. Per Dominum nostrum.

In primo Nocturno, Lectiones. Mulierem Fortem.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Maria Ægyptiaca in ipso juventutis flore Parentum disciplinam, et affectum contemnens, ætatis anno duodecimo in Alexandriæ urbem clangulum confu-

git. Annis septemdecim illic impudice transactis, videns Lybiorum, et Ægyptiorum plurimos in festo Exaltationis Christi Crucem veneraturos, Hycrosolimam conscendere, cum eisdem profecta, neque in itinere, neque in Sancta Civitate quidquam suæ intemperantiæ remisit. Ubi vero sub illius festivitatis diem cum reliquis Peregrinis Ecclesiam ingredi sæpe pertentat, divina virtute semper repulsa, cæpit cogitare, unde in tam libero aliorum ingressu sibi toties negaretur introitus. Tu autem.

℟. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Et deducet.

Lectio V.

Itaque in atrio templi divinitus edocta, propter peccatorum sordes se ab aspectu Sanctæ Crucis arceri, corde compuncta, Beatæ Mariæ Virginis, cujus imaginem ibidem conspexit, suffragia suspiriis, et lacrymis imploravit, firmiter promittens anteactæ vitæ pœnitentiam. Hac melioris vitæ data sponsione intra templum recipitur, Sacrosanctum Crucis lignum adorat, et divina prospicit arcana, per quæ docetur, quanta sit pietas Dei erga pœnitentes. In atrium regressa, eamdem Dei Genitricem rogans, ut pœnitentiæ modum, et locum præscribat; vocem audit suadentis, ut Jordanis flumen pertranseat. Itineri extemplo accincta, tres nummos a quodam pertranseunte accepit, quibus totidem panes comparavit.

℟. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem * Propterea unxit te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ.

℣. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. Propterea.

Lectio VI.

Sanctissimis Sacramentis in Ecclesia Sancti Johan-

nis Baptistæ ad ripam fluminis munita, sumpto panis dimidio, in vastam solitudinem trans Jordanem se recepit, ubi reliquo pane, crudisque herbis annis quadraginta septem sub intenso Solis ardore, et hyemis inclementia, absque ullo corporis tegumento victitavit. Mirum quot dæmoniorum insidias, et animi perturbationes invicta sustinuit. Visa tandem a Zosima Abbate, viro sanctissimo per eamdem solitudinem aberrante, curavit ei omnem vitæ suæ rationem enarrare. Mirabili tunc consolatione repleta, mortis præscia, ad ejus monasterium, ambulans super aquas Jordanis, accessit, ubi sacrosanctis refecta Sacramentis, in solitudinem regressa, sancto fine quievit. Illius corpus, ministerio leonis terram effodientis, Zosimas sepelivit, ejusque vitam, et mortem omnibus propalavit, quam Sanctus Sophronius Patriarcha Hyerosolimitanus graviter conscripsit.

℞. Fallax gratia, et vana est pulchritudo * Mulier timens Deum ipsa laudabitur.

℣. Date ei de fructu manuum suarum, et laudent eam in portis opera ejus. Mulier. Gloria Patri. Mulier. *In tertio Nocturno Homilia in Evangelium* Simile est Regnum cœlorum thesauro. *ut in Communi.*

Die xxx. Aprilis.

In festo S. Severi Episc. et Confessoris. Patroni Neapol. Duplex Majus.

Omnia de Communi Conf. Pontificis præter Sequentia.

Antiphona. Sacerdos, et Pontifex.

℣. Amavit eum.

Oratio.

Domine Deus omnipotens, qui beatum Severum

Confessorem tuum, atque Pontificem, ita mirabilem effecisti, ut ad veritatis testimonium mortuum de sepulchro revocaverit: da quæsumus; ut ipsius intercessione Majestati tuæ fideliter serviamus. Per Dominum.

In I. Noct. Lect. de Epistola Divi Pauli. Fidelis. *ut in eodem Communi.*

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Severus Neapolitanus, post beatum Maximum Patriæ præficitur Præsul; eo in munere maxima sanctitatis argumenta, virtutumque præsctulit, sancto Ambrosio Mediolanensi, a quo accepit epistolam, charissimus, imo Ethnicis ipsis, teste Symmacho, Christianæ Religionis alioqui infenso, maxime laudabilis. Multas Neapoli construxit Basilicas: illamque præcipue extra mœnia, Divo Januario sacram, in qua corpus ipsius Beatissimi Præsulis, et Martyris ex Marciano translatum propriis condidit manibus: mortisque non immemor, sibi adhuc vivens construi mandavit sepulchrum.

℞. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus.

Lecto V.

Multa præterea Sanctus Episcopus admiranda edidit, quorum illud maxime memorandum, quod cum falsus creditor multum pecuniæ a quadam vidua repeteret, quod a defuncto ejusdem marito sibi debitum mentiebatur, ideoque mater illa cum filiis servituti esset addicenda, Severus re cognita commiseratione permotus, accersitum mendacem illum, una cum clero, aliisque multis ad locum, in quo defunctus jamdiu jacuerat, secum duxit; et post preces

magna cum fide ad Deum profusas, mortuum revocavit, qui statim redivivus, se pecuniam ullam debere negavit; quo dicto iterum obdormivit. Verum Sanctus Antistes, etiam in hunc scelestum pius, vetuit ne ob hoc mendacii crimen mali aliquid pateretur.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio VI.

Tot, tantisque charitatis, ac pietatis operibus plenus, gravem in morbum incidit. Morti propinquus conciliavit Deo anathemate sejunctos; peractisque sacris mysteriis in ejus conclavi a cuncto Clero ad id convocato, ipse in oratione defixus, ubi sunt, inquit, fratres mei? Tunc qui aderant arbitrantes, sanctum Episcopum Diaconos accersere, ecce adsunt, responderunt; at ille, non istos, sed sanctos Januarium, et Agrippinum volo, qui mòdo hic adfuerunt, seque illico promisere redituros. Extensis deinde in Cœlum manibus, in illis verbis: Ad te levavi oculos meos, qui habitas in Cœlis, concusso per terræmotum cubiculo, ad eum, qui in Cœlis habitat, evolavit, pridie Kalendas Maji. Corpus prius in sua crypta, postmodum in æde Divi Georgii honorifice conditum fuit.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cælestia regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse.

In III. Noct. Lect. de Homilia in Evang.

Vigilate. *de Communi. Conf. Pontif.*

Vesp. de SS. Apost. Philippo, et Jacobo cum commemoratione S. Severi.

Dominica prima Maii.

In Festo Translationis S. Januarii Episc. et Mart. Princ. Patr. Civit., et Regni Neap.

Omnia de comm. un. Mart. temp. Pasch. exceptis his quæ sequuntur. In I. Vesp. ad Magnif.

Antiph. Beatus Januarius Præsul, et Martyr inclytus, extinxit impetum ignis, obturavit ora ferarum, et in occisione gladii pro Christo mortuus, legitimi certaminis coronam accepit. Allel.

Oratio.

Deus, qui in Translatione B. Januarii Martyris tui, atque Pontificis, pretioso nos præsidii tui pignore locupletasti: quæsumus ut ipso intercedente, populum tuum ab omnibus periculis eruas, ac de thesauris tuis divitias in nos ineffabilis misericordiæ benignus effundas. Per Dominum etc.

Et fit comm. Domin. occurrentis.

Lect. I. Noct. A Mileto, *de commu. un. Mart. Pontif. extra temp. Pasch.* ℟℟. *vero temp. Pasch.*

In II. Noct. Lectio IV.

Quo tempore Beatus Pontifex Januarius pro Christi confessione Puteolis capite plexus est, venerabilis ejus Cruor, quem pro Christianæ Fidei veritate constantissime fuderat, pie collectus, atque in duabus vitreis ampullis reconditus est. Postea vero, pace Ecclesiæ reddita, S. Severus, ædificata jam prope Neapolim S. Januarii Basilica, sacratissimum Martyris Corpus cum magna Neapolitani Cleri, populique frequentia, iis etiam, qui de genere B. Januarii erant, comitantibus, Neapolim religiosissime transtulit. Et Corpus quidem in ejus Basilica condidit. Cruoris vero ampullæ, ad hanc usque diem seorsum

servatæ, illustre miraculum spectantibus exhibent. Nam cum e regione desecti pro Christo Capitis ponuntur, Cruor admirandum in modum colliquefieri, et ebullire, perinde atque recens effusus, ad hæc usque tempora cernitur.

℟. Lux perpetua.

Sermo S. Joannis Chrysostomi.

Tom. 6. Orat. de Mart.

Lectio V.

Sæpenumero, charissimi, sub auroram Solem exorientem vidistis, et quasi croceos radios emittentem. Talia Sanctorum erant corpora, dum veluti crocei quidam radii, rivi sanguinis undique ex illis defluerent, eorumque corpora, multo quam cælum Sol ipse, splendidius illustrarent. Hunc sanguinem Angeli contuentes oblectabantur, dæmones horrebant, et ipse diabolus tremebat. Non enim sanguis erat simpliciter, quod cernebatur, sed sanguis salutaris, sanguis sanctus, sanguis cælo dignus, sanguis, qui pulchras Ecclesiæ arbores perenni irrigatione fœcundat.

℟. In servis suis.

Lectio VI.

Vidit hunc sangninem, horruitque diabolus, recordatus est quippe alterius Sanguinis Dominici. Propter illum Sanguinem hic effluxit. Ex quo enim Domini latus apertum est, sexcenta deinde latera effossa contueris. Quis enim non summa cum alacritate gaudiorum, se se ad agones istos ineundos, Dominicis passionibus communicaturus, et Christi morti conformis futurus accinget? Est enim sufficiens hæc retributio, et amplior merces, et quod certamina excedit præmium; vel illud etiam, quod ante ingressum in cælorum regnum consequimur.

℟. Filiæ Jerusalem.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis. Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homil. 34. *in Matth. post init.*

Cum Dominus omnem solicitudinem a discipulorum cordibus ejecerit, et ostensione signorum armaverit, atque ab omnibus negotiis sæcularibus alienatos, et ab omni temporalium rerum cura liberatos, ferreos quodammodo atque adamantinos fecerit; tum denique eventura illis adversa prædicit. Multa enim ex hac prædictione futurarum rerum commoda consequebantur. Primum, ut ejus præscientiæ vim ediscerent. Deinde, ut nemo suspicaretur ex magistri infirmitate tam gravia mala descendere. Præterea, ne qui ea passuri erant, subito ac inopinato rerum eventu perturbarentur. Denique, ne cum ista sub ipsum passionis suæ tempus audirent, nimium commoverentur.

℟. Ego sum vitis vera.

Lectio VIII.

Jam vero, ut intelligant novum hoc esse belli genus, et insolitum præliandi morem, cum illos nudos mitteret, una indutos tunica; sine calceis, absque virga, et absque zona, et pera, et ab excipientibus ali juberet, non fecit hic dicendi finem, sed inexplicabilem virtutem suam proferens, etiam sic euntes, inquit, mansuetudinem tamen ovium ostendite, quamvis ad lupos ituri; nec simpliciter ad lupos, sed etiam in medio luporum: (neque vero ovium tantum mansuetudinem habere jubet, sed etiam columbæ simplicitatem) sic enim virtutem meam maxime osten-

dam, cum ab ovibus lupi superabuntur, et quamvis illæ sint in medio luporum, et innumeris morsibus lacerentur; non modo non consumptæ fuerint, verum etiam illos in sui naturam transmutaverint.

℟. Candidi facti sunt.

Nona lect. de Homil. Domin. currentis. Te Deum.

Antiph. ad Benedictus.

Igne me, Domine, examinasti, et non est inventa in me iniquitas: propter hoc lætatum est cor meum et exultavit lingua mea. Allel.

In 2. Vesp. Antiph. ad Magnif.

Liberasti me, Domine, a rugientibus præparatis ad escam, et a pressura flammæ, quæ circumdedit me, et in medio ignis non sum æstuatus. Alleluja.

Fer. secunda, et tertia; vel 2. et 3. die infra Oct. semper est impedita a festo dupl. vel occurr., vel translato, vel semid. occurr.

Fer. IV., sive 4. die infra Oct. Lect. I. Noct. de script. occ.

In II. Noct.

Sermo S. Petri Chrysologi. *De S. Appollinari 128.*

Lectio IV.

Merito S. Januarius, quia juxta mandatum Dei sui perdidit animam suam, eam invenit in vitam sempiternam. Beatus, qui ita cursum consummavit, fidem servavit, ut vere primus a credentibus suo reperiretur in loco: nec cum quisquam Confessoris vocabulo minorem credat esse, quam Martyrem, quem Dei nutu quotidianum, et multiplicem reversum conspicit ad agonem. Audi Paulum dicentem: Quotidie morior. Semel mori parum est eum, qui potest Regi suo gloriosam sæpe de hostibus referre victoriam.

Lectio V.

Non tam mors, quam fides et devotio Martyrem facit: et sicut virtutis est in acie, in conflictu, pro regis

regis amore succumbere; ita perfectæ virtutis est, diu agere, et consummare certamina. Non ideo persecutus est Martyrem, quia non statim intulit mortem, sed probavit Martyrem, quia non elicuit fidem, injecit tela quæ potuit, et omnia armorum suorum genera callidus exegit inimicus; nec tamen fortissimi ductoris movere mentem potuit, aut temerare constantiam.

Lectio VI.

Sed ut propugnatorem suum sibi Ecclesia sancta retineret, Christo vehementer occurrit: ut vincenti justitiæ reservaret coronam, et sibi belli tempore præliatoris sui præsentiam condonaret. Et quid plura, fratres? Egit, egit Ecclesia sancta mater, ut nusquam a suo separaretur Antistite. Ecce vivit: ecce ut bonus pastor suo medius assistit in grege; nec unquam separatur spiritu, qui corpore præcessit ad tempus: Extinctus est diabolus, persecutor occubuit. Ecce regnat et vivit qui pro Rege suo desideravit occidi, qui vivit et regnat Deus per omnia sæculorum sæcula.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

De Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homil. 34. *in Matt. longe post Medium.*

Sic dicere videtur: Nolite turbari, si, cum vos inter lupos mitto, tamquam oves, et columbas esse jubeo. Nam etsi possum contrarium quoque præstare, et non permittere, ut grave aliquid patiamini, nec lupis tanquam oves subjecti sitis, sed efficere, ut leonibus terribiliores evadatis; tamen sic expedit fieri: hoc et vos quoque illustriores faciet, et meam declarabit virtutem. Sic enim postea dixit Paulo: Suf-

ficit tibi gratia mea: nam virtus in infirmitate perficitur. Ipse igitur vos, ut tales essetis, feci.

Lectio VIII.

Sed inspiciamus quam prudentiam exigit: serpentis certe. Nam quemadmodum serpens totum seipsum tradit, nec minimum curat, si ipsum quoque corpus incidi necesse sit, dummodo caput suum integrum servet: eodem tu quoque modo, præter fidem cetera perdere non cures, sive pecunias, sive corpus, sive etiam vitam ipsam profundere necesse sit. Fides enim caput est et radix, qua servata, etiam si omnia perdas, omnia tamen rursus majore cum gloria recuperabis. Idcirco nec simplices solum jussit esse, nec prudentes solum; sed ambo hæc in unum miscuit, ut ea in virtutem convertantur.

Lectio IX.

Quod si rebus ipsis id ita fieri videre desideras, lege Actuum Apostolorum librum: perspicies profecto cum sæpe Judæorum populus in Apostolos insurrexerit, ac dentes exacuerit, illos columbæ simplicitatem imitando, et cum decenti modestia respondendo, iram ipsorum superasse, furorem extinxisse, impetum retardasse. Nam cum illi dicerent: Nonne præcipiendo præcepimus vobis, ne doceretis in nomine isto? Quamvis innumera possent edere miracula, nihil tamen asperum neque dixerunt, neque fecerunt; sed summa cum mansuetudine respondentes dicebant: Si justum est vos audire magis quam Deum, judicate. Perspexisti simplicitatem columbæ, vide nunc serpentis prudentiam. Non enim possumus, inquiunt, nos quæ vidimus et audivimus non loqui. Te Deum.

Sive 5. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de script. occ.
In II. Noct.
Sermo Sancti Augustini Episcopi.
Serm. 5o. de Verb. Domini.
Lectio IV.

Pastor bonus Christus. Quid Petrus? Nonne bonus Pastor? nonne et ipse animam suam pro ovibus suis posuit? Quid Paulus? Quid ceteri Apostoli? Quid eorum tempora consequentes Beati Episcopi Martyres? Quid etiam iste Sanctus Januarius? Nonne omnes pastores boni, non mercenarii, de quibus dicitur: Amen dico vobis, perceperunt mercedem suam? Omnes ergo illi pastores boni, non solum quia sanguinem fuderunt, sed quia pro ovibus fuderunt, non enim fuderunt elatione, sed charitate.

Lectio V.

Nam et apud hæreticos, qui propter iniquitates, et errores suos aliquid molestiarum perpessi fuerunt, nomine martyrii se jactant, ut hoc pallio dealbati facilius furentur, quia lupi sunt. Si autem vultis scire, in quo numero habendi sunt, Pastorem bonum Paulum Apostolum audite: quoniam non omnes, qui corpora sua in passione etiam ignibus tradunt, æstimandi sunt sanguinem fudisse pro ovibus, sed potius contra oves. Si distribuero, inquit, omnia mea pauperibus, et tradidero corpus meum, ut ardeam, jam ipsi sunt. Sed vide, quid sequitur: Charitatem autem non habeam, nihil mihi prodest. Ecce venitur ad passionem, ecce venitur et ad sanguinis effusionem, venitur et ad corporum incensionem: et tamen nihil prodest, quia charitas deest. Adde charitatem, prosunt omnia: detrahe charitatem, nihil prosunt cætera.

Lectio VI.

Quale bonum est charitas ista, Fratres? quid pretiosius? quid luminosius? quid firmius? quid utilius? quid securius? quomodo autem habet vel exiguam charitatem, qui etiam convictus non amat unitatem? Hanc Dominus unitatem commendans, pastoribus bonis commendans pastores bonos, noluit multos appellare pastores. Neque enim, ut dixi jam, non erat pastor bonus Petrus, Paulus, Apostoli cæteri, et posteriores Sancti Episcopi, Beatusque Januarius? Omnes hi pastores boni: et tamen ille pastoribus bonis non commendavit pastores bonos, sed pastorem bonum. Ego sum inquit, Pastor bonus.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Hilarii Episcopi.

Capit. 10. *in Matth. circa med.*

Instructos nos serpentis prudentia monet esse oportere. Hunc, antequam Adam traduceret, jam sapientem Genesis nuncupavit, et prudentiam ejus malignantis consilii ordine docuit. Primum enim animam sexus mollioris aggressus est, spe deinde illexit, et communionem immortalitatis spopondit: et per hæc tanta præmia, opus consilii et voluntatis suæ gessit. Pari igitur opportunitate, introspecta uniuscujusque et natura, et voluntate, verborum adhibenda prudentia eis; spes bonorum futurorum revelanda, et cælestia perfectæ fidei præmia proferenda.

Lectio VIII.

Et quod ille mentitus est, nos prædicemus ex vero, secundum sponsionem Dei, Angelis similes futuros esse qui credent: ut mentes plebium faciles et

absolutas circumsævientibus licet lupis, et hæreticis, promissis regnorum cælestium occupemus, et rerum fidem serpentis prudentia, et columbæ simplicitate tradamus.

Lectio IX.

Monet etiam traditis abesse oportere curam responsionis, sed expectandum potius, quid spiritus Dei suggerat. Quia fides nostra omnibus præceptis divinæ voluntatis intenta, ad responsionem scientiæ instruetur: in exemplo habentes Abraham, cui postulato ad hostiam Isaac, non defuit aries ad victimam. Te Deum.

FERIA VI.

Sive 6. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de script. occurr.
In II. Noct. Lectio IV.
Sermo Sancti Maximi Episcopi.
De S. Cypriano Homil. 2.

In Translatione Beatissimi Januarii, fratres charissimi, universa nobiscum Christi exultat Ecclesia, quam in omne gaudium et cælestis eruditione sermonis instruxit, et munere triumphalis sanguinis decoravit. Fuit enim in eo, sicut compertum habemus, et contra errores diaboli spiritalis sapientiæ plenitudo; et adversum persecutiones mundi Christiani pectoris infatigata constantia. Quis non hujusmodi Virum, quantis valet præconiis prosequatur, cujus eloquentia inspirata divinitus et Ecclesias docuit, et sæculum confutavit?

Lectio V.

Vere hic mirabilis, atque omnium ubique studiis celebrandus, quem sanctitas Sacerdotem, peritia Doctorem, fides Martyrem consecravit. Pretiosa, inquit David, in conspectu Domini mors Sanctorum ejus. Videte, charissimi, in quantum venerabilis Janua-

rius etiam propheticam supergressus est laudem, cujus in conspectu Domini non solum mors, sed et vita extitit pretiosa. Moriendo namque, proprium Christo sanguinem dedit, vivendo nihilominus cohortatione fortissima, innumeros cælo Martyres acquisivit.

Lectio VI.

Quid hoc clarius Sacerdote, qui inter hominum turbas gloria cælestis conversationis emicuit, atque inter Angelicos cætus, et sua factus est, et aliorum morte conspicuus? Justissime hic cum Patriarcha David cantavit Domino Deo suo, dicens: Cor meum, et caro mea exultaverunt in Deum vivum. Exultavit itaque cor ejus in Deo vivo, cum morientis ac morituri sæculi vanitate despecta, totum se divinis mancipavit obsequiis. Exultavit et caro ejus in Deo, quæ de hoc mundo non miseri corruptione languoris, sed piis pro religione suppliciis consecrata migravit.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 10.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Serm. 119. de diveis.

Audistis Fratres, cum sanctum Evangelium legeretur, quemadmodum Dominus noster Jesus Christus disciplina sua Martyres suos corroboraverit, dicens: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Considerate, fratres mei, quid faciat, si unus lupus inter multas oves veniat: quantacumque sint ovium millia, uno lupo in medio, turbabuntur; et si non omnes laniantur, omnes tamen terrentur. Qualis ergo erat ista ratio, quale consilium, qualis potestas, nec lupum ad oves admittere, sed in lupos oves mitte-

re? Mitto, inquit, vos sicut oves in medio luporum: non ad limites luporum, sed in medio luporum.

Lectio VIII.

Erat ergo luporum agmen, oves paucæ. Cum enim multi lupi occiderunt paucas oves, conversi sunt lupi, et facti sunt oves. Audivimus ergo quod monuit, qui coronas promisit, et agonem præmisit: et quia expectat certantes, adjuvat laborantes. Cujusmodi certamen indixit? Estote, inquit, astuti ut serpentes, et simplices sicut columbæ. Hoc qui intellexerit, et tenuerit, securus moritur. Quis autem securus moritur, nisi qui se sic noverit moriturum, ut mors in illo moriatur, vita coronetur?

Lectio IX.

Quapropter, charissimi, exponendum est nobis quamvis hinc jam sæpius dixerimus, quid sit, simplices esse sicut columbæ, astutos ut serpentes. Si jam simplicitas columbarum indicta est nobis, astutia serpentis quid facit in columbæ simplicitate? Amo in columba quod fel non habet? Timeo in serpente quod venenum habet. Noli ex omni parte horrere serpentem: habet quod oderis, habet quod imiteris. Serpens enim cum fuerit senectute prægravatus, et senserit pondus vetustatis, coarctat se super cavernam, et ponit tunicam veterem, ut novus exultet. Imitare illum, Christiane, qui audis Christum dicentem: Intrate per angustam portam. Et Paulus Apostolus tibi dicit: Exuite veterem hominem cum actibus suis, et induite novum. Te Deum.

SABBATO.

Sive 7. die infr. Oct. Lect. I. Noct. de scripi. occ.

In II. Noct.

De Sermone S. Maximi Episcopi.

Homil. 2. de S. Cypriano.

Lectio IV.

Hic est ille Evangelicus Paterfamilias, proferens de thesauro suo nova, et vetera, qui veteris novique Testamenti unum, atque idipsum mysterium prædicans, Ecclesias Christi locupletissima disputatione ditavit. Incorruptibilis, atque indefessus illius est hodie thesaurus, qui pecuniam Domini sui nummulariis fœnerans, quotidie in corde fidelium cælestium divitiarum sanctam conquirit usuram.

Lectio V.

Quid igitur, fratres, tanto speciosius Viro, cujus hæc est regula et mensura sermonis, ut inter varias hominum caussas, motusque diversos, nunc affectione Patris, nunc auctoritate Doctoris, consoletur humiles, superbos comprimat, negligentes arguat, increpet infideles? Tantoque denique decore sacerdotium, vitamque suam Vir fidelissimus adornavit, ut doctrinam suam subsequentibus confirmaret operibus Dominicam illam sententiam tenens: Qui docuerit, et fecerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum.

Lectio VI.

Quam magnus hic, quamque præcipuus in regno cælorum est, quem in omnem gloriam sermo propheticus, vita mirabilis, et mors Deo devota sublimat! Nec immerito, fratres, tanto cum honore nominis ejus memoria per amplissima mundi spatia celebratur, quia per universum orbem ad firmamentum fidei nostræ et passio ejus et doctrina profecit.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce

Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

De Homilia S. Augustini Episcopi.

Unde supra.

Habes ergo: quod imiteris in serpente: noli mori pro vetustate, sed pro veritate. Qui moritur pro commodo temporali, pro vetustate moritur, cum autem exutus fueris omni ista vetustate, imitatus es astutiam serpentis. Imitare et illum in hoc: serva caput tuum, tene apud te Christum. Si forte aliquis vestrum advertit aliquando, cum voluerit colubrum occidere, quomodo pro capite suo totum corpus objicit ictibus ferientis: illud in se feriri non vult, ubi se novit vitam habere. Et Christus vita nostra est; ipse enim dixit: Ego sum via, veritas, et vita. Audi et Apostolum: Caput viri Christus est. Qui ergo Christum servat in se, caput suum servat pro se.

Lectio VIII.

Jam vero quid opus est commendare multis verbis simplicitatem columbarum? Cavenda enim erant venena serpentis, ibi imitatio periclitabatur, ibi erat quod timeretur. Columbam vero securus imitare. Attende columbas in societate gaudere: ubique simul volant, simul pascuntur, nolunt esse solæ, communione gaudent, charitatem servant, gemitibus amoris murmurant, osculis filios generant: nam quando columbæ, quod plerumque advertimus, rixantur de cellulis suis, quodammodo pacata contentio est. Numquid quia rixantur, separantur? Simul volant, simul pascuntur, et ipsa inter se pacata est rixa.

Lectio IX.

Vide rixam columbarum. Apostolus dicit: Si quis verbo nostro non obaudit per epistolam, hunc notate, et nolite commisceri cum eo. Ecce rixa: sed attende, quoniam columbarum est rixa, non luporum.

Continuo subjecit: Et non ut inimicum existimetis, sed corripite ut fratrem. Columba amat, et quando rixatur: lupus odit, et quando blanditur. Columbarum ergo simplicitatem habentes, astutiam servate serpentum. Te Deum.

Domin. II. Maii, sive Oct. Transl. S. Januarii.

Lect. I. Noct. de scr. occurr.

In II. Noct.

Sermo S. Joannis Chrysostomi.

De S. Ignatio Mart. tom. 5.

Lectio IV.

Tempus animadvertite, fratres, quo dignitatem Episcopalem Beatus Januarius est assecutus. Neque enim est eadem nunc, quæ tunc erat Ecclesiam gubernandi conditio; non æqualis est labor viam tritam et plane paratam post multos ingredi viatores, atque eam quæ nunc primo secanda est, quæque prærupta et saxosa, ferisque plena, nec ullum adhuc viatorem admisit. Tunc autem quocumque quis oculos verteret, ubique præcipitia, barathra, et bella, et pugnæ, et pericula. Imperatores, et Reges, et Populi, et Civitates, et Gentes, et domestici, et alieni credentibus insidias tendebant.

Lectio V.

Quemadmodum igitur gubernatorem admiramur, non quod vectores possit in portum incolumes ducere, cum mare tranquillum est, cumque navis fertur ventis secundis: sed cum insaniente pelago, ventisque sævientibus, qui in navi sunt inter se dissentiunt, magna tempestate intus et foris navigantes exagitante, navim tamen potest dirigere et conservare. Sic eos, qui tunc Ecclesiam regebant, multo magis, quam illos, qui eam in præsenti gubernant, suspicere debemus et admirari, quando multa bella intus, et foris, quando fidei planta imbecillior erat adhuc, et

diligentia magna indigebat, quando veluti modo genitus infans Ecclesiæ populus: magnam providentiam atque sapientiam animæ, a qua nutriendus esset, postulabat.

Lectio VI.

Verum, ne totum tempus in Episcopatus consideratione collocantes, ab iis, quæ ad eum uti Martyrem spectant, enarrandis excludamur; age ad illius certamina contendamus. Versutus enim diabolus, et ad struendas aptus insidias existimabat, si Pastores sustulisset, ovilia se facile direpturum. Sed qui comprehendit astutos in eorum astutia, ostendens Ecclesias suas non ab hominibus gubernari, sed eos, qui in ipsum credunt, semper a se regi, id fieri permittebat, ut cum cerneret, Rectoribus sublatis, non tamen Religionem deleri, nec veritatis prædicationem extingui, sed potius augeri: ex rebus ipsis et ipse, et qui ei inserviebant, omnes intelligerent, Christianorum disciplinam non ab hominibus pendere, sed in cælis radices agere, Deumque esse, qui ubique Ecclesias tueretur.

In III. Noct.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Joan. Chrysostomi.

Homil. 45. in Matth. longe post init.

Diligenter considera, qui sunt, qui hæc ardua, et laboriosa adeunt, formidolosi videlicet, et indocti, illiterati, rudes, obscuri quidam homines, et ignoti, qui nunquam Philosophorum perceperunt instituta, vixque unquam in forum descenderunt, piscatores, et publicani, multis repleti rebus, quæ jure

animos eorum possent dejicere. Nam si magnos, et claros viros tanta difficultas rerum potuisset commovere; quomodo non potuisset imperitos homines, quibus nullius rei magni aliquid venit in mentem? sed non dejecit, neque turbavit; nec id injuria, dicet quispiam; cum se intelligerent posse leprosos mundare, dæmonia ejicere.

Lectio VIII.

Ego autem dicere non dubitarim, quia videlicet idipsum jure debebat ipsos conturbare; quoniam qui tantam potestatem haberent, ut defunctos etiam a morte possent excitare, ii tanta pericula essent subituri, tanta bella gesturi, ad judices vincti deducendi, communis denique totius orbis admonitio futuri. Quæ igitur in omnibus his erat consolatio? sola mittentis virtus. Quo circa ita signanter incœpit: Ecce Ego mitto vos. Sufficiat hoc vobis ad omnem consolationem, satis sit ad confitendum. Vides quanta ejus est auctoritas? intelligis quoniam maxima sit potestas? percipis inexpugnabilem ejus esse virtutem? *Nona Lectio de Homil. Domin. currentis de qua fit etiam comm. in Laud.*

DIE XI. MAII.

In Fest. B. Francisci de Hieronymo Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pontif. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus, qui Beatum Franciscum, ad animarum salutem, eximium verbi tui præconem effecisti; ejus nobis intercessione concede, ut legis tuæ mandata et jugiter scrutemur in corde, et fideliter operibus exequamur. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de scr. occ.
In II. Noct. Lect. IV.

Franciscus de Hieronymo in Tarentini agri Oppido, cui Cryptaleæ nomen, honesto loco natus, pia parentum cura institutus, ac cæli benedictione præventus pueritiam egit innocentissimis moribus præstantem, et futuræ sanctitatis indiciis conspicuam. Duodecimo ætatis anno in quorumdam Evangelicorum Operariorum contubernium admissus, in catechizandis rudibus adhuc adolescens diligentem operam posuit, et Apostolico ministerio, ad quod Deus illum destinaverat, jam tum proficere visus est. Theologica studia Neapoli aggressus, et Sacerdotio initiatus, ita vitæ suæ rationes ad Evangelica consilia accommodavit, ut Sacerdotis sancti nomen adeptus fuerit. Societatem Jesu ingressus, jactis in Tyrocinio religiosæ perfectionis, ardentissimæ in Deum, et proximos charitatis, insignis patientiæ, aliarumque virtutum fundamentis, quæ majus in dies singulos incrementum accipiebant, Theologiæ curriculum confecit, et solemni quatuor votorum professione sese obstringens, eximium regularis observantiæ exemplar evasit. Pro sacra expeditione ad Japoniam, quam martyrii cupidus in votis habuit, Neapoli retentus, præfecturam Missionum jussu Præsulum accepit, quod non sine Dei numine factum eventus comprobavit.

Lectio V.

Etsi enim corpore erat gracili, neque satis firma valetudine, ac præterea carnem assiduis jejuniis, vigiliis, verberibusque macerabat, tamen tot onera in se suscipiens, quot ferendis plures simul vix pares essent, incredibile dictu est, quanta pro gloria Dei, quam unice quærebat, egerit non solum Neapoli, sed in aliis quoque ejusdem regni provinciis, quot labores et ærumnas tulerit, quanto cum fructu in

agro Dominico excolendo plus quadraginta annis desudaverit. Frequentes, et sæpius plures eodem die habebat conciones per vicos, oppida, et plateas, ad carceribus detentos, ad regiis triremibus mancipatos, ad milites, contra circulatores impudentes, contra publicos quosvis peccatores, contra famæ prostitutæ mulierculas. Accedebant mirabilia signa, tremenda divinæ ultionis adversus pervicaces documenta, scrutatio cordium, prædictio rerum futurarum, ejus corporis diversis in locis apparitio, gratia sanitatum, annona divinitus multiplicata, vox etiam ex ore meretricis subita morte correptæ extorta, quæ se apud inferos esse palam denunciavit. Ex quo fiebat, vix ut unquam e superiori loco ad populum diceret, quin insignem aliquem peccatorem Christo lucrifaceret. Interdum etiam decem, nonnumquam quindecim meretriculæ simul sua crimina deflentes, in concione ad pœnitentiam confugerunt.

Lectio VI.

Assidua ejus opera fuit in ægrotis invisendis, in moribundis ad mortem rite præparandis, in concordia animorum dissidentium conciliandia, in pauperibus ope, ac solatio sublevandis. Communionem, quam dicunt generalem, singulis cujuslibet mensis tertiis diebus Dominicis usque adeo promovit, ut sæpe quindecim millia fidelium, aliquando viginti millia, aut eo amplius ad Eucharisticam mensam convenerint. Exercitiis spiritualibus ex Sancti Ignatii institutoris præscripto Sacerdotum cœtus, virorum religiosorum, et virginum Deo devotarum monasteria, puellarum cœnobia, studentium juvenum collegia et seminaria, atque omne hominum genus mirifice excoluit, gravissimas difficultates, et molestias, quas illi Dœmon excitabat, invicta patientia superavit: nec semel maxillam percutientibus submisso animo alteram præ-

nuit : quin et acerbissimos dolores brachio captivi Mahometani, qui eum percusserat, a Deo ultore inflictos signo crucis repente cessare fecit, hominemque ad Christianam religionem adduxit. Demum in cælum a Deo evocatus placide efflavit animam in Neapolitana Professorum domo die undecima Maii anno millesimo septingentesimo decimo sexto, ætatis vero suæ septuagesimo quarto. Quem meritis, ac miraculis clarum Pius Septimus Pontifex Maximus in Beatorum numerum retulit.

In III. Noct.

Homil. in Evang. Sint lumbi vestri etc. *ut in commu. Conf. non Pontif.*

Die xiv Maii.

In festo Sancti Pomponii Episcopi Neapol. Duplex. Omnia de communi Confess. Pontif. præter sequentia.

In Hymno Iste Confess., *mutatur versus.*

Oratio.

Deus, qui Beatum Pomponium Confessorem, atque Pontificem beneficentiæ tuæ thesauris locupletasti, da, ut ejus auxilio, et imitatione cœlestes misericordiæ tuæ divitias consequamur. Per etc.

Et fit commemoratio Sancti Bonifacii martyris.

In primo Nocturno Lectiones de scriptura occur.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Pomponius nobilitate generis, ac sapientia conspicuus, post Beatum Asprenum vigesimus ad Neapolitanam sedem evectus, sollicitudine quam maxima desudavit, ut commissas sibi oves Christianæ pietatis pabulo uberius enutriret, ab Ariana contagione tutatus, ne perfidiæ luem imbimberet, cum Theo-

doricus Gothorum Rex hæreticus, Neapoli potitus, Catholicos insectaretur. Ejus audaciæ Sanctus Antistes constantissime restitit, commendatus idcirco a Johanne Pontifice Maximo, qui ab eodem impio Rege Ravennæ mancipatus carceri, vinculisque constrictus, Apostolicam scripsit epistolam, qua tum monitis, tum exemplis omnes Italiæ Præsules ad orthodoxam Fidem propugnandam hortabatur.

℟. Inveni David Servum meum, oleo sancto meo unxi eum * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus.

Lectio V.

Reliquas inter virtutes, præcipuum erga Deiparam amorem, cultumque exhibuit, cui templum titulo Sanctæ Mariæ Majoris, a se excitatum nuncupari voluit, tunc temporis in primis mole, et structura magnificum, quod a Romano Pontifice consecratum, multisque locupletatum Indulgentiis, magno semper in honore a Neapolitanis ipsis Regibus habitum est. Multum præterea gregi suo in pubblicis ærumnis profuit, eique præsentissimam opem precum suffragiis impetravit. Demum post Ecclesiam suam per annos octo supra viginti, magna prudentia, ac pietate gubernatam, pridie Kalendas Maii, quinto post Christum sœculo, ad cœlestem vitam excessit.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus etc.

Lectio VI.

Sacrum Corpus sub ara maxima ejusdem Basilicæ humatum miraculis effulsit, ex quo perhibent prodigiosum liquorem olim effluxisse medendis animarum,

rum, corporumque morbis aptissimum. Vixit Hormisda, Johanne, Felice, ac Bonifacio Summis Ecclesiæ Pontificibus, imperante Justino. Festum diem solemni ritu Neapolis pridie Idus Majas celebrat; Et Clerici Regulares Minores fundatam a sancto Antistite Basilicam, in recentiorem formam affabre redactam, incolentes, honorifico cultu quotannis piissime venerantur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia Regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse etc.

In tertio Nocturno Homilia in Evang. Vigilate *De communi Confess. Pontif. 11. loco.*

Nona Lectio ex duabus S. Bonifacii, et commemoratio ejusdem ut in Breviario.

Die xvi. Maii.

In Festo S. Joannis Nepomuceni Mart. semid. Omnia de comm. un. Mart. Si non est expletum tempus Paschale, fit Officium de commu. Mart. temp. Pasch. præter Orat., et Lectiones, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus, qui ob invictum Beati Joannis Sacramentale silentium, nova Ecclesiam tuam Martyrii corona decorasti: da nobis ejus intercessione et exemplo linguam caute custodire, ac omnia potius mala, quam animæ detrimentum, in hoc sæculo tolerare. Per Dom. etc.

8

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.

In II. Noct. Lectio IV.

Joannes Nepomuci Bohemiæ Oppido, unde Nepomuceni cognomen duxit, a parentibus ætate provectis, non sine futuræ sanctitatis præsagio, flammis supra nascentis domum mirabiliter collucentibus, ortus est. Cum infans in gravem morbum incidisset, Beatæ Virginis ope, cui natum parentes referebant acceptum, e vitæ periculo evasit incolumis. Egregia indole, piaque institutione cælestibus indiciis obsequente inter sanctas, religiosasque exercitationes pueritiam egit; nam Ecclesiam frequenter adire, ac Sacerdotibus ad Aras operantibus ministrare in deliciis habebat. Zatecii politioribus litteris ad humanitatem informatus; Pragæ vero gravioribus disciplinis excultus, Philosophiæ, Theologiæ, Sacrorumque Canonum magisterium, et lauream emeruit. Sacerdotio initiatus, atque a scientia Sanctorum ad lucra animarum rite comparatus, ministerio verbi Dei se penitus addixit. Cum igitur in vitiis extirpandis, et revocandis in viam salutis errantibus eloquentia, et pietate uberes ederet fructus, inter Canonicos Metropolitanæ Ecclesiæ Pragensis cooptatus, mox sibi demandatam Evangelii coram Wenceslao quarto prædicandi provinciam suscepit, eo successu, ut Joannis suasu multa Rex faceret, magnoque in honore ejus virtutes haberet. Conspicuas tamen, quas ille obtulit, dignitates, Dei servus ne a Divini verbi præconio avocaretur, constantissime recusavit.

Lectio. V.

Regiis illum eleemosynis in pauperes erogandis præfectum Joanna Regina conscientiæ sibi moderatorem adscivit. Cum autem Wenceslaus ab officio, institutoque decessisset, atque in vitia præceps abriperetur; piæ autem conjugis obtestationes, et monita

gravate ferret, contendere ausus est, ut in Sacramentali judicio Sacerdoti credita a Regina arcana sibi a Joanne panderentur. At Dei Minister blanditiis primum, tormentis deinde, et carceris squalore tentatus, nefariæ Regis cupiditati fortiter obstitit. Furentem tamen Wenceslai animum cum ab execrando proposito, nec humana, nec divina jura deterrerent, supremum agonem, quem instare sibi athleta Christi noverat, populo in concione de impendentibus etiam Regni calamitatibus admonito, non obscure prænuntiavit. Mox Boleslaviam profectus, ad Beatæ Virginis imaginem antiquo cultu celebrem, cæleste præsidium ad certandum bonum certamen effusis precibus imploravit. Inde vespere revertentem in pervigilio Dominicæ Ascensionis Rex e fenestra conspicatus arcessit; cumque vehementius urgeret, et proximam in aquis, si obluctari pergeret, submersionem intentaret, Johannes invicta constantia terrores, minasque refutavit. Itaque Regis imperio in Moldavam flumen Pragam interfluens noctu dejectus, illustrem martyrii coronam est consecutus.

Lectio VI.

Sacrilegum facinus clam patratum, et Martyris gloriam insigne prodigium divinitus patefecit. Ubi enim exanime corpus secundo flumine vehi cæpit, ardentes faces aquis supernatantes, et discurrentes apparuerunt. Quamobrem ex arena postridie mane Corpus elatum, Canonici deinde, Regis iram nihil timentes, in Metropolitanam Ecclesiam solemni pompa intulerunt, et sepulturæ mandarunt. Cum autem in dies invicti Sacerdotis memoria miraculis et maxima fidelium, eorum præcipue, qui fama periclitantur, veneratione cresceret, post annos demum amplius tercentos, in juridica recognitione Corporis, quod sub humo tamdiu jacuerat, lingua ejus incorrupta, et vivida

reperta est, quæ sexto post anno Judicibus, a Sede Apostolica delegatis exhibita, novo prodigio repente intumuit, et suboscurum ruborem in purpureum commutavit. His itaque, aliisque signis rite probatis, Benedictus Decimus tertius Pontifex Maximus, die decimanona mensis Martii anno salutis millesimo septingentesimo vigesimo nono, primum hunc Sacramentalis Sigilli assertorem, Arcani fidem sanguine obsignantem, Sanctorum Martyrum Catalogo adscripsit.

In III. Noct. Homil. in Evang. Nihil est opertum, *ut in Festo S. Polycarpi Episc. et Mart. die 26. Januar.*

Die xvii. Maii.

In festo Sanctæ Restitutæ Virg. et Mart. Duplex. Omnia de Communi Virginum et Martyr. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatam Restitutam Virginem, et Martyrem tuam illæsam in flammis custodisti: ejusdem nobis intercessione concede, ut tua charitate succensi, ab ardoribus sempiternis arceamur. Per Dominum.

In I. Noctur. Lect. de Script. occ.

In propria autem Ecclesia. Confitebor, *de eodem Communi secundo loco.*

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Restituta Virgo, Ponizarii in Africa nata, generis splendore non magis, quam divinæ sapientiæ charitate refulsit. Quod veram Religionem profiteretur delata, Carthaginem ad Proculum impietatis Præfectum adducitur, ac tum minis, tum blanditiis attentata, animum obfirmavit, certa potius mori, quam ut vir-

ginitatem, aut fidem proderet. Tum Præses rabie succensus, equuleo torqueri, capillis suspendi, pedesque ingenti clavo defigi jubet. Cum tamen nihil evinceret, magicis artibus tribuens invictam constantiam, ad incendium in pelago paratum damnat.

℟. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. Et.

Lectio V.

Vinculis itaque constricta, in naviculam sarmentis, stupa, pice, resinaque refertam immittitur, ac quindecim stadiis procul a littore ignis admotus, divino nutu nihil Virgini noxius, incendiarios omnes absumpsit, ac proximam, in qua erant, navim repente demersit. Ad spectaculum ardentior in Deum Restituta, oculis ad cœlum erectis exclamavit: O altitudo potentiæ, et clementiæ tuæ, Domine! ubi est superbia impiorum? Jube me, Domine, ad æternæ salutis portum pervenire. Qua in oratione duplicem consequuta Virginis, et Martyris palmam vivere desiit, decimo sexto Kalendas Junias, Valeriano Imperatore. Tum navicula, qua vehebatur, sine velo, ac remige, ad Ænariam Insulam in Campania, salva divinitus appulit.

℟. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ.

℣. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. Propterea.

Lectio VI.

Ejusdem Insulæ pia quædam mulier Lucina, ab Angelo de his omnibus in somnis admonita, atque ut illibatum Virginis corpus decoro conderet tumulo, expergefacta, in loco, quem ad Ripas vocant, onerariam tanti thesauri navem nacta est, accersito-

que ad prodigium populo, non sine debito gratiarum obsequio, exequendis Dei jussis operam dedit. His permotus Constantinus inter Cæsares Magnus, sacras reliquias in Basilica a se erecta Neapoli, Restitutæ titulo insignita, honorifice translatas deposuit. Festus dies a Clero, maximeque a Venerabili Canonicorum Collegio solemni pompa celebratur ad Patriæ tutelam, et gloriam.

℟. Afferentur Regi virgines post eam, proximæ ejus; * Afferentur tibi in lætitia, et exultatione.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Afferentur. Gloria Patri. Afferentur.

In III. Noctur. Homil. in Evangel. Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, *de eodem Communi.*

Die xvii. Maii.

In Festo S. Paschalis Baylon Ordinis Minor. Discalceatorum Conf. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter sequent.

Oratio.

Deus, qui Beatum Paschalem Confessorem tuum mirifica erga corporis, et sanguinis tui sacra mysteria dilectione decorasti: concede propitius; ut quam ille ex hoc divino convivio spiritus percepit pinguedinem, eamdem et nos percipere mereamur. Qui vivis et regnas cum Deo Patre etc.

Lect. I. Noct. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Paschalis Baylon pauperibus piisque Parentibus in Oppido Turris Formosæ Saguntinæ Diœcesis in Ara-

gonia natus, a teneris annis plura dedit futuræ sanctitatis indicia. Sortitus animam bonam, ac rerum cælestium apprime studiosam, pueritiam atque adolescentiam in gregis custodia transegit: quam ille vivendi rationem ideo præcipue diligebat, quod humilitati fovendæ, ac innocentiæ conservandæ in primis utilem, atque opportunam judicaret. Erat in victu modicus, in oratione assiduus, tantaque apud coævos et socios florebat auctoritate, et gratia, ut eorum lites componens, errores corrigens, ignorantiam erudiens, ac desidiam excitans, velut omnium parens et magister maximo studio coleretur, ac amaretur. Beatus etiam tum a plerisque appellatus.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Qui vero in sæculo, terra nempe deserta et inaquosa, adeo feliciter adoleverat, flos convallium, plantatus in domo Domini, mirum ubique sparsit sanctitatis odorem. Igitur Paschalis arrepto vitæ severioris instituto, atque in Ordine Minorum strictioris observantiæ Discalceatorum cooptatus, exultavit ut gigas ad currendam viam suam, totumque se Domino excolendum tradens, dies noctesque cogitabat, qua se ratione magis ei magisque conformaret. Ita factum est brevi, ut eum tamquam Seraphicæ perfectionis exemplar, ipsi quoque provectiores imitandum sibi proponerent. Ipse autem in humili servientium gradu constitutus, se velut omnium peripsema reputans, ardua quæque et abjecta domus ministeria, veluti jure quodam peculiari sibi debita, summa cum hilaritate suscipiebat, et exercebat humilitate ac patientia pari. Carnem spiritui quandoque reluctari nitentem jugi maceratione afflictavit, atque in servitutem redegit. Spiritum vero assidua sui abnegatione ferventiorem in dies ad anteriora extendebat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Deiparam Virginem, cujus clientelæ se ab ineunte ætate dicaverat, tamquam Matrem quotidianis colebat obsequiis, atque filiali exorabat fiducia. Porro erga Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, difficile dictu est, quam ardenti teneretur devotionis affectu; quem defunctus etiam in cadavere retinere visus est; dum jacens in feretro, ad Sacræ Hostiæ elevationem bis oculos reseravit, et clausit, magna omnium qui aderant admiratione. Ejusdem veritatem inter hæreticos publice, palamque professus, multa et gravia ob eam causam perpessus est; crebro etiam ad necem petitus, sed singulari Dei providentia ab impiorum manibus ereptus. Sæpe inter orandum omnibus destituebatur sensibus, dulcique languebat amoris deliquio: quo tempore cælestem illam scientiam hausisse creditus est, qua homo rudis et illiteratus de mysteriis Fidei difficillimis respondere, atque aliquot etiam libros conscribere potuit. Denique meritis plenus, eadem, qua prædixerat, hora, feliciter migravit ad Dominum, anno salutis millesimo quingentesimo nonagesimo secundo, sexto decimo Kalendas Junii, eodem, quo natus fuerat, Festo Pentecostes recurrente, annum agens secundum supra quinquagesimum. Quibus aliisque virtutibus insignem, ac miraculis tam in vita, quam post mortem clarum Paulus Quintus Pontifex Maximus illum Beatum appellavit: Alexander autem Octavus Sanctorum Catalogo adscripsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Sint lumbi vestri, *ut in commu. Conf. non Pont.* 1. *loc.*

Die xxi. Maii.

In Festo S. Felicis a Cantalicio Conf. semid. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ hic propria ponuntur.

Oratio.

Fac nos, Domine Jesu, in simplicitate, et innocentia cordis nostri ambulare, quarum amore de sinu Matris inter Beati Felicis Confessoris tui brachia descendisti. Qui vivis etc.

Lectio I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Felix a Cantalicio in Sabinis humillibus sed piis parentibus natus, a puero pascendis gregibus, mox et agro colendo addictus, multo impensius rerum cælestium meditatione animam nutrire, et corpus assiduis vigiliis, ac jejuniis domare cœpit, Ereméticam agens vitam potius, quam rusticam. Ferventiore autem in Deum pietate incensus, cum non posset quotidie, ut optabat, sacris Mysteriis interesse, grege ad loca solitaria compulso, ipse ante Crucem arborum corticibus incisam diu orare, seque acriter flagellare consueverat; sed et aliquando glebas in agro vertere, simulque sacris in Templo adesse visus est. Alias inter arandum furentibus, quos junxerat, indomitis juvencis, humi stratus et aratro superducto plane proscindendus, lacerata dumtaxat veste, surrexit illæsus. Quo periculo, ut ad tutiorem regularis disciplinæ palæstram vocanti jamplidem Deo pareret, admonitus; rustica supellectili pauperibus distribui jussa, ad Fratres Minores, quos Cappuccinos vocant, propere se contulit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Adhuc tyro, necdum vota solemnia professus, religiosæ perfectionis apicem jam attigisse videbatur. Obedientiæ sedulus cultor, ad præcipientis non modo verbum, sed etiam nutum præesto erat: seque Cœnobii jumentum dictitans, vilissima quæque ministeria semper arripuit, ac ludibria et contumelias hilari vultu excipiebat. Paupertatis quam esset studiosus, illustri documento Deus ipse declaravit. Ostiatim enim per vicos, et plateas alendis Fratribus mendicans, (quod ille munus per annos quadraginta nudis fere semper pedibus obivit) cum die quadam inusitato pondere se opprimi sentiret, manticam scrutatus, injectum clam nummum deprehendit: quo projecto, nec sine indignatione proculcato, alacer et levis inde abiit. Castitatem quam usque ad obitum servavit illibatam, sanctus corpore et spiritu a Paulo Quinto propterea appellatus, vigili oculorum custodia, et voluntario corporis cruciatu communivit; asperrimo flagello se quotidie cruentans, ac ferreo cilicio constrictus, septem etiam Urbis Basilicas identidem invisens, jejunia Ordinis incedia quandoque cumulavit. Lectus ejus doloris potius quam quietis erat: brevem quippe somnum flexis nuda super tabula genibus, ac fasce sarmentorum capiti supposito, carpebat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Vitæ austeritate sibi asper, aliis charus acceptusque, Sanctis præsertim Carolo, et Philippo Nerio, simplicitate, atque innocentia semper fuit. In oratione pernoctans, dulcissimam frequenter extasim est passus: et aliquando in ulnis suis reclinatum a Virgine Matre puerum Jesum suavissime complecti meruit. Prophetiæ gratia, et miraculorum clarus, de-

mortuum etiam filium Matri vivum restituit. Meritis tandem in bona senectute cumulatus, secunda (ut prædixerat) feria Pentecostes, ad Cælestem Patriam, Deipara invitante, lætus obiit. Ejus Corpus in Ecclesia sui Ordinis summa Urbis veneratione colitur; Domino crebris miraculis Servi sui sanctitatem illustrante, quem propterea Urbanus Papa Octavus Beatorum, Clemens vero Undecimus Sanctorum fastis adscripsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 11.

In illo tempore: Respondens Jesus dixit: Confiteor tibi Pater, Domine Cæli et Terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Serm. 9 de verb. Domini.

Omnia sæva et immania prorsus facilia, et prope nulla efficit amor. Quanto ergo certius ac facilius ad veram beatitudinem charitas facit, quod ad miseriam, quantum potuit, cupiditas fecit? Quam facile toleratur quælibet adversitas temporalis, ut æterna pœna vitetur, æterna requies comparetur? Non immerito ille Vas Electionis cum ingenti lætitia dixit: Non sunt condignæ passiones hujus temporis ad superventuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Ecce unde illud jugum suave est, et sarcina levis: et si angusta est paucis eligentibus, facilis tamen omnibus diligentibus. Dicit Psalmista: Propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

Sed quæ dura sunt laborantibus, eisdem ipsis mitescunt amantibus. Propter quod ita divinæ pietatis dispensatione dictum est, ut interior homo, qui re-

novatur de die in diem, non adhuc sub lege positus, sed jam sub gratia exoneratus sarcinis innumerabilium observationum, quod erat revera grave jugum, sed duræ cervici convenienter impositum, facilitate simplicis fidei, et bonæ spei, et sanctæ charitatis, quidquid molestiarum exteriori homini forinsecus intulisset ille Princeps, qui missus est foras, interiori gaudio fieret leve. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Nihil enim tam facile bonæ voluntati est, quam ipsa sibi: et hæc sufficit Deo. Quantumlibet ergo sæviat iste Mundus, verissime Angeli, nato in carne Domino, clamaverunt: Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis: quia ejus, qui natus erat, suave jugum est, et sarcina levis. Et sicut dicit Apostolus: Fidelis Deus, qui nos non sinit tentari supra id, quod possumus ferre; sed facit cum tentatione etiam exitum, ut possimus sustinere. Te Deum.

Die xxiii. Maii.

In festo Sancti Eusebii Episcopi et Confess. Patroni Civitatis Neap. Duplex majus. Omnia de Communi Confess. Pontif. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui populo tuo in multis periculis constituto, Beati Euphebii Confessoris, atque Pontificis mira vigilantia providisti; concede propitius, ut cujus gloriosa veneramur merita, perennibus auxiliis muniamur. Per Dominum etc.

In primo Nocturno Lectiones Fidelis sermo. *De Communi Conf. Pontif.*

In II. Noct. Lectio IV.

Euphebius Neapolitanus vitæ sanctimonia, et prodigiorum magnitudine illustris, post Eustachium illius urbis Antistitem, omnium suffragiis, solus ipse reluctans, institutus Episcopus, Divini honoris tuendi zelo succensus, sedulo curavit, ne cultores Idolorum, barbaræque nationes, tunc temporis Campaniam incolentes, ad superstitionem novitium Christi gregem traducerent; si quas vero aberrantes oves reperisset, salutis in pascua reducebat. Tu autem.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus.

Lectio V.

Ecclesia sua sanctissime gubernata, excessit e vita Decimo Kalendas Junii, septimus post Beatum Asprenum Antistes. Corpus admirando fragrans odore, extra mœnia conditum, mox post barbarorum incursus, Salvatoris in Basilicam, deinde in alteram Divo Euphebio sacram translatum est; quod longa post tempora, Sixto Quinto Pontifice, cum corporibus Beatorum Fortunati, et Maximi Neapolitanorum Antistitum, ibidem repertum est. Caput vero in sacro Reliquiarum thesauro maximi templi pia veneratione colitur.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus etc.

Lectio VI.

Nec vivus modo, sed defunctus quoque ovibus suis mirifice profuit; Sacerdotem namque ad ejus sacellum operantem sacra servavit incolumem a districtis

Saracenorum gladiis, qui ne adstantem quidem aspexerunt. Perjuro debitori, qui impio sacramento ante ejus sepulchrum pecuniam debitam se redditurum adstrinxerat, in somnis apparens, acriter interminatus est, eique præcipiens, ut creditori, qui eidem Sancto Antistiti se commendaverat, illico satisfaceret. Illud præcipue memorandum, quod Saracenos Neapolim obsidentes mirum in modum fugaverit, immanemque cladem Patriæ impendentem averterit. Quem ideo Civitas universa, tanto obstricta beneficio, suum in Patronum elegit. Tu autem etc.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia Regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse etc.

In III. Noct. Homil. in Evangelium. Homo peregre. *De eodem communi.*

Die xxiv. Maii.

In festo B. Mariæ Virginis titulo Auxilium Christianorum duplex majus.

Omnia ut in festo S. Mariæ ad Nives, præter ea quæ sequuntur.

Si fiat tempore Paschali additur. Alleluja. *Antiph.* ℣℣. *et* ℟℟.

Hymnus.

Ad Vesperas et Matutinum.

Sæpe dum Christi populus cruentis
Hostis infensi premeretur armis,
Venit adjutrix pia Virgo cælo
Lapsa sereno.

Prisca sic Fratrum monumenta narrant,
Templa testantur spoliis opimis
Clara, votivo repetita cultu
Festa quotannis.
En novi grates liceat Mariæ
Cantici lætis modulis referre
Pro novis donis, resonante plausu
Urbis, et Orbis.
Oh! dies felix, memoranda fastis
Qua Petri Sedes Fidei magistrum
Triste post lustrum reducem beata
Sorte recepit.
Virgines castæ, puerique puri,
Gestiens clerus, populusque grato
Corde Reginæ, celebrare cæli
Munera certent.
Virginum Virgo, benedicta Jesu
Mater, hæc auge bona; fac, precamur,
Ut gregem Pastor Pius ad salutis
Pascua ducat.
Te per æternos veneremur annos,
Trinitas, summo celebranda plausu,
De fide mentes, resonoque linguæ
Carmine laudent. Amen.

Ad Magnificat.

Ant. Ecce Maria erat spes nostra, ad quam confugimus in auxilium, ut liberaret nos, et venit in adjutorium nobis.

Oratio.

Omnipotens, et misericors Deus, qui ad defensionem Populi Christiani in Beatissima Virgine Maria perpetuum Auxilium mirabiliter constituisti: concede propitius; ut tali præsidio muniti certantes in vita, victoriam de hoste maligno consequi valeamus in morte. Per Dominum.

Ad Matut. Hymn. Sæpe dum Christi etc. *ut in Vesp.*

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Ex Sermone de 12. Stellis.

Vehementer quidem nobis, dilectissimi, vir unus, et mulier una nocuere: sed gratias Deo per unum nihilominus virum, et mulierem unam, omnia restaurantur, nec sine magno fœnore gratiarum. Et quidem sufficere poterat Christus: siquidem et nunc omnis sufficientia nostra ex eo est: sed nobis bonum non erat, esse hominem solum. Congruum magis, ut adesset nostræ reparationi sexus uterque. Jam itaque nec ipsa Mulier benedicta in mulieribus videbitur otiosa: invenietur equidem locus ejus in hac reconciliatione. Opus est enim mediatore ad mediatorem Christum: nec alter nobis utilior quam Maria. Crudelis nimium mediatrix Eva, per quam serpens antiquus pestiferum etiam ipsi viro virus infudit: sed fidelis Maria, quæ salutis antidotum et viris, et mulieribus propinavit. Illa enim ministra seductionis, hæc propitiationis, illa suggessit prævaricationem, hæc ingessit redemptionem. Quid ad Mariam accedere trepidet humana fragilitas? Nihil austerum in ea, nihil terribile; cunctis suavis est, omnibus offerens lac, et lanam. Revolve diligentius Evangelicæ historiæ seriem universam: et si quid forte increpatorium, si quid durum, si quod denique signum vel levis indignationis occurrerit in Maria, de cætero suspectam habeas, et accedere verearis.

℟. Sicut cedrus exaltata sum in Libano, et sicut Cypressus in Monte Sion: quasi Myrrha electa, * Dedi suavitatem odoris.

℣. Et sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans. Dedi suavitatem odoris. *Le-*

Lectio V.

Quod si, ut vere sunt, plena magis omnia pietatis, et gratiæ, plena mansuetudinis, et misericordiæ, quæ ad eam pertinent, inveneris, age gratias ei, qui talem mediatricem benignissima miseratione providit, in qua nihil possit esse suspectum. Denique omnibus omnia facta est sapientibus, et insipientibus copiosissima charitate debitricem se fecit. Omnibus misericordiæ sinum aperit, ut de plenitudine ejus accipiant universi, captivus redemptionem, æger curationem, tristis consolationem, peccator veniam, justus gratiam, Angelus lætitiam. Ipsa præterita non discutit merita, sed omnibus sese exorabilem, omnibus clementissimam præbet, omnium denique necessitates amplissimo quodam miseratur affectu. Ipsa est quondam a Deo promissa mulier serpentis antiqui caput virtutis pede contritura; cujus planc calcaneo in multis versutiis insidiatus est, sed sine causa. Sola enim contrivit universam hæreticam pravitatem. Contriti sunt insidiantes, conculcati supplantatores, confutati derogatores, et beatam eam dicunt omnes generationes. Jam si Ecclesia Lunæ intelligenda videtur vocabulo, habes mediatricem evidenter expressam; Mulier, inquit, amicta sole, et luna sub pedibus ejus. Amplectamur Mariæ vestigia, et devotissima supplicatione beatis illius pedibus provolvamur. Teneamus eam, nec dimittamus, donec benedixerit nobis: potens est enim.

℟. Quæ est ista quæ processit sicut Sol, et formosa tamquam Jerusalem? * Viderunt eam filiæ Sion, et beatam dixerunt, et Reginæ laudaverunt eam.

℣. Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. Viderunt.

Lectio VI.

Ex publicis Monumentis.

Præsentissimum Deiparæ auxilium ad Religionis hostes profligandos sæpe Populus Christianus mirum in modum expertus est, ex quo factum, ut SS. Pontifex Pius V. post insignem Victoriam, intercedente Beatissima Virgine, a Christianis de Turcarum Tyranno apud Echinadas Insulas reportatam in Litaniis Lauretanis eamdem Reginam cælorum inter alia præconia Auxilium Christianorum appellari constituerit. Sed illud in primis memorabile est, atque explorati miraculi loco habendum, quod cum Romanus Pontifex Pius VII. impiorum consiliis et armis ex Apostolica Petri Sede exturbatus, et arcta custodia, præsertim Savonæ per annos quinque, eoque amplius fuisset detentus, viis omnibus penitus interclusis, ne Dei Ecclesiam regere posset, nullo similis persecutionis in priscis annalibus exemplo, inopinato, et præter omnium expectationem contigit, ut ingenti plausu, ac veluti universi orbis manibus Pontificio Solio restitueretur. Quod et secundo accidit, dum iterum commoto turbine, ab Urbe discedens Sacro comitante Cardinalium Collegio Liguriam contendit. Verum præsentissimo Dei beneficio cessante procella, quæ grave minabatur excidium, Romam, plaudentibus præ novo gaudio Populis, reversus est. Antea tamen, quod in votis habuerat et captivitate detentus exequi nequiverat, aurea Corona insignem Savone Imaginem Deiparæ Virginis sub titulo Matris Misericordiæ solemni ritu, propriisque manibus decoravit. Quam mirabilem rerum vicissitudinem idem Pontifex Maximus Pius VII. totius eventus intime conscius, cum intercessione Sanctissimæ Dei Genitricis, cujus potentem opem, et ipse impense imploraverat, et ab omnibus Christi fidelibus, implorari curaverat, ac-

ceptam merito referret, in ejusdem Virginis Matris honorem sub appellatione Auxilii Christianorum solemne festum indixit perpetuo celebrandum die mensis Maii vigesimo quarto, faustissimi sui in Urbem reditus anniversario, approbato etiam Officio proprio, ut tanti beneficii distincta, et perennis extaret memoria, et gratiarum actio.

℟. Ornatam monilibus filiam Jerusalem Dominus concupivit: * Et videntes eam filiæ Sion beatissimam prædicaverunt, dicentes: * Unguentum effusum nomen tuum.

℣. Astitit Regina a destris tuis in vestitu deaurato circumdata varietate. Et videntes. Gloria Patri. Unguentum.

In III. Nocturno.

Lectio VII.

Lectio S. Evangelii secundum Lucam. *Cap.* 11. *d.*

In illo tempore: Loquente Jesu ad turbas, extollens vocem quædam mulier de turba, dixit illi: beatus venter, qui Te portavit! Et reliqua.

Homilia S. Bernardi Abbatis.

In Nativitate B. M. V.

Intuere, o Homo, consilium Dei, agnosce consilium sapientiæ, consilium pietatis. Cælesti rore aream rigaturus, totum vellus prius infudit. Redempturusi humanum genus, pretium universum contulit in Mariam. Altius ergo intuemini, quanto devotionis affectu a nobis eam voluerit honorari, qui totius boni plenitudinem posuit in Maria: ut proinde si quid spei in nobis est, si quid gratiæ, si quid salutis, ab ea noverimus redundare, quæ ascendit deliciis affluens. Totius ergo medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, et votis omnibus Mariam hanc veneremur, quia sic est voluntas ejus qui totum nos habere voluit per Mariam. Hæc, inquam voluntas ejus est, sed pro nobis.

℟. Felix namque es, Sacra Virgo Maria, et omni laude dignissima: * Quia ex te ortus est sol justitiæ, Christus Deus noster.

℣. Ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto fœmineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen quicumque tuum sanctum implorant auxilium. Quia ex Te.

Lectio VIII.

In omnibus si quidem, et per omnia providens miseris, trepidationem nostram solatur, fidem excitat, spem roborat, diffidentiam abigit, erigit pusillanimitatem. Ad Patrem verebaris accedere, solo auditu territus, ad folia fugiebas: Jesum tibi dedit mediatorem. Quid non apud talem Patrem Filius talis obtineat? Exaudietur utique pro reverentia sua; Pater enim diligit Filium. Sed forsitan et in ipso majestatem vereare divinam, quod, licet factus sit homo, manserit tamen Deus. Advocatum habere vis et ad Ipsum? Ad Mariam recurre. Pura siquidem humanitas in Maria, non modo pura ab omni contaminatione, sed pura singularitate naturæ. Nec dubium dixerim exaudietur et ipsa pro reverentia sua. Exaudiet utique Matrem Filius, et exaudiet Filium Pater.

℟. Beatam me dicent omnes generationes: * Quia fecit mihi magna qui potens est, et Sanctum nomen ejus.

℣. Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum. Quia. Gloria Patri. Quia.

Lectio IX.

Filioli hæc peccatorum scala, hæc mea maxima fiducia est, hæc tota ratio spei meæ. Quid enim? Potest ne filius aut repellere, aut sustinere repulsam? Non audire; aut non audiri Filius potest? Neutrum plane. Invenisti, ait Angelus, gratiam, apud Deum: feliciter. Semper hæc inveniet gratiam, et

sola est gratia, qua agemus: nimirum sola est gratia, qua salvamur. Quid nos alia concupiscimus Fratres? Quæramus gratiam, et per Mariam quæramus, quia quod quærit invenit, et frustrari non potest. Quæramus gratiam, sed gratiam apud Deum; nam apud homines gratia fallax. Quærant alii meritum, nos invenire gratiam studeamus. Quid enim? Non gratiæ est quod hic sumus? Profecto misericordiæ Domini est, quod non sumus consumpti nos.

AD LAUDES

Hymnus.

Te Redemptoris, Dominique Nostri
Dicimus matrem, speciosa Virgo,
Christianorum decus, et levamen
Rebus in arctis.
Sæviant portæ licet inferorum,
Hostis antiquus fremat, et minaces,
Ut Deo Sacrum populetur agmen,
Suscitet iras.
Nil truces possunt furiæ nocere
Mentibus castis, quibus evocata
Annuens Virgo fovet, et superno
Robore firmat.
Tanta si nobis faveat Patrona
Bellici cessat sceleris tumultus,
Mille sternuntur, fugiuntve turmæ
Mille cohortes.
Tollit ut sancta caput in Sione
Turris, arx firmo fabricata muro,
Civitas David, clypeis, et acri
Milite tuta.
Virgo sic fortis Domini potenti
Dextera, cæli cumulata donis,

A piis longe famulis repellat
Dæmonis ictus.
Te per æternos veneremur annos
Trinitas, summo celebranda plausu,
Te fide mentes resonoque linguæ
Carmine laudent. Amen.

Ad Benedictus.

Antiph. Ad Te, o Sancta Dei Genitrix, clamavimus, et per te venit Domini auxilium nobis.

Ad II. Vesperas, Hymn. Sæpe dum Christi etc. *ut in primis Vesperis.*

Ad Magnificat.

Antiph. Sancta Maria, succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen quicumque tuum sanctum implorant auxilium.

DIE XXV. MAII.

In Festo Sancti Gregorii Septimi Papæ, et Confes. Duplex omnia da comm. Confess. Pontif. præter sequentia.

Oratio.

Deus, in te sperantium fortitudo, qui Beatum Gregorium Confessorem tuum, atque Pontificem, pro tuenda Ecclesiæ libertate virtute constantiæ roborasti; da nobis ejus exemplo, et intercessione omnia adversantia fortiter superare. Per Dominum nostrum etc.

Deinde fit commeratio Sancti Urbani Papæ et Martir. Antiph.

Iste Sanctus. ℣. Gloria et honore.

Oratio.

Da quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui Beati Urbani Martyris tui, atque Pontificis solemnia colimus,

ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per Dominum nostrum etc.

In primo Noctur. Lectiones de Script. occurrenti.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Gregorius Papa Septimus, antea Hildebrandus, Soanæ in Etruria natus, doctrina, Sanctitate, omnique virtutum genere cum primis nobilis, mirifice universam Dei illustravit Ecclesiam. Cum parvulus ad fabri ligna edolantis pedes, jam litterarum inscius, luderet, ex rejectis tamen segmentis illa Davidici elementa oraculi, *Dominabitur a mari usque ad mare*, casu formasse narratur, manum pueri ductante Numine; quo significaretur ejus fore amplissimam in mundo auctoritatem. Romam deinde profectus, sub protectione Sancti Petri educatus est. Juvenis Ecclesiæ libertatem a laicis oppressam, ac depravatos Ecclesiasticorum mores vehementer dolens, in Cluniacensi Monasterio, ubi sub regula Sancti Benedicti austerioris vitæ observantia eo tempore maxime vigebat, Monachi habitum induens, tanto pietatis ardore divinæ Majestati deserviebat, ut a sanctis ejusdem cœnobii patribus Prior sit electus. Sed divina providentia majora de eo disponente in salutem plurimorum, Cluniaco eductus Hildebrandus, Abbas primum Monasterii Sancti Pauli extra muros urbis electus, ac postmodum Romanæ Ecclesiæ Cardinalis creatus sub Summis Pontificibus Leone nono, Victore Secundo, Stephano nono, Nicolao secundo, et Alexandro secundo, præcipuis muneribus, et legationibus perfunctus est, sanctissimi et purissimi consilii vir a Beato Petro Damiani nuncupatus. A Victore Papa secundo Legatus a latere in Galliam missus, Lugduni Episcopum Simoniaca labe infectum ad sui criminis confessionem miraculo adegit. Berengarium in concilio Turonensi ad iteratam hæresis abjuratio-

nem compulit. Cadolai quoque Schisma sua virtute compressit. ℞. Inveni David etc.

Lectio V.

Mortuo Alexandro Secundo, invitus, et mœrens unanimi omnium consensu, decimo Kalendas Maii, anno Christi millesimo, Septuagesimo tertio, Summus Pontifex electus, sicut Sol effulsit in domo Dei; nam potens opera, et sermone, Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ, fidei propagandæ, libertati Ecclesiæ restituendæ, extirpandis erroribus et corruptelis tanto studio incubuit, ut ex Apostolorum ætate nullus Pontificum fuisse tradatur, qui majores pro Ecclesia Dei labores, molestiasque pertulerit, aut qui pro ejus libertate acrius pugnaverit. Aliquot provincias a Simoniaca labe expurgavit. Contra Henrici Imperatoris impios conatus fortis per omnia athleta, impavidus permansit, seque pro muro domui Israel ponere non timuit, ac eumdem Henricum in profundum malorum prolapsum fidelium communione, regnoque privavit, atque subditos populos fide ei data liberavit. ℞. Posui adjutorium etc.

Lectio VI.

Dum missarum solemnia perageret visa est viris piis columba e cælo delapsa, humero ejus dextro insidens, alis extensis caput ejus velare, quo significatum est Spiritus Sancti afflatu, non humanæ prudentiæ rationibus ipsum duci in Ecclesiæ regimine. Cum ab iniqui Henrici exercitu Romæ gravi obsidione premeretur, excitatum ab hostibus incendium signo Crucis extinxit. De ejus manu tandem a Roberto Guiscardo Duce Northmanno ereptus Cassinum se contulit, atque inde Salernum ad dedicandam Ecclesiam Sancti Matthæi Apostoli contendit. Cum aliquando in ea civitate sermonem habuisset ad populum, ærumnis confectus incidit in morbum, quo

se interiturum præscivit. Postrema morientis Gregorii verba fuere : Dilexi justitiam, et odivi iniquitatem, propterea morior in exilio. Innumerabilia sunt, quæ vel fortiter sustinuit, vel multis coactis in Urbe Synodis sapienter constituit., Vir vere sanctus, criminum vindex, et acerrimus Ecclesiæ defensor. Exactis itaque in Pontificatu annis duodecim migravit in Cœlum anno salutis millesimo, octogesimo quinto, pluribus in vita, et post mortem miraculis clarus, ejusque sacrum corpus in Cathedrali Basilica Salernitana est honorifice conditum.

℟. Iste est, qui ante Deum etc.

In tertio Nocturno Homilia Sancti Hilarii Episcopi in Evang. Vigilate *de eodem communi.*

Nona Lectio Pro Sancto Urbano Papa, ut in Breviario In laudibus fit commemoratio S. Urbani. Antiphona. Qui odit etc.

Die xxx. Maii.

In Festo B. Ferdinandi III. Castellæ, et Legionis Regis. Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Confess. non Pontif. Præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui Beato Confessori tuo Ferdinando præliari prælia tua, et Fidei inimicos superare dedisti: concede, ut ejus nos intercessione muniti, ab hostibus mentis, et corporis liberemur. Per Dominum.

Fit commem. S. Felicis Papæ, et Martyr. ut in Brev.

In primo Nocturno Lect. de Script. occur.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Ferdinandus Tertius, Castellæ, et Legionis Rex, cui Sancti cognomentum, jam inde a quatuor sæcu-

lis Ecclesiasticorum, et Sæcularium consensus dedere, tantum prudentiæ adolescens adhuc specimen præbuit, ut Berengaria mater, Castellæ Regina, a qua persancte educatus fuerat, abdicatum a se Regnum in filium transtulerit. In eo, adjunctis Regni curis, Regiæ virtutes emicuere: magnanimitas, elementia, justitia, et præ cæteris Catholicæ Fidei zelus, ejusque relligiosi cultus tuendi, ac propagandi ardens studium. Id præstitit in primis hæreticos insectando, quos nullibi regnorum suorum consistere passus, propriis ipse manibus ligna comburendis damnatis ad rogum advehebat. Præstitit insuper in erigendis, dotandis, et consecrandis Christiano ritu Cordubensi, Giennensi, Hispalensi, et aliarum urbium Ecclesiis, ex Maurico ereptarum jugo, simulque in instaurandis primariis templis Toletano, Burgensi, et aliis pia, et Regia munificentia.

℟. Honestum fecit etc.

Lectio V.

Inter hæc per Castellæ, et Legionis Regnum, in quo Patri Alphonso successerat, collectis magnis exercitibus annuas expeditiones contra Saracenos, Christiani nominis hostes, suscepit. In queis, ut semper vinceret, præcipui exercitus fuere preces piissimi regis ad Deum fusæ, et quod ante pugnam, ut sibi Deum propitiaret, flagris in se sæviebat, atque aspero cilicio muniebat corpus; Sicque insignes contra ingentes Maurorum acies victorias reportavit, et plures urbes Christiano cultui, imperioque restituit, et conquisitis Giennii, Cordubæ, et Murtiæ Regnis, ac Granatensi vectigali facto, ad expugnandam Hispalim, primariam Beticæ urbem, hortante in visione, ut traditum est, Beato Isidoro, olim illius urbis Episcopo, victricia signa transtulit. In ea obsidione (ut fertur) præsentem divinam opem habuit;

nam ferream catenam, quæ super Bœtim transversim extensa Mahometanis pro repagulo erat, coorto validiori vento, una ex navibus Regiis, Regis jussu eo delata, tanto impetu fregit, ut longius prætervecta, pontem quoque ligneum, et simul spes Maurorum obruperit, et ad deditionem coegerit. Tu autem etc.

℟. Amavit eum etc.

Lectio VI.

Tot victorias Beatæ Mariæ Virginis patrocinio ferebat acceptas; cujus Imaginem secum in castris habens peculiari cultu prosequebatur. Capta Hispali, prima Relligionis cura fuit; nam templum Maurorum expiatum, et Christianorum dedicatum sacris, insigni Archiepiscopatu, et honestissimo Canonicorum, et Dignitatum Collegio, regia, et relligiosa liberalitate exornavit. Alia deinde in urbe templa, et Cœnobia erexit, inter quæ pietatis officia dum trajicere in Africam parat, Mahometanum in ea imperium eversurus ad cœlestem patriam vocatur. In extremo vitæ agone Sacram Eucharistiam pro Viatico allatam, fune ad collum alligato, et humi stratus, cum lacrymis ubertim fusis adorans, eamque dignis reverentiæ, humilitatis, et catholicæ Fidei obtestationibus accepta, obdormivit in Domino. Jacet ejus corpus incorruptum adhuc post quatuor sæcula in templo maximo Hispalensi honorificentissimo inclusum sepulchro. Tu autem.

℟. Iste homo perfecit.

In tertio Nocturno Homil. Venerabilis Bedæ Presbyteri in Evang. Nolite timere. *De eodem comm. 11. loco.*

Nona Lectio, et comm. S. Felicis Papae, et Martyr. ut in Breviario Sub. hac die.

Festa Junii.

Feria sexta immediate post Octavam SS. Corporis Christi.

Festum SS. Cordis D. N. Jesu Christi, dupl. maj.

Ad Vesperas.

Antiph. Discite a me, *cum reliq. ut infra ad Laud.*

Psalm. Dixit Dominus, *cum reliq. ut in Vesp. Festi SS. Corp. Christi.*

Capitulum. *Isaiae* 12.

Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, et non timebo, quia fortitudo mea, et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

Hymnus.

Auctor beate sæculi,
Christi Redemptor omnium,
Lumen Patris de lumine,
Deusque verus de Deo.
Amor coegit Te tuus
Mortale corpus sumere,
Ut novus Adam redderes
Quod vetus ille abstulerat
Ille Amor almus Artifex
Terræ, marisq., et syderum,
Errata Patrum miserans,
Et nostra rumpens vincula.
Non Corde discedat tuo
Vis illa Amoris inclyti;
Hoc fonte gentes hauriant
Remissionis gratiam.
Percussum ad hoc est lancea,
Passumque ad hoc est vulnera;

Ut nos lavaret sordibus
Unda fluente, et sanguine.
Decus Parenti, et Filio,
Sanctoque sit Spiritui,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

℣. Ignem veni mittere in terram.
℟. Et quid volo, nisi ut accendatur.

Ad Magnificat.

Ant. Improperium expectavit Cor meum, et miseriam: et sustinui qui simul contristaretur, et non fuit; et qui consolaretur, et non inveni.

Oratio.

Concede quaesumus, Omnipotens Deus, ut qui in Sanctissimo dilecti Filii tui Corde gloriantes, praecipua in nos Charitatis ejus beneficia recolimus: eorum pariter et actu delectemur, et fructu. Per eumdem Dominum nostrum.

Ad Matut.

Invitat. Christum pro nobis passum: Venite adoremus.

Psalm. Venite exultemus Domino.

Hymnus.

En, ut superba criminum
Et sæva monstrorum cohors
Cor sauciavit innocens
Merentis haud tale Dei!
Vibrantis hastam Militis
Peccata nostra dirigunt;
Ferrumque dirae cuspidis
Mortale crimen acuit.
Ex Corde scisso Ecclesia
Christo jugata nascitur;
Hoc ostium Arcae in latere est
Genti ad salutem positum.

Ex hoc perennis Gratia,
Ceu septiformis fluvius;
Stolas ut illic sordidas
Lavemus Agni in Sanguine.
Turpe est redire ad crimina,
Quæ Cor beatum lacerent:
Sed æmulemur cordibus
Flammas Amoris indices.
Hoc, Christe nobis, hoc Pater,
Hoc Sancte dona Spiritus,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

In I. Noct.

Antiph. Quid est homo quia magnificas eum, aut quid apponis erga eum, Cor tuum?

Psal. Domine Dominus noster, *cum reliq. ut in Officio parvo B. M. V.*

Antiph. Meditatio Cordis mei in conspectu tuo semper.

Antiph. Elevamini portæ æternales, et introibit Rex gloriæ.

De Isaia Propheta. *Cap.* 12.

Lectio I.

Confitebor Tibi, Domine, quoniam iratus es mihi. Conversus est furor tuus, et consolatus es me. Ecce Deus Salvator meus: fiducialiter agam, et non timebo; quia fortitudo mea, et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. Et dicetis in die illa: Confitemini Domino, et invocate nomen ejus. Cantate Domino, quoniam mirifice fecit: annuntiate hoc in universa terra. Exulta, et lauda habitatio Sion, quia magnus in medio tui Sanctus Israel.

℟. Ego sum panis vitæ: Patres vestri manducaverunt manna in deserto, et mortui sunt: * Hic est

panis de Cælo descendens, ut si quis ex ipso manducet non moriatur.

℣. Ego sum panis vivus, qui de Cælo descendi, si quis manducaverit ex hoc pane vivet in æternum Hic est.

Lectio II. *Cap. 26.*

In die illa cantabitur canticum istud in Terra Juda. Urbs fortitudinis nostræ Sion. Salvator ponetur in ea murus, et antemurale. Aperite portas, et ingrediatur Gens justa, custodiens veritatem. Vetus error abiit; servabis pacem, pacem quia in te speravimus. Sperastis in Domino in sæculis æternis, in Domino Deo forti in perpetuum. Quia incurvabit habitantes in excelso, civitatem sublimem humiliabit, humiliabit eam usque ad terram.

℟. Ecce vidimus Eum non habentem speciem, neque decorem; aspectus ejus in eo non est: hic peccata nostra portavit, et pro nobis dolet: Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, * Cujus livore sanati sumus.

℣. Vere languores nostros Ipse tulit, et dolores nostros Ipse portavit. Cujus livore.

Lectio III.

Semita justi recta est, rectus callis justi ad ambulandum: et in semita judiciorum tuorum, Domine, sustinuimus te. Nomen tuum, et memoriale tuum in desiderio animæ. Anima mea desideravit te in nocte, sed et spiritu meo in præcordiis meis de mane vigilabo ad te. Cum feceris judicia tua in terra, justitiam discent habitatores Orbis.

℟. Benedictus Dominus Deus Israel, qui facit mirabilia magna solus. * Et benedictum nomen Majestatis ejus in æternum.

℣. Replebitur Majestate ejus omnis terra, fiat, fiat. Et benedictum. Gloria Patri. Et benedictum.

In II. Noct.

Antiph. Afferentur in lætitia, et exultatione, adducentur in Templum Regis.

Antiph. Sanctificavit Tabernaculum suum Altissimus.

Antiph. Sicut lætantium omnium habitatio est in te.

℣. Conversus est furor tuus.

℟. Et consolatus est me. Pater noster.

Absolutio. Ipsius pietas. ℣. Jube Domine benedicere.

Benedictio. Deus Pater omnipotens.

De Sermone S. Bernardi Abbatis.

Serm. 3. *de Pass. Lectio IV.*

Quia semel venimus ad cor dulcissimum Jesu, et bonum est nos hic esse, ne sinamus nos facile avelli ab eo, de quo scriptum est: Recedentes a te in terra scribentur. Quid autem accedentes? Tu Ipse doces nos: Tu dixisti accedentibus ad te: Gaudete, quia nomina vestra scripta sunt in Cælo. Accedamus ergo ad te, et exultabimus, et lætabimur in te memores Cordis tui. O quam bonum, et quam jucundum habitare in Corde hoc! Quin potius dabo omnia, omnes cogitationes, et affectus mentis commutabo, jactans omne cogitatum meum in Cor Domini Jesu, et sine fallacia illud me enutriet.

℟. Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem * in me manet, et ego in eo.

℣. Non est alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes sibi, sicut Deus noster adest nobis.

In me manet.

Lectio V.

Ad hoc Templum, ad hæc Sancta Sanctorum, ad hanc Arcam Testamenti adorabo, et laudabo nomen Domini, dicens cum David; Invenit cor meum, ut

orem

orem Deum meum. Et ego inveni cor Regis, fratris, et amici benigni Jesu. Et numquid non adorabo? Hoc igitur corde tuo, et meo, dulcissime Jesu, invento, orabo te Deum meum: admitte tantum in Sacrarium exauditionis tuæ præces meas; immo me totum trahe in cor tuum. O omnium pulchritudinum speciosissime Jesu, amplius lava me ab iniquitate mea, et a peccato meo munda me; ut purificatus per te purissimum possim accedere, et in Corde tuo omnibus diebus vitæ meæ merear habitare, et ut videre simul, et facere tuam valeam voluntatem.

℟. Sicut ovis ad occisionem ductus est, et dum male tractaretur, non aperuit os suum: traditus est ad mortem, ut vivificaret populum suum.

℣. Tradidit in mortem animam suam, et inter sceleratos reputatus est. Ut vivificaret.

Lectio VI.

Ad hoc enim perforatum est latus tuum, ut nobis patescat introitus. Ad hoc vulneratum est cor tuum, ut in illo, et in te ab exterioribus perturbationibus absoluti habitare possimus. Nihilominus et propterea vulneratum est, ut per vulnus visibile, vulnus Amoris invisibile videamus. Quomodo hic ardor melius ostendi potest, nisi quod non solum corpus, verum etiam ipsum cor lancea vulnerari permisit? Carnale ergo vulnus, vulnus spirituale ostendit. Quis illud cor tam vulneratum non diligat; quis tam amantem non redamet? quis tam castum non amplectatur? Nos igitur adhuc in corpore manentes, quantum possumus amemus, redamemus, amplectamur vulneratum nostrum, cujus impii agricolæ foderunt manus, et pedes, latus, et cor; stemusque, ut cor nostrum durum adhuc, et impœnitens Amoris sui vinculo constringere, et jaculo vulnerare dignetur. Quam charitatem Christi patientis, et pro generis humani Re-

demptione morientis, atque in suæ mortis commemorationem instituentis Sacramentum Corporis, et Sanguinis sui, ut Fideles sub Sanctissimi Cordis Symbolo devotius, ac ferventius recolant, ejusdem fructus uberius percipiant, Clemens decimus tertius Pontifex Maximus ejusdem SS. Cordis festum quibusdam petentibus Ecclesiis celebrare permisit.

℟. Magnus Dominus, et laudabilis nimis: * et sapientiæ ejus non est numerus.

℣. Magnus Dominus, et magna virtus ejus, et sapientiæ ejus non est finis. Et sapientiæ. Gloria Patri etc. Et etc.

In III. Noct.

Antiph. Annuntiate de die in diem salutare ejus.

Antiph. Adorate eum omnes Angeli ejus: audivit, et lætata est Sion.

Antiph. Viderunt omnes termini terræ salutare Dei nostri.

℣. Ex Sion species decoris ejus.

℟. Deus noster manifeste veniet. Pater noster.

Absolutio. A vinculis. ℣. Jube Domne benedicere:

Benedictio. Evangelica lectio.

Lectio Sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 19. 31.

In illo tempore: Judæi, quoniam Parasceve erat, ut non remanerent in Cruce corpora Sabbato (erat enim magnus dies ille Sabbati) rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura, et tollerentur. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Tract. 120. *in Joan.*

Unus Militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit Sanguis, et Aqua. Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non diceret latus ejus percussit, aut vulneravit, aut quid aliud; sed aperuit, ut il-

lud quodammodo vitæ ostium panderetur, unde Sacramenta manaverunt, sine quibus ad vitam, quæ vera vita est, non intratur. Ille sanguis, qui fusus est, in remissionem fusus est peccatorum. Aqua illa salutare temperat poculum, hæc et lavacrum præstat, et potum. Hoc prænunciabat, quod Noè in latere Arcæ ostium facere jussus est, quo intrarent animalia, quæ non erant diluvio peritura, quibus figurabatur Ecclesia.

℟. Misit me vivens Pater, et ego vivo propter Patrem: * et qui manducat me, vivet propter me.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ, et intellectus. Et qui manducat.

De Homila S. Joannis Chrysostomi. *Homil.* 84.

Lectio VIII.

Vides quanti sit veritas? Per ea quæ Judæi faciunt prophetia impletur; alia enim ex hoc manifestata est. Venerunt ergo Milites, et aliorum fregerunt crura, non Christi; sed ad Judæorum gratiam conciliandam, latus ejus lancea aperuerunt, et mortuo adhuc insultant. O pessimam voluntatem, ac scelestissimam! Noli tamen perturbari, o dilectissime; quæ enim malo illi animo patrarunt, veritati consentiebant, prophetia hinc impleta est, inquiens: Videbunt in quem transfixerunt. Neque hoc tantum, sed non credituris fuit fidei argumentum, ut Thomæ, et qui cum eo erant. Ad hæc et arcanum mysterium confirmatum est; exivit enim Sanguis, et Aqua. Non casu, et simpliciter hi fontes scaturierunt.

℟. Recessit Pastor noster fons aquæ vivæ, ad cujus transitum Sol obscuratus est: * Portas mortis, et seras pariter Salvator noster disrupit.

℣. Destruxit quidem claustra inferni, et subvertit potentias diaboli. Portas. Gloria Patri. Portas.

De Homilia S. Bonaventuræ Episcopi.
Lib. de Ligno Vitæ.
Lectio IX.

Porro ut de Latere Christi dormientis formaretur Ecclesia, divina est ordinatioue indultum, ut unus Militum lancea Latus sacrum illud aperiendo perfoderet, quatenus Sanguine cum Aqua manante, pretium effunderetur nostræ salutis, quod a fonte scilicet Cordis arcano profusum, vim daret Sacramentis Ecclesiæ, ad vitam gratiæ conferendam; essetque jam in Christo viventibus poculum fontis vivi, salientis in vitam æternam. Surge igitur anima amica Christi, vigilare non cesses, ibi os appone, ut haurias aquas de Fontibus Salvatoris. Te Deum.

Ad Laudes, et per Horas.

Antiph. Discite a me, quia mitis sum, et humilis Corde.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. de Domin.*

Antiph. Sanctificavi locum istum, ut sit nomen meum ibi in sempiternum, et permaneant oculi mei, et Cor meum ibi cunctis diebus.

Antiph. Et dixi: Ergo sine causa justificavi Cor meum, et lavi inter innocentes manus meas, et fui flagellatus tota die.

Antiph. Secundum multitudinem dolorum meorum in Corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam.

Antiph. Pone me ut signaculum super Cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.

Capitulum. *Isaiæ* 12.

Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, et non timebo, quia fortitudo mea, et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

Hymnus.

Cor, Arca legem continens
Non servitutis veteris;
Sed gratiæ, sed veniæ,
Sed et misericordiæ.
Cor, Sanctuarium novi
Intemeratum Fœderis,
Templum vetusto sanctius,
Velumque scisso utilius.
Te vulneratum Charitas
Ictu patenti voluit:
Amoris invisibilis,
Ut veneremur vulnera.
Hoc sub Amoris symbolo
Passus cruenta, et mystica,
Utrumque sacrificium
Christus Sacerdos obtulit.
Quis non Amantem redamet?
Quis non redemptus diligat,
Et Corde in isto seligat
Æterna tabernacula;
Decus Parenti, et Filio
Sanctoque sit Spiritui,
Quibus potestas, gloria,
Regnumque in omne est sæculum. Amen.

℣. Vere languores nostros Ipse tulit.
℟. Et dolores nostros Ipse portavit.

Ad Benedictus.

Antiph. Vulneratus est propter iniquitates nostras: attritus est propter scelera nostra: disciplina pacis nostræ super eum, et livore ejus sanati sumus.

Oratio.

Concede quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui in Sanctissimo dilecti Filii tui Corde gloriantes, præcipua in nos Charitatis ejus beneficia recolimus: ejus

pariter et actu delectemur, et fructu. Per eumdem Dominum.

Ad Primam.

℟. *brev.* Christe Fili Dei vivi. * Miserere nobis. Christe.

℣. Qui passus es pro nobis. Miserere nobis. *Pro lectione brevi Capit. Nonae*; Cantate Domino.

Ad Tertiam.

Capit. Ecce Deus Salvator.

℟. *brev.* Vere languores * Ipse tulit. Vere. languores nostros * ipse etc.

℣. Et dolores nostros Ipse portavit.

Ipse tulit. Gloria Patri. Vere.

℣. Posuit fines tuos pacem.

℟. Et adipe frumenti satiat te.

Ad Sextam. Capitulum. Isaiæ 12.

Dicetis in illa die: Confitemini Domino; et invocate nomen ejus; et mementote quoniam excelsum est nomen ejus.

℟. *brev.* Posuit fines tuos pacem. Posuit.

℣. Et adipe frumenti satiat te.

Fines tuos pacem. Gloria Patri. Posuit.

℣. Dirupisti Domine vincula mea.

℟. Tibi sacrificabo hostiam laudis.

Ad Nonam. Capitulum. Isaiæ 12.

Cantate Domino, quoniam mirifice fecit, annuntiate hoc in universa terra. Exulta et lauda habitatio Sion, quia magnus in medio tui Sanctus Israel.

℟. *brev.* Dirupisti Domine vincula mea. Dirupisti.

℣. Tibi sacrificabo hostiam laudis.

Vincula mea. Gloria Patri. Dirupisti.

℣. Erit Dominus nominatus in signum æternum.

℟. Quod non auferetur.

In 2. Vesp. omnia ut in primis, præter sequentia.

℣. Haurietis aquas in gaudio.

℟. De Fontibus Salvatoris.

Ad Magnificat.

Antiph. Ad Jesum autem cum venissent, ut viderunt eum mortuum, non fregerunt ejus crura; sed unus militum lancea Latus ejus aperuit, et continuo exivit Sanguis, et Aqua.

Die iv. Junii.

In Festo S. Francisci Caracciolo Conf. et Relig. Cleric. Regul. Minor. Fund. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus, qui Beatum Franciscum novi Ordinis Institutorem orandi studio, et pœnitentiæ amore decorasti; da famulis tuis in ejus imitatione ita proficere, ut semper orantes, et corpus in servitutem redigentes ad cœlestem gloriam pervenire mereantur. Per Dominum etc.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

Lectio IV.

Franciscus dictus antea Ascanius, ex nobili Familia Caracciolo in Oppido Sanctæ Mariæ de Villa in Aprutio ortus, a primis annis eximio enituit pietatis cultu. Adolescens graviter ægrotans statuit sese prorsus Dei, proximique mancipare servitio. Neapolim profectus, Sacerdotio initiatus, sacroque adscriptus sodalitio, contemplationi, lucrandisque animabus se totum devovit, ac extremo supplicio damnatis hortatorem se præbuit assiduum. Contigit autem, ut epistolium alteri destinatum ei per errorem redderetur, quo a piissimis viris Joanne Augustino Adorno, et Fabricio Caracciolo ad novi Religiosi Instituti fundationem vocabatur: rei novitate captus, et divinæ vo-

luntatis demiratus consilia, alacri animo sese illis adjunxit. Conditis autem in Camaldulensium eremo, quo secesserant, novi Ordinis legibus, inde Romam simul profecti, confirmationem a Sixto Quinto impetrarunt, qui eosdem Clericos Regulares Minores appellari voluit, addito ad tria consueta altero de non ambiendis dignitatibus voto. Tu autem etc.

℣. Honestum etc.

Lectio V.

Solemni emissa professione, ob singularem ejus in Divum Franciscum Assisinatem cultum Francisci nomen assumpsit. Adorno biennio post vita functo, ipse toti Religioni, quamquam invitus, præficitur, quo in munere virtutum omnium præclara præbuit exempla. Instituti amplificandi studiosissimus, id assiduis orationibus, lacrymis, et jugi corporis maceratione enixe a Deo postulabat. Quamobrem tertio in Hispaniam se contulit peregrini habitu indutus, victumque ostiatim mendicans. In itinere asperrima quæque perpessus, Omnipotentis auxilium mirum in modum expertus, navim, quam conscenderat, ab imminenti naufragio orationis præsidio servavit incolumem. Ut in Regnis illis voti compos fieret plurimum laboravit, sed ejus sanctitatis fama prælucente, amplissimaque Catholicorum Regum Philippi Secundi, et Philippi Tertii munificentia, adversariorum conatibus singulari animi fortitudine superatis, plura sui Ordinis domicilia fundavit: quod pari eventu per Italiam præstitit. ℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Humilitate adeo excelluit, ut Romam veniens in pauperum hospitio receptus se leproso sociaverit; et Ecclesiasticas dignitates a Paulo Quinto sibi oblatas constantissime recusaverit. Illibatam perpetuo servavit virginitatem, effrontesque mulieres ejus castimoniæ insi-

diantes Christo lucrifecit. Erga divinissimum Eucharistiæ mysterium ardenti æstuans amore noctes pene integras in ejus adoratione insomnes ducebat, quod pium exercitium veluti sui Ordinis tesseram in eo perpetuo servandum constituit. Deiparæ Virginis cultum impense fovit. In proximum eximia exarsit charitate. Prophetiæ dono, et cordium scrutatione ditatus fuit. Quadragesimum quartum ætatis suæ annum agens, dum in Sacra Lauretana Æde in oratione persisteret, sibi vitæ finem imminere cognovit. Aprutium statim deflexit, et Agnoni apud alumnos S. Philippi Nerii lethali febre correptus, Sacramentis Ecclesiæ devotissime susceptis, pridie nonas Junii anni millesimi sexcentesimi octavi in pervigilio festi Corporis Christi placidissime obdormivit in Domino. Sacrum ejus Corpus Neapolim delatum in Ecclesia S. Mariæ Majoris, ubi prima sui Ordinis jecerat fundamenta honorifice conditum fuit. Eum postea miraculis clarum Clemens Decimus Quartus Pontifex Maximus solemni ritu inter beatos; Pius vero Septimus Pontifex Maximus novis fulgentem signis anno millesimo octingentesimo septimo Sanctorum albo adscripsit.
℟. Tu autem etc.
℣. Iste homo etc.

DIE XVI. JUNII.

In Festo S. Joannis Francisci Regis, Societatis Jesu.

Omnia de Communi Conf. non Pontif. præter sequentia. In Hymno mutatur tertius versus.

Oratio.

Deus, qui ad plurimos pro salute animarum perferendos labores beatum Joannem Franciscum Con-

fessorem tuum mirabili charitate, et invicta patientia decorasti: concede propitius, ut ejus exemplis instructi, et intercessionibus adjuti, æternæ vitæ præmia consequamur. Per Dominum.

In primo Nocturno, Lectiones de Script. occ.

In secundo Nocturno.

Lectio IV.

Joannes Franciscus Regis nobili genere natus, in Oppidulo Narbonensis Galliæ, cui nomen Fonscoopertus, eximiæ sanctitatis a teneris annis indicia præbuit. In eo jam tum eluxere mira morum innocentia, flagrans orationis studium, pudor, et modestia singularis. Societatem Jesu ingressus Tolosæ anno ætatis decimonono, humilitate, obedientia, charitate, odio sui, cæterisque vitæ Religiosæ virtutibus excelluit. Absolutis studiis, totum se procurandæ animarum saluti penitus devovit. Asperos Vivariensium, Velaunorum, et Forensium montes, et ingentes Helviorum tractus, glacie nivibusque fere perpetuis horridos, eorumque Colonos inscitia, rusticitate, barbarie intractabiles suscepit excolendos; eo successu, ut innumerabiles homines, aut Calviniana lue infectos, aut perditis moribus corruptos, ad Catholicam Fidem, et ad Christianam pietatem traduxerit.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Justum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio V.

Campestribus Missionibus hiberno tempore perfunctus, æstivo revertebatur Anicium, ibique in Nosocomiis, et in carceribus, in privatis Ædibus, in Compitis, ac Templis omne hominum genus, omni-

bus omnia factus sublevabat. Pauperum greges, corrogatis undique subsidiis, præsertim cum sæviret fames, multiplicato etiam non semel per miraculum frumento, sustentabat: unde illi Patris pauperum cognómen inditum fuit. In flagitiosis hominibus, et perditis præsertim mulierculis e vitiorum cœno educendis, vix credibile est quot probra, ludibriaque pertulerit, erecto semper, et alacri vultu imperterritus, licet gladiis jugulo sæpe admotis; alapis ori impactis et fustibus corpori. Grassante peste, infirmos eo modo laborantes sedulo invisens, ardenti reficiebat charitate. Erga alios blandus, ac beneficus, in se ipsum sæviebat acerrime, asperis ciliciis, ferreis catenis, cruentis flagellationibus, somnum bréviter in nuda tabula, aut humi carpens, semper abstemius, vilissimoque semper victitans cibo, et adeo tenui, ut arcendæ morti potius quam sustentandæ vitæ sufficeret.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum; stolam gloriæ induit eum; * Et ad portas paradisi coronavit eum.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et.

Lectio VI.

Divino amore sic erat incensus, ut illum unum spirare, loqui, cogitare videretur. Plures noctis horas orationi dabat, cœlestibus affluens deliciis, et extra se sæpe raptus. Rem divinam eá animi attentione, eo vultus ardore faciebat, ut sacrum, quo, effervescebat, ignem etiam in adstantes diffunderet. Miraculis, aliisque donis supernaturalibus mire claruit. Tandem vocatus ad præmia laborum, in Viennensis Diæcesis Pagô, cui nomen est Lalovescus, correptus lethali morbo ex laboribus contracto, cum sæviret hyems frigidissima, cælestibus recreatus illu-

strationibus, ad æterna gaudia invitatus, spiritum Creatori reddidit anno millesimo sexcentesimo quadragesimo, die trigesima prima Decembris, vitæ suæ quadragesimo quarto. Ejus sepulchrum incredibili populorum per asperrimos montes undique confluentium concursu, ob sanctitatis; et miraculorum famam, quæ maxime percrebrescebat, summa devotione est frequentatum. Quibus omnibus permotus Clemens Undecimus Pontifex Maximus, Joannem Franciscum Beatorum, Clemens vero Duodecimus sanctorum fastis solemni ritu adscripsit, die decimasexta Junii ejusdem celebrandæ festivitati a Benedicto Decimoquarto assignata.

℟. Iste homo perfecit omnia, quæ locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus Gentibus.

℣. Iste est qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia regna. Quia. Gloria Patri. Quia.

In tertio Nocturno Homil. in Evang. Sint lumbi, *ut in eodem Communi.*

DIE XVII. JUNII.

In Festo Beati Petri de Pisis, Confess. Duplex. Omnia de comm. Confess. non Pontif. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui in Ecclesia tua nova semper instauras exempla virtutum; da nobis Beati Petri Confessoris tui ita inhaerere vestigiis, ut assequamur et præmia. Per etc.

In primo Noctur. lect. de script. occurrente.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Petrus Gambacurta Pisis in Etruria nobili genere natus, in ipso juventutis flore Patriam, Parentes,

atque divitias propter Christum relinquens, in Eremum secessit, ac in Cessanæ monte agri Urbinatis aliquamdiu intentam divinis rebus vitam duxit. Ibi ex pia Christi fidelium stipe anno Domini Millesimo, trecentesimo, octogesimo, Cœnobio cum parva Ecclesia in honorem Sanctissimæ Trinitatis extructo, una cum duodecim sociis ad mundi contemptum, et eremiticæ vitæ cultum incensis, prima suæ Congregationis jecit fundamenta; quam a Sancto Hieronymo, in quem præcipua veneratione affectus vixit, nuncupavit, ejusque virtutes imitari contendit. In idem propositum pios sodales potissimum est adhortatus, profecitque in dies morum sanctimonia.

℟. Honestum fecit etc.

Lectio V.

Charitate in Deum flagrabat quam maxima; ita vero proximorum saluti studuit, ut ob illorum multitudinem, qui ad meliorem frugem ipsius opera se receperant, brevi multa Monasteria sint constructa. Dei Genitricem singulariter coluit, ejusque patrocinium non uno obsequii genere meruit. In divinorum meditationem assidue incumbens, media etiam nocte ad Deum laudandum surgebat. Corpus fere quotidie jejuniis, et flagellis macerabat, super paleas, vel humi cubans duriter, ac vix necessarium carpebat somnum. Ad nudam carnem vestem asperam instar cilicii adhibuit. Paupertatis amans, et cultor, nec quidquam habuit proprium, et instituti sui asseclas pauperes propter Christum appellari voluit. Suas, et fratrum calamitates patienter tolerabat; benignitate, et animi demissione emicuit; singulorum vero indigentiae famulari, tum etiam vilissima quæque obire munera in deliciis habuit. ℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Donis a Deo ob sanctitatem auctus, quamplurimos

morbis gravibus afflictatos sanitati restituit. Dæmones ab humanis corporibus miserrime oppressis, et cruciatis decedere compulit; multis in extremo discrimine opitulatus est. Futura quoque prædixit: Romanis Pontificibus virtutum merito charus, et in pretio habitus, ab ipsis multis cumulatus est beneficiis, quæ in institutam a se religiosam familiam redundarunt. Denique octogesimum annum agens, Venetiis, quo cœtus sui causa concesserat, prænunciato mortis die, ac Sacramentis Ecclesiæ susceptis, decimoquinto Kalendas Julii, anno Domini millesimo, quadrigentesimo, trigesimo quinto migravit in Cœlum, miraculis multis post obitum clarus.

℟. Iste homo perfecit.

In tertio Noctur. Homil. Sancti Gregorii Papæ in Evang. Sint lumbi vestri, *ut in comm. Confess. non Pontif.*

DIE XVII. JUNII.

In Festo Beati Pauli Burealis Card. de Aretio Epis. Neap. Duplex minus.

Omnia de Comm. Conf. Pont. præter ea, quæ habentur.

Oratio.

Deus, qui admirabiles vocationis tuæ tramites in Beato Paulo multiformiter ostendisti; ejus nobis intercessione concede, ut te vocantem et intelligere, et fideliter sequi valeamus. Per Dominum.

In primo Noct. Lect. de Script. occur.

In secundo Noct. Lect. IV.

Paulus de Aretio, ex prisca Burealium stirpe Itrii in Campania ortus, ab ineunte ætate omni genere virtutis non unum specimen dedit. Sœculi illecebras,

et Neapolitani Fori jam sibi arridentem celebritatem in ipso juventutis flore contemnens Itrium secessit, refugiensque Regium Sanctæ Claræ Consilium, in quo a Carolo Quinto se cooptatum intellexerat, rusticano habitu se se abdidit in sylvis. Sed ab immissa equitum manu quæsitus, deprehensusque, Neapolim regredi, impositumque munus capessere cogitur. Verum vir Dei aulicos, ac forenses strepitus perhorrens, regularem potius vitæ statum, ac recessum exoptabat. Quem tandem pluribus humilitatis, et perseverantiæ præstitis argumentis inter Clericos Regulares obtinuit.

℟. Inveni David.

Lectio V.

Diuturni, atque exoptatissimi voti compos effectus, in ipso statim tyrocinio, mirum! quantum in regulari disciplina, atque in omni virtutum genere profecerit. Cum sociis, Andrea Avellino præsertim de majori alacritate, et de Duriori quolibet, ac fœdiori opere perfungendo contendebat, et præ viribus pugnabat. A quo humilitatis studio ad vilissima quæque deducto, post repetitas sui Ordinis præfecturas, post amplissimam ad Philippum Hispaniarum Regem functam legationem, post habitas etiam de morum controversiis lectissimas consultationes, nunquam vel minimum discessit. Ut strenue proinde non una Episcopali Sede recusata, ad Placentiam, tum ad Neapolitanam non potuerit, nisi supremis adigi obedientiæ legibus, et inter ipsos Purpuratos Patres nonnisi anxio, ac reluctanti animo adsciscì.

℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

Verum in his omnibus nihil immutatus, charitatis atque religionis studio vehementius exarsit. Tridentini decreta, morumque reformationem editis Synodis zelavit.

Christianæ disciplinæ scholas aperuit. Religiosorum cœnobia, feminarum collegia, clericorum seminaria excitavit non solum, sed victu etiam fovit, et stipe frequenti. Hæreticis, Hebræis, Turcis, sodalitibus, concionibusque ad eorum conversionem institutis, consuluit. Ac undique opera ejus, et exemplo instaurati mores, excisæ corruptelæ, usuræ, blasphemiæ, impudicitiæ procul amandatæ. Quibus, aliisque pluribus laboribus, ærumnis, pœnitentiisque confectus, et præ virium imbecillitate corpore pene fatiscens, in terram acerbo casu, femore fracto, prostratus est. Quo ex vulnere, anno ætatis sexagesimo septimo diris doloribus ad extremum usque fortiter toleratis, evolavit in Cœlum.

℟. Iste est, qui.

In tertio Nocturno.

Homil. in Evang. Homo peregre; *et in comm. Confes. Pontif. Missa* Statuit, *de eodem Comm.*

DIE XIX. JUNII.

In Festo S. Julianæ de Falconeriis Virg. dupl. Omnia de commu. Virg. exceptis iis, quæ hic propria ponuntur.

Ad Vesp. et ad Matut.

Hymnus.

Cælestis Agni nuptias
O Juliana dum petis,
Domum paternam deseris,
Chorumq. ducis Virginum.
Sponsumque suffixum Cruci
Noctes, diesque dum gemis,
Doloris icta cuspide
Sponsi refers imaginem.

Quin

Quin, septiformi vulnere
Fles ad genu Deiparæ;
Sed crescit infusa fletu,
Flammasque tollit charitas.
Hinc morte fessam proxima
Non usitato te modo
Solatur, et nutrit Deus,
Dapem supernam porrigens.
Æterne rerum Conditor,
Æterne Fili par Patri,
Et par utrique Spiritus;
Soli tibi sit gloria. Amen.

Oratio.

Deus, qui Beatam Julianam Virginem tuam extremo morbo laborantem pretioso Filii tui Corpore mirabiliter recreare dignatus es: concede quæsumus, ut ejus intercedentibus meritis, nos quoque eodem in mortis agone refecti ac roborati ad cælestem patriam perducamur. Per eumdem etc.

In I. Noct. Lect. de script. occ.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Juliana ex nobili Falconeria Familia, clarissimo patre, qui templum Deiparæ ab Angelo salutatæ ære suo magnifice a fundamentis Florentiæ, ut nunc visitur, erexit, matre Reguardata, ambobus jam senescentibus, ac ad id tempus sterilibus, nata est anno millesimo ducentesimo septuagesimo. Ab incunabulis non exiguum futuræ sanctitatis specimen dedit; vagientibus quippe labiis, suavissima Jesu, et Mariæ nomina ultro proferre audita est. Pueritiam postmodum ingressa totam se Christianis virtutibus mancipavit, in quibus adeo excelluit, ut Beatus Alexius patruus, cujus institutis ac exemplis instruebatur, matri dicere non dubitarit; ipsam non feminam pe-

perisse, sed Angelum; nam ita modesto vultu, animoque ab omni vel levissima erroris macula pura fuit, ut oculos nunquam in toto vitæ cursu ad hominis faciem intuendam erexerit, auditoque peccati vocabulo contremuerit; immo sceleris narratione perculsa, illico prope exanimis corruerit. Expleto nondum decimoquinto ætatis suæ anno re familiari, licet opulenta, terrenisque posthabitis nuptiis, Deo virginitatem in manibus Divi Philippi Benitii solemniter vovit; ab eoque omnium prima religiosarum Mantellatarum habitum, ut dicunt, sumpsit.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Julianæ exemplum secutæ sunt plurimæ ex nobilioribus Familiis feminæ, ac mater ipsa Filiæ sese religiose instituendam dedit; itaut aucto paulatim numero, Ordinem Mantellatarum instituerit, ac illi pie vivendi leges summa prudentia, ac sanctitate tradiderit. Ejus virtutes cum optime perspectas Divus Benitius haberet, morti proximus nulli melius quam Julianæ, non feminas tantum, sed et totum Servorum Ordinem, cujus Propagator, et Moderator extiterat, commendatum voluit. Verum ipsa demisse semper de se cogitabat, et cum ceterarum esset Magistra, in re quaque domestica, licet vili, Sororibus famulabatur. Assiduitate orandi integras insumebat dies, in extasim sæpissime rapta, et si reliquum quid superesset temporis, in sedandis Civium dissidiis, criminosis a via iniquitatis retrahendis, ac inserviendis impendebat ægrotis, quorum quandoque saniem ex ulceribus manantem, admoto ore lambens, eos sanitati restituebat. Corpus suum flagris, nodosis funiculis, ferreis cingulis, vigiliis, humi nudæ cubando, terere solita fuit. Parcissime cibo, et hoc vili, quatuor hebdomadæ diebus, et reliquis duobus solo

Angelorum pane contenta, excepto die Sabbati, quo pane solo et aqua nutriebatur.

℟. Dilexisti etc.

Lectiò VI.

Dura hujusmodi vivendi ratione in stomachi morbum incidit, quo ingravescente, cum septuagesimum ætatis annum ageret, ad extremum vitæ spatium redacta est. Diuturnæ valetudinis incommoda hilari vultu, constantique animo pertulit: de uno tantum conqueri audita est, quod cum cibum capere, ac retinere nullo modo posset, ab Eucharistica mensa ob Sacramenti reverentiam arceretur. Verum his in angustiis constituta, Sacerdotem rogavit, ut illatum divinum Panem, quem ore sumere nequibat, pectori saltem exterius admoveret. Precibus illius morem gessit Sacerdos, et mirum! eodem temporis momento, divinus Panis disparuit, et Juliana sereno, ac ridenti vultu expiravit. Res supra fidem tamdiu fuit, donec virgineum de more curaretur corpus; inventa enim est circa sinistrum pectoris latus carni veluti sigillo impressa forma Hostiæ, quæ Christi crucifixi effigiem repræsentabat. Hujus prodigii fama, ceterorumque miraculorum, non Florentiæ tantum, sed totius Christiani Orbis venerationem illi conciliavit, ac per quatuor prope integra sæcula adeo aucta est, ut tandem Benedictus Papa Decimus tertius in ejus celebritate Officium proprium recitari ab universo Ordine Beatæ Mariæ Virginis Servorum jusserit. Clemens vero Duodecimus munificentissimus ejusdem Ordinis Protector, novis in dies miraculis coruscantem, sanctarum Virginum Catalogo adscripsit.

℟. Afferentur Regi etc.

In III. Noct. Homil. S. Gregorii Papae in Evang.

Simile erit regnum cælorum decem Virginibus.

Die xx. Junii.

In die octava Sancti Antonii Conf. Duplex.
In primo Nocturno Lectiones de script. occurr.
In secundo, et tertio Noct. Lect. seq. ex octavario Romano.

In secundo Nocturno.

Sermo Sancti Bernardi Abbatis.

Serm. 2. de S. Victore. Lectio IV.

Gaudete in Domino, Dilectissimi, qui inter continua suæ pietatis beneficia indulsit hominem mundo, cujus multi salvarentur exemplo. Iterum dico: Gaudete, quod factus de medio appropiavit Deo, ut multo plures ejus intercessione salventur. In terris visus est, ut esset exemplo: in cœlum levatus est, ut sit patrocinio. Hic informat ad vitam; illic invitat ad gloriam; factus est mediator ad regnum, qui fuit incitator od opus. Bonus mediator, qui sibi jam postulans nihil, totum in nos transferre desiderat, et supplicantis affectum, et supplicationis fructum; quid enim quaerat sibi, qui nullius eget?

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Hæc dies gloriosæ migrationis ejus, dies lætitiæ cordis ejus, exultemus, et lætemur in ea: introivit in potentias Domini, gaudeamus, quia nunc potentior est ad salvandum. Hodie Antonius, posito corpore, tanto alacrior, quanto expeditior penetravit in Sancta, similis factus in gloria Sanctorum. Hodie despecto mundo, et mundi principe triumphato, supra mundum victor ascendit accipiens de manu Domini coronam victoriæ. Ascendit autem cum immensa supellectili meritorum, clarus triumphis, miraculis glo-

riosus: sedet veteranus miles, debita jam suavitate, et securitate quietus, securus quidem sibi, sed nostri sollicitus. O venerandam etiam ipsis Angelis sanctitatem, quam pari studio, etsi dispari voluntate, et mali fugitant, et frequentant boni. Nec facile dixerim quid virum astruat sanctiorem, horum favor, aut pavor illorum. ℟. Amavit.

Lectio VI.

O miles emerite, qui Christianæ militiæ duris laboribus Angelicæ felicitatis requiem commutasti: respice ad imbelles, et imbecilles commilitones tuos, qui inter hostiles gladios, et spiritales nequitias tuis laudibus occupamur! quam pium, quam dulce, quam suave, o Antoni, in hoc loco afflictionis, et in hoc corpore mortis te canere, te colere, te precari! Nomen tuum, et memoriale tuum favus distillans in labiis captivorum, mel, et lac sub lingua eorum, qui tui memoria delectantur. Eja ergo, fortis athleta, dulcis patrone, advocate fidelis, exurge in adjutorium nobis, ut et nos de nostra ereptione gaudeamus, et tu de plena victoria glorieris.

℟. Iste homo perfecit.

In tertio Nocturno.

—— Lectio Sancti Evangelii Secundum Lucam. ——

Lectio VII. *Cap.* 12.

In illo tempore Dixit Jesus discipulis suis, Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris. Et reliqua.

Homilia Sancti Fulgentii Episcopi.

Ex serm. de Confes.

Si istum Domini sermonem secundum literam velimus accipere, nihil in eo commodi spiritualis possumus invenire; quid enim proficit ad animæ salutem, si aliquis corporaliter aut lumbos præcingat, aut lucernam accendat? In lumbis itaque concupi-

scentia carnalis ostenditur, in lucernis vero fides, et charitas Christiana monstratur. Jubens igitur Dominus lumbos nostros præcingi, concupiscentiam carnis sine dubio præcipit refrænari; Imperans autem, ut lumine veræ fidei splendeamus, et Sanctæ charitatis operibus ferveamus.

℟. Iste est, qui ante.

Lectio VIII.

Ista, quæ de Evangelio proposuimus, cum propheticis sermonibus conferamus: Utrumque enim testamentum Deus instituit, unus Dominus dedit, et si sunt utriusque testamenti diversa pro temporibus Sacramenta, concordat tamen in utroque salutis humanæ sententia, qua præcipitur, ut non peccemus, et jubetur ut bonis operibus insistamus. Per Isaiam Dominus omnes his admonet verbis: Auferte malum cogitationum vestrarum ab oculis meis, quiescite perverse agere, discite benefacere. Quid est enim, sint lumbi vestri præcincti, nisi quiescite agere perverse? Quid est, sint lucernæ ardentes, nisi discite benefacere? Tu autem.

℟. Sint lumbi vestri.

Nona lectio de Sancto Sylverio.

Die xxi. Junii.

In Festo Sancti Aloysii Gonsagae Confess. Duplex. omnia de Comm. Confess. non Pentif. praeter sequentia.

Oratio.

Cælestium donorum distributor Deus, qui in Angelico juvene Aloysio miram vitæ innocentiam pari cum pœnitentia sociasti: ejus meritis, et precibus concede, ut innocentem non sequuti, pœnitentem imitemur. Per Dominum etc.

In primo Noctur. de Script. occurr.
In secundo nocturno. Lectio IV.

Aloysius, Ferdinandi Gonsagæ Castellionis Stiverorum Marchionis filius festinato propter vitæ periculum baptismo prius cœlo, quam terris nasci visus, primam illam gratiam tam constanter retinuit, ut in ea confirmatus videretur. A primo rationis usu, quo se Deo statim obtulit, vitam duxit quotidie sanctiorem. Novennis Florentiæ ante aram Beatæ Virginis, quam Parentis loco semper habuit, perpetuam virginitatem vovit, eamque insigni Dei beneficio, nulla mentis, aut corporis pugna tentatam servavit. Reliquas animi perturbationes cœpit ætate illa tam fortiter comprimere, ut ne primo quidem earum motu deinde incitaretur. Sensus etiam, oculos præcipue ita cohibuit, ut non modo illos unquam in faciem intenderit Mariæ Austriacæ, quam plures annos inter honorarios Hispaniarum Principis ephebos fere quotidie salutavit; sed a matris etiam vultu contineret. Homo propterea sine carne, aut Angelus in carne merito est appellatus.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Adjecit sensuum custodiæ corporis cruciatum. Tria singulis hebdomadis jejunia, eaque plerumque modico pane, et aqua tolerabat; quamquam perpetuum fuisse per id tempus ipsius jejunium videri potest, cum ejus prandia ferme vix unciam æquarent. Sæpe etiam ter in die se funibus aut catenis cruentabat; flagella quandoque canum loris, cilicia equorum calcaribus supplevit. Mollem lectulum clam injectis asserum fragmentis asperabat, eo etiam, ut citius ad orandum excitaretur. Magnam quippe noctis partem, summa etiam hyeme, solo tectus indusio, positis humi genibus, vel præ languore jacens, ac pronus in

cœlestium contemplatione traducebat. Interdiu quoque tres, quatuor, quinque horas in ea perstabat immotus, donec unam saltem animo numquam distracto percurrisset. Cujus constantiæ præmium fuit stabilitas mentis, inter orandum alio non vagantis, imo perpetua velut extasi in Deo defixæ. Ei demum ut unice adhæreret, victo post triennale acerrimum certamen patre, et aviti Principatus jure in fratrem translato, Societati Jesu, ad quam cœlesti voce Matriti fuerat accitus, Romæ se adjunxit.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

In tyrocinio ipso virtutum omnium magister haberi cœpit. Exactissima in eo erat legum etiam minimarum custodia, mundi contemptus singularis; implacabile odium sui; Dei vero amor tam ardens, ut corpus etiam sensim absumeret. Jussus propterea mentem a divinis rebus tantisper avertere, occurrentem sibi ubique Deum irrito conatu fugiebat. Mira etiam proximos charitate amplexus, in publicis, quibus alacriter ministrabat, nosocomiis contagiosam luem traxit. Qua lente consumptus, die, quem prædixerat, undecimo Kalendas Julii, ætatis anno quarto et vigesimo jam inchoato, cum antea flagellis cædi, atque humi stratus mori postulasset, migravit in cœlum. Ibi eum Sancta Maria Magdalena de Pazzis tanta frui gloria, Deo monstrante, vidit, quantam vix esse in cœlo credidisset, ipsumque sanctimonia insignem, et charitate martyrem incognitum fuisse prædicavit. Multis etiam, magnisque claruit miraculis. Quibus rite probatis Benedictus Decimus tertius Sanctorum fastis Angelicum juvenem adscripsit, atque innocentiæ, et castitatis exemplar, simul et patronum studiosæ præsertim juventuti dedit.

℟. Iste homo perfecit etc.

In tertio Nocturno.

Lectio VII.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum. *Cap.* 22.

In illo tempore: Respondens Jesus ait Sadducæis: Erratis nescientes Scripturas, neque virtutem Dei; in resurrectione enim neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut Angeli Dei in cœlo. Et reliqua.

Homilia Sancti Johannis Chrisostomi. *Lib. de virginitate.*

Virginitas est bona: id ego quoque fateor. Atqui nuptiis etiam melior, et istud tibi assentior, ac si libet illud adjungam, tanto nuptiis eam præstare, quanto cœlum terræ, quanto hominibus Angeli antecellunt, ac si quid præterea audendum est, etiam magis, Nam si neque nubunt Angeli, neque uxorem ducunt, non etiam carne, et sanguine coagmentati sunt, in terris præterea non commorantur, non cupiditatum aut libidinum perturbationibus sunt obnoxii; non cibi indigent aut potus; non sunt ejusmodi, ut eos dulcis sonus, aut cantus mollis, aut præclara species possit allicere; nullà denique ejus generis illecebra capiuntur. Tu autem Domine.

℟. Iste est, qui ante.

Lectio VIII.

At humanum genus cùm natura illis mentibus inferius sit, omni vi, studioque contendit, ut quoad ejus fieri potest, illas assequatur. Quomodo? Non nubunt Angeli, at neque etiam virgo. Assistentes illi semper ad Deum, eidem inserviunt, et istud ipsum virgo. Quod si virgines quamdiu corporis onere deprimuntur, quemadmodum Angeli in cœlum nequeunt ascendere; illud eo vel maximo solatio compensant, quod modo spiritu, et corpore sancti sint, cœli regem recipiunt. Vides ne virginitatis præstantiam,

quomodo terrarum incolas sic afficiat, ut qui corpore vestiti sunt, eos incorporeis mentibus exequat?

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Qua enim, quæso, re differebant ab Angelis Elias, Eliseus, Johannes veri hi virginitatis amatores? Nulla, nisi quod mortali natura constabant; Nam cætera, si quis diligenter inquirat, hi nihilominus affecti reperientur, quam beatæ illæ mentes, et idipsum quo inferiori conditione videntur esse, in magna est eorum laude ponendum; ut enim terrarum incolæ, et qui essent mortali natura, possent ad illam virtutem vi, et contentione pervenire. Vide quanta eos fortitudine, quanta vitæ ratione præditos fuisse oporteat. Te Deum.

In secundis Vesper. fit comm. S. Paulini, ut in Brev.

Die xxii. Junii.

In Festo Sancti Johannis Episcopi Neapolitani. Duplex omnia de comm. Confes. Pontif. praeter sequentia.

In hymno Iste Confessor *mutatur tertius versic.*

Oratio.

Deus, qui Beatum Johannem Confessorem, atque Pontificem meritis onustum ad cœleste Regnum Beati Paulini vocibus advocasti, præsta, ut ejusdem natalitia venerati, et recta vestigia sequuti ad æternæ vitæ pascua perducamur. Per Dominum etc.

Et fit comm. Sancti Paulini Episcopi, Confessoris. Antiphona. Euge.

℣. Justum *de laudibus. Oratio ut Breviario.*

In primo Noctur. Lect. de script. occur.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Joannes Neapolitanus, non virtutibus minus, quam doctrinis excultus, a Gregorio quarto Pontifice Maximo Cleri electioni, precibusque populi suffragante, Patriæ instituitur Antistes. Mira in pauperes, in ærumnosos charitate, omnium bono natus, exarsit. Nullius maleficia, nisi beneficiis vindicavit, neque in flagitiosos homines visus est unquam, sed in sola flagitia indignari. Tam demissi animi eximia virtute præcelluit, ut subditus omnibus maluerit videri, quam Præsul: non alio quam justi ac Sancti nomine nuncupatus; Cujus propterea intemeratæ fidei Neapolitanus. Dux filium Athanasium, Sacræ infulæ, ac Sanctitatis hæredem, doctrinis inbuendum, et piis moribus tradidit. Tu autem.

℟. Inveni David.

Lectio V.

Tot, tantisque animi dotibus sapientia insignis, prudentiaque accessit. Codices plures, utilesque conscripsit. Civitatem a Saracenis terra, marique obsessam opere, et consilio juvit, eique a Sicardo Longobardorum Principe pacem obtinuit. Maximum templum sacra supellettili aurea, et argentea donavit, atque in vita functos etiam pius, decessorum Antistitum corporibus in Stephaniæ Basilicam translatis, et monumenta posuit, et Imagines sepulchrales appinxit. Tot denique virtutibus, gestisque præclaram vitam obitu beatissimo terminavit.

℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

Dignus namque in morte fuit, ut eamdem noctc, quæ supremam Christi cœnam antecedit, Beatum Paulinum Nolanum Antistitem in somnis oblatum prospiceret, et invitantem ad Cœlum sereno vultu, et

suavissimis his vocibus audiret: Joannes frater, quid hic agis? Exolve jam vincula, et ad nos evola. Eo conspectu, et allocutione inflammatus, anhelans ad Cœlestia, Sabbati post Parasceven die, validus processit ad templum, et oratione ad populum habita, ad Altare perrexit, indeque repente animam expirans ad Cœli templum emigravit, anno octigentesimo, quadragesimo nono. Sacrum Corpus sub ara maxima Ecclesiæ Sanctæ Restitutæ venerationi habetur.

℟. Iste est, qui ante.

In tertio Nocturno Homil. in Evang. Vigilate, *ut in eodem comm. Lectio IX ex duabus Sancti Paulini Epis. et Conf. et comm. ejusdem in laud. Antiphona* Sacerdos et Pontifex.

℣. Amavit *ex primis vesperis.*

Die xxv. Junii.

In Festo. S. Gulielmi Abbatis, dupl. Omnia de comm. Conf. non Pont. praeter ea, quae hic assignantur.

Oratio.

Deus, qui infirmitati nostræ ad terendum salutis viam in Sanctis tuis exemplum, et præsidium collocasti: da nobis ita Beati Gulielmi Abbatis merita venerari, ut ejusdem excipiamus suffragia et vestigia prosequamur. Per Dominum etc.

In I. Noct. lect. de script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio IV.

Gulielmus nobilibus Parentibus Vercellis in Insubria natus, vix quartumdecimum ætatis annum expleverat, cum miro quodam pietatis ardore flagrans, Compostellanam peregrinationem ad celeberrimum S. Jacobi Templum aggressus est. Quod iter una a-

mictus tunica, ac duplici ferreo circulo præcinctus, nudisque pedibus prosecutus, asperrima frigoris, et æstus, famis, et sitis summo cum vitæ discrimine perpessus est incommoda. Reversus in Italiam, novam ad Sanctum Domini Sepulchrum peregrinationem molitur; sed quo minus propositum exequatur, varia atque gravissima intercedunt impedimenta, Divino numine ad altiora et sanctiora religiosam Juvenis indolem retrahente. Porro in Soliculo monte biennium inter assiduas preces, vigilias, chameunias, et jejunia commoratus, divina subnixus ope, cœco lumen restituit; cujus miraculi fama percrebescente jam Gulielmus latere non poterat: quare iterum Jerosolymam cogitat, et alacris se itineri committit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Dei autem monitu, qui eidem apparuit, a proposito revocatur, utilior ac fructuosior apud Italos, quam apud exteras Nationes futurus. Tum Monasterium in Virgiliani Montis cacumine, quod deinde Virginis est appellatum, loco aspero et inaccesso miranda ædificat celeritate. Socios deinde Viros, et Religiosos adsciscit, eosque ad vivendi normam. Evangelicis præceptis et consiliis summopere accomodatam; tum certis legibus ex beati Benedicti institutis magna ex parte desumptis, tum verbo et sanctissimæ vitæ exemplis informat.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Aliis deinde Monasteriis erectis, clarior in dies Gulielmi facta Sanctitas, multos ad eum undique viros perducit, Sanctitatis odore et miraculorum fama allectos; nam muti loquelam, surdi auditum, aridi vigorem, varioque et immedicabili morbo laborantes sanitatem, ipsius intercessione, receperunt. Aquam

in vinum convertit, aliaque complura mirabilia patravit: inter quæ illud non silendum, quod muliercula ad ejus castitatem tentandam missa, in ardentibus prunis humi stratus, illæsum se volutavit. De qua re certior factus Rogerius Neapolis Rex in summam Viri Dei venerationem adducitur. Demum tempore sui obitus Regi aliisque prænuntiato, innumeris virtutibus et miraculis clarus obdormivit in Domino anno salutis millesimo centesimo quadragesimo secundo. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. S. Hieronymi Presb. in Evang. Ecce nos reliquimus omnia *de comm. Abbat.*

Die xv. Julii.

In festo Sancti Athanasii Episcopi, et Confessoris. Patroni Civitatis Neapolis. Duplex majus.

Omnia de Comm. Confess. Pontif. præter sequentia.

Oratio.

Omnipotens, æterne Deus, qui Beatum Athanasium confessorem tuum, atque Pontificem invicta constantia roborasti; te suppliciter exoramus, ut illo intercedente, ab exequendis mandatis tuis nulla hostium oppugnatione desistamus. Per etc.

In primo Nocturno Lect. Fidelis sermo *de eodem Comm.*

In Secundo Noct. Lectiones ut in die quinta Aprilis. In hoc libello Fol.

In tertio Noct. Homil. in Evang. Homo peregre, *de eodem comm.*

Die xviii. Julii.

In Festo S. Camilli de Lellis Conf. dupl. min. Omnia de comm. Conf. non Post. exceptis iis, quae sequuntur.

Oratio.

Deus, qui Beatum Camillum ad animarum in extremo agone luctantium subsidium singulari charitatis prærogativa decorasti: ejus quæsumus meritis spiritum nobis tuæ dilectionis infunde; ut in hora exitus nostri hostem vincere, et ad cælestem mereamur coronam pervenire. Per Dominum . . . in unitate ejusdem etc.

In I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Camillus Bucclanici Theatinæ Diœcesis Oppido ex nobili Lelliorum familia natus est, Matre sexagenaria, cui gravidæ visum est per quietem, puerulum Crucis signo in pectore munitum, et agmini puerorum idem signum gestantium præeuntem, se peperisse. Adolescens rem militarem sequutus, sæculi vitiis aliquandiu indulsit, donec vicesimum quintum agens ætatis annum, tanto supernæ gratiæ lumine, divinæque offensæ dolore correptus fuit, ut uberrimo lacrymarum imbre illico perfusus, anteactæ vitæ sordes indesinenter abstergere, novumque induere hominem firmiter decreverit. Quare ipso quo id contigit, Purificationis Beatissimæ Virginis festo die, ad Fratres Minores, quos Capuccinos vocant, convolans, ut eorum numero adscriberetur, summis precibus exoravit. Voti compos semel atque iterum factus est; sed fœdo ulcere, quo aliquando laboraverat, in ejus

tibia iterato, recrudescente, Divinæ Providentiæ majora de eo disponentis consilio, humiliter se subjecit, suique victor, illius Religionis bis expetitum et susceptum habitum bis dimisit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Romam profectus in Nosocomium, quod Insanabilium dicitur, receptus est; cujus etiam administrationem, ob perspectas ejus virtutes sibi demandatam, summa integritate ac sollicitudine vere paterna peregit. Omnium ægrotorum servum se reputans, eorum sternere lectulos, sordes tergere, ulceribus mederi, agonique extremo piis precibus, et cohortationibus opem ferre solemne habuit; quibus in muneribus præclara præbuit admirabilis patientiæ, invictæ fortitudinis, et heroicæ charitatis exempla. Verum cum animarum in extremis periclitantium, quod unice intendebat, levamini subsidium litterarum plurimum conferre intelligeret, triginta duos annos natus in primis grammaticæ elementis tyrocinium inter pueros iterum subire non erubuit. Sacerdotio postea rite initiatus, nonnullis sibi adjunctis sociis, prima jecit Congregationis Clericorum Regularium Infirmis Ministrantium fundamenta; irrito conatu obnitente humani generis hoste. Nam Camillus cælesti voce e Christi Crucifixi, manus etiam de ligno evulsas admirando prodigio protendentis, simulacro emissa mirabiliter confirmatus, Ordinem suum a Sede Apostolica approbari obtinuit, Sodalibus quarto obstrictis maxime arduo voto Infirmis, quos etiam pestis infecerit, ministrandi. Quod Institutum quam foret Deo acceptum et animarum saluti proficuum, Sanctus Philippus Nerius, qui Camillo a sacris Confessionibus erat, comprobavit; dum ejus alumnis decedentium

tium agoni opem ferentibus, Angelos suggerentes verba, sæpius se vidisse testatus est.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Arctioribus hisce vinculis agrotantium ministerio mancipatus, mirum est, qua alacritate, nullis fractus laboribus, nullis deterritus vitæ periculis, diu noctuque ad supremum usque spiritum eorum commodis vigilaverit. Omnibus omnia factus, vilissima quæque officia demississimo obsequio, flexisque plerumque genibus, veluti Christum ipsum cerneret in infirmis hilari promtoque animo arripiebat; utque omnium indigentiis præsto esset, Generalem Ordinis Præfecturam, cælique delicias, quibus in contemplatione defixus affluebat, sponte dimisit. Paternus vero illius erga miseros amor tum maxime effulsit, cum et Urbs contagioso morbo primum, deinde extrema annonæ laboraret inopia, et Nolæ in Campania dira pestis grassaretur. Tanta denique in Deum et proximum charitate exarsit: ut Angelus nuncupari, et Angelorum opem in vario itinerum discrimine experiri promereretur. Prophetiæ dono, et gratia sanitatum præditus, arcana quoque cordium inspexit; ejusque precibus nunc cibaria multiplicata sunt, nunc aqua in vinum conversa. Tandem vigiliis, jejuniis, et assiduis attritus laboribus, cum pelle tantum et ossibus constare videretur, quinque molestis æque ac diutinis morbis, quos Misericordias Domini appellabat, fortiter toleratis, Sacramentis munitus, Romæ inter suavissima Jesu et Mariæ nomina, ad ea verba: Mitis atque festivus Christi Jesu tibi aspectus appareat; qua prædixerat hora, obdormivit in Domino pridie idus Julii anno salutis millesimo sexcentesimo decimo quarto, ætatis suæ sexagesimo quinto. Quem pluribus illustrem miraculis Benedi-

ctus Decimus quartus solemni ritu Sanctorum fastis adscripsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. Cap. 15. d.

In illo tempore: dixit Jesus Discipulis suis: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi.

Tract. 83. in Joan. Evang.

Quid putamus Fratres mei? numquidnam solum ejus de ista dilectione mandatum est, qua diligimus invicem? Nonne est aliud majus ut diligamus Deum? Aut vero de sola Deus nobis dilectione mandavit ut alia non requiramus? Tria certe commendat Apostolus, dicens: Manent autem Fides, Spes, Charitas, tria hæc; major autem horum Charitas. Etsi in Charitate, hoc est in dilectione concluduntur duo illa præcepta, major tamen dicta est esse, non sola. De Fide igitur nobis quam multa mandata sunt, quam multa de Spe: Quis potest cuncta colligere, quis enumerando sufficere? Sed intueamur quod ait idem Apostolus: Plenitudo legis Charitas.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

Ubi ergo Charitas est, quid est quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est quod possit prodesse? Dæmon credit, nec diligit: nemo diligit, qui non credit. Frustra quidem, sed tamen potest sperare veniam, qui non diligit: nemo autem potest desperare, qui diligit. Itaque ubi dilectio est, ibi necessario Fides et Spes: et ubi dilectio proximi, ibi necessario etiam dilectio Dei. Qui enim non diligit Deum, quomodo diligit proximum tamquam seipsum? Quandoquidem non diligit et seipsum: est

quippe impius et iniquus: qui autem diligit iniquitatem, non plane diligit, sed odit animam suam.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Hoc ergo præceptum Domini teneamus, ut nos invicem diligamus; et quidquid aliud præcepit, faciemus: quoniam quidquid est aliud, hic habemus. Discernitur quippe ista dilectio ab illa dilectione, qua se invicem diligunt homines; nam ut discerneretur adjunctum est; sicut dilexi vos. Ut quid enim diligit nos Christus, nisi ut regnare possimus cum Christo? Ad hoc ergo et nos invicem diligamus, ut dilectionem nostram discernamus a ceteris, qui non ad hoc se invicem diligunt, quia nec diligunt. Qui autem se propter habendum Deum diligunt, ipse se diligunt; ergo ut se diligant, Deum diligunt. Non est hæc dilectio in omnibus hominibus. Pauci se propterea diligunt, ut sit Deus omnia in omnibus. Te Deum etc.

DOMINICA TERTIA JULII.

In Festo SS. Redemptoris. Duplex II. *classis cum Octava.*

Ad Vesperas. Antiphona.

Virgam virtutis suæ, emittet Dominus ex Sion, et regnabit in sæculum sæculi.

Psalm. Dixit Dominus Domino meo: * Sede a dextris meis: Donec ponam inimicos tuos, * scabellum pedum tuorum.

Virgam virtutis tuæ emittet Dominus ex Sion: * dominare in medio inimicorum tuorum.

Tecum principium in die virtutis tuæ, in splendoribus Sanctorum: * ex utero ante luciferum genui te.

Juravit Dominus, et non pænitebit eum: * Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.

Dominus a dextris tuis: * confregit in die iræ suæ reges.

Judicabit in nationibus implebit ruinas; * conquassabit capita in terra multorum.

De torrente in via bibet: * propterea exaltabit caput. Gloria.

Antiph. Virgam virtutis suæ emittet Dominus ex Sion, et regnabit in sæculum sæculi.

Antiph. Redemptionem misit Dominus populo suo: mandavit in æternum testamentum suum.

Psalm. Confitebor tibi Domine in toto corde meo:* in consilio justorum, et congregatione.

Magna opera Domini: * exquisita in omnes voluntates ejus.

Confessio, et magnificentia opus ejus: * et justitia ejus manet in sæculum sæculi.

Memoriam fecit mirabilium suorum, misericors, et miserator Dominus: * escam dedit timentibus se.

Memor erit in sæculum testamenti sui: * virtutem operum suarum annuntiabit populo suo.

Ut det illis hæreditatem gentium:* opera manuum ejus veritas, et judicium.

Fidelia omnia mandata ejus: confirmata in sæculum sæculi, * facta in veritate, et æquitate.

Redemptionem misit populo suo: * Mandavit in æternum testamentum suum.

Sanctum, et terribile nomen ejus: * initium sapientiæ timor Domini.

Intellectus bonus omnibus facientibus eum: * laudatio ejus manet in sæculum sæculi. Gloria etc.

Antiph. Redemptionem misit Dominus populo suo, mandavit in æternum testamentum suum.

Antiph. Misericordia mea, et refugium meum Dominus; susceptor meus, et liberator meus.

Psalm. Credidi, propter quod locutus sum: * ego autem humiliatus sum nimis.

Ego dixi in excessu meo: * omnis homo mendax.

Quid retribuam Domino, * pro omnibus quæ retribuit mihi?

Calicem salutaris accipiam: * et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam coram omni populo ejus:* pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus.

O Domine, quia ego servus tuus, * ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ.

Dirupisti vincula mea: * tibi sacrificabo hostiam laudis, et nomen Domini invocabo.

Vota mea Domino reddam in conspectu omnis populi ejus: * in atriis domus Domini, in medio tui Jerusalem. Gloria.

Antiph. Misericordia mea, et refugium meum Dominus, susceptor meus, et liberator meus.

Antiph. Apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio.

Psalm. De profundis clamavi ad te Domine: * Domine exaudi vocem meam:

Fiant aures tuæ intendentes: * in vocem deprecationis meæ.

Si iniquitates observaveris Domine: * Domine quis sustinebit?

Quia apud te propitiatio est: * et propter legem tuam sustinui te Domine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus: * speravit anima mea in Domino.

A custodia matutina usque ad noctem: * speret Israel in Domino.

Quia apud Dominum misericordia: * et copiosa apud eum redemptio.

Et ipse redimet Israel: * ex omnibus iniquitatibus ejus. Gloria.

Antiph. Apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum Redemptio.

Antiph. In quacumque die invocavero te, exaudies me: * multiplicabis in anima mea virtutem.

Psalm. Confitebor tibi Domine in toto corde meo:* quoniam audisti verba oris mei.

In conspectu Angelorum psallam tibi: * adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Super misericordia tua, et veritate tua: * quoniam magnificasti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacumque die invocavero te, exaudi me: * multiplicasti in anima mea virtutem.

Confiteantur tibi Domine omnes reges terræ: * quoniam audierunt omnia verba oris tui.

Et cantent in viis Domini: * quoniam magna est gloria Domini.

Quoniam excelsus Dominus, et humilia respicit: * et alta a longe cognoscit.

Si ambulavero in medio tribulationis, vivificabis me: * et super iram inimicorum meorum extendisti manum tuam, et salvum me fecit dextera tua.

Dominus retribuet pro me: * Domine misericordia tua in sæculum: opera manuum tuarum ne despicias. Gloria.

Antiph. In quacunque die invocavero te, exaudies me; multiplicabis in anima mea virtutem.

Capitulum. Tob. 3.

Benedictum nomen tuum Deus Patrum nostrorum; qui cum iratus fueris, misericordiam facies, et in tempore tribulationis peccata dimittis his, qui invocant te.

Hymnus.

Creator alme siderum,
Æterna lux credentium,
Jesu Redemptor omnium
Intende votis supplicum.

Commune qui mundi nefas
Ut expiares, ad Crucem
E Virginis Sacrario
Intacta prodis Victima.
Cujus potestas gloriæ,
Nomenque cum primum sonat,
Et Cælites et inferi
Tremente curvantur genu.
Qui dæmonis ne fraudibus
Periret orbis, impetu
Amoris actus, lanquidi
Mundi medela factus es.
Te deprecamur ultimæ
Magnum diei Judicem,
Armis supernæ gratiæ
Defende nos ab hostibus.
Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

Sic terminantur Hymni ad omnes Horas.

℣. Redemisti nos Domine in sanguine tuo.
℟. Et fecisti nos Deo nostro regnum.

Ad Magnificat, Antiphona.

Salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea in generationes generationum, alleluja.

Oratio.

Deus, qui Unigenitum tuum Mundi Redemptorem constituisti, et per eum devicta morte nos misericorditer ad vitam reparasti: concede; ut hæc beneficia recolentes, Tibi perpetua charitate adhærere, et ejusdem Redemptionis fructum percipere mereamur. Per eundem Dominum.

Deinde fit commem. Dominicae occurrentis.

Ad Matutinum, Invitatorium.

Redemptorem sæculorum, ipsum Regem Angelorum: Adoremus Dominum.

Psalm. Venite exultemus.

Hymnus.

Regem Creator optime,
Rectorque noster aspice:
Nos a quiete noxia
Mersos sopore libera.
Mentes manusque tollimus,
Propheta sicut noctibus
Nobis gerendum præcipit,
Paulusque gestis censuit.
Te sancte Christe, poscimus,
Ignosce culpis omnibus:
Ad confitendum surgimus,
Morasque noctis rumpimus.
Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

In primo Nocturno.

Antiph. Voce mea ad Dominum clamavit, et exaudivit me de monte sancto suo.

Psalm. Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me: * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Domine susceptor meus es, * gloria mea, et exaltans caput meum.

Voce mea ad Dominum clamavi: * et exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, et soporatus sum: * et exurrexi, quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge Domine, salvum me fac Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: * dentes peccatorum contrivisti.

Domini est salus: * et super populum tuum benedictio tua. Gloria.

Antiph. Voce mea ad Dominum clamavi, et exaudivit me de monte sancto suo.

Antiph. Domine Dominus noster quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

Psalmi vero sequens incipitur a secundo versu.

Psalm. Quoniam elevata est magnificentia tua: * super cœlos.

Ex ore infantium et lactentium perfecisti laudem propter inimicos tuos, * ut destruas inimicum et ultorem.

Quoniam videbo cœlos tuos opera digitorum tuorum: * lunam, et stellas quæ tu fundasti.

Quid est homo quod memor es ejus: * aut filius hominis, quoniam visitas eum?

Minuisti eum paulo minus ab Angelis, gloria, et honore coronasti eum: * et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Omnia subjecisti sub pedibus ejus: * oves et boves universas: insuper et pecora campi.

Volucres cœli, et pisces maris: * qui perambulant semitas maris.

Domine Dominus noster, * quam admirabile est nomen tuum in universa terra! Gloria.

Antiph. Domine, Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra!

Antiph. Dominus in templo sancto suo: Dominus in cœlo sedes ejus.

Psalm. In Domino confido; quomodo dicitis animæ meæ: * Transmigra in montem sicut passer?

Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra: * ut sagittent in obscuro rectos corde.

Quoniam quæ perfecisti, destruxerunt: * justus autem quid fecit?

Dominus in templo sancto suo; * Dominus in cœlo sedes ejus.

Oculi ejus in pauperem respiciunt * palpebræ ejus interrogant filios hominum.

Dominus interrogat justum, et impium: * qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos; * ignis, et sulphur, et spiritus procellarum, pars calicis eorum.

Quoniam justus Dominus, et justitias dilexit, * æquitatem vidit vultus ejus. Gloria.

Antiph. Dominus in templo sancto suo; Dominus in cœlo sedes ejus.

℣. Redime me Domine, et miserere mei.

℟. In Ecclesiis benedicam te Domine.

Pater noster. *Absolutio.* Exaudi Domine.

Bened. Benedictione perpetua.

De Isaia Propheta.

Lec. 1. *Cap.* 51.

Audite me qui sequimini, quod, justum est; et quæritis Dominum: attendite ad petram unde excisi estis; et ad cavernam laci, de qua præcisi estis. Consolabitur ergo Dominus Sion, et consolabitur omnes ruinas ejus, et ponet desertum ejus quasi delicias, et solitudinem ejus quasi hortum Domini. Gaudium et lætitia invenietur in ea, gratiarum actio, et vox laudis. Attendite ad me popule meus, et tribus mea me audite: quia lex a me exiet, et judicium meum in lucem populorum requiescet: prope est Justus meus, egressus est Salvator meus, et brachia mea populos judicabunt: me insulæ expectabunt, et brachium meum sustinebunt.

℟. Vidi Dominum sedentem super solium excelsum, et elevatum, et plena erat omnis terra majestate ejus;* Et ea, quæ sub ipso erant, replebant Templum.

℣. Seraphim stabant super illud: sex alæ uni, et sex alæ alteri. Et ea.

Bened. Unigenitus Dei filius.

Lectio II.

Levate in cœlum oculos vestros, et videte sub terra deorsum: quia cœli sicut fumus liquescent, et terra sicut vestimentum atteretur, et habitatores ejus sicut hæc interibunt: salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea non deficiet. Audite me qui scitis justum, populus meus lex mea in corda eorum: nolite timere opprobrium hominum, et blasphemias eorum ne metuatis. Sicut enim vestimentum, sic comedet eos vermis, et sicut lanam, sic devorabit eos tinea: salus autem mea in sempiternum erit, et justitia mea in generationes generationum.

℟. Aspice Domine de sede sancta tua, et cogita de nobis: inclina Deus meus aurem tuam, et audi:* Aperi oculos tuos, et vide tribulationem nostram.

℣. Qui regis Israel, intende qui deducis velut ovem Joseph. Aperi.

Bened. Spiritus sancti gratia.

Lectio III.

Consurge, consurge, induere fortitudinem brachium Domini. Consurge sicut in diebus antiquis, in generationibus sæculorum. Numquid non tu percussisti superbum, vulnerasti dragonem? Numquid non tu siccasti mare, aquam abyssi vehementis: qui posuisti profundum maris viam, ut transirent liberati? Et nunc qui redempti sunt a Domino, revertentur, et venient in Sion laudantes: et lætitia sempiterna super capita eorum, gaudium, et lætitiam tenebunt, fugiet dolor et gemitus. Ego, ego ipse con-

solabor vos : quis tu , ut timeres ab homine mortali , et a filio hominis , qui quasi fænum ita arescet ? Et oblitus es Domini factoris tui , qui tetendit cœlos , et fundavit terram , et formidasti jugiter tota die a facie furoris ejus , qui te tribulabit , et paraverat ad perdendum : ubi nunc est furor tribulantis? Cito veniet gradiens ad aperiendum , et non interficiet usque ad internecionem , nec deficiet panis ejus. Ego autem sum Dominus Deus tuus.

℟. Deus , qui sedes super thronum, et judicas æquitatem , esto refugium pauperum in tribulatione: * Quia tu solus laborem , consideras.

℣. Tibi enim derelictus est pauper , pupillo tu eris adjutor. Quia. Gloria Patri. Quia.

In secundo Nocturno , *Antiphona.*

Suscepimus Deus misericordiam tuam in medio templi tui.

Psalm. Exaudiat te Dominus in die tribulationis: * protegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxilium de sancto: * te de Sion tueatur te.

Memor sit omnis sacrificii tui : * et holocaustum tuum pingue fiat.

Tribuat tibi secundum cor tuum ; * et omne consilium tuum confirmet.

Lætabimur in salutari tuo , * et in nomine Dei nostri magnificabimur.

Impleat Dominus omnes petitiones tuas * nunc cognovi quoniam salvum fecit Dominus Christum suum.

Exaudiet illum de cælo sancto suo : * in potentatibus salus dexteræ ejus.

Hi in curribus , et hi in equis , * nos autem in nomine Domini Dei nostri invocabimus.

Ipsi obligati sunt , et ceciderunt : * nos autem surreximus , et erecti sumus.

Domine salvum fac regem; * et exaudi nos in die, qua invocaverimus te. Gloria.

Antiph. Suscepimus Deus misericordiam tuam in medio templi tui.

Antiph. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salutes in Jacob.

Psalm. Domini est terra, et plenitudo ejus; * orbis terrarum, et universi, qui habitant in eo.

Quia ipse super maria fundavit eum; * et super flumina præparavit eum.

Quis ascendet in montem Domini? aut quis stabit in loco sancto ejus.

Innocens manibus, et mundo corde * qui non accepit in vano animam suam, nec juravit in dolo proximo suo.

Hic accipiet benedictionem a Domino * et misericordiam a Deo salutari suo.

Hæc est generatio quærentium eum * quærentium faciem Dei Jacob.

Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales: * et introibit Rex gloriæ.

Quis est iste Rex gloriæ? * Dominus fortis et potens, Dominus potens in prælio.

Attollite portas principes vestras, et elevamini portæ æternales: * et introibit Rex gloriæ.

Quis est iste Rex gloriæ? * Dominus virtutum ipse est Rex gloriæ. Gloria.

Antiph. Tu es ipse Rex meus, qui mandas salutes in Jacob.

Antiph. Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua.

Psalm. Deus noster refugium, et virtus: * adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Propterea non timebimus, dum turbabitur terra: * et transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt, et turbatæ sunt aquæ eorum: * conturbati sunt montes in fortitudine ejus.

Fluminis impetus lætificat civitatem Dei: * sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Deus in medio ejus, non commovebitur; * adjuvabit eam Deus mane diluculo.

Conturbatæ sunt gentes, et inclinata sunt regna * dedit vocem suam, mota est terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Jacob.

Venite, et videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram: * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, et confringet arma: * et scuta comburet igni.

Vacate, et videte, quoniam ego sum Deus * exaltabor in Gentibus, et exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscum: * susceptor noster Deus Jacob. Gloria.

Antiph. Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua

℣. Memento nostri Domine in beneplacito populi tui.

℟. Visita nos in salutari tuo.

Pater noster. *Absolutio.* Ipsius pietas.

Bened. Deus pater omnipotens.

Sermo S. Leonis Papæ.

Serm. 1. de Jejunio decimi mensis, et collectis.

Lectio IV.

Si fideliter, dilectissimi, atque sapienter creationis nostræ intelligamus exordium, inveniemus hominem ideo ad imaginem Dei conditum, ut imitator sui esset Auctoris: et hanc esse naturalem nostri generis dignitatem, si in nobis, quasi in quodam speculo, Divinæ benignitatis forma resplendeat. Ad quam quotidie nos utique reparat gratia Salvatoris, dum quod

cecidit in Adam primo, erigitur in secundo. Causa autem reparationis nostræ non est, nisi misericordia Dei: quem non diligeremus, nisi prius nos ipse diligeret, et tenebras ignorantiæ nostræ, suæ veritatis luce discuteret.

℟. A dextris est mihi Dominus, ne commovear: Propter hoc dilatatum est cor meum, et exultavit lingua mea.

℣. Dominus pars hæreditatis meæ, et calicis mei. Propter hoc.

Bened. Christus perpetuæ.

Lectio V.

Diligendo itaque nos Deus, ad imaginem suam nos reparat: et ut in nobis formam suæ bonitatis inveniat, dat unde ipsi quoque quod operatur, operemur; accendens scilicet mentium nostrarum lucernas, et igne nos suæ charitatis inflammans: ut non solum ipsum, sed etiam quidquid diligit, diligamus. Nam si inter homines ea demum firma amicitia est, quam morum similitudo sociarit, cum tamen parilitas voluntatum sæpe in reprobos tendat affectus, quantum nobis optandum, atque nitendum est, ut in nullo ab iis, quæ Deo sunt placita, discrepemus? De quo dicit Propheta: Quoniam ira in indignatione ejus, et vita in voluntate ejus: quia non aliter nobis erit dignitas Divinæ Majestatis, nisi imitatio fuerit voluntatis.

℟. Intuere Domine, quia facta est desolata civitas plena divitiis: sedet in tristitia domina gentium: * Non est qui consoletur eam, nisi tu Deus noster.

℣. Plorans ploravit in nocte et lacrymæ ejus in maxillis ejus. Non est qui consoletur.

Bened. Ignem sui amoris.

Lectio VI.

Dicente itaque Domino: Diliges Dominum Deum

tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua, et diliges Proximum tuum sicut teipsum; suspiciat fidelis anima Auctoris sui atque Rectoris immarcescibilem charitatem, totamque se etiam ejus subjiciat voluntati, in cujus operibus atque judiciis nihil vacat a veritate justitiæ, nihil a miseratione clementiæ. Quoniam etsi magnis quis laboribus, et multis fatigetur incommodis, bona est illi causa tolerandi, qui se adversis vel corrigi intelligit, vel probari. Hanc igitur immensæ largitatis clementiam ostendere dignatus est Deus erga Populum Venetiarum dira tunc temporis pestilentia vexatum: sed voto facto invisendi quotannis Templum in honorem Sanctissimi Redemptoris a fundamentis pubblicæ magnificentia pietatis extructum non multo post, extincto morbo summa totius Civitatis lætitia, pristinæ incolumitati se vidit, restitutum. Ut autem accepti beneficii recordatio, et cultus erga Servatorem nostrum augeretur in dies, Officium proprium, et Missam sub titulo Sanctissimi Redemptoris, quæ Innocentius decimustertius Romanus Pontifex omnibus utriusque sexus Christifidelibus Venetiis existentibus, qui ad horas Canonicas tenentur, singulis annis Dominica tertia Julii recurrente recitanda concessit; Benedictus Decimustertius itidem Romanus Pontifex ad totum statum, et Dominium Venetum extendit.

℟. Ornaverunt faciem Templi coronis aureis, et dedicaverunt altare Domino: * Et facta est lætitia magna in populo.

℣. In hymnis et confessionibus benedicebant Domino. Et facta. Gloria Patri. Et facta.

In tertio Nocturno. Antiphona.

Ego autem ad Deum clamavi, et Dominus salvabit me.

Psalm.

Psalm. Exaudi Deus deprecationem meam: * intende orationi meæ.

A finibus terræ ad te clamavi: * dum anxiaretur cor meum, in petra exaltasti me.

Deduxisti me, quia factus es spes mea: * turris fortitudinis a facie inimici.

Inhabitabo in tabernaculo tuo in sæcula: * protegar in velamento alarum tuarum.

Quoniam tu Deus meus exaudisti orationem meam:* dedisti hæreditatem timentibus nomen tuum.

Dies super dies regis adjicies: * annos ejus usque in diem generationis, et generationis.

Permanet in æternum in conspectu Dei: * misericordiam, et veritatem ejus quis requiret?

Sic psalmum dicam nomini tuo in sæculum sæculi: * ut reddam vota mea de die in diem. Gloria.

Antiph. Ego autem ad Dominum clamavi, et Dominus salvabit me.

Antiph. Deus meus, Salvator meus, salutare meum et spes mea in æternum.

Psalm. Confitebimur tibi Deus: * confitebimur, et invocabimus nomen tuum.

Narrabimus mirabilia tua: * cum accepero tempus, ego justitias judicabo.

Liquefacta est terra, et omnes qui habitant in ea: * ego confirmavi columnas ejus.

Dixi iniquis: nolite inique agere: * et delinquentibus: Nolite exaltare cornu.

Nolite extollere in altum cornu vestrum: * nolite loqui adversus Deum iniquitatem.

Quia neque ab Oriente, neque ab Occidente, neque a desertis montibus, * quoniam Deus judex est.

Hunc humiliat, et hunc exaltat: * quia calix in manu Domini vini meri plenus mixto.

Et inclinavit ex hoc in hoc: verumtamen fex ejus

non est exinanita: * bibent omnes peccatores terræ.

Ego autem annuntiabo in sæculum: * cantabo Deo Jacob.

Et omnia cornua peccatorum confringam: * et exaltabuntur cornua justi. Gloria.

Antiph. Deus meus, Salvator meus, salutare meum, et spes mea in æternum.

Antiph. Protector noster aspice Deus, et respice in faciem Christi tui.

Psalm. Quam dilecta tabernacula tua, Domine, virtutum; * concupiscit, et deficit anima mea in atria Domini.

Cor meum, et caro mea, * exultaverunt in Deum vivum.

Etenim passer invenit sibi domum, * et turtur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.

Altaria tua Domine virtutum: * Rex meus, et Deus meus.

Beati qui habitant in domo tua Demine: * in sæcula sæculorum laudabunt te.

Beatus vir, cujus est auxilium abs te: * ascensiones in corde suo disposuit, in valle lacrymarum, in loco quem posuit.

Etenim benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutem: * videbitur Deus deorum in Sion.

Domine Deus virtutum exaudi orationem meam: * auribus percipe Deus Jacob.

Protector noster aspice Deus: * et respice in faciem Christi tui.

Quia melior est dies una in atriis tuis: * super millia.

Elegi abjectus esse in domo Dei mei: * magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.

Quia misericordiam et veritatem diligit Deus: * gratiam et gloriam dabit Dominus.

Non privabit bonis eos qui ambulant in innocentia : * Domine virtutum , beatus homo , qui sperat in te. Gloria.

Antiph. Protector noster aspice Deus , et respice in faciem Christi tui.

℣. Notam fecisti in Gentibus virtutem tuam.

℟. Redemisti in brachio tuo populum tuum.

Pater noster. *Absolutio*, A vinculis.

Bened. Evangelica lectio.

Lectio Sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. Cap. 3.

In illo tempore: Dixit Jesus Nicodemo: Nemo ascendit in Cœlum, nisi qui descendit de Cœlo, Filius hominis, qui est in Cœlo. Et reliqua. Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Ex Tract. in cap. 3. *Joannis.*

Nemo ascendit in Cœlum , nisi qui de Cœlo descendit. Descendit enim , et mortuus est , et ipsa morte liberavit nos a morte. Morte occisus, mortem occidit. Et nostis, Fratres, quia mors ista per diaboli invidiam intravit in mundum. Deus mortem non fecit. Scriptura loquitur ; Nec lætatur , inquit , in perditione vivorum : creavit enim, ut essent omnia. Sed quid ibi ait? Invidia autem diaboli mors intravit in orbem terrarum. Ad mortem a diabolo propinatam non veniret homo vi adactus: non enim cogendi potentiam diabolus habebat, sed persuadendi versutiam. Si non consentires, nihil invexerat diabolus; consentio tua, o homo, te perduxit ad mortem. A mortali mortales nati , et ex immortalibus mortales facti. Ab Adam omnes homines mortales. Jesus autem filius Dei, Verbum Dei, per quod facta sunt omnia, unicus, æqualis Patri, mortalis factus est, quia Verbum caro factum est, et habitavit in nobis. Si ergo mortem suscepit, et mortem suspendit in Cruce, de ipsa

morte liberantur mortales. Quod in figura factum est apud antiquos, commemoravit illud Dominus.

℟. Laudabilis populus, * Quem Dominus exercituum benedixit dicens: opus manuum mearum tu es: hæreditas mea Israel.

℣. Beata gens cujus est Dominus Deus: populus electus in hæreditatem. Quem.

Bened. Divinum auxilium.

Lectio VIII.

Et sicut, inquit, Moyses exaltavit serpentem in eremo, ita exaltari oportet Filium hominis. Quis est serpens exaltatus? Mors Domini in Cruce. Quia enim a serpente mors, per serpentis effigiem figurata est mors. Morsus serpentum lethalis, mors Domini vitalis. Attenditur serpens, ut nihil valeat serpens. Quid est hoc? Attenditur mors, ut nihil valeat mors. Sed cujus mors? Mors vitæ. Nonne vita Chistus? Et tamen mortuus est Christus. Interim modo, Fratres, ut a peccato sanemur, Christum crucifixum intueamur: quia sicut Moyses, inquit, exaltavit serpentem in eremo, ita exaltari oportet Filium hominis: ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Quomodo qui intuebantur illum serpentem, non peribant morsibus serpentum; sic qui intuentur fide mortem Christi, sanantur a morsibus peccatorum. Sed illi sanabantur a morte ad vitam temporalem; hic autem ait, ut habeant vitam æternam. Hoc enim interest inter figuratam imaginem, et rem ipsam: figura præstabat vitam temporalem, res ipsa, cujus illa figura erat, præstat vitam æternam.

℟. Duo Seraphim clamabant alter ad alterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth.* Plena est omnis Terra gloria ejus.

℣. Tres sunt qui testimonium dant in cœlo, Pa-

ter, Verbum, et Spiritus Sanctus: et hi tres unum sunt. Sanctus etc. Gloria Patri. Plena.

Bened. Per Evangelica dicta.

Lectio nona legitur de Homilia Dominicæ occ.

Ad Laudes,

et per Horas, Antiphona.

Cantate Domino, quoniam magnifice fecit: annuntiate hoc in universa terra.

Psalm. Dominus regnavit; *cum reliquis de Laud. Dominicæ.*

Antiph. Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam: quia factus est mihi in salutem, Alleluja.

Antiph. Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris, et dicetis: Confitemini Domino, et invocate nomen ejus.

Antiph. Facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potestas Christi ejus.

Antiph. Exulta, et lauda habitatio Sion: quia magnus in medio tui Sanctus Israel.

Capitul. Benedictum nomen tuum, *ut supra.*

Hymnus.

Salutis humanæ sator,
Jesu voluptas cordium,
Orbis redempti conditor,
Et casta lux amantium:
Qua victus es clementia,
Ut nostra ferres crimina?
Mortem subires innocens,
A morte nos ut tolleres.
Te cogat indulgentia,
Ut damna nostra sarcias,
Tuique vultus compotes
Dites beato lumine.

Jesu, tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Domine refugium factus es nobis.

℟. A generatione, et progenie.

Ad Benedictus, Antiphona.

Ecce Deus noster iste, expectavimus eum, et salvabit nos: sustinuimus eum, exultabimus, et lætabimur in salutari ejus. Allel.

Oratio. Deus, qui unigenitum, *ut supra. Deinde fit comm. Dominicae occurr.*

Ad Primam, ℟. *br.* Christe fili. ℣. Qui redemisti mundum.

Ad Tertiam Ant. Ecce Deus. *Capit.* Benedictum nomen.

℟. *br.* Redime me Domine * Et miserere mei. Redime. ℣. In Ecclesiis benedicam te Domine. Et miserere. Gloria Patri. Redime.

℣. Memento nostri Domine in beneplacito populi tui.

℟. Visita nos in salutari tuo.

Ad sextam, Ant. Haurietis aquas.

Capitulum. 1. Cor. 1.

Ex ipso autem vos estis in Christo Jesu, qui factus est nobis Sapientia a Deo, et Jüstitia, et Sanctificatio, et Redemptio.

℟. *br.* Memento nostri Domine. * In beneplacito populi tui. Memento. ℣. Visita nos in salutari tuo. In beneplacito. Gloria Patri. Memento nostri.

℣. Redemisti nos Domine in sanguine tuo.

℟. Et fecisti nos Deo nostro Regnum.

Ad Nonam, Antiphona. Exulta, et lauda.

Capitulum. Apoc. 4.

Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam,

et honorem, et virtutem: quoniam occisus es, et redemisti nos Deo in sanguine tuo, ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et fecisti nos Deo nostro regnum.

℟. *br.* Notam fecisti in populis, * Virtutem tuam. Notam. Redemisti in brachio tuo populum tuum. Virtutem tuam. Gloria Patri. Notam.

℣. Domine refugium factus es nobis.

℟. A generatione, et progenie.

In II. Vesp. omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Antiphona.

Regnum tuum, Regnum omnium sæculorum, et Dominatio tua in omni generatione, et generationem, alleluja.

Oratio ut supra. Deinde fit comm. Dominicæ occurr.

SECUNDA DIE.

Infra octavam SS. Redemptoris

In primo noct. lect. de script. occur.

In secundo nocturno.

Lectio IV.

Sermo Sancti Laurentii Justiniani.

In festo S. Georgii Martyris.

Mediator noster sicut novus homo in mundo apparuit, ita nova præcepta induxit hominibus, quæ quamvis ardua, rationabilia tamen esse probantur. Arduum quippe est crucem quotidie tollere, et post Dominum ambulare. Arduum est odisse Patrem et Matrem, Fratres et Sorores, Propinquos et Filios, adhuc etiam et animam suam. Difficilia profecto sunt ista, et humanum vivendi transcendunt usum. Hoc antiqua nescierunt tempora, quoniam naturæ super-

grediuntur ordinem. Gratiæ conveniunt statui, in quo manifestantur Divina, promittuntur Cœlestia, atque præcelsa exhibentur. Latorem attende gratiæ, et consiliorum Præceptorem: quid dixerit, quidve in se ipse perfecerit, diligenter observa. Illum vis nosse? Johannem in Evangelio eidem testimonium perhibentem audi: Lex, inquit, per Moysen data est; gratia, et veritas per Jesum Christum facta est.

℟. *A dextris est.*

Lectio V.

Hic est, qui in Spiritu veniens, spiritualia mandata instituit, docuitque, ut renuntiaremus omnibus, si ejus cuperemus esse discipuli. Verum ut quod instruebat verbo, etiam indicaret exemplo, quidquid docuit ipse, perfecit, atque ratione firmavit. Egit prudenter, ut divinam decebat Sapientiam, quæ in carne ideo venerat, ut repararet hominem, et reformaret per gratiam, quod per culpam erat amissum. Noverat opus suum ipse, quod fecerat, quam pronum esset ad lapsum, quam cœcum ad lucem, quam tardum ad rationem, quamve reniteretur ad bonum. Hinc illum mercede allexit, provocavit exemplo, atque erudivit Sapienter, ut Præceptoris minime negligeret obtemperare mandatis. Erudivit, inquam, per fidem; per passionis tolerantiam provocavit, atque hominis concupiscentiam ex cælestium promissione illexit.

℟. *Intuere Domine.*

Lectio VI.

Narrat divinus sermo, Deum formasse hominem de limo terræ, ne alium corporis sui, quam Deum, veneraretur auctorem; disceretque quid esset, ne de se superbiendo præsumeret: qui se de limo vilissimo sciret esse plasmatum. Ipse quoque, qui corpus condidit, animam inspiravit, quæ videlicet ipsum

vivificaret corpus, rationeque polleret, per quam opificem cognosceret suum, diligeret, coleret, laudaretque. Clamat igitur innata hominis ratio, ut illum ex toto corde, et ex tota anima diligat, eidemque totis viribus famuletur, a quo gratis non solum est conditus, verum etiam reformatus, atque redemptus. Factus quidem est per gratiam, reformatus per aquam, redemptus autem per sanguinem. Hic est, inquit Joannes, qui venit per aquam, et Sanguinem, Jesus Christus; non in aqua tantum, sed in aqua, et sanguine.

℟. *Ornaverunt faciem.*

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Joannem. *cap.* 3.

Lectio VII.

In illo tempore, dixit Jesus Nicodemo: Nemo ascendit in Cœlum, nisi qui descendit de Cœlo, Filius hominis, qui est in Cœlo. Et reliqua.

De Homilia S. Augustini Episcopi.

Ex tract. 12. in Joan. circa medium.

Ecce hic erat, et in Cœlo erat; hic erat in carne, in cœlo erat divinitate; imo ubique Divinitate. Natus de Matre, non recedens a Patre. Duæ nativitates Christi intelliguntur; una divina, altera humana; una per quam efficeremur, altera per quam reficeremur. Ambæ mirabiles. Illa sine matre: ista sine Patre, sed quia de Adam corpus acceperat, quia Maria de Adam, ipsum quoque corpus suscitaturus erat. Terrenum quiddam dixerat: Solvite templum hoc, et in tribus diebus suscitabo illud. Coeleste autem quiddam dixit: nisi quis renatus fuerit ex aqua, et Spiritu Sancto, non videbit Regnum Dei. Eja, Fratres, Deus voluit esse Filius hominis, et homines voluit esse Filios Dei. Ipse descendit propter nos, nos ascendamus propter ipsum; Solus

enim descendit, et ascendit, qui hoc ait: Nemo ascendit in Cœlum nisi qui descendit de Cœlo. Non ergo ascensuri sunt in Cœlum, quos facit Filios Dei? Ascensuri sunt plane. Hæc nobis promissio est: Erunt æquales Angelis Dei.

℟. *Laudabilis populus.*

Lactio VIII.

Quomodo ergo nemo ascendit, nisi qui descendit? quia unus descendit, et unus ascendit. De ceteris quid intelligendum, nisi quia membra ejus erunt, ut unus ascendat? Propterea sequitur: Nemo ascendit in Cœlum, nisi qui de Cœlo descendit Filius hominis, qui est in Cœlo. Miraris quia hic erat et in Cœlo? Tales fecit discipulos suos. Paulum audi Apostolum dicentem; nostra enim conversatio in cœlis est. Si homo Paulus Apostolus ambulabat Carne in terra, et conversabatur in Cœlo; Deus Cœli et terræ non poterat esse et in cœlo, et in terra? Si ergo nemo, nisi ille descendit, et ascendit, quæ spes est in ceteris? Ea spes est ceteris, qua ille propterea descendit, et ascendit, ut in illo, et cum illo unum esset, qui per illum ascensuri essent. Non dicit, et seminibus, ait Apostolus, quasi in multis, sed tamquam in uno, et semini tuo, qui est Christus. Et fidelibus ait: Vos autem Christi; si autem Christi, ergo semen Abrahæ estis. Quod dixit unum, hoc dixit omnes nos esse. Ideo in Psalmis aliquando plures cantant, ut ostendatur, quia de pluribus fit unus; aliquando unus cantat, ut ostendatur quid fiat de pluribus.

℟. *Duo Seraphim.*

Lectio IX.

Nemo ascendit in Cœlum, nisi qui de Cœlo descendit: Ecce volumus esse tui, dicebant Paulo; Et ille: Nolo sitis Pauli, sed ejus estote, cujus est no-

biscum Paulus; Descendit enim, et mortuus est, et ipsa morte liberavit nos a morte. Morte occisus, mortem occidit. Et nostis, fratres, quia mors ista per Diaboli invidiam intravit in mundum. Deus mortem non fecit, Scriptura loquitur; nec lætatur, inquit, in perditione vivorum, creavit enim, ut essent omnia. Sed quid ibi ait? Invidia autem Diaboli mors intravit in orbem terrarum. Ad mortem a Diabolo propinatam non veniret homo vi adactus, non enim cogendi potentiam diabolus habebat, sed persuadendi versutiam. Si non consentires, nihil invexerat diabolus. Consentio tua, o homo, te perduxit ad mortem. A mortali-mortales nati, et ex immortalibus mortales facti. Ab Adam omnes homines mortales, Jesus autem Filius Dei, Verbum Dei, per quod facta sunt omnia, unicus æqualis Patri, mortalis factus est, quia Verbum caro factum est, et habitavit in nobis. Si ergo mortem suscepit, et mortem suspendit in Cruce, de ipsa morte liberantur mortales. Te Deum laudamus.

Ceteri dies medii inter Festum, et octavam SS. Redemptoris hic omittuntur; nam, quomodocunque contingat, unaquaeque dies est semper Sanctorum festis occupata. Fit tamen comm. oct. in Laudib. et Vesper.

Dominica iv. Julii.

Die octava SS. Redemptoris. Duplex.
Omnia dicuntur ut in die festo ejusdem.
In primo Nocturno, Lectiones de script. occurr.
In secundo, et tertio noct.
Lectiones, ut supra. Secunda die infra oct.
Nona Lectio erit de Dominica. Et fit commemeratio Dom. ea.

Die xx. Julii.

In Festo S. Hieronymi Æmiliani Conf. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Deus Misericordiarum Pater, per merita et intercessionem Beati Hieronymi, quem Orphanis adjutorem et patrem esse voluisti, concede, ut spiritum adoptionis, quo filii tui nominamur et sumus, fideliter custodiamus. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de Script. occur.

In II. Noct.

Lectio IV.

Hieronymus e gente Patricia Æmiliana Venetiis ortus, a prima adolescentia militiæ addictus, difficillimis Reipublicæ temporibus Castro Novo ad Quarum in montibus Tarvisinis præficitur. Arce ab hostibus capta, ipse in teterrimum carcerem detruditur manibus ac pedibus vinctus; cui omni humana ope destituto Beatissima Virgo, ejus precibus exorata, clemens adest, vincula solvit, et per medios hostes qui vias omnes obsederant, in Tarvisii conspectum incolumem ducit. Urbem ingressus, ad Deiparæ aram, cui se voverat, manicas, compedes, catenas, quas secum detulerat, in accepti beneficii testimonium suspendit. Reversus Venetias cœpit pietatis studia impensius colere, in pauperes mire effusus, sed puerorum præsertim misertus, qui parentibus orbati, egeni, et sordidi per urbem vagabantur, quos in ædes a se conductas recepit de suo alendos, et Christianis moribus imbuendos.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Per eos dies Venetias appulerant Beatus Cajetanus, et Joannes Petrus Carafa; postmodum Paulus Quartus, qui Hieronymi spiritu, novoque instituto colligendi Orphanos probato, illum in Incurabilium Hospitale adduxerunt, in quo Orphanos simul educaret, atque ægrotis pari charitate inserviret. Mox eorumdem hortatu in proximam Continentem profectus, Brixiæ primum, deinde Bergomi, atque Novocomi Orphanotrophia erexit, Bergomi præsertim, ubi præter duo pro pueris unum, et pro puellis alterum, domum excipiendis, novo in illis regionibus exemplo, Mulieribus a turpi vita ad pœnitentiam conversis aperuit. Somaschæ demum subsistens, in humili pago agri Bergomensis ad Venetæ ditionis fines, sibi ac suis ibi sedem constituit, formamque induxit Congregationis, cui propterea a Somascha nomen factum: quam subinde auctam et propagatam, nedum Orphanorum regimini, et Ecclesiarum cultui, sed ad majorem Christianæ Reipublicæ utilitatem, Adolescentium in litteris, et bonis moribus institutioni, in Collegiis, Academiis, Seminariis addictam, Sanctus Pius Quintus inter Religiosos Ordines adscripsit cæterique Pontifices privilegiis ornarunt.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

Orphanis colligendis intentus Mediolanum proficiscitur, atque Ticinum, et utrobique collectis agminibus puerorum tectum, victum, vestem, Magistros, Nobilibus Viris faventibus, provide constituit. Inde Somascham redux, omnibus omnia factus a nullo abhorrebat opere, quod in proximi bonum cedere prævideret. Agricolis immixtus per agros sparsis, dum se illis adjutorem in metendis frugibus præbet, mysteria fidei explicabat. Puerorum capita porrigine

fæda abstergens, et patienter tractans curabat, putridis rusticorum vulneribus medebatur eo successu, ut gratia curationum donatus censeretur. In monte qui Somaschæ imminet, reperta specu in illam se abdidit, ubi se flagellis cædens, dies integros jejunus transigens, oratione in plurimam noctem protracta, super nudo saxo brevem somnum carpens, sui aliorumque noxarum pœnas luebat. In hujus specus interiori recessu ex arido silice extillat aqua precibus Servi Dei, ut constans traditio est, impetrata, quæ usque in hodiernam diem jugiter manans, et in varias regiones delata ægris sanitatem plerumque conciliat. Tandem ex contagione, quæ per omnem vallem serpebat, dum ægrotantibus inservit, et vita functos propriis humeris ad sepulturam defert, contracto morbo annos natus sex et quinquaginta, quam paulo ante prædixerat, pretiosam mortem obiit anno millesimo quingentesimo trigesimoseptimo, quem pluribus in vita et post mortem miraculis illustrem, Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens vero Decimus tertius Sanctorum fastis solemniter adscripsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 19. v. 13.

In illo tempore oblati sunt Jesu parvuli, ut manus eis imponeret, et oraret. Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Homilia 62. in Matth.

Cur Discipuli pueros abigebant? dignitatis caussa. Quid ergo ille? ut doceat illos modeste sapere, fastumque mundanum conculcare, et suscipit et ulnis complectitur, talibusque Regnum Cælorum pollicetur, id quod etiam dixit superius. Et nos igitur, si volumus hæredes esse Cælorum, hanc virtutem

cum diligentia magna sectemur. Hoc est enim Philosophiæ culmen, simplicem esse cum prudentia. Hæc vita est Angelica. Anima enim pueruli omnibus animi morbis vacua est: non memoriam retinet injuriarum, sed eas inferentes adit ut amicos, ac si nihil factum esset. Et quamvis a Matre verberibus cædatur, eam semper quærit et omnibus anteponit.

℟. Iste est.

Lectio VIII.

Si Reginam ipsi ostendas diademate ornatam, non præfert eam Matri pannis detritis vestitæ, malletque illam incultam videre, quam Reginam mirifice amictam. Nam quod suum, quod alienum est, non ex paupertate vel divitiis, sed ex amore existimare solet; et nihil plus requirit quam necessaria, atque ut lacte repletus est, statim a mamma abscedit. Non eisdem quibus nos ærumnis præmitur, nec pecuniarum jactura, rebusque similibus, nec iisdem, quibus nos fluxis rebus lætatur, neque corporum pulchritudinem miratur. Ideo dicebat: Talium est enim Regnum Cælorum, ut ex proposito voluntatis illa operemur, quæ natura sua pueri faciunt.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Quia enim Pharisæi non aliunde, quam a nequitia et arrogantia ad agendum ferebantur, ideo ubique Discipulos suos simplices esse jubet, aliosque subindicat dum hos instituit. Nihil enim ita superbiam parit, ut principatus et primi consessus. Quoniam igitur Discipuli per totum terrarum orbem multum honoris consecuturi erant, ipsorum animos prævenit, nec sinit eos humanum quid pati, nec honorem a vulgo expetere, vel ante alios sese efferre. Nam etiamsi hæc parva videntur esse, at malis ingentibus caussam præbent. Sic enim instituti Phari-

sæi in malorum culmen ascenderunt, salutationes, primos consessus, et medios requirentes; hinc in ardentem gloriæ cupiditatem, inde vero in impietatem lapsi sunt. Te Deum.

DIE XXI. JULII.

In Festo S. Macrinæ Virginis Abbatissæ, Sororis S. Basilii Magni dupl. min. omn. de commu. Virg., præter ea, quæ hic habentur propria.

Oratio.

Deus veritatis Amator, qui Beatæ Macrinæ Virginis ad tui nominis gloriam vota suscipere dignatus es: fac nos radios veræ lucis agnoscere, et ad perpetuos charitatis tuæ amplexus feliciter pervenire. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de script. occur.

In II. Noct.

Ex Epist. S. Gregorii Nysseni ad Olympium Monachum.

Lectio IV.

Macrina Sanctorum Basilii, et Eumeliæ filia, Magnique Basilii, et Gregorii Nysseni soror, ab ineunte ætate religiosis vitæ moribus a beatis Parentibus diligenter instructa, pietatem egregie coluit. Hujus mater gravida somno correpta manu gestare sibi visa est id quod adhuc intra viscera continebat, et quemdam humana specie et forma augustiorem intueri, qui Theclæ celeberrimæ Martyris nomine filiolam appellavit. Id autem cum ter repetens testatum reliquisset, discessit. Ea vero statim somno soluta est, et partu facile levata, ut et somno simul excitata sit, et quod in quiete viderat, effectum inspexit. Is autem qui per quietem apparuerat, eam vocem pronun-

nunciavit, non tam, ut quo nomine appellanda esset, indicaret, quam ut similitudine nominis idem ostenderet vivendi studium et institutum. Duodecimum annum cum attigisset, a Basilio patre nobili cuidam et honestissimo adolescenti despondetur, quo e vita (nuptiis nondum celebratis) abeunte, numquam induci potuit, ut quæ virginitatem servare in animum induxerat, alium duceret. A matris latere, quam summa observantia reverebatur, ne momento quidem temporis discedebat, eique ancillæ instar ministrabat in omnibus. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Patre mortuo, laborum Eumeliæ matris, quibus illa premebatur, se sociam præbens, solicitudinumque partem subiens, eam gravi molestiarum onere levabat; cui post etiam suasit, ut relicta pristinæ vitæ consuetudine, elatiorique vivendi modo, quas subditas et ancillas ad usus proprios adhibuerat, secum ejusdem conditionis atque ordinis esse vellet, atque una cum illis vitam cum Virginibus traduceret. Basilium fratrem ante id tempus, a publicis litterarum gymnasiis, in quibus diu versatus fuerat, domum redeuntem ad perfectionis studium adeo incendit, ut mundi posthabita claritate, despectaque eloquentiæ gloria, laboriosum operosumque vivendi genus per paupertatem perfectam amplexatus, expeditam sibi ad virtutem viam extruxerit. Ipsa vero beata Macrina vitam victu asperam, sed assiduis contemplationibus suavem ducens, humi cubabat, modico cibo contenta erat, delicias suas in temperantia collocaverat, gloriam suam in eo putarat sitam, quod nota esset nemini, divitias quod nihil possideret.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Novem circiter mensibus a Basilii fratris obitu,

quem illa forti animo tulerat, in morbum incidit; quo tempore a Gregorio Nysseno fratre invisitur, qui tamdiu apud eam fuit, quamdiu animam Deo reddidit. Sub mortem vero, Sponsi charitate vulnerata, ita Deum precari cœpit: Tu Domine mortis metum nobis abstersisti: Tu effecisti, ut hujusce vitæ finis vere nobis esset principium vitæ: Tu nostra corpora ad tempus somno tradis, rursumque e somno suscitans extrema tuba: Tu mihi adhibe Angelum lucis, qui me ducat ad locum refrigerii, ubi quietis est aqua, in sinu Sanctorum Patrum. Hæc dicens oculos, os, et cor Cruce signans, vitæ finem læta expectabat. Nocte demum adveniente, cum tota in agendis Deo gratiis esset, ad præmium abiit in Cælum. Cujus corpus in eo sepulchro, in quo beatorum Parentum reliquiæ quiescebant, conditum est.

℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homilia S. Gregorii Papae in Evang. Simile est Regnum Cælorum decem Virginibus.

DIE XXIV. JULII.

In Festo S. Liborii Episc. et Conf. semid. omnia de commu. Conf. Pont. praeter ea, quae hic habentur.

Oratio.

Exaudi, quæsumus Domine, preces nostras, quas in Beati Liborii Confessoris tui atque Pontificis solemnitate deferimus: et qui tibi digne meruit famulari, ejus intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolve peccatis. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de scr. occ.
In II. Noct. Lectio IV.

Liborius honestis parentibus in Gallia natus, et ab ineunte ætate caducarum rerum illecebras aversatus, egregiam indolem præclaris moribus, et humanarum Sacrarumque literarum studiis adeo diligenter excoluit, ut progressu temporis probitatis ac sapientiæ proficiens incrementis, maturitatem virilis ornaret ætatis. Clero adscriptus, ac officiis functus Ecclesiasticis, amplius totum sese divino cultui mancipavit: studuitque cunctos actus, cogitationesque suas ita ad rationis normam dirigere, ut nihil appeteret pœnitendum. Modestia itaque, abstinentia, castimonia, aliisque virtutibus conspicuus, Pavacio Cenomanensi Episcopo defuncto, unanimi Civitatis consensu quartus ejusdem Sedis Antistes eligitur.

℟. Inveni David.

Lectio V.

Ea dignitatis accessione nihil interius immutatus in concredita sibi Domini vinea excolenda totus fuit. Assidua prædicatione, vitæ innocentis exemplo, et effusa in pauperes charitate præcipue insignis, populi mores reformavit, ac potens in opere et sermone multos integritati vitæ, fideique restituit. Domus Dei decorem et cultum egregie promovit: ædificatis septemdecim Ecclesiis, in quibus pro jugi divinorum officiorum celebratione, et affluentibus populis Sacrorum dispensatione, diversis ordinis Ministros instituit. Tandem quadragintanovem annis in Episcopatu sanctissime transactis, obdormivit in Domino decimo Kalendas Augusti. Eum in cilicio decumbentem, et ad cœlestem Patriam anhelantem Beatus Martinus Turonensis Episcopus ab Angelo monitus invisit; mortuumque in Suburbana Ecclesia honorifice sepelivit, ubi multis postea miraculis coruscavit.

℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

Verum post debellatam a Carolo Magno Saxoniam, et Christi jugo subactam, Baduradus Secundus Paderbonæ in Westphalia Episcopus, cum adhuc rudem in Fide populum ad avitas Gentilium superstitiones sese convertentem animadvertisset; quo illum ab ejusmodi erroribus per novum Patronum ac Intercessorem apud Deum revocaret, Divino monitu ab Aldrico Cenomanensi Antistite Liborii Corpus impetravit, et maxima cum celebritate suscepit Anno Salutis octingentesimo trigesimosexto. Sacræ Reliquiæ cum transferrentur omnes illas regiones mira signorum frequentia illustrarunt, quorum fama in dies percrebrescente, magnum ubique Liborii nomen esse cœpit. Sed ejus virtus contra Nephriticos dolores præcipue clarescit, continuis testata beneficiis, ob quæ peculiari fidelium pietate multis in regionibus celebratur. ℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. in Evang. Vigilate, *ut in eodem commu. Conf. Pont. 2. loc.*

Die xxvii. Julii.

In Festo S. Pantaleonis Mart. semid. omn. de commu. unius Mart. praeter sequentia.

Antiphona ad Magnif.

Antiph. Gloriosus Pantaleon cælestem Medicum toto dilexit corde, et moriens pro Christo vivit in Cælo coronatus.

℣. Gloria et honore coronasti eum Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Oratio.

Deus qui Beatum Pantaleonem Martyrem tuum varia tormenta superare fecisti, et pro persecutoribus

exorare; concede propitius, ut qui ejus imploramus auxilium, misericordiæ tuæ sentiamus effectum. Per Dominum nostrum.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Pantaleon Nicomediensis filius Eustorgii Gentilis, et Eubulæ Christianæ, medicam artem ab Euphrosino didicit. Cum autem Hermolaus Presbyter ex modestia vultus, ex incessu et serenitate oculorum alte de illo judicasset, illum accersivit, et cœpit in cor fluenta Divinæ Fidei infundere. Crede mihi dixit: Æsculapii, et Hippocratis medicamenta parva sunt, et parum prodesse possunt; quinimo ipsi Dii, quos colit Maximianus, sunt vana omnino fabula. Unus autem solus verus Deus est Christus, in quem si credideris, ejus sola invocatione omnes morbos fugabis. Quæ verba servabat in corde, jugiter meditabatur, et suaviter allectus ad Hermolaum, ut ad Magistrum, hilaris quotidie ventitabat. Cum autem quadam die videret puerum mortuum, et prope eum viperam quasi ostendentem, quod ei mortem intulisset, intra se dixit: Si vera sunt dicta Hermolai, invocato nomine Christi puer iste vivet, et bellua morietur; quod, ut cogitavit, accidit; et statim infusa luce securitatis omnis caligo discessit; et benedicens Deum, æstuansque desiderio sacri Baptismi, ab Hermolao gaudens suscepit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Non multo post cæco visum restituit, et Patri Eustorgio tenebras impietatis solvit, qui Idola calcans verum Deum confessus baptizatur. Mortuo Patre, egenis opem, et languentibus sanitatem largiebatur; quare ad Maximianum defertur, qui primum honore et blanditiis attrahere studet; deinde minatur mor-

tem et dira supplicia, si diis non offerat sacrificium; sed cum omnia invicto animo respueret in ligno suspenditur, ferreis laniatur ungulis, et lampades ignis lateribus ejus admoventur. At illo orante, apparuit Christus dulcibus verbis illum recreans, et illico laxatæ sunt manus lictorum, extinctæ lampades, et blumbum liquatum, in quod post modum Tyranno jubente injectus fuit, in naturalem mutatur frigiditatem. Sed quid non tentat ingeniosa crudelitas? Mandat ingentem lapidem collo alligari, sicque in mare demitti: sed lapis non secus ac folium leve supernatat, et Pantaleon firmiter super undas graditur. Non cessit tantis prodigiis Tyranni obcæcata mens, sed feris insanior jubet ad feras produci. Crudele spectaculum! Sed spectabile Cælo, confluxit tota Civitas, congrediuntur cum Athleta feræ, at illæ tanquam ratione utentes, et indutæ humanitatem, quam exuerat Imperator, reverenter ad Martyrem accedunt, blandiuntur, pedesque illius lingua lambentes, veluti contendebant quænam prima ad eum accederet; et non prius recederet, quam Martyr ei manum imposuisset, ac benedixisset. ℟. Desiderium.

Lectio VI.

Quo viso clamabant multi: Dimittatur justus, magnus est Deus Christianorum, qui quidem solus, et verus est. Sed Maximianus nec edoctus a feris pietatem, nec tanto lumini cedens, imperat Pantaleonem in locum editum ferri, et rotæ alligatum in præceps per declive demitti: at rota ultrice, et plures Deorum opprimente cultores, illæsus evasit; quare gladio occidi jussit. Accessit lictor, oleæ plantæ illum alligat, sed cum exequeretur ictum, conversa fuit ferri acies ceræ similis; quo miraculo stupefacti lictores ad pedes Martyris provoluti veniam precantur, Christum aperte confitentes. Sed tandem, ne

periret gloria Martyrii, caput abscinditur, et statim lac pro sanguine fluxit, et planta oleæ, cui alligatus fuerat, fructibus onusta apparuit. Cum autem quidam fideles convenissent, Sacrum Corpus in Suburbano cujusdam Scholastici reverenter reponunt, et quem in vita tantis prodigiis Dominus illustraverat, post obitum innumeris decoravit; inter quæ præclarum illud, quod Sacer ejus Cruor, qui in ampulla servatur Ravelli in Regno Neapolitano, dum Romæ a primis vesperis Festi usque ad diem sequentem, in quo Ecclesia celebrat ejus martyrium, cum coagulatus antea existat, mirum in modum liquefieri, et undequaque fluidum moveri, cunctis cernentibus, quotannis conspicitur; quod etiam accidit in portione Sanguinis, qui in Monasterio Regali Incarnationis Monialium Sancti Augustini Matriti inter pretiosiora pignora asservatur. ℟. Stola jucunditatis.

In III. Noct. Homil. in Evang. Nihil est opertum, *ut in Festo S. Polycarpi Episc. et Martyris die* 26. *Januar.*

Ad Laudes et per Horas.

Antiph. In tormentis apparuit Christus Pantaleonem mira dulcedine perfundens.

Psalm. Dominus regnavit, *cum reliq. de Domin.*

Antiph. Ego enim, ait Christus in habitu Hermolai, tecum sum in omnibus, quæ propter me pateris.

Antiph. Cum pro lictoribus exoraret, audivit de Cælo: Ultra non vocaberis Pantaleon, sed Pantaleemon, idest misericors, quia multi per te misericordiam consequentur.

Antiph. Lacte, et cruore Martyris collum fluit, pro quo cruorem, et aquam Christus fuderat.

Antiph. Pantaleon varie cruciatus jugiter canebat: Sæpe expugnaverunt me a juventute mea, etenim non potuerunt mihi.

Capit. Hymn. et ℣. de commu. unius Mart.
Ad Benedictus.

Antiph. Dixit Maximianus Pantaleoni: Quænam est ars præstigiarum, quæ tibi extinxit lampades, et satellitibus vires abstulit? ad quæ respondit: Meæ præstigiæ Christus est.

In II. Vesp. Antiph. sumuntur ex Laudibus: Psalm. ex II. Vesp. de commu. un Mart.

A Capitulo fit de Ss. Nazario, et Soc. Mart. ut in Breviario. Et fit comm. S. Pantaleonis.

Antiph. Recordatus fuit misericordiæ Domini, et in conspectu adstantium factus est illi adjutor.

℣. Justus ut palma florebit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Die xxix. Julii.

In octava Sanctæ Mariae Magdalenæ. Duplex.
In primo nocturno Lect. de Scrip. occurr.
In Secundo nocturno.

Sermo Sancti Augustini Episcopi.

Serm. 45. de diversis cap. 12. Lectio IV.

Duplicia pallia fecit viro suo. Jam acclamatis; credo quod agnoscitis, quæ sunt duplicia pallia. Laudes sunt, laudes fidei, laudes confessionis, laudes prædicationis. Quare duplicia? Christum laudas, Deum laudas, et hominem. Dupliciter lauda, simpliciter lauda. Dupliciter, quia homo est, et Deus; Simpliciter, ut non sis fictus. Confitere Deum, confitere hominem, lauda Deum in homine, lauda hominem in Deo. Texuit pretiosissimum illud pallium laudis. In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum. Texuit et aliud pallium, propter conversatio-

nem inter homines quotidianam: Verbum Caro factum est, et habitavit in nobis.

℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Sic ergo ista laboriosa, vigilans, sollicita, severa castigans domum suam, surgens de noctibus, intuens lucernam, ne extinguatur, in tribulatione fortis, nondum receptis promissis pavens, brachia sua in fusum confirmans, non pigrum panem manducans. Ob labores istos quasi paupertatis, et necessitatis sæcularis, quid erit, quia in diebus novissimis lætata est? quid erit? Audite. Propter quam spem ardeat lucerna nostra tota nocte, nunc audite. Surrexerunt filii ejus, et ditati sunt. Modo in paupertate vivimus, in paupertate vigilamus, et cum morimur, in paupertate dormimus; Sed surgemus, et ditabimur. Quæ illæ divitiæ sunt Angelorum? unam vestem habent lucis: numquam teritur, numquam sordidatur. Si filius es mulieris hujus, attende quantæ tibi divitiæ promittantur, surrexerunt filii ejus, et ditati sunt, parati resurrectionis divitias accipere. Noli has amare, ut merearis ad illas venire.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Et vir ejus laudavit eam. Multæ, inquit, filiæ fecerunt potentiam. Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. Quæ filiæ? Quibus hæc comparatur? Non comparatur? Tu autem superasti. Attendite ergo vos, jam in fine lectionis sumus. Multæ filiæ fecerunt potentias, multæ loquutæ sunt linguis, scierunt omnia Sacramenta, fecerunt virtutes multas, dæmonia excluserunt, res suas pauperibus distribuerunt, corpora sua ignibus tradiderunt: inflatæ sunt, quia charitatem non habuerunt. Tu autem superasti, et super posuisti omnes, non solum flore, sed et fructu gra-

vida abundans. Date illi de fructibus manuum suarum. Quid date? Venite benedicti Patris mei. De quibus fructibus manuum ejus? Esurivi enim, et dedistis mihi manducare: Et quod illi deinde negotium erit, finitis laboribus? Et laudetur in portis vir ejus. Ipse erit portus laborum nostrorum: videre Deum: Laudare Deum.

℟. Fallax gratia.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. Cap. 7.

In illo tempore: Rogabat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducaret cum illo. Et ingressus domum Pharisæi, discubuit. Et reliqua.

Homilia Sancti Petri Chrysologi.

Serm. 93. post initium.

Venit mulier, et venit retro: quia reus animus post tergum stat ad veniam, quia per culpam novit se vultus fiduciam perdidisse: venit satisfactura Deo non homini placitura, cum venit: venit pietatis illa, non voluptatis exhibitura convivium. Denique et pænitentiæ ponit mensam, ferculum compunctionis apponit, panem doloris infert, potum lacrymis temperat in mensura, et ad delicias Deitatis totas, totam pulsat cordis sui, et corporis symphoniam, organi planctus dat clamorem, cytharam per suspiria longa modulatur, gemitus aptat in fistulam, et dum pectus ipsam conscientiam arguens sæpe percutit, facit placitura Deo cymbala personare, dumque taliter roportat divinis oculis cibos, totas misericordiæ copias sic reportat. ℟. *Os suum* etc.

Lectio VIII.

Ecce mulier, quæ erat in civitate peccatrix. Exagerat Evangelista mulieris facinus, ut accumulet indulgentiam largitoris: in civitate peccaverat, quia

fama sua famam totius tetigerat civitatis; sicque jam non peccatrix solum, sed ipsius civitatis facta fuerat ipsa peccatum. Hæc cognovit, quod nisi ab illo solo civitatis peccatum non posset auferri, qui solus mundi venerat abolere peccatum; et ut cognovit, quia accumberet Dominus in domo Pharisæi, non ad stantem, non ad sedentem audet venire peccatrix. Deus, cum stat, corripit: cum sedet, judicat; prostratis conjacet, cum decumbit. ℟. Regnum mundi.

Lectio IX.

Portavit oleum, quia medicinam lethali vulneri a Superno medico perquirebat. Ad pedes tendit semper, citam veniam qui requirit. Et bene stans, quia jam cadere non potest, qui ad pedes Christi meruit pervenire. Stans retro secus pedes ejus, ut Christi vestigiis innixa percurreret per viam vitæ, quæ per viam cucurrerat mortis. Lacrymis rigabat pedes ejus, an mutatur ordo rerum, pluviam terræ cœlum dat semper; ecce nunc rigat terra cœlum: imo super cœlos, et usque ad ipsum Dominum imber humanarum prosiliit lacrymarum, ut juxta Psalmistam, et de aquis fletuum cantetur illud: Et aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, laudent nomen Domini, o quanta vis in lacrymis peccatorum! Rigant cœlum, terram diluunt, extinguunt gehennam, delent in omne facinus latam divina promulgatione sententiam. Te Deum laudamus.

Reliqua ut in die Santæ Mariæ Magdalenæ, cum commem. SS. Felicis et cæt.

DIE XXXI. JULII.

In Festo S. Ignatii Confessoris. Duplex.
Oratio.

Deus, qui ad majorem tui Nominis gloriam propagandam, novo per beatum Ignatium subsidio militantem Ecclesiam roborasti: concede, ut ejus auxilio, et imitatione certantes in terris, coronari cum ipso mereamur in Cœlis. Per Dominum.

In primo Nocturno, Lectiones de scriptura occ.
In secundo Nocturno.
Lectio IV.

Ignatius natione Hispanus, nobili genere, Loyolæ in Cantabria natus, primo Catholici Regis aulam, deinde militiam secutus est. In propugnatione Pampelonensi accepto vulnere graviter decumbens, ex fortuita piorum librorum lectione, ad Christi sanctorumque sectanda vestigia mirabiliter exarsit. Ad montem Serratum profectus, ante aram beatæ Virginis suspensis armis noctem excubans, sacræ militiæ tyrocinium posuit. Inde, ut erat indutus sacco, traditis antea mendico pretiosis vestibus, Manresam secessit: ubi emendicato pane, et aqua victitans, exceptisque diebus Dominicis jejunans, aspera catena cilicioque carnem domans, humi cubans, et ferreis se flagellis cruentans, per annum commoratus est: Claris adeo illustrationibus a Deo recreatus, ut postea dicere solitus sit; Si sacræ litteræ non extarent, se tamen pro fide mori paratum ex iis solum, quæ sibi Manresæ patefecerat Dominus. Quo tempore, homo litterarum plane rudis admirabilem illum composuit Exercitiorum librum, sedis Apostolicæ judicio, et omnium utilitate comprobatum.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Justum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio V.

Ut vero se ad animarum lucra rite formaret, subsidium litterarum a Grammatica inter pueros exorsus, adhibere statuit. Cumque nihil interim omitteret de studio alienæ salutis, mirum est quas ubique locorum ærumnas, ac ludibria devoraverit, aspersima quæ, et vincula, et verbera pene ad mortem usque perpessus: quibus tamen longe plura pro Domini sui gloria semper expetebat. Lutetiæ Parisiorum adjunctis sibi ex illa Academia variarum nationum sociis novem, qui omnes Artium magisteriis, et Theologiæ gradibus insignes erant, ibidem in monte Martyrum prima Ordinis fundamenta jecit: quem postea Romæ instituens, ad tria consueta, quarto addito de Missionibus voto, sedi Apostolicæ arctius adstrinxit: et Paulus tertius primo recepit, confirmavitque: mox alii Pontifices ac Tridentina Synodus probavere. Ipse autem misso ad prædicandum Indis Evangelium sancto Francisco Xaverio, aliisque in alias mundi plagas ad Religionem propagandam disseminatis, ethnicæ superstitioni hæresique bellum indixit, eo successu continuatum, ut constans fuerit omnium sensus, etiam Pontificio confirmatus oraculo, Deum sicut alios aliis temporibus sanctos viros, ita Luthero ejusdemque temporis hæreticis Ignatium et institutam ab eo Societatem objecisse.

℟. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriæ induit eum; * Et ad portas paradisi coronavit eum.

℣. Induit eum Dominus loricam fidei, et ornavit eum. Et.

Lectio VI.

Sed in primis inter Catholicos instaurare pietatem curæ fuit. Templorum nitor, Catechismi traditio, Concionum ac Sacramentorum frequentia ab ipso incrementum accepere. Ipse apertis ubique locorum ad juventutem erudiendam in litteris ac pietate gymnasiis; erectis Romæ Germanorum collegio; male nuptarum et periclitantium puellarum cœnobiis; utriusque sexus tam Orphanorum, quam Catechumenorum domibus, aliisque pietatis operibus, indefessus lucrandis Deo animis instabat: auditus aliquando dicere, si optio daretur, malle se beatitudinis incertum vivere, et interim Deo inservire, et proximorum saluti, quam certum ejusdem gloriæ statim mori. In dæmones mirum exercuit imperium. Vultum ejus cœlesti luce radiantem sanctus Philippus Nerius aliisque conspexere. Denique ætatis anno sexagesimo quinto, ad Domini sui amplexum, cujus majorem gloriam in ore semper habuerat, semper in omnibus quæsierat, emigravit. Quem Gregorius decimusquintus, magnis in Ecclesiam meritis, et miraculis illustrem, Sanctorum fastis adscripsit.

℟. Iste homo perfecit omnia, quæ locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus Gentibus.

℣. Iste est qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cœlestia regna. Quia. Gloria Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Lectio VII. *Cap.* 10.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore: Designavit Dominus et alios septuaginta duos: et misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua.

Homilia Sancti Gregorii Papæ.

Homilia 17. in Evangelia.

Dominus, et Salvator noster, fratres charissimi, aliquando nos sermonibus, aliquando vero operibus admonet. Ipsa etenim facta ejus, præcepta sunt; quia dum aliquid tacitus facit, quid agere debeamus innotescit. Ecce enim binos in prædicationem discipulos mittit; quia duo sunt præcepta charitatis, Dei videlicet amor, et proximi: et minus, quam inter duos, charitas haberi non potest. Nemo enim proprie ad semetipsum habere charitatem dicitur: sed dilectio in alterum tendit, ut charitas esse possit.

℟. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse intercedat.

Lectio VIII.

Ecce enim binos ad prædicandum discipulos Dominus mittit: quatenus hoc nobis tacitus innuat, quia qui charitatem erga alterum non habet, prædicationis officium suscipere nullatenus debet. Bene autem dicitur, quia misit eos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Prædicatores enim suos Dominus sequitur, quia prædicatio prævenit, et tunc ad mentis nostræ habitaculum Dominus venit, quando verba exhortationis præcurrunt, atque per hoc veritas in mente suscipitur.

℟. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis.

℣. Vigilate ergo, quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit. Et vos. Gloria Patri. Et vos.

Lectio IX.

Hinc namque eisdem prædicatoribus Isaias dicit: Parate vias Domini, rectas facite semitas Dei nostri. Hinc filiis Psalmista ait: Iter facite ei, qui ascendit super occasum. Super occasum namque Dominus ascendit: quia unde in passione occubuit, inde majorem suam gloriam resurgendo manifestavit. Super occasum videlicet ascendit; quia mortem quam pertulit, resurgendo calcavit. Ei ergo, qui ascendit super occasum iter facimus, cum nos ejus gloriam vestris mentibus prædicamus, ut eas et ipse post veniens, per amoris sui præsentiam illustret.

Te Deum laudamus.

Vesper. de sequent. cum commemor. præced.

Die ii. Augusti.

In Festo B. Alphonsi Mariae de Ligorio Conf. Pont. dupl. omn. de commu. Conf. Pont. præter ea, quæ hic habentur propria.

Ad Vesp.

Hymnus.

En qui benigne nexibus
Solvit revinctos criminum,
Cælique callem deviis
En qui retexit sedulus.

Oh quot labores pertulit,
Æstusque mentis asperos,
Ex ore prompte dæmonis
Eos ut atro tolleret!

Pagos et urbes permeat,
Plagasque cultas rusticis,
Ibique Christi dogmata
Ardore multo seminat.

Et ut

Et ut docere dissitos,
Omnesque possit posteros,
Edit libros multiplices
Cunctis futuros sæculis.
Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

Oratio.

Deus, qui per Beatum Alphonsum Mariam Confessorem tuum, atque Pontificem animarum zelo succensum Ecclesiam tuam nova prole fœcundasti: quæsumus, ut ejus salutaribus monitis edocti, et exemplis roborati, ad Te pervenire feliciter valeamus. Per Dominum etc.

Ad Matut.

Hymnus.

Dum corda plebis commovet,
Eamque belle provocat
Alphonsus, ut fiduciam
In Matre ponat Numinis:
Monstrum novum, mirabile
Stupore plena conspicit,
Immensa quod suspiria,
Dulcesque guttas excitat.
Imago namque Virginis
Se luce vestit protinus,
Jubarque vibrat, quod pium
Loquentis os illuminat.
Probavit hoc miraculo
Regina Cæli præpotens
Verum fuisse, fervido
Quod fudit ipse pectore.

Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Alphonsus Maria de Ligorio Neapoli nobilibus Parentibus natus, ab ineunte ætate non obscura præbuit sanctitatis indicia. Eum adhuc infantem cum Parentes obtulissent B. Francisco de Hieronymo e Societate Jesu, is bene precatus edixit, eumdem ad nonagesimum usque annum perventurum, ad Episcopalem dignitatem evectum iri, maximoque Ecclesiæ bono futurum. Jam tum a pueritiâ a ludis abhorrens nobiles ephebos ad Christianam modestiam verbo, et exemplo componebat. Adolescens, dato piis sodalitatibus nomine, in publicis nosocomiis ægrotis inservire, jugi in templis orationi vacare, ac sacra Mysteria frequenter obire in deliciis habebat. Pietatem litterarum studiis adeo conjunxit, ut sexdecim vix annos natus utriusque Juris lauream in patria universitate fuerit assequutus. Patri obtemperans, causarum patrocinia suscepit, in quo munere obeundo etsi magnam sibi laudem comparasset; fori tamen pericula expertus, ejusmodi vitæ institutum ultro dimisit. Spreto igitur præclaro conjugio sibi a Patre proposito, avita primogenitura abdicata, ed ad Aram Virginis de Mercede, ense suspenso, divinis ministeriis se mancipavit. Sacerdos factus tanto zelo irruit in vitia, ut Apostolico munere fungens, huc illuc pervolans, ingentes perditorum hominum conversiones perageret. Pauperum præsertim, et ruricolarum miseratus Congregationem Presbyterorum instituit SS. Redemptoris, qui ipsum Redemptorem se-

cuti, per agros, pagos, et castella pauperibus evangelizarent.

Lectio V.

Ne autem a proposito umquam diverteret, perpetuo se voto obstrinxit nullam temporis jacturam faciendi. Hinc animarum zelo succensus tum divini verbi prædicatione, tum scriptis sacra eruditione, et pietate refertis animas Christo lucrifacere, et ad perfectiorem vitam adducere studuit. Mirum sane quot odia extinxerit, quot devios ad rectum salutis iter revocaverit. Dei Genitricis cultor eximius, de illius laudibus librum edidit, ac de iis, dum ferventius concionando disserit, a Virginis imagine, in eum immisso miro splendore, totus facie coruscare, et in extasim rapi coram universo populo non semel visus est. Dominicæ Passionis, et sacræ Eucharistiæ contemplator assiduus, ejus cultum mirifice propagavit. Dum vero ad ejus Aram oraret, vel Sacrum faceret, quod numquam omisit, præ amoris vehementia, vel seraphicis liquescebat ardoribus, vel insolitis quatiebatur motibus, vel abstrahebatur a sensibus. Miram vitæ innocentiam, quam nulla umquam lethali labe fœdavit, pari cum pœnitentia socians, corpus suum inedia, ferreis catenis, ciliciis, cruentaque flagellatione castigabat. Inter hæc prophetiæ, scrutationis cordium, bilocationis, et miraculorum donis inclaruit.

Lectio VI.

Ab Ecclesiasticis dignitatibus sibi oblatis constantissime abhorruit. At Clementis decimi tertii Pontificis auctoritate coactus S. Agathæ Gothorum Ecclesiam gubernandam suscepit. Episcopus externum dumtaxat habitum, non autem severam vivendi rationem immutavit. Eadem frugalitas, summus Christianæ disciplinæ zelus, impensum in vitiis coercendis, arcendisque erroribus, et in reliquis pastoralibus mu-

neribus obeundis studium. Liberalis in pauperes, omnes Ecclesiæ proventus iisdem distribuebat, ac urgente annonæ charitate ipsam domesticam supellectilem in alendis famelicis erogavit. Omnibus omnia factus, Sanctimoniales ad perfectiorem vivendi formam redegit, suæque Congregationis Monialium Monasterium constituendum curavit. Episcopatu ob graves, habitualesque morbos dimisso, ad Alumnos suos, a quibus pauper discesserat, revertitur pauper. Demum quamvis senio, laboribusque, diuturna arthritide, aliisque gravissimis morbis fractus corpore, spiritu tamen alacrior de cælestibus rebus disserendi, aut scribendi finem numquam adhibuit; donec nonagenarius Kalendis Augusti anno millesimo septingentesimo octogesimo septimo Nuceriæ Paganorum inter suorum Alumnorum lacrymas placidissime expiravit. Eum inde virtutibus, et miraculis clarum, PIUS SEPTIMUS Pontifex Maximus anno millesimo octingentesimo decimo sexto Beatorum fastis adscripsit.

Lect. III. Noct. de commu. Evangelistarum Designavit Dominus etc.

Ad Laud.

Hymnus.

Alphonse cur nam juscula
Herbis amaris inficis?
Corpus tuum durissimo
Quare flagello percutis?
Rerum premens angustia,
Frigus, calor, jejunium,
Sitis, laborque pervigil
Submisit illud affatim.
Intacta sint, hoc efficis;
Ut castitatis lilia
Tuæ, cibumque divitem
Virtutibus des cæteris.

Sic in tumultu sæculi
Vita fruente accolæ
Possunt æremi consequi
Gressus tuos Antistites.
Æterna Patri gloria,
Ejusque soli Filio,
Tibique Sancte Spiritus
Sit in perenni tempore. Amen.

Die iii. Augusti.

In festo S. Aspreni Primi Episc. et Patr. Neap. Duplex majus.

In primis vesp. omnia de Commu. Conf. Pont.

Oratio.

Deus, qui beatum Asprenum ab Apostolo Petro baptismo lustratum, primum nobis Antistitem constituisti; praesta supplicibus tuis, ut fidem, quam per eum accepimus, bonis operibus comprobemus. Per Dominum.

In primo Nocturno.

Lect. de Epist. S. Pauli Apost. Fidelis, *ut in commu.*

In secundo Nocturno.

Lectio IV.

Asprenus primus Neapolitanæ Ecclesiæ Antistes, ab Apostolorum Principe constitutus fuit. Cum enim is Antiochia Romam proficiscens, Neapolim appulisset, invenit honestam mulierem Candidam nomine, quæ ab eodem ægritudine prius liberata, et lustrata baptismate, oravit deinde Sanctum Apostolum, ut Aspreno probo viro, sibi consanguinitate conjuncto, diuturno jam morbo laboranti, idem, quod sibi, beneficium impertiretur, ut non tantum sanguinis, sed Religionis cognatione conjungerentur.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus.

Lectio V.

Annuit Petrus Candidæ precibus, eique injunxit, ut apprehensa ægri dextera suo nomine juberet, incolumen è strato consurgere. Quod cum mulier fecisset, Asprenus illico sanus ad beatum Petrum accessit: a quo veræ fidei mysteriis initiatus, salutari lavacro fuit ablutus, et cum Candida missæ sacrificio interfuit, dum Apostolus ipse sacris operaretur in loco, quem postea Petri aram nuncupatum, atque ob tantæ rei memoriam, maximo in honore semper habitum, tum Neapolitani Reges privilegiis plurimis, tum summi Pontifices amplissimis indulgentiis locupletarunt.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio VI.

Petrus autem Romam discessurus Neapolitanæ Ecclesiæ Asprenum primum Episcopum præfecit, qui divinum magistrum imitatus, populum suæ curæ, et directioni traditum, exemplo, prædicatione, miraculisque sic erudiit, excoluitque ut Fidem, et Jesu Christi doctrinam, ab Apostolorum Principe acceptam, intactam semper, illibatamque constantissime servaverit donec Asprenus annis plenus, ac meritis emigraret ad Dominum, sub annum Christi nati septuagesimum nonum; sepultusque nunc colitur maximo in Templo, ubi sancti Petri baculus servatur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes ope-

ratus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad cælestia Regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse.

In tertio Nocturno. homil. in Evang. Homo peregre.

In secundis vesperis comm. S. Dominici.

Die iv. Augusti.

In festo Sancti Dominici confes. Patroni minus Principalis Regni Neapolitani. Duplex majus cum Octava.

In primo Noct. Lectiones Justus si morte, *ut in comm. confess. non Pontif. In secundo, et tertio Noct. Lect. ut in Brev. Vesp. de festo Sanctæ Mariæ ad Nives cum comm. S. Dominici.*

Die v. Augusti.

Secunda die infra octavam fit officium de Festo Dedicationis Sanctæ Mariæ ad Nives ut in Breviario.

In Laudibus fit Commemoratio Sancti Dominici.

Vesp. de transfiguratione Domini Nostri Jesu Christi cum commemorationibus Sanctæ Mariæ, et Sancti Dominici.

Die vi. Augusti.

Tertia Die infra octavam Sancti Dominici.

Fit de festo Transfigurationis D. N. J. C.

In Laudibus fit commemor. Oct. S. Dominici et SS. Martyr.

In Secundis Vesperis fit Commemoratio S. Cajetani, item Octavæ S. Dominici; et S. Donati Ep. et Mart.

Die vii. Augusti.

Quarta die infra Octavam S. Dominici.

Fit de festo Sancti Cajetani Confess.

Omnia ut in Breviario sub hac die.

In Laudibus fit comm. Oct. S. Dominici, sed ℣. est Amavit.

Item S. Donati Epis. et Martyr. In secundis Vesp. comm. sequen. et Octav. pro qua ℣. Amavit.

Die viii. Augusti.

Quinta die infra octavam Sancti Dominici.

Fit de festo SS. Ciriaci, et Sociorum Martyr. cum commem. octav.

In Secundis Vesperis fit a Capit. seq. commem. præced. et S. Romani.

Die ix. Augusti.

Sexta die infra octavam Sancti Dominici Semiduplex.

In primo Noct. Lectiones de Scriptura occurr.

In secundo Nocturno ex libro Moralium S. Gregorii Papæ. Deridetur justi simplicitas, *ut in communi Confess. non Pontif. II. loco.*

In tertio Nocturno. Lect. VII.

Lectio Sancti Evangelii Secundum Lucam. *Cap.* 12.

In illo tempore dixit Jesus discipulis suis: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris. Et reliqua.

Homilia Sancti Petri Chrysologi.

Ex Sermone 24. post. init.

Novus ordo vigiliarum, novus habitus imperatur: Sint lumbi vestri præcincti. Nil de vestitu, nil de calceamentis, nil de ipsius occursus apparatu servi vigiles admonentur, sed tota in præcingendis lumbis mandatur cura, tota in constringendis lumbis statuitur vis præcepti, addito lucernarum solatio tantum, sine quo nec noctis aperitur obscuritas, nec venientis diei clarescit aspectus. Tu autem.

℟. Isto est qui, *ut in comm. Confes. non Pontif.*

Lectio VIII.

Cingulum quidem est proprie indicium servitutis, quod et discursus expeditos reddat, et faciat obsequentes, sed dixisse suffecerat: Estote præcincti. Cur lumbos potissimum nominat? Cur tanta jubentis reverentia lumborum facit magnopere mentionem? Quæris, quare? Quia in lumbis est tota corporis causa; ex lumbis tota carnis negotia suscitantur; in lumbis tota est humani lapsus, humanæ fragilitatis occasio. Inde venit, quod virtutis ignaros reddit, efficit segniores.

℟. Sint lumbi.

Nona Lectio de vigilia S. Laurentii martyr. cum commemoratione S. Romani Martyris.

Vesper. de seq. sine ulla commemoratione.

Die x. Augusti.

Septima die infra octavam S. Dominici.
Fit de Festo S. Laurentii martyr. sine ulla commemor.
In secundis Vesper. fit commem. oct. S. Dominicis, et SS. Tiburtii, et Susannæ Martyr.

Die xi. Augusti.

In die octava S. Dominici Confessoris. Duplex.
In primo Noctur. Lect. de Script. occurrenti.
In secundo et tertio Nocturno Lectiones sequentes ex octavario Romano.

In Secundo Nocturno. Lectio IV.

Sermo Sancti Bernardi Abbatis.

Serm. 2. de Victore.

Gaudete in Domino, dilectissimi, qui inter continua suæ pietatis beneficia indulsit hominem mundo, cujus multi salvarentur exemplo. Iterum dico: Gaudete, quod factus de medio appropiavit Deo, ut multo plures ejus intercessione salventur. In terris visus est, ut esset exemplo: in cœlum levatus est, ut sit patrocinio. Hic informat ad vitam; illic invitat ad gloriam: factus est mediator ad regnum, qui fuit incitator ad opus. Bonus mediator, qui sibi jam postulans nihil, totum in nos transferre desiderat, et supplicantis affectum, et supplicationis fructum; quid enim quærat sibi, qui nullius eget?

℟. Honestum.

Lectio V.

Hæc dies gloriosæ migrationis ejus, dies lætitiæ cordis ejus, exultemus, et lætemur in ea: introivit in potentias Domini, gaudeamus, quia nunc potentior est ad salvandum. Hodie Dominicus, posito corpore, tanto alacrior, quanto expeditior penetravit in Sancta, similis factus in gloria Sanctorum. Hodie despecto mundo, et mundi principe triumphato supra mundum victor ascendit, accipiens de manu Domini coronam victoriæ. Ascendit autem cum immensa supellectili meritorum, clarus triumphis, miraculis gloriosus: sedet veteranus miles, debita jam suavitate, et securitate quietus, securus quidem sibi, sed nostri Sollicitus. O venerandam etiam ipsis Angelis sanctitatem, quam pari studio, etsi dispari voluntate, et mali fugitant, et frequentant boni. Nec facile dixerim, quid virum astruat sanctiorem, horum favor, aut pavor illorum.

℟. Amavit eum.

Lectio VI.

O miles emerite, qui Christianæ militiæ duris laboribus Angelicæ felicitatis requiem commutasti: respice ad imbelles, et imbecilles commilitones tuos, qui inter hostiles gladios et Spiritales nequitias tuis laudibus occupamur! quam pium, quam dulce, quam suave, o Dominice, in hoc loco afflictionis, et in hoc corpore mortis te canere, te colere, te precari. Nomen tuum, et memoriale tuum favus distillans in labiis captivorum; mel, et lac sub lingua eorum, qui tui memoria delectantur. Eja ergo, fortis athleta, dulcis patrone, advocate fidelis, exurge in adjutorium nobis, ut et nos de nostra ereptione gaudeamus, et tu de plena victoria glorieris. Tu autem.

℟. Iste homo perfecit.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap.* 12.

Lectio VII.

In illo tempore, dixit Jesus discipulis suis: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris. Et reliqua.

Homilia Sancti Fulgentii Episc. *Ex serm. de Conf.*

Si istum Domini sermonem secundum literam velimus accipere, nihil in eo commodi Spiritualis possumus invenire; quid enim proficit ad animæ salutem, si aliquis corporaliter aut lumbos præcingat, aut lucernam accendat? In lumbis itaque concupiscentia carnalis ostenditur, in lucernis vero fides, et charitas christiana monstratur. Jubens igitur Dominus lumbos nostros præcingi, concupiscentia carnis sine dubio præcipit refrænari. Imperans autem ut lucernas ardentes habeamus, hoc utique jubet, ut et lumine veræ fidei splendeamus, et sanctæ charitatis operibus ferveamus. Tu autem. ℟. Iste est, qui ante.

Lectio VIII.

Ista, quæ de Evangelio proposuimus, cum Propheticis sermonibus conferamus. Utrumque enim testamentum Deus instituit, unus Dominus dedit, et si sunt utriusque testamenti diversa pro temporibus Sacramenta, concordat tamen in utroque salutis humanæ Sententia, qua præcipitur, ut non peccemus, et jubetur, ut bonis operibus insistamus. Per Isaiam Dominus omnes his admonet verbis: Auferte malum cogitationum vestrarum ab oculis meis, quiescite perverse agere, discite benefacere. Quid est enim: Sint lumbi vestri præcincti, nisi quiescite agere perverse? Quid est; Sint lucernæ ardentes, nisi discite benefacere? Tu autem Domine. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX. de Sanctis Martyribus Tiburtio, et Susanna, ut in Brev.

In Laudibus fit commemoratio octavæ S. Laurentii, ac Sanctorum Martyrum Tiburtii, et Susannæ.

In secundis Vesperis a Cap. de Sancta Clara virgine. Duplex cum commem. diei octavæ S. Dominici, et oct. S. Laurentii.

Die xiv. Augusti.

In Festo BB. Antonii Primaldi, et Sociorum Mm. Hydruntinorum. Semid. omnia de commu. plur. Mart. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Præsta quæsumus, Omnipotens Deus, ut qui gloriosos Martyres Antonium, et Socios fortes in sua confessione cognovimus, pios apud Te in nostra intercessione sentiamus. Per Dominum nostrum etc.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Antonius Primaldus, et octingenti circiter Socii Martyres Hydruntini, Christi fidem postremis hisce sæculis suo sanguine illustrarunt, et insigni fortitudinis exemplo primævam Ecclesiæ gloriam revocarunt. Anno siquidem reparatæ salutis millesimo quadringentesimo octogesimo, quum Achomates classis Mahumeti Secundi Præfectus in perniciem tenderet Italiæ, Hydruntum devectus, urbem penitus imparatám facili negotio subigere ratus est. Tanta vero fuit Hydruntinorum virtus, ut cum hostibus Sanctæ Fidei pacisci, ne ferendis quidem conditionibus, passi sint. Per quindecim igitur dies acriter utrinque pugnatum est; sed jam disjectis mænibus, tandem barbarorum numerus prævaluit, qui vi urbe potiti, cuncta cæ-

dibus compleverunt: sic per diuturnos labores, multasque tribulationes Servos suos Dominus ad coronam disponebat.

℟. Sancti tui Domine.

Lectio V.

Hydruntinorum constantia, suorumque ingenti clade non leviter commotus Achomates crudelis homo, et Christiano nomini infensissimus, inter eos, quos servituti addixerat, viros omnes secerni jubet decimoquinto anno majores, qui octingenti circiter inventi sunt. Nudi, manibusque post terga colligatis ex urbe ad clivum Minervæ (postea Martyrum dictum) coram barbaro Duce deducuntur; electo huic populo fides Christi ejuranda proponitur; libertas, et Patriæ salus, dum pareant, promittitur; mors vero, si renuant, indicitur. At exemplo vero singulari, meno unus in tanto numero repertus est, qui vel spe libertatis allectus, vel mortis timore perculsus, a fide Christi desciverit. Omnes enim ab Antonio viro religione spectabili confirmati, invocantes dulcia Jesu, et Mariæ nomina, seque invicem cohortantes, datis fortiter pro Christo cervicibus, Martyrii palmam assequuti sunt.

℟. Verbera carnificum.

Lectio VI.

Martyrium hoc plurimis prodigiis Deus quoque confirmavit. Ferunt enim, Antonii corpus abscisso capite constitisse, nec nisi finita Sociorum cæde potuisse dejici; atque insuper omnia Beatorum corpora per tredecim menses diu exposita penitus integra et incorrupta permansisse. Quare ab Alphonso Calabriæ Duce Ferdinandi Regis filio, urbe recuperata, summa religione ac pompa, ipsoque comitante ad reconciliatam Metropolitanam Ecclesiam importantur, et in egregio Sacello, quod regali munificentia Rex do-

taverat, collocantur. Quadriennio fere post biscentum circiter quadraginta ex iisdem Martyrum corporibus idem Alphonsus Dux Neapolim asportavit, atque in Ecclesia Beatæ Mariæ Magdalenæ prope Castrum Capuanum collocavit; unde postea ad Ecclesiam Sanctæ Catharinæ ad Formellum nuncapatam translata sunt, ubi nunc etiam pie sancteque recoluntur. Reliqua vero sacra pignora illorum Patria Hydruntum veneratur, Beatorum Martyrum præsentem opem sæpissime experta cultum ab immemorabili tempore iisdem præstitum Clementis Deciniquarti Pontificis Maximi Apostolica auctoritate conprobandum curavit.

℟. Tanquam aurum.

In III. Noct. de commu. 1. loco.

DIE XVI. AUGUSTI.

In Festo S. Rochi Conf. dupl. omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Populum tuum, quæsumus Domine, continua pietata custodi, et Beati Rochi suffragantibus meritis, ab omni fac animæ et corporis contagione securum. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Rochus in Monte Pessulano natus, quanta in proximum charitate flagraret tum maxime ostendit, cum sævissima peste longe lateque per Italiam grassante, Patria relicta, Italicam peregrinationem suscepit; Urbesque et Oppida peragrans seipsum in ægrotantium obsequium impendere, animamque suam pro fratribus ponere non dubitavit. Quod Beati viri studium,

quam gratum Deo fuerit, miris sanationibus declaratum est. Complures enim pestilentia infectos e mortis periculo signo Crucis eripuit, et integræ sanitati restituit. In Patriam reversus, virtutibus et meritis dives sanctissime obiit; ejusque obitum statim subsecuta est veneratio Fidelium, quæ in Constantiensi deinde Concilio magnum recepisse dicitur incrementum, cum ad propulsandam ingruentem luem Rochi imago solemni pompa, omni comitante Populo per eamdem Civitatem, Episcopis approbantibus, est delata. Itaque ejus cultus mirifice propagatus est in universo terrarum orbe, qui eumdem sibi apud Deum adversus contagiosam luem Patronum religioso studio adoptavit. Quibus accurate perpensis Urbanus octavus Pontifex Maximus, ut ejus dies festus iis in locis, in quibus fuerint Ecclesiæ Sancti Rochi nomine Deo dicatæ, Officio Ecclesiastico celebraretur, indulsit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Ex tractatu S. Augustini Ep. in Epistolam Joannis.
Tract. 5. in cap. 3.

Perfecta ista charitas est, ut paratus sis mori pro fratre. Hanc ipse Dominus in se exhibuit mortuus pro omnibus, orans pro eis, a quibus crucifigebatur, et dicens: Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. Sed si solus hoc fecit, non erat Magister, si discipulos non habebat. Si quis tantam habuerit charitatem, ut paratus sit pro fratribus etiam mori, perfecta in illo charitas est: sed numquid mox, ut nascitur, cum fuerit nata nutritur, cum fuerit nutrita corroboratur, cum fuerit roborata perficitur, cum ad perfectionem venerit quid dicit? Mihi vivere Christus est, et mori lucrum. Optabam dissolvi et esse cum Christo. Multo enim magis optimum; manere autem in carne necessarium propter vos. Propter

per eos volebat vivere, pro quibus paratus erat mori. ℟. Amavit eum.

Ex Tractatu 6.

Lectio VI.

Hæc est perfectio charitatis, et major omnino non potest inveniri; sed quia non in omnibus perfecta est, et desperare non debet, in quo perfecta non est, si jam nata est, et quibusdam suis nutrimentis ad perfectionem propriam perducenda. Quæsivimus inchoationem charitatis unde incipiat, et ubi continuo invenimus: Si quis habet facultatem Mundi, et viderit fratrem suum egentem, et clauserit viscera sua adversus eum, quomodo dilectio Patris manet in illo? Ergo hic incipit ista charitas, fratres, ut de suis superfluis tribuat egenti in angustiis aliquibus constituto, ex quo eo quod sibi abundat secundum tempus a tribulatione temporali liberet fratrem. Hoc exordium est charitatis. Hanc ita cœptam si verbo Dei, et spe futuræ vitæ nutrieris, pervenies ad illam perfectionem, ut paratus sis animam tuam ponere pro fratribus suis. ℟. Iste Homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Homo quidam nobilis, *ut in Festo S. Ludovici Reg.* 25. *vel* 26. *Aug. in Brev. Rom.*

Die xix. Augusti.

In Festo S. Ludovici Filii Caroli II. Siciliæ Regis, Episcopi Tolosani, et Confessoris Ordinis Minor. S. Francisci. Duplex 2. *Clas. Omnia de commu. Confess. Pontif. præter sequentia.*

Oratio.

Deus, qui beatum Ludovicum Confessorem tuum, atque Pontificem cæleste Regnum terreno præponere

docuisti, ac puritate illibata, et eximia in pauperes charitate mirabiliter decorasti: concede; ut ejusdem virtutes æmulantes in terris, coronari cum ipso mereamur in cælis. Per Dominum nostrum.

Et non fit com. Octav. Assumptionis B. M. V.

In I. Noct. Lection. Fidelis sermo, *de eodem commun. Conf. Pontif.*

In II. Noct. *Lectio IV.*

Ludovicus nobilissimo genere natus, Patrem habuit Carolum Secundum Siciliæ Regem, Matrem vero Mariam Hungariæ Regis filiam. Adhuc puer in sortem Domini vocatus, posthabitis ætatis illius oblectamentis, divino se totum cultui mancipavit. Decimumquartum agens annum, una cum duobus fratribus pro Genitoris libertate in bello navali a Rege Aragoniæ capti obses ductus in Catalauniam, Barcinone apud Minores Sancti Francisci fere septennio est commoratus, sub eorumque disciplina in scientiarum studiis, ac sacrarum litterarum comparanda eruditione eo progressus est, ut constans fuerit opinio, ipsi potius fuisse divinitus infusas, quam humanitus acquisitas. Verum majori conatu cælestis Magistri doctrina spiritum instruere anhelans, ciliciis, jejuniis, ferreis flagellis carnem afflixit. Assidua interim Evangelicæ veritatis meditatione contemptibilia mundi spernere edoctus, Regalis solii fastum calcare deliberavit, ac de Seraphico amplectendo Instituto, raro humilitatis exemplo, votum emisit.

℟. Inveni David.

Lectio V.

Ecclesiasticæ militiæ adscriptus, et ad sacros Ordines deinde promotus, ut quod mente statuerat, opere firmaret, juri primogenituræ renunciavit et Regno: cumque votum, quod Barcinone voverat,

in Monte Pessulano frustra adimplere satageret ; illius Cænobii Fratribus timore Regis Patris eum recipere non audentibus , solemniter illud renovavit. Mox ad Ecclesiam Tolosanam a Bonifacio Octavo , quamvis invitus , assumptus Romamque accersitus , et ab eodem honorifice exceptus, electioni de se factæ nullatenus se assensurum declaravit , donec votum , quo se obstrinxerat, Deo reddidisset. Quare annuente Pontifice , habitu Ordinis Minorum, quem semper postea retinuit , rite suscepto , in manibus Generalis Ministri professionem emisit : hisque peractis Apostolicis mandatis humiliter obtemperans , Episcopus Tolosanus passus est se consecrari.

℟. Posui adjutorium.

Lectio VI.

Tolosam ad illius Ecclesiæ regimen profectus, spirituali animarum lucro totus incubuit ; utque ministerium Apostolicum integre ac diligenter impleret , salutaribus monitis , illibatæque vitæ exemplo peccatores ad pœnitentiam revocavit , pluresque Judæos, atque Gentiles assidua verbi Dei prædicatione ad Orthodoxam fidem convertit. Ecclesiasticam disciplinam ubique in commissa sibi Diœcesi promovit , ac restauravit. Liberalis in pauperes , vingintiquinque ex eis quotidie domi aluit. Puritatem usque ad obitum a pueritia nitidissime custodivit. Humilitatis tandem, charitatis , atque omnium virtutum ornamento decorus , in juvenili ætate Brincolæ Provinciæ Arce ardenti febre correptus , ad Domini sui amplexum , quem in votis semper habuerat , emigravit. Magnis deinde in Ecclesia meritis clarum , et miraculis illustrem , inter quæ plures mortui ejus intercessione ad vitam revocati enumerantur , Joannes Vicesimussecundus in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. S. Hilarii Ep. in Evang. Vigilate, *de commun. Conf. Pontif. secundo loco.*
In 2. vesp. fit, com. seq. Fest. S. Bernardi Abb. tantum, ut in Brev.
Missa Statuit, *de comm. Conf. Pont. Oratio ut supra. Evang.* Vigilate, *ex alia Missa* Sacerdotes.

Die xxi. Augusti.

In Festo S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal, dupl. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Omnipotens, et misericors Deus, qui Beatam Joannam Franciscam tuo amore succensam, admirabili Spiritus fortitudine per omnes vitæ semitas in via perfectionis donasti; quique per illam illustrare Ecclesiam tuam nova prole voluisti: ejus meritis et precibus concede, ut qui infirmitatis nostræ conscii de tua virtute confidimus, cælestis gratiæ auxilio cuncta nobis adversantia vincamus. Per Dominum etc.

In I. Noct. lect. de script. occur.

In II. Noct.

Lectio IV.

Joanna Francisca Fremiot a Chantal Divione in Burgundia clarissimis orta natalibus, ab ineunte ætate eximiæ Sanctitatis non obscuras edidit significationes. Eam enim vix quinquennem nobilem quemdam Calvinistam solida supra ætatem argumentatione perstrinxisse ferunt, collatumque ab eo munusculum flammis illico tradidisse in hæc verba: En quomodo hæretici apud inferos comburentur, qui loquenti Christo fidem detrectant. Matre orbata Deiparæ Virginis tutelæ se commendavit, et famulam,

quæ ad mundi amorem eam alliciebat ab se rejecit. Nihil puerile in moribus exprimens a sæculi deliciis abhorrens, martyriumque anhelans, religioni ac pietati impense studebat. Baroni de Chantal nuptui a Patre tradita, virtutibus omnibus excolendis operam dedit, liberos, famulos, aliosque sibi subjectos in fidei doctrina bonisque moribus imbuere satagens. Profusa liberalitate pauperum inopiam sublevabat, annona divinitus non raro multiplicata; quo factum est, ut nemini se unquam Christi nomine roganti stipem abnegaturam spoponderit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Viro in venatione interempto perfectioris vitæ consilium iniens, continentiæ voto se obstrinxit. Viri necem non solum æquo animo tulit, sed in publicum indultæ veniæ testimonium occisoris filium e Sacro Fonte suscipere sui victrix elegit. Modica familia, tenui victu atque vestitu contenta, pretiosas vestes in pios usus convertit. Quidquid a domesticis curis supererat temporis, precibus, piis lectionibus, laborique impendebat. Numquam adduci potuit ad alteras nuptias, ut eas, quamvis utiles, et honorificas, iniret. Ne autem a proposito castimoniæ observandæ in posterum dimoveretur, illius voto innovato, Sanctissimum Jesu Christi nomen candenti ferro pectori insculpsit. Ardentius in dies charitate fervescens, pauperes, derelictos, ægros, teterrimisque morbis infectos ad se adducendos curabat; eosque non hospitio tantum excipiebat, solabatur, fovebat, verum etiam sordidas eorumdem vestes depurgabat, laceras reficiebat, et manantibus fætido pute ulceribus labia admovere non exhorrebat.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

A Sancto Francisco Salesio, quo spiritus moderatore usa fuit, divinam voluntatem edocta, proprium Parentem, Socerum, Filium denique ipsum, quem etiam vocationi obsistentem sua e domo egrediens pedibus calcare non dubitavit, invincta constantia deseruit, et Sacri Instituti Visitationis Sanctæ Mariæ fundamenta jecit, Ejusque Instituti leges integerrime custodivit; et adeo paupertatis fuit amans, ut vel necessaria sibi deesse gauderet. Christianæ vero animi demissionis, et obedientiæ, virtutum denique omnium perfectissimum exemplar se præbuit. Altiores in corde suo ascensiones disponens, arduissimo efficiendi semper id quod perfectius esse intelligeret voto se obstrinxit. Denique Sacro Visitationis Instituto ejus potissimum opera longe lateque diffuso, verbo, exemplo, et scriptis etiam divina sapientia refertis, ad pietatem et charitatem Sororibus excitatis, meritis referta et Sacramentis rite susceptis Molini anno millesimo sexcentesimo quadragesimo primo, die decimatertia Decembris migravit ad Dominum; ejusque Animam, occurrente S. Francisco Salesio, in Cælos deferri S. Vincentius a Paulo procul distans aspexit. Ejus Corpus postea Annecium translatum fuit; eamque miraculis ante et post obitum claram, Benedictus Decimus quartus Beatorum, Clemens Decimus tertius albo Sanctorum adjecit. Festum autem ejusdem die duodecimo Kalendas Septembris ab universa Ecclesia Clemens Decimus quartus Pontifex Maximus celebrari præcepit.

℟. Fallax gratia.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile . . . The-sauro *de commun.*

Die xxvii. Augusti.

In Festo S. Josephi Calasanctii Conf. dupl. Omnia de commun. Conf. non Pont. praeter ea, quae sequuntur.

Oratio.

Deus, qui per S. Josephum Confessorem tuum ad erudiendam spiritu intelligentiæ, ac pietatis juventutem, novum Ecclesiæ tuæ subsidium providere dignatus es; præsta quæsumus, nos ejus exemplo et intercessione ita facere et docere, ut præmia consequamur æterna. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lectiones de script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Josephus Calasanctius a Matre Dei Petraltæ in Aragonia nobili genere natus, a teneris annis futuræ in pueros charitatis, et eorum institutionis indicia præbuit. Nam adhuc parvulus eos ad se convocatos in mysteriis fidei et sacris precibus erudiebat. Humanis divinisque litteris egregie doctus, cum studiis Theologicis Valentiæ operam daret, nobilis potentisque feminæ illecebris fortiter superatis, virginitatem, quam Deo voverat, inoffensam insigni victoria servavit. Sacerdos ex voto factus a compluribus Episcopis in Castellæ Novæ, Aragoniæ, et Catalauniæ regnis in partem laboris adscitus, expectationem omnium vicit, pravis ubique moribus emendatis, Ecclesiastica disciplina restituta, inimicitiis cruentisque factionibus mirifice extinctis. At cælesti visione et Dei voce frequenter admonitus Romam profectus est.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

In Urbe summa vitæ asperitate, vigiliis et jejuniis corpus affligens, in orationibus et cælestium rerum contemplatione dies noctesque versabatur, septem ejusdem Urbis Ecclesias singulis fere noctibus obire solitus: quem inde morem complures annos servavit. Dato piis Sodalitatibus nomine, mirum quanto ardore pauperes, infirmos potissimum, aut carceribus detentos eleemosynis omnique pietatis officio sublevaret. Lue urbem depopulante, una cum S. Camillo tanto fuit actus impetu charitatis, ut præter subsidia ægrotis pauperibus large collata, ipsa etiam defunctorum cadavera suis humeris tumulanda transferret. Verum cum divinitus accepisset, se ad informandos intelligentiæ ac pietatis spiritu adolescentulos præcipue pauperes destinari, Ordinem Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum fundavit, qui peculiarem curam circa puerorum eruditionem ex proprio Instituto profiterentur: Ipsumque Ordinem Clementi Octavo, Paulo Quinto, aliisque Summis Pontificibus magnopere probatum, brevi tempore per plurimas Europæ Provincias et Regna mirabiliter propagavit. In hoc autem tot labores perpessus est, ac tot ærumnas invicto animo toleravit, ut omnium voce miraculum fortitudinis et Sancti Jobi exemplum diceretur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Quamvis ipse Ordini universo præesset, totisque viribus ad animarum salutem incumberet, nunquam tamen intermisit pueros præsertim pauperiores erudire, quorum scholas verrere, eosque domum comitari consuevit. In eo summæ patientiæ et humilitatis munere, valetudine etiam infirma, duos et quinquaginta annos perseveravit: dignus propterea quem

crebris Deus miraculis coram discipulis illustraret, et cui Beatissima Virgo cum puero Jesu illis orantibus benedicente appareret. Amplissimis interim Dignitatibus repudiatis; prophetia, abdita cordium et absentia cognoscendi donis et miraculis clarus, Deiparæ Virginis quam singulari pietate et ipse ab infantia coluit; et suis maxime commendavit, aliorumque Cælituum frequenti apparitione dignatus, cum obitus sui diem, et Ordinis tunc prope eversi restitutionem atque incrementum prænunciasset, secundum et nonagesimum annum agens, Romæ obdormivit in Domino octavo Kalendas Septembris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo. Ejus Cor et Lingua post sæculum integra et incorrupta reperta sunt. Ipse vero multis post obitum quoque signis a Deo illustratus, primum a Benedicto Decimo quarto Beatorum cultu decoratus fuit; ac deinde a Clemente Decimo tertio inter Sanctos solemniter est relatus.

℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 18.

In illo tempore accesserunt Discipuli ad Jesum dicentes: Quis putas, major est in Regno Cælorum? Et reliqua.

Homilia S. Joannis Chrysostomi.

In Cap. 18. Matth. Hom. 60.

Videte, ne aliquem istorum contempseritis parvulorum, quia eorum Angeli Patris mei faciem semper aspiciunt, et quia ego propter eos veni, et hæc Patris mei voluntas est. Ad tuendos, conservandosque pusillos diligentiores nos reddit. Perspicis quam ingentia in tutelam tenuium mœnia erexerit, et quantum studium curamque habeat, ne perdantur, tum quia supremas decipientibus eos pœnas statuit, tum

quia summam pollicetur mercedem his, qui curam eorum suscipiunt, idque tam suo, quam Patris exemplo corroborat. ℟. Iste est..

Lectio VIII.

Dominum igitur etiam nos imitemur, et nihil pro fratribus omittamus, etiam eorum quæ humilia viliaque nimium videntur: sed si administratione nostra etiam opus fuerit, quamvis tenuis atque abjectus quidem, cui administrandum sit, fuerit, quamvis ardua nobis res atque laboris plena esse videatur, omnia hæc pro fratris salute tolerabiliora, facilioraque oro videantur: Tanto enim studio, tantaque cura Deus dignam esse animam ostendit, ut neque Filio suo pepercerit. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Si non est nobis satis ad salutem, quod virtuose ipsi vivamus, sed oportet aliorum salutem re ipsa desiderare; cum neque nos recte vivamus, neque alios hortemur; quid respondebimus? quæ nobis spes salutis reliqua erit? Quid majus quam animis moderari, quam adolescentulorum fingere mores? Omni certe pictore, omni certe statuario, ceterisque hujusmodi omnibus excellentiorem hunc duco, qui juvenum animos fingere non ignoret. Te Deum etc.

Die xxx. Augusti.

In Festo S. Helenae Imperat. Vid. dupl. min. Omnia de commu. nec Virg. nec Mart. praeter Orationem, et Lect. 2. Noct.

Oratio.

Domine Jesu Christe, qui locum ubi Crux tua latebat Beatæ Helenæ revelasti, ut per eam Ecclesiam tuam hoc pretioso thesauro ditares; ejus nobis

intercessione concede, ut vitalis Ligni pretio, æternæ vitæ præmia consequamur. Qui vivis etc.

Lect. I. Noct. de script. occurr.

In II. Noct. Lectio IV.

Ex S. Ambros. in Orat. de obitu Theodosii.

Venit ergo Helena, cœpit revisere Loca Sancta, infudit ei Spiritus, ut Lignum Crucis requireret, accessit ad Golgotham, et ait: Ecce locus pugnæ, ubi est victoria? quæro Vexillum salutis, et non invenio. Ego, inquit, in Regnis, et Crux Domini in pulvere? Ego in aulis, et in ruinis Christi triumphus? ille adhuc latet, et latet palma vitæ æternæ? Quomodo me redemptam arbitror, si redemptio ipsa non cernitur? Video quid egeris Diabole, ut gladius quo peremptus es, obstrueretur. Sed Isaac obstructor ab alienigenis puteos eruderavit, nec latere aquam passus est. Tollatur igitur ruina, ut vita appareat. Promatur gladius quo veri Goliæ caput est amputatum. Aperiatur humus, ut salus fulgeat. Quid egisti Diabole, ut absconderes Lignum, nisi ut iterum vincereris? ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Vicit te Maria, quæ genuit triumphatorem; quæ sine imminutione Virginitatis edidit eum, qui crucifixus vinceret te, et mortuus subiugaret. Vinceris et hodie, ut mulier tuas insidias deprehendat. Illa quasi Sancta Dominum gestavit, ego Crucem ejus investigabo: Illa generatum detulit, ego resuscitatum. Illa fecit ut Deus inter homines videretur, ego ad remedium peccatorum Divinum de ruinis elevabo Vexillum. Aperit itaque humum, decutit pulverem: tria patibula confusa reperit, quæ ruina contexerat, inimicus absconderat. Sed non potuit obliterari Christi triumphus. Incerto hæret ut mulier, sed certam indaginem Sanctis Spiritus inspirat. ℟. Dilexisti.

Lectio VI.

Quæsivit Clavos, quibus crucifixus est Dominus, et invenit. De uno Clavo frænos fieri præcepit, de altero Diadema intexuit; unum ad decorem, alterum ad devotionem vertit. Visitata est Maria, ut Evam liberaret: Visitata est Helena, ut Imperatores redimerentur. Misit itaque filio suo Constantino Diadema gemmis insignitum, quas pretiosiori ferro innexas Cruci Redemptionis Divinæ gemma connecteret. Misit et frænum, utroque usus est Constantinus, et fidem transmisit ad posteros Reges. Principium itaque credentium Imperatorum sanctum est quod super frænum: Ex illo fides, ut persecutio cessaret, devotio succederet. Sapienter Helena egit, quæ Crucem in capite Regum levavit, et locavit, ut Crux Christi in Regibus adoretur. Non insolentia ista; sed pietas est, cum defertur Sacræ Redemptionis. Bonus itaque Clavus Romani Imperatoris, qui totum regit Orbem, ac vestit Principum frontem, ut sint prædicatores, qui persecutores esse consueverunt.

℟. Fallax gratia.

In III Noct. Hom. S. Gregorii Pp. in Ev. Simile est thesauro.

DOMINICA III. SEPTEMBRIS.

Officium Septem Dolorum B. M. V. dupl.
Ad Vesp.

Antiph. Quo abiit dilectus tuus, *cum reliq. de Laud. inf.*

Psalm. Dixit Dominus, *et reliq. consueti, pro ut in Officio parvo ejusdem B. M.*

Capitulum. *Thren.* 2.

Cui comparabo te? vel cui assimilabo te, Filia

Jerusalem? cui exæquabo te, et consolabor te, Virgo Filia Sion? magna est velut mare contritio tua.
℟. Deo gratias.

Hymnus.

O quot undis lacrymarum,
Quo dolore volvitur,
Luctuosa de cruento
Dum revulsum stipite.
Cernit ulnis incubantem
Virgo Mater Filium!
Os suave, mite pectus,
Et latus dulcissimum;
Dexteramque vulneratam,
Et sinistram sauciam;
Et rubras cruore plantas
Ægra tingit lacrymis.
Centiesque, milliesque
Stringit arctis nexibus,
Pectus illud, et lacertos,
Illa figit vulnera,
Sicque tota colliquescit
In doloris osculis.
Eja, Mater, obsecramus
Per tuas has lacrymas,
Filiique triste funus,
Vulnerumque purpuram,
Hunc tui cordis dolorem
Conde nostris cordibus.
Esto Patri, Filioque,
Et coævo Flamini:
Esto summæ Trinitati
Sempiterna gloria,
Et perennis laus, honorque
Hoc, et omni sæculo. Amen.

℣. Regina Martyrum ora pro nobis.
℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ad Magnificat.

Antiph. Nolitc mc considerare, quod fusca sim; quia decoloravit me sol: Filii matris meæ pugnaverunt contra me.

Oratio.

Deus, in cujus passione, secundum Simeonis Prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis, et Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis, ct regnas.

Deinde fit comm. Dominicae occurr.

Hymni Complet. et aliarum Horarum terminantur

Jesu, tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

Ad Matutinum.

Invitat. Stemus juxta Crucem cum Maria Matre Jesu; * Cujus animam doloris gladius pertransivit.

Psalm. Venite, exultemus. 1.

Hymnus.

Jam toto subitus vesper eat polo,
Et sol attonitum præcipitet diem,
Dum sævæ recolo ludibrium necis,
Divinamque catastrophem.
Spectatrix aderas supplicio parens,
Malis uda, gerens cor adamantinum;
Natus funerea pendulus in Cruce
Altos cum gemitus dabat.
Pendens ante oculos Natus, atrocibus
Sectus verberibus; Natus hiantibus
Fossus vulneribus; quot penetrantibus
Te conficit aculeis?

Heu! sputa, alapæ, verbera, vulnera,
Clavi, fel, aloe, spongia, lancea,
Sitis, spina, cruor, quam varia pium
Cor pressere tyrannide!.
Cunctis interea stat generosior
Virgo Martyribus: prodigio novo,
In tantis moriens non moreris Parens
Diris fixa doloribus.
Sit summæ Triadi gloria, laus, honor:
A quo suppliciter, solicita prece,
Posco Virginei roboris æmulas
Vires rebus in asperis. Amen.

In I. Noct.

Antiph. Multiplicati sunt qui tribulant me, multi insurgunt adversum me.

Psalmus 3.

Domine, quid multiplicati sunt qui tribulant me? * multi insurgunt adversum me.

Multi dicunt animæ meæ: * non est salus ipsi in Deo ejus.

Tu autem Domine susceptor meus es, * gloria mea et exaltans caput meum.

Voce mea ad Dominum clamavi: * et exaudivit me de monte sancto suo.

Ego dormivi, et soporatus sum: * et exurrexi, quia Dominus suscepit me.

Non timebo millia populi circumdantis me: * exurge Domine, salvum me fac Deus meus.

Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine caussa: * dentes peccatorum contrivisti.

Domini est salus: * et super populum tuum benedictio tua. Gloria Patri.

Antiph. Multiplicati sunt qui trubulant me, multi insurgunt adversum me.

Antph. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Psalmus 10.

In Domino confido: quomodo dicitis animæ meæ: * Transmigra in montem sicut passer?

Quoniam ecce peccatores intenderunt arcum, paraverunt sagittas suas in pharetra, * ut sagittent in obscuro rectos corde.

Quoniam quæ perfecisti, destruxerunt: * justus autem quid fecit?

Dominus in templo sancto suo: * Dominus in cælo sedes ejus.

Oculi ejus in pauperem respiciunt: * palpebræ ejus interrogant filios hominum.

Dominus interrogat justum et impium: * qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.

Pluet super peccatores laqueos: * ignis et sulphur, et spiritus procellarum, pars calicis eorum.

Quoniam justus Dominus, et justitias dilexit: * æquitatem vidit vultus ejus. Gloria Patri.

Antiph. Paraverunt sagittas suas in pharetra, ut sagittent in obscuro rectos corde.

Antiph. Defecit in dolore vita mea; et anni mei in gemitibus.

Psalmus 30.

In te Domine speravi, non confundar in æternum: * in justitia tua libera me.

Inclina ad me aurem tuam, * accelera ut eruas me.

Esto mihi in Deum protectorem, et in domum refugii, * ut salvum me facias

Quoniam fortitudo mea, et refugium meum es tu: * et propter nomen tuum deduces me, et enutries me.

Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi: * quoniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo spiritum meum: * redemisti me, Domine Deus veritatis.

Odisti observantes vanitates, * supervacue.

Ego.

Ego autem in Domino speravi: * exultabo, et lætabor in misericordia tua.

Quoniam respexisti humilitatem meam, * salvasti de necessitatibus animam meam.

Nec conclusisti me in manibus inimici: * statuisti in loco spatioso pedes meos.

Miserere mei, Domine, quoniam tribulor: * conturbatus est in ira oculus meus, anima mea, et venter meus.

Quoniam defecit in dolore vita mea: * et anni mei in gemitibus.

Infirmata est in paupertate virtus mea: * et ossa mea conturbata sunt.

Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium, et vicinis meis valde: * et timor notis meis.

Qui videbant me, foras fugerunt a me: * oblivioni datus sum, tamquam mortuus a corde.

Factus sum tamquam vas perditum: * quoniam audivi vituperationem multorum commorantium in circuitu.

In eo dum convenirent simul adversum me, * accipere animam meam consiliati sunt.

Ego autem in te speravi Domine; * dixi: Deus meus es tu: in manibus tuis sortes meæ.

Eripe me de manu inimicorum meorum, * et a persequentibus me.

Illustra faciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericordia tua: * Domine non confundar, quoniam invocavi te.

Erubescant impii, et deducantur in infernum: * muta fiant labia dolosa.

Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem, * in superbia, et in abusione.

Quam magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, * quam abscondisti timentibus te!

Perfecisti eis, qui sperant in te, * in conspectu filiorum hominum.

Abscondes eos in abscondito faciei tuæ * a conturbatione hominum.

Proteges eos in tabernaculo tuo * a contradictione linguarum.

Benedictus Dominus : * quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in civitate munita.

Ego autem dixi in excessu mentis meæ : * Projectus sum a facie oculorum tuorum.

Ideo exaudisti vocem orationis meæ , * dum clamarem ad te.

Diligite Dominum omnes Sancti ejus : * quoniam veritatem requiret Dominus , et retribuet abundanter facientibus superbiam.

Viriliter agite, et confortetur cor vestrum, * omnes qui speratis in Domino. Gloria Patri.

Antiph. Defecit in dolore vita mea , et anni mei in gemitibus.

℣. Regina Martyrum , ora pro nobis.

℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ex Jeremia Propheta.

Lectio I. Thren. I.

Plorans ploravit in nocte , et lacrymæ ejus in maxillis ejus, non est qui consoletur eam ex omnibus charis ejus. Omnes amici ejus spreverunt eam , et facti sunt ei inimici. Vide Domine, quoniam tribulor, conturbatus est venter meus: subversum est cor meum in memetipsa , quoniam amaritudine plena sum. Foris interficit gladius, et domi mors similis est. Audierunt quia ingemisco ego , et non est qui consoletur me.

℟. Simeon vir justus, et timoratus dixit ad Mariam : * Tuam ipsius animam pertransibit gladius.

℣. Ne voceris me pulchram , sed amaram , quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Tuam ipsius animam.

Lectio II. Thren. 2.

Cui comparabo te? vel cui assimilabo te filia Jerusalem? cui exæquabo te, et consolabor te, Virgo filia Sion? Magna est enim velut mare contritio tua: quis medebitur tui? plauserunt super te manibus omnes transeuntes per viam; sibilaverunt, et moverunt caput suum super filiam Jerusalem: Hæccine est urbs, dicentes, perfecti decoris, gaudium universæ terræ? Aperuerunt super te os suum omnes inimici tui: sibilaverunt, et fremuerunt dentibus, et dixerunt: Devorabimus.

℟. Surge, et accipe Puerum et Matrem ejus, et fuge in Ægyptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi.

℣. Vocavi Filium meum ex Ægypto, ut veniat salus in Israel. Et esto ibi.

Lectio III.

Fecit Dominus quæ cogitavit, complevit sermonem suum, quem præceperat a diebus antiquis: destruxit et non pepercit, et lætificavit super te inimicum, et exaltavit cornu hostium tuorum. Clamavit cor eorum ad Dominum super muros filiæ Sion. Deduc quasi torrentem lacrymas per diem et noctem, non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. Fili, quid fecisti nobis sic? * Ego et Pater tuus * Dolentes quærebamus te?

℣. Quid est, quod me quærebatis? In his quæ Patris mei sunt, oportet me esse. Ego, et Pater tuus. Gloria Patri. Dolentes quærebamus te.

In II. Noct.

Antiph. Factum est cor meum tanquam cera liquescens in medio ventris mei.

Psalmus 21.

Deus Deus meus, respice in me: quare me dereliquisti? * longe a salute mea verba delictorum meorum.

*

Deus meus clamabo per diem, et non exaudies, * et nocte, et non ad insipientiam mihi.
Tu autem in sancto habitas, * Laus Israel.
In te speraverunt patres nostri: * speraverunt, et liberasti eos.
Ad te clamaverunt, et salvi facti sunt: * in te speraverunt, et non sunt confusi.
Ego autem sum vermis, et non homo: * opprobrium hominum, et abjectio plebis.
Omnes videntes me, deriserunt me, * locuti sunt labiis, et moverunt caput.
Speravit in Domino, eripiat eum: * salvum faciat eum, quoniam vult eum.
Quoniam tu es, qui extraxisti me de ventre: * spes mea ab uberibus matris meæ. In te projectus sum ex utero.
De ventre matris meæ Deus meus es tu: * ne discesseris a me.
Quoniam tribulatio proxima est: * quoniam non est qui adjuvet.
Circumdederunt me vituli multi: * tauri pingues obsederunt me.
Aperuerunt super me os suum, * sicut leo rapiens, et rugiens.
Sicut aqua effusus sum: * et dispersa sunt omnia ossa mea.
Factum est cor meum tamquam cera liquescens * in medio ventris mei.
Aruit tamquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit faucibus meis: * et in pulverem mortis deduxisti me.
Quoniam circumdederunt me canes multi: * concilium malignantium obsedit me.
Foderunt manus meas, et pedes meos: * dinumeraverunt omnia ossa mea.

Ipsi vero consideraverunt, et inspexerunt me: * diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem.

Tu autem Domine, ne elongaveris auxilium tuum a me: * ad defensionem meam conspice.

Erue a framea Deus animam meam: * et de manu canis unicam meam.

Salva me ex ore leonis: * et a cornibus unicornium humilitatem meam.

Narrabo nomen tuum fratribus meis: * in medio Ecclesiæ laudabo te.

Qui timetis Dominum, laudate eum: * universum semen Jacob glorificate eum.

Timeat eum omne semen Israel: * quoniam non sprevit, neque despexit deprecationem pauperis.

Nec avertit faciem suam a me: * et cum clamarem ad eum, exaudivit me.

Apud te laus mea in Ecclesia magna: * vota mea reddam in cospectu timentium eum.

Edent pauperes, et saturabuntur: et laudabunt Dominum qui requirunt eum: * vivent corda eorum in sæculum sæculi.

Reminiscentur, et convertentur ad Dominum * universi fines terræ.

Et adorabunt in conspectu ejus * universæ familiæ Gentium.

Quoniam Domini est regnum: * et ipse dominabitur Gentium.

Manducaverunt, et adoraverunt omnes pingues terræ: * in cospectu ejus cadent omnes, qui descendunt in terram.

Et anima mea illi vivet: * et semen meum serviet ipsi.

Annuntiabitur Domino generatio ventura: * et annuntiabunt cæli justitiam ejus populo, qui nascetur, quem fecit Dominus. Gloria Patri.

Antiph. Factum est cor meum tamquam cera liquescens in medio ventris mei.

Antiph. Deus vitam meam annuntiavi tibi, posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Psalmo 55.

Miserere mei Deus, quoniam conculcavit me homo: * tota die impugnas tribulavit me.

Conculcaverunt me inimici mei tota die: * quoniam multi bellantes adversum me.

Ab altitudine diei timebo: * ego vero in te sperabo.

In Deo laudabo sermones meos, in Deo speravi: * non timebo quid faciat mihi caro.

Tota die verba mea exsecrabantur; * adversum me omnes cogitationes eorum, in malum.

Inhabitabunt et abscondent: * ipsi calcaneum meum observabunt.

Sicut sustinuerunt animam meam, pro nihilo salvos facies illos: * in ira populos confringes.

Deus, vitam meam annuntiavi tibi: * posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Sicut et in promissione tua: * tunc convertentur inimici mei retrorsum.

In quacumque die invocavero te: * ecce cognovi quoniam Deus meus es.

In Deo laudabo verbum, in Domino laudabo sermonem: * in Deo speravi, non timebo quid faciat mihi homo.

In me sunt Deus vota tua: * quæ reddam, laudationes tibi.

Quoniam eripuisti animam meam de morte, et pedes meos de lapsu: * ut placeam coram Deo in lumine viventium. Gloria Patri.

Antiph. Deus vitam meam annuntiavi tibi, posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.

Antiph. Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.

Psalmus 41.

Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum: * ita desiderat anima mea ad te Deus.

Sitivit anima mea ad Deum fortem, vivum: * quando veniam et apparebo ante faciem Dei?

Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte: * dum dicitur mihi quotidie: Ubi est Deus tuus?

Hæc recordatus sum, et effudi in me animam meam: * quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei.

In voce exultationis, et confessionis, * sonus epulantis.

Quare tristis es anima mea? * et quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, et Deus meus.

Ad meipsum anima mea conturbata est, * propterea memor ero tui de terra Jordanis, et Hermoniim a monte modico.

Abyssus abyssum invocat, * in voce cataractarum tuarum.

Omnia excelsa tua, et fluctus tui * super me transierunt.

In die mandavit Dominus misericordiam suam, * et nocte canticum ejus.

Apud me oratio Deo vitæ meæ, * dicam Deo: Susceptor meus es.

Quare oblitus es mei? * et quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea, * exprobraverunt mihi, qui tribulant me inimici mei.

Dum dicunt mihi per singulos dies: Ubi est Deus tuus? * quare tristis es anima mea? et quare conturbas me?

Spero in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: * salutare vultus mei, et Deus meus. Gloria Patri.

Ant. Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte.

℣. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Ex Serm. de 12. Stellis.

Lectio IV.

Martyrium Virginis tam in Simeonis Prophetia, quam in ipsa Dominicæ Passionis historia commendatur. Positus est hic (ait Sanctus Senex de puero Jesu) in signum, cui contradicetur. Et tuam ipsius animam (ad Mariam autem dicebat) pertransibit gladius. Vere tuam, o Beata Mater, animam pertransivit: alioquin non nisi eam pertransiens, carnem Filii tui penetraret. Et quidem posteaquam emisit spiritum tuus ille Jesus, ipsius plane non attigit animam crudelis lancea, quæ ipsius aperuit latus, sed tuam utique animam pertransivit. Ipsius nimirum anima jam ibi non erat, sed tua plane inde nequibat avelli.

℟. Jesum bajulantem sibi Crucem: * Sequebatur turba mulierum, quæ plangebant, et lamentabantur eum.

℣. Filiæ Jerusalem super vos ipsas flete, et super filios vestros. Sequebatur.

Lectio V.

Tuam ergo pertransivit animam vis doloris, ut plusquam Martyrem non immerito prædicemus, in qua nimirum corporeæ sensum passionis excesserit compassionis affectus. An non tibi plusquam gladius fuit sermo ille revera pertransiens animam, et pertingens usque ad divisionem animæ, ac spiritus: Mulier, ecce filius tuus, O commutationem! Joannes tibi pro Jesu traditur? servus pro Domino, discipulus pro Magistro, filius Zebedæi pro filio Dei, homo purus pro Deo vero. Quomodo non tuam af-

fectuosissimam animam pertransiret hæc auditio, quando, et nostra licet saxea, licet ferrea pectora sola recordatio scindit?

℟. Postquam venerunt in locum, qui dicitur Calvariæ, ibi crucifixerunt eum: * Stabat autem juxta Crucem Jesu Mater ejus.

℣. Tunc beatam illius animam doloris gladius pertransivit. Stabat.

Lectio VI.

Non miremini, Fratres, quod Maria Martyr in anima fuisse dicatur. Miretur qui non meminerit, se audivisse Paulum inter maxima gentium crimina memorantem, quod sine affectione fuissent. Longe id fuit a Mariæ visceribus, longe sit a servulis ejus. Sed forte quis dicat: Numquid non eum præscierat moriturum? Et indubitanter. Numquid non sperabat continuo resurrecturum? et fideliter. Super hæc doluit Crucifixum? et vehementer. Alioquin quisnam tu frater, aut unde tibi hæc sapientia, ut mireris plus Mariam compatientem, quam Mariæ filium patientem? Ille enim mori corpore potuit; ista commori corde non potuit? Fecit illud Charitas, qua majorem nemo habuit: fecit et hoc Charitas, cui post illam similis altera non fuit.

℟. Joseph ab Arimathæa: * Petiit Corpus Jesu, quod de Cruce depositum: * Suo complexu Mater excepit.

℣. Dolens Sunamitis sinu, et genibus suis sustinuit mortuum Filium. Petiit Corpus Jesu. Gloria. Suo complexu.

In III. Noct.

Antiph. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Psalmus 54.

Exaudi Deus orationem meam, et ne despexeris deprecationem meam: * intende mihi, et exaudi me.

Contristatus sum in exercitatione mea: * et conturbatus sum a voce inimici, et a tribulatione peccatoris.
Quoniam declinaverunt in me iniquitates: * et in ira molesti erant mihi.
Cor meum conturbatum est in me: * et formido mortis cecidit super me.
Timor et tremor venerunt super me: * et contexerunt me tenebræ.
Et dixi: Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, * et volabo, et requiescam?
Ecce elongavi fugiens: * et mansi in solitudine.
Expectabam eum, qui salvum me fecit * a pusillanimitate spiritus, et tempestate.
Præcipita Domine, divide linguas eorum: * quoniam vidi iniquitatem, et contradictionem in civitate.
Die ac nocte circumdabit eam super muros ejus iniquitas, * et labor in medio ejus, et injustitia.
Et non defecit de plateis ejus * usura et dolus.
Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, * sustinuissem utique.
Et si is, qui oderat me, super me magna loquutus fuisset: * abscondissem me forsitan ab eo.
Tu vero homo unanimis: * dux meus, et notus meus.
Qui simul mecum dulces capiebas cibos: * in domo Dei ambulavimus cum consensu,
Veniat mors super illos: * et descendant in infernum viventes.
Quoniam nequitiæ in habitaculis eorum, * in medio eorum.
Ego autem ad Deum clamavi: * et Dominus salvabit me.
Vespere, et mane, et meridie narrabo, et annuntiabo: * et exaudiet vocem meam.

Redimet in pace animam meam ab his, qui appropinquant mihi: * quoniam inter multos erant mecum.

Exaudiet Deus, et humiliabit illos, * qui est ante sæcula.

Non enim est illis commutatio, et non timuerunt Deum: * extendit manum suam in retribuendo.

Contaminaverunt testamentum ejus, divisi sunt ab ira vultus ejus: * et appropinquavit cor illius.

Molliti sunt sermones ejus super oleum; * et ipsi sunt jacula.

Jacta super Dominum curam tuam, et ipse te enutriet, * non dabit in æternum fluctuationem justo.

Tu vero Deus deduces eos * in puteum interitus.

Viri sanguinum et dolosi non dimidiabunt dies suos: * ego autem sperabo in te Domine.

Gloria Patri.

Antiph. Intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Antiph. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo?

Psalmus 6.

Domine, ne in furore tuo arguas me; * neque in ira tua corripias me.

Miserere mei Domine, quoniam infirmus, sum; * sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.

Et anima mea turbata est valde; sed tu Domine usquequo?

Convertere Domine, et eripe animam meam; * salvum me fac propter misericordiam tuam.

Quoniam non est in morte qui memor sit tui; * in inferno autem quis confitebitur tibi?

Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum; * lacrymis meis stratum meum rigabo.

Turbatus est a furore oculus meus; * inveteravi inter omnes inimicos meos.

Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem; * quoniam exaudivit Dominus vocem fletus mei.

Exaudivit Dominus deprecationem meam, * Dominus orationem meam suscepit.

Erubescant, et conturbentur vehementer omnes inimici mei; * convertantur et erubescant valde velociter.

Gloria Patri.

Antiph. Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usquequo.

Antiph. Deus adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Psalmus 45.

Deus noster refugium, et virtus; * adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

Propterea non timebimus dum turbabitur terra; * et transferentur montes in cor maris.

Sonuerunt, et turbatæ sunt aquæ eorum; * conturbati sunt montes in fortitudine ejus.

Fluminis impetus lætificat civitatem Dei; * sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Deus in medio ejus, non commovebitur; * adjuvabit eam Deus mane diluculo.

Conturbatæ sunt Gentes, et inclinata sunt regna; * dedit vocem suam, mota est terra.

Dominus virtutum nobiscum; * susceptor noster Deus Jacob.

Venite, et videte opera Domini, quæ posuit prodigia super terram; * auferens bella usque ad finem terræ.

Arcum conteret, et confringet arma; * et scuta comburet igni.

Vacate, et videte quoniam ego sum Deus; exaltabor in Gentibus, et exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscum; * susceptor noster Deus Jacob. Gloria Patri.

Antiph. Deus adjutor in tribulationibus, quæ invenerunt nos nimis.

℣. Per te salutem hauriamus Virgo Maria.

℟. Ex vulneribus Christi.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Lectio VII. *Cap.* 19.

In illo tempore: Stabant juxta Crucem Jesu Mater ejus, et soror Matris ejus Maria Cleophæ, et Maria Magdalenæ. Et reliqua.

Homilia S. Ambrosii Episcopi.

De Istit. Virg. c. 7.

Stabat juxta Crucem Mater, et fugientibus viris stabat intrepida. Videte, utrum pudorem mutare potuerit Mater Jesu, quæ animum non mutavit. Spectabat piis oculis Filii vulnera, per quæ sciebat omnibus futuram Redemptionem. Spectabat non degeneri Mater spectaculo, quæ non metueret peremptorem. Pendebat in Cruce Filius; Mater se persecutoribus offerebat.

℟. Quis tibi sensus fuit, o Mater Dolorum: * Dum Joseph sindone Filium tuum involvit, et posuit eum in monumento?

℣. Considerate, et videte si est dolor, sicut dolor meus. Dum.

Ex ejusd. Epist. 25. ad Ecclesiam Vercellensem, prope finem.

Lectio VIII.

Maria Mater Domini ante Crucem Filii stabat. Nullus me hoc docuit, nisi Sanctus Joannes Evangelista. Mundum alii concussum in Passione Domini conscripserunt, Cœlum tenebris obductum, refugisse Solem, in Paradisum Latronem, sed post piam confessionem, receptum. Joannes docuit quod alii non docuerunt, quemadmodum in Cruce positus Matrem appellaverit. Pluris putatur, quod victor supplicio-

rum, pietatis officia Matri exhibebat, quam quod regnum cœleste donabat. Nam ri religiosum est, quod Latroni donatur venia, multo uberioris pietatis est, quod a Filio Mater tanto affectu honoratur.

℟. In toto corde tuo gemitus Matris tuæ ne obliviscaris: * Ut perficiatur propitiatio, et benedictio.

℣. Ave Princeps generosa, Martyrumque prima Rosa, Virginumque Lilium. Ut perficiatur. Gloria Patri. Ut perficiatur.

Lectio IX. de Homilia Dominicæ occurrentis, in cujus fine dicitur. Te Deum laudamus.

Ad Laud. et per Horas.

Antiph. Quo abiit dilectus tuus, o pulcherrima mulierum? quo declinavit dilectus tuus, et quæremus eum tecum?

Psal. **Dominus regnavit, *cum reliq. de Laudib. Dom.***

Antiph. Recedite a me, amare flebo, nolite incumbere ut consolemini me.

Antiph. Non est ei species neque decor, et vidimus eum et non erat aspectus.

Antiph. A planta pedis usque ad verticem capitis non est in eo sanitas.

Antiph. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.

Capitulum. Thren. 2.

Cui comparabo te, vel cui assimilabo te, Filia Jerusalem? cui exæquabo te, et consolabor te, Virgo Filia Sion? magna est velut mare contritio tua.

Hymnus.

Summæ Deus clementiæ,
  Septem Dolores Virginis,
  Plagasque Jesu Filii
  Fac rite nos revolvere.
Nobis salutem conferant
  Deiparæ tot lacrymæ,

Quibus lavare sufficis
Totius orbis crimina.
Sit quinque Jesu vulnerum
Amara contemplatio.
Sint et Dolores Virginis
Æterna cunctis gaudia.
Jesu tibi sit gloria,
Qui passus es pro servulis,
Cum Patre et almo Spiritu,
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Maria Virgo per virtutem tot dolorum.
℟. Fac nos gaudere in regno cœlorum.

Ad Benedictus.

Antiph. Venite, ascendamus ad montem Domini, et videte, si est dolor sicut dolor meus.

Oratio.

Deus, in cujus passione, secundum Simeonis prophetiam, dulcissimam animam gloriosæ Virginis et Matris Mariæ doloris gladius pertransivit: concede propitius; ut qui dolores ejus venerando recolimus, passionis tuæ effectum felicem consequamur. Qui vivis et regnas.

Deinde fit comm. Domin. occurr.

Ad Primam in ℟. brev. dicitur.

℣. Qui passus es propter nostram salutem.

Ad Tertiam.

Antiph. Recedite a me.

Capit. Cui comparabo te, *ut supra.*

℟. *br.* O vos omnes, * qui transitis per viam. O vos.
℣. Attendite et videte, si est dolor, sicut dolor meus. Qui transitis. Gloria Patri. O vos omnes.
℣. Defecerunt præ lacrymis oculi mei.
℟. Conturbata sunt omnia viscera mea.

Ad Sextam.

Antiph. Non est ei species.

Capitulum. *Thren.* 1.

Plorans ploravit in nocte, et lacrymæ ejus in maxillis ejus : non est qui consoletur eam ex omnibus charis ejus.

℟. *br.* Defecerunt, * præ lacrymis oculi mei. Defecerunt.

℣. Conturbata sunt omnia viscera mea. Præ lacrymis. Gloria Patri. Defecerunt.

℣. Fasciculus myrrhæ, dilectus meus mihi.

℟. Inter ubera mea commorabitur.

Ad Nonam.

Antiph. Fulcite me floribus.

Capitulum. *Thren.* 2.

Deduc quasi torrentem lacrymas per diem et noctem; non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui.

℟. *br.* Fasciculus myrrhæ, * Dilectus meus mihi. Fasciculus myrrhæ.

℣. Inter ubera mea commorabitur. Dilectus meus. Gloria Patri. Fasciculus.

℣. Anima mea liquefacta est.

℟. Ut dilectus locutus est.

In II. Vesp. dicuntur omnia ut in primis.

℣. Regina Martyrum, ora pro nobis.

℟. Quæ juxta Crucem Jesu constitisti.

Ad Magnificat.

Antiph. Oppressit me dolor, et facies mea intumuit a fletu, et palpebræ meæ caligaverunt.

Oratio. Deus in cujus passione, *ut supra. Et fit comm. Dominicæ.*

Missa dicitur ut in festo septem Dolorum, Feria VI. post Domin. Passionis, cum Glor. et Credo. *Orat. prop. ut in Offic., Graduale, Sequentia, Præfatio cum* ℟. Et te in Transfixione, *comm. et Evang. de Dominica.*

DIE IV.

Die iv. Septembris.

In Festo S. Rosaliæ Virg. Semid. Omnia de commu. Virg. præter ea, quæ sequuntur.

Oratio.

Exaudi nos Deus salutaris noster; ut sicut de beatæ Rosaliæ Virginis tuæ festivitate gaudemus; ita piæ devotionis erudiamur affectu, et ejus intercessione ab iracundiæ tuæ flagellis misericorditer liberemur. Per Dominum.

Lection. I. Noct. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Rosalia Virgo, orta Panormi ex nobili genere, suam originem trahens a Carolo Magno, in Quisquinæ montem, quadraginta circiter mille passibus distantem, sola secedens, paternæ domus opes, delicias, ac spem majoris amplitudinis, ob propinquitatem et benevolentiam Regum Siciliæ, contemnens, cum tetricæ rupis horrore et arperitate commutavit: inque antrum, cui tunc unicus et quidem angustus aditus e superiori loco patebat, intrepide descendit, ea mente, quam characteribus saxo insculptis adhuc patentibus expressit: Ego Rosalia Sinibaldi Quisquinæ et Rosarum Domini filia, amore Domini mei Jesu Christi in hoc antro habitare decrevi. Qua inscriptione oculis obversante, susceptæ vitæ propositum altius cordi infigere, ac Divinæ benevolentiæ signa ad castissimæ mentis blandimenta vicissim provocare consuevit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

In hac specu subterranea sibi et mundo emortua, consepultaque Jesu Christo, ut soli Deo viveret, diu

noctuque latuit, cavens præcipue in montibus paterni Principatus, ne forte agnita in domum urbemque patriam adduceretur invita. Callidas dæmonum insidias, quæ asperæ vitæ tædium, et solitudinis horrorem animo ingerebant, acriter sæviendo in se ferrea catena, vigiliis et humi cubatione forti animo superasse antiquæ Icones significant. Cumque humanis destituta præsidiis, nihil solatii aliunde hauriret quam e Cœlo: Dominus qui consolatur et coronat Sanctos suos, Angelicis deliciis illam sæpius recreabat. ℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Cœlesti deinde consilio ex antro Quisquinensi in horridiorem speluncam peregrini montis, tribus fere mille passibus procul Panormo Rosalia se transtulit; ut quo difficiliorem pugnam secum ipsa committeret e conspectu domus paternæ, eo laudabilius de comtemptis mundi illecebris triumpharet. Latebat ibi ad partem lævam angustus concavus, quem eadem post repertas ejus reliquias, illuc venanti, cui se videndam præbuit, dixit esse suam cellam peregrinam, ubi multum ætatis exegisset. Hic tanquam columba in foraminibus petræ gemens, in cœlestium rerum contemplatione defixa, ad perfectissimam divini amoris normam in solitudine vitam traduxit, et sanctissime perennibus charitatis rosis, et virginitatis liliis coronata deposuit pridie Nonas Septembris. Cujus corpus Urbano Octavo Pontifice Maximo divinitus anno Jubilæi totius Siciliæ plausu repertum, illam a peste liberavit. ℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homil. S. Gregorii Papae in Evang. Simile erit Regnum Cœlorum decem Virginibus, *ut in commu. Virg.*

Die iv. Septembris.

In Festo S. Candidae Senioris Primae Christianae Neapol. Semid. Pro Civit. et Diaec. Neapol. Omnia de Communi Mulierum Sanctarum, praeter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatam Candidam per Apostolorum Principem Fidei lumine illustrare dignatus es: tribue quæsumus, ut ejus suffragantibus meritis, æternæ gloriæ tuæ beato lumine perfrui mereamur. Per Domin.

In primo Nocturno Lect. de script occ.

In secundo Nocturno.

Lectio IV.

Candida Neapolitana, claris exorta parentibus, sed longe clarior, quia Principem Apostolorum susceptæ fidei parentem sortita est Petrum, cui ex Antiochensi Sede ad fundandam Romanam Ecclesiam in Italiam naviganti, ubi Neapolim appulit, prima occurrit, et corporis ægritudine repente levata, vitali fonte Baptismatis regenerata est. Tam insigne beneficium, et Religionis, et salutis, non in se solam recipi, atque inarescere passa est, sed suos in Cives, et consanguineum Asprenum Neapolitanorum Antistitum beatum Antesignanum, ut abunde proflueret ab Apostolo principe exoravit, cui etiam ad Aras operanti, et adfuit Candida, et ejusdem e manibus immortali recepto epulo recreata. Denique sanctitatis compendium nacta, devexa jam ætate, et annis, et meritis plena, beatum vitæ finem imposuit pridie nonas Septembris, anno salutis septuagesimo octavo.

℟. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam. * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

*

℣. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. Et.

Lectio V. Ex libro S. Ambrosii Episcopi de Viduis. Agrum hunc Ecclesiæ, *ut in communi Sanctarum mulierum.*

℟. ℣. Dilexisti justitiam.

Lectio VI. Unde, et illi, qui deorum.

℟. ℣. Fallax gratia.

In tertio Nocturno Homilia in Evang. Simile est regnum cœlorum thesauro *ut in eodem Comm.*

Vesp. de S. Candida juniore nec virg. nec mart. cum commem. S. Candidae Senioris.

Die v. Septembris.

In festo S. Candidae Junioris Patr. Neap. Duplex majus. Pro Civit. et Diaec. Neap. Omnia de Communi nec Virg. nec Mart. practer sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatæ Candidæ inter blandimenta sæculi candorem innocentiæ conservasti: concede, ut nos quoque ejusdem exempla sectantes, cœlestis gloriæ consortium assequamur. Per Dom.

Deinde fit commemoratio S. Candidae Senioris.

Antiph. Manum suam. ℣. Diffusa est. *De eodem Communi.*

Oratio. Deus, qui per beatam Candidam, *ut supra.*

In primo Nocturno. Lect. Mulierem. *De eodem Communi.*

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Candida Junior quingentis post Seniorem alteram annis Neapoli in Campania e nobili Brancaciorum familia nata est, virtute tamen praestantior, quam genere. A prima ætate totam se Christianæ disciplinæ

operibus addixit, summa in parentes observantia, profusa in pauperes benevolentia: quod pietatis studium in connubio quoque constantissime retinuit, ceteris matronis integre, sancteque vivendi absolutum se præbens exemplar. Cœlestium rerum contemplationi, Templisque invisendis assidua, a corporis ornatu, vestiumque cultu maxime abhorruit. In dissidiis componendis arbitra; in se ipsam tantum excandescere jejuniis, aliisque pœnitentiis visa, ut omnes carnis illecebran exscinderet, atque animi innocentiam tueretur.

℟. Propter veritatem, *ut in eodem Communi.*

Lectio V.

Unico, quem susceperat, filio, et conjugi, diuturno, gravique morbo laborantibus, quo minus morti maturos, ac paratos videret, nuncupatis Deo precibus, velut alienæ salutis victima, id impetravit, ut pro dilato illis moriendi tempore, vivendi sibi tempus contraheretur. Voti igitur compos, in ægritudinem incidit; qua tandem interiit quinquagenaria pridie nonas Septembris, eodem die, quo Senior Candida ad Cœlum evocata, ut imitatione pietatis similis, ita consors et gloriæ. Demortuum corpus in sancti Andreæ Templo honorifice conditum est. Obiit Pelagio Secundo Pontifice, Mauritio Imperatore.

℟. Dilexisti justitiam, *ut in eodem communi.*

Lectio VI.

Ejus sanctitatem diu reconditam, plurimis tandem miraculis testatam voluit Deus: liquor enim e sacro corpore emanavit, variis morborum generibus utilis, atque vivificus. Præsentissimam opem in primis expertus paralyticus, qui tremebundus, ac semimortuus ad ejus tumulum delatus, summa populi admiratione sanitati redditus, e vestigio domum incolumis regressus est. Usum etiam loquelæ mutus excepit, bene-

ficium alta voce confessus, aliaque admiranda permulta ejus meritis a Deo patrata. Sacræ Reliquiæ in Æde quoque Divi Angeli ad Nilum nuncupata religiose anniversaria pompa coluntur.

℟. Fallax gratia, *ut in eodem communi.*

In tertio Noct. Homilia in Evang. Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito, *ut in eodem communi.*

DIE XVIII. SEPTEMBRIS.

In Festo S. Josephi a Cupertino Conf. Ordin. Minor. S. Francisci Convent. dupl. min. Omnia de commu. Conf. non Pont. praeter ea, quae sequuntur.

In I. Vesp. Ad Magnif.

Antiph. Mortuus sum, et vita mea est abscondita cum Christo in Deo.

Oratio.

Deus qui ad Unigenitum Filium tuum exaltatum a terra omnia trahere disposuisti: perfice propitius, ut meritis et exemplo Seraphici Confessoris tui Josephi, supra terrenas omnes cupiditates elevati, ad eum pervenire mereamnr. Qui tecum vivit et regnat.

In I. Noct.

De Epistola secunda B. Pauli Apostoti ad Chorinthios.

Lectio I. *Cap. 4. v. 6. ad 12.*

Deus, qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illuxit in cordibus nostris ad illuminationem scientiæ claritatis Dei, in facie Christi Jesu. Habemus autem thesaurum istum in vasis fictilibus, ut sublimitas sit virtutis Dei, et non ex nobis. In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur:

aporiamur, sed non destituimur: persecutionem patimur, sed non derelinquimur: dejicimur, sed non perimus: semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut et vita Jesu manifestetur in corporibus nostris. Semper enim nos qui vivimus, in mortem tradimur propter Jesum: ut et vita Jesu manifestetur in carne nostra mortali. ℟. Euge serve bone.

Lectio II. Cap. 5. v. 1. ad 9.

Scimus enim, quoniam si terrestris domus nostra hujus habitationis dissolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam æternam in cœlis. Nam et in hoc ingemiscimus, habitationem nostram, quæ de cœlo est, superindui cupientes: si tamen vestiti, non nudi inveniamur. Nam et qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus gravati: eo quod nolumus expoliari, sed supervestiri; ut absorbeatur, quod mortale est, a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum, Deus qui dedit nobis pignus spiritus. Audentes igitur semper, scientes quoniam dum sumus in corpore, peregrinamur a Domino: (Per fidem enim ambulamus, et non per speciem.) Audemus autem, et bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, et præsentes esse ad Dominum. ℟. Justus germinabit.

Lectio III. Cap. 12. v. 1. ad 10.

Si gloriari oportet (non expedit quidem) veniam autem ad visiones et revelationes Domini. Scio hominem in Christo ante annos quatuordecim (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) raptum hujusmodi usque ad tertium cœlum. Et scio hujusmodi hominem (sive in corpore, sive extra corpus, nescio, Deus scit) quoniam raptus est in Paradisum: et audivit arcana verba, quæ non licet homini loqui. Pro hujusmodi gloriabor: pro me autem nihil gloriabor, nisi in infirmitatibus meis. Nam

et si voluero gloriari, non ero insipiens: veritatem autem dicam: parco autem, ne quis me existimet supra id quod videt in me, aut aliquid audit ex me. Et ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ angelus Satanæ, qui me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogavi ut discederet a me: et dixit mihi: sufficit tibi gratia mea nam virtus in infirmitate perficitur. Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi. ℟. Iste cognovit justitiam.

In II. Noct. Lectio IV.

Josephus a Cupertino Oppido in Salentinis Diœcesis Neritonensis, anno reparatæ salutis millesimo sexcentesimo tertio, piis ibidem Parentibus ortus, Deique amore præventus, pueritiam, atque adolescentiam summa cum simplicitate, morumque innocentia transegit. A diuturno molestoque morbo patientissime tolerato Deiparæ Virginis ope liberatus, se totum pietatis operibus ac excolendis virtutibus dedit: utque Deo ad majora vocanti se intimius conjungeret, Ordini Seraphico nomen dare constituit. Post varios eventus voti tandem compos factus, apud Minores Conventuales in Cænobio Cryptulæ, inter Laicos primum ob litterarum imperitiam, deinde inter Clericos divina dispositione connumeratus est. Sacerdotio post solemnia vota initiatus, perfectius sibi vitæ institutum proposuit. Quamobrem mundanis quibuscumque affectibus, terrenisque rebus pene ad vitam necessariis illico a se abdicatis, ciliciis, flagellis, catenis, omni demum asperitatum ac pænarum genere corpus afflixit; spiritum vero sanctæ orationis, altissimæque contemplationis assiduitate dulciter enutrivit, Hinc factum est, ut Charitas Dei, quæ jam erat in ejus corde a prima ætate diffusa, miro, planeque singulari modo in dies coruscaverit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Eluxit præcipue ardentissima ejus charitas in extasibus ad Deum suavissimis, stupendisque raptibus, quibus frequenter afficiebatur. Mirum autem, quod alienato a sensibus animo, statim ab exstasi eum revocabat sola obedientia. Hanc quippe virtutem eximio studio prosequebatur, dicere solitus, se ab ea veluti cæcum circumduci, et mori potius velle, quam non obedire, Paupertatem vero Seraphici Patriarchæ ita æmulatus est, ut morti proximus Prælato suo asserere vere potuerit, se nihil habere, quod more Religiosorum resignaret. Itaque mundo sibique mortuus, vitam Jesu manifestabat in carne sua, quæ dum in aliquibus ex turpitudine obscænum flagitium sentiebat, prodigiosum de se efflabat odorem, indicium nitidissimæ illius puritatis, quam immundo Spiritu vehementissimis tentationibus frustra obnubilare diu conante, servavit illæsam, tum arcta sensuum custodia, tum jugi corporis maceratione, tum denique speciali protectione purissimæ Virginis Mariæ, quam Matrem suam appellare consuevit; ac veluti Matrem dulcissimam intimo cordis affectu venerabatur, eam que ab aliis venerari exoptabat, ut cum ejusdem patrocinio, sicut ipse ajebat; omnia bona consequeretur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Hæc Beati Josephi sollicitudo a sua erga proximos charitate prodibat; tanto enim animarum zelo exardebat, ut omnium salutem modis omnibus instantissime procuraret. Extendens pariter charitatem suam in proximum, sive pauperem, sive infirmum, sive quacumque alia tribulatione vexatum, quantum in ipso erat, illum recreabat. Nec alieni erant ab ejus charitate, qui objurgationibus, probris, omnisque generis injuriis ipsum appeterent; nam eadem pa-

tientia, mansuetudine, vultusque hilaritate tales excipiebat, qua tot inter ac tantas vicissitudines resplenduit, dum vel Moderatorum Ordinis, vel Sacræ Inquisitionis jussu hac illac errare, versarique coactus est. Quamquam vero Populi non solum, sed Viri Principes eximiam ejus sanctitatem, et superna charismata admirarentur; ea nihilominus erat humilitate, ut magnum se peccatorem reputans Deum enixe deprecaretur, ut sua ab eo illustria dona removeret; homines vero exoraret, ut in eum locum mortuum ejus corpus injicerent, ubi memoria sui ipsius esset prorsus obliterata. At Deus qui ponit humiles in sublimi; quique Servum suum dum viveret, cœlesti sapientia, prophetia, cordium prescrutatione, curationum gratia, ceterisque donis cumulatissime exornaverat, ejus quoque mortem iis, quibus ipse antea prædixerat, loco, ac tempore, anno ætatis suæ sexagesimo primo, Auximi in Piceno prctiosam reddidit, sepulcrumque gloriosum. Illum denique etiam post obitum miraculis coruscantem Benedictus Quartusdecimus Beatorum, Clemens Tertiusdecimus Sanctorum fastis adscripsit; ejus autem officium, et Missam Clemens Quartusdecimus ejusdem Ordinis ad Universam Ecclesiam extendit. ℟. Iste homo.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 22.

In illo tempore loquebatur Jesus Principibus Sacerdotum, et Pharisæis in parabolis dicens: Simile factum est Regnum Cœlorum homini Regi, qui fecit nuptias filio suo. Et reliqua.

Homilia S. Gregorii Papæ.

Lib. 2. Homiliar. Homil. 38. circa medium.

Quia jam largiente Domino, nuptiarum Domum, idest Sanctam Ecclesiam, intrastis, solerter, Fratres,

aspicite, ne aliquid de mentis vestræ habitu Rex ingrediens reprehendat. Cum magno enim cordis timore pensandum est, quod protinus subditur: Intravit autem Rex, ut videret discumbentes, et vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali. Quid Fratres charissimi, exprimi per nuptialem vestem putamus? Si enim vestem nuptialem Baptisma, vel Fidem dicimus, quis sine Baptismate, et Fide has nuptias intravit? Eo enim ipso foris est, qui necdum credidit. Quid ergo debemus intelligere nuptialem vestem, nisi charitatem? Intrat enim ad nuptias, sed cum nuptiali veste non intrat, qui in Sancta Ecclesia assistens fidem habet, sed charitatem non habet. Recte enim charitas nuptialis vestis vocatur quia hanc in se Conditor noster habuit, cum ad sociandæ sibi Ecclesiæ nuptias venit. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

Sola quippe dilectione Dei actum est, ut ejus Unigenitus mentes sibi electorum hominum uniret. Unde et Joannes dicit: Sic enim dilexit Deus Mundum, ut Filium suum Unigenitum daret pro nobis. Qui ergo per charitatem venit ad homines, eamdem charitatem innotuit vestem esse nuptialem. Omnis ergo vestrum, qui in Ecclesia positus Deo credidit, jam ad nuptias intravit: sed cum nuptiali veste non venit, si charitatis gratiam non custodit. Et certe Fratres, si quis ad carnales nuptias esset invitatus, vestem mutaret, congaudere se Sponso et Sponsæ ex ipso sui habitus decore ostenderet, inter gaudentes, et festa celebrantes despectis vestibus apparere erubesceret. Nos ad Dei nuptias venimus, et cordis vestem mutare dissimulamus. Congaudent Angeli, cum ad Cœlum assumuntur electi. Qua ergo mente hæc spiritualia Festa conspicimus, qui nuptialem vestem, id est charitatem, quæ sola nos speciosos exhibet, non habemus? ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Sciendum vero est, quia sicut in duobus lignis, superiore videlicet, et inferiore vestis texitur: ita in duobus præceptis charitas habetur, in dilectione scilicet Dei, et Proximi. Scriptum quippe est: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua, et proximum tuum sicut teipsum. Qua in re notandum est, quia in dilectione Proximi mensura amoris ponitur: cum dicitur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dei autem dilectio nulla mensura constringitur, cum dicitur: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, ex tota virtute tua. Non enim jubetur quisque quantum diligat, sed ex quanto, cum dicitur, ex toto; quia ille veraciter Deum diligit, qui sibi de se nihil relinquit. Duo ergo necesse est ut charitatis præcepta custodiat, quisquis habere in nuptiis vestem nuptialem curat. Te Deum.

Ad Benedictus.

Antiph. Ostendit mihi Dominus fluvium aquæ vivæ, splendidum tamquam crystallum, procedentem de sede Dei, et Agni.

In 2. Vesp. Ad Magnificat.

Antiph. Existimo omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Jesu Christi Domini mei.

Die xix. Septembris.

In Festo S. Januarii Episcop. et Mart. dupl. 1. class. Omnia de commun. unius Mart. extra temp. Pasch. praeter ea, quae sequuntur.

Antiph. Ad Magnif. in 1. Vesp.

Beatus Januarius Præsul, et Martyr inclytus, extinxit impetum ignis, obturavit ora ferarum, et in

occisione gladii pro Christo mortuus, legitimi certaminis coronam accepit.

Oratio.

Deus, qui per Beati Januarii Martyris tui atque Pontificis Confessionem, et Sanguinem, admirabili testimonio ac triumpho Ecclesiæ tuæ Fidem illustrare dignatus es: quæsumus ut ejusdem nos Fidei consortio et patrocinio munitos, triumphi etiam et gloriæ participes efficias. Per Dominum.

Ad Matut.

Lect. I. Noct. A Mileto, *de commun. un. Mart. Pont. extra temp. Pasch.* ℟℟. *ex I. Noct. de eod. commun.*

In II. Noct.

Lectio IV.

Januarius Beneventi Episcopus, Diocletiano et Maximiano in Christianos sævientibus, ad Timotheum Campaniæ Præsidem ob Christianæ Fidei professionem Nolam perducitur. Ibi ejus constantia varie tentata, in ardentem fornacem conjectus, ita illæsus evasit, ut ne vestimentum aut capillum quidem flamma violaverit. Hinc Præses accensus iracundia, Martyris corpus imperat usque eo distrahi, quoad nervorum compages artuumque solvantur. Festus interea ejus Diaconus, et Desiderius Lector comprehensi, vinctique, una cum Episcopo ante rhedam Præsidis Puteolos pertrahuntur, et in eumdem carcerem, in quo Sosius Misenas, et Proculus Puteolanus Diaconus, Eutyches, et Acutius laici ad bestias damnati detinebantur, simul conjiciuntur.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Postero die omnes in amphitheatro feris objecti sunt: quæ naturalis oblitæ feritatis ad Januarii pedes se prostravere. Id Timotheus magicis cantioni-

bus tribuens, cum sententiam capitis in Christi Martyres pronuntiasset, oculis repente captus, orante mox Beato Januario, lumen recepit: quo miraculo, hominum millia fere quinque Christi fidem susceperunt. Verum ingratus Judex nihilo placatior factus beneficio, sed conversione tantæ multitudinis actus in rabiem; veritus maxime Principum decreta, Sanctum Episcopum cum sociis gladio peicuti jussit.

℟. Desiderium.

Lectio VI.

Horum corpora finitimæ Urbes, pro suo quæque studio certum sibi Patronum ex iis apud Deum adoptandi, sepelienda curarunt. Januarii corpus Neapolitani divino admonitu extulere: quod primo Beneventum, inde ad Monasterium Montis Virginis, postremo Neapolim translatum, et in Majori Ecclesia conditum, multis miraculis claruit. Sed illud in primis memorandum, quod erumpentes olim e monte Vesuvio flammarum globos, nec vicinis modo, sed longinquis etiam regionibus vastitatis metum afferentes, extinxit. Præclarum illud quoque, quod ejus Sanguis, qui in ampulla vitrea concretus asservatur, cum in conspectu Capitis ejusdem Martyris ponitur, admirandum in modum colliquefieri et ebullire, perinde atque recens effusus, ad hæc usque tempora cernitur. ℟. Stola jucunditatis.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus Discipulis suis: Ecce Ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia S. Jo: Chrysostomi.

Homil. 34. *in Matth. post init.*

Cum Dominus omnem solicitudinem a Discipulorum cordibus ejecerit, et ostensione signorum arma-

verit, atque ab omnibus negotiis sæcularibus alienatos, et ab omni temporalium rerum cura liberatos, ferreos quodammodo atque adamantinos fecerit, tum denique eventura illis adversa prædicit. Multa enim ex hac prædictione futurarum rerum commoda consequebantur. Primum, ut ejus præscientiæ vim ediscerent. Deinde, ut nemo suspicaretur ex Magistri infirmitate tam gravia mala descendere. Præterea, ne qui ea passuri erant, subito ac inopinato rerum eventu perturbarentur. Denique, ne cum ista sub ipsum passionis suæ tempus audirent, nimium commoverentur. ℟. Corona aurea.

Lectio VIII.

Jam vero, ut intelligant novum hoc esse belli genus, et insolitum præliandi morem, cum illos nudos mitteret, una indutos tunica, sine calceis, absque virga, et absque zona et pera, et ab excipientibus ali juberet; non fecit hic dicendi finem, sed inexplicabilem virtutem suam proferens: etiam sic euntes, inquit, mansuetudinem tamen ovium ostendite, quamvis ad lupos ituri, nec simpliciter ad lupos, sed etiam in medio luporum. Neque vero ovium tantum mansuetudinem habere jubet, sed etiam columbæ simplicitatem: sic enim virtutem meam maxime ostendam, cum ab ovibus lupi superabuntur; et quamvis illæ sint in medio luporum et innumeris morsibus lacerentur, non modo non consumptæ fuerint, verum etiam illos in sui naturam transmutaverint.
℟. Hic est vere Martyr.

Lectio IX.

Majus certe, atque admirabilius est mentem adversariorum commutare, et animum in diversum transferre, quam illos occidere: præsertim cum duodecim tamtum essent, et lupis plenus esset Orbis universus. Erubescamus igitur, qui longe diversa fa-

cientes, tanquam lupi in adversarios ruimus. Nam quamdiu oves fuerimus, vincimus, etiamsi mille circumstent lupi superamus, et victores sumus: quod si lupi fuerimus, vincimur. Tunc enim a nobis Pastoris auxilium recedit, qui non lupos, sed oves pascit. Te Deum etc.

Ad Benedictus Antiph.

Igne me, Domine, examinasti, et non est inventa in me iniquitas: propter hoc lætatum est cor meum, et exultavit lingua mea.

In 2. Vesp. ad Magnif. Antiph.

Liberasti me, Domine, a rugientibus præparatis ad escam, et a pressura flammæ, quæ circumdedit me, et in medio ignis non sum æstuatus.

Die xix. Septembris.

Vel alia die assignanda.

In festo SS. Festi, et Sociorum Martyrum Sancti Januarii omnia de comm. plurim. Martyr. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui nos annua Sanctorum Martyrum tuorum Festi, et Sociorum ejus solemnitate lætificas; concede propitius, ut quorum gaudemus meritis accendamur exemplis: Per.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In Secundo Nocturno. Lectio IV.

Festus Sancti Januarii Beneventi Episcopi Diaconus, et Desiderius Lector, Diocletiano, et Maximiano in Christianos sævientibus, ad Timotheum Campaniæ Præsidem, ob Christianæ fidei professionem Nolam perducuntur. Ibi comprehensi, vinctique una cum eodem Episcopo ante rhedam Præsidis Puteo-

Puteolos pertrahuntur, et in eumdem carcerem, in quo Sosius Misenas, et Proculus Puteolanus Diaconus; Euthyches, et Acutius laici ad bestias damnati detinebantur, simul conjiciuntur.

℟. Sancti tui Domine.

Lectio V.

Postero die omnes in amphiteatro feris objecti sunt, quæ naturalis oblitæ feritatis, ad Januarii pedes se prostravere. Id Timotheus magicis cantionibus tribuens, cum sententiam capitis in Christi martyres pronuntiasset, oculis repente captus, orante mox Beato Januario, lumen recepit; quo miraculo hominum millia fere quinque Christi fidem susceperunt.

℟. Verbera carnificum.

Lectio VI.

Verum ingratus Judex nihilo placatior factus beneficio, sed conversione tantæ multitudinis actus in rabiem, veritus maxime Principum decreta, sanctum Episcopum cum sociis gladio percuti jussit. Horum corpora finitimæ urbes, pro suo quæque studio certum sibi patronum ex iis apud Deum adoptandi, sepelienda curarunt. ℟. Tamquam aurum.

In tertio noct. Homil. S. Hilarii Episc. in Evangelio Sedente Jesu, *ut in proprio Sanctorum, die xix Septembris in Brev.*

Die xxii. Septembris.

De quarta de infra octavam.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In Secundo nocturno.

Sermo Sancti Petri Chrysologi.

De Santo Apollinari 128. *Lectio IV.*

Merito Sanctus Januarius, quia juxta mandatum Dei sui perdidit animam suam, eam invenit in vitam

sempiternam. Beatus, qui ita cursum consumavit, fidem servavit, ut vere primus a credentibus suo reperiretur in loco, nec eum quisquam Confessoris vocabulo minorem credat esse, quam martyrem, quem Dei nutu, quotidianum et multiplicem reversum conspicit ad agonem. Audi Paulum dicentem: quotidie morior. Semel mori parum est eum, qui potest Regi suo gloriosam sæpe de hostibus referre victoriam. ℟. Honestum.

Lectio V.

Non tam mors, quam fides, et devotio, martyrem facit; et sicut virtutis est in acie, in conflictu, pro regis amore succumbere, ita perfectæ virtutis est, diu agere, et consumare certamina. Non ideo persequutus est martyrem, quia non statim intulit mortem, sed probavit martyrem, quia non elicuit Fidem: injecit tela, quæ potuit, et omnia armorum suorum genera callidus exegit inimicus, nec tamen fortissimi ductoris movere mentem potuit, aut temerare constantiam. ℟. Desiderium animæ ejus.

Lectio VI.

Sed ut propugnatorem suum sibi Ecclesia Sancta retineret, Christo vehementer occurrit, ut vincenti justitiæ reservaret coronam, et sibi belli tempore præliatoris sui præsentiam condonaret. Et quid plura fratres? Egit, egit Ecclesia Sancta mater, ut nusquam a suo separaretur Antistite. Ecce vivit: Ecce ut bonus pastor suo medius assistit in grege; neque unquam separatur spiritu, qui corpore præcessit ad tempus. Extinctus est Diabolus, persecutor occubuit. Ecce regnat, et vivit, qui pro Rege suo desideravit occidi, qui vivit, et regnat Deus per omnia sæculorum sæcula. Tu autem. ℟. Stola jucunditatis.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. cap. 10.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia Sancti Joannis Chrysostomi.

Hom. 34. in Matth.

Sic dicere videtur: Nolite turbari, si cum vos inter lupos mitto, tamquam oves, et columbas esse jubeo; Nam etsi possum contrarium quoque præstare, et non permittere, ut grave aliquid patiamini nec lupis tanquam oves subjecti sitis, sed efficere ut leonibus terribiliores evadatis, tamen sic expedit fieri: hoc et vos quoque illustriores faciet, et meam declarabit virtutem. Sic enim postea dixit Paulo: Sufficit tibi gratia mea; nam virtus in infirmitate perficitur. Ipse igitur vos, ut tales essetis, feci.

℟. Corona Aurea.

Lectio VIII.

Sed inspiciamus, quam prudentiam exigit, serpentis certe. Nam quemadmodum serpens totum seipsum tradit, nec minimum curat, si ipsum quoque corpus incidi necesse sit, dummodo caput suum integrum servet, eodem tu quoque modo, præter fidem cætera perdere non cures, sive pecunias, sive corpus, sive etiam vitam ipsam profundere necesse sit. Fides enim caput est, et radix, qua servata, etiamsi omnia perdas, omnia tamen rursus majori cum gloria recuperabis. Idcirco nec simplices solum jussit esse, nec prudentes solum, sed ambo haec in unum miscuit, ut ea in virtutem convertantur.

℟. Hic est vere martyr.

Lectio IX.

Quod si rebus ipsis id ita fieri videre desideras, lege Actuum Apostolorum Librum; perspicies profecto, cum sæpe Judeorum populus in Apostolos in-

surrexerit, ac dentes exacuerit, illos columbæ simplicitatem imitando, et cum decenti modestia respondendo, iram ipsorum superasse, furorem extinxisse, impetum retardasse. Nam cum illi dicerent: Nonne præcipiendo præcepimus vobis, ne doceretis in nomine isto? Quamvis innumera possent edere miracula, nihil tamen asperum neque dixerunt, neque fecerunt, sed summa cum mansuetudine respondentes dicebant: Si justum est vos audire magis, quam Deum, judicate. Perspexisti simplicitatem columbæ, vide nunc serpentis prudentiam; Non enim possumus, inquiunt, nos quæ vidimus, et audivimus, non loqui. Te Deum.

Die xxv. Septembris.

In festo S. Mariæ de Cervellione dupl. min. omn. de commu. Virg. præter ea, quæ sequuntur.

Ad Magnif. Antiph.

Flagellis, et catena Maria corpus domabat: silentio et abstinentia animum custodiebat: orationibus incessanter instabat, docens Christi Sponsas vas corruptibile in sanctificatione, et honore possidere.

Oratio.

Deus, qui nos conspicis in tot periculis constitutos pro nostra fragilitate non posse subsistere, concede propitius, ut intercedente Beata Maria famula tua de præsentis vitæ fluctibus educti, ad æternæ salutis portum pervenire valeamus. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de script. occur.

In secundo Nocturno.

Lectio IV.

Maria nobili Familia de Cervellione, Barcinonæ in Hispania nata, et a parentibus in Dei timore pri-

mis ab annis enutrita, virginitatem suam, cum decem et octo esset annorum, illi devovit. Ejus vivendi ratio erat, in publicum rarius prodire, ægrotantibus domesticis sedulo adesse, et in Nosocomio ter in hebdomada pauperibus ministrare. Annum trigesimum agens, defuncto Patre, Habitum Ordinis Sanctæ Mariæ de Mercede, prima ex feminis suscipiens, Sanctimonialibus ejusdem Ordinis Ducem, Magistram et exemplar se præbuit: ac distributo patrimonio in Redemptionem captivorum, professionem in eodem Ordine, una cum voto de laborando pro redimendis captivis, emisit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Matre e vivis sublata, cum aliquot honestis feminis ejusdem Instituti, piam sanctamque vitam peregit: solita quotidie mulierum a suis Fratribus redemptarum, ac Barcinonam advenientium pedes in Hospitali domo lavare: quinquies in hebdomada Sacra Eucharistia refici, terque jejunare solo pane et aqua contenta: quotidianis flagellis insuper, et ferrea catena corpus suum affligens. Silentium quod mira observantia colebat, inanibus verbis numquam infregit; ac parcius indulgens somno, expetebat ab hujusmodi necessitate liberari, ut illo solo frueretur incessanter, quo jucundantur Cœli, et Angeli lætantur. Quod diurni temporis supererat ab oratione, et pietatis exercitiis, in pauperes juvandos impendebat; nullum officii genus prætermittens, quo afflictos consolaretur, oppressos liberaret, et vinctos educeret de carceribus. ℟. Dilexisti.

Lectio VI.

Futuras maris tempestates prænuntiabat, illasque sæpe suis orationibus sedavit; visa aliquoties super undas incedere, quo Fratres Captivorum redemptores, aliosque in mari periclitantes servaret incolumes; unde

ei Mariæ de Subsidio, vulgo de Socos, nomen est inditum. Denique post multa virtutum insignia, Barcinonæ migravit ad Dominum, decimo tertio Kalendas Octobris, annò salutis millesimo ducentesimo nonagesimo. Ejus corpus, ex quo suavissimus odor manabat, sepultum est in Ecclesia Fratrum Ordinis sui, quod nonagesimo post anno, Episcopo Barcinonensi, Petro Aragoniæ Rege, ceterisque Aulæ, et Civitatis Primatibus adstantibus, solemni pompa elatum, incorruptum repertum fuit, ac decentiori in loco, ubi religiose colitur, asservatum.

℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Homilia S. Gregorii Papæ in Evang. Simile est Regnum Cœlorum, decem Virginibus, *de eod. Commu.*

Ad Benedictus Antiph.

Adducentur in lætitia, et exultatione Regi Domino Virgines post Mariam, ut in sanctitate et justitia serviant illi, et quocumque ierit ipsum Agnum sequantur.

In 2. Vesp. ad Magnif. Antiph.

Mare, et venti Mariæ obediunt, Angelici candoris virtute pollenti: aquæ multæ cesserunt ardori charitatis ejus.

Die xxvi. Septembris.

In die octava S. Januarii Episc. et Martyr. dupl. officium de comm. unius Mart.

In primo Noct. Lect. de Script. occur.

In Secundo Nocturno.

Sermo Sancti Joannis Chrysostomi.

De S. Ignatio Mart. tom. 5. Lectio IV.

Tempus animadvertite, fratres, quo dignitatem Episcopalem Beatus Januarius est assequutus; neque

enim est eadem nunc, quæ tunc erat gubernandi conditio; non æqualis est labor viam tritam, et plane paratam post multos ingredi viatores, atque eam, quæ primo secanda est, quæque prærupta, et saxosa, ferisque plena, nec ullum adhuc viatorem admisit. Tunc autem quocumque quis oculos verteret, ubique præcipitia, barathra, et bella, et pugnæ, et pericula. Imperatores et Reges, et Populi, et Civitates, et Gentes, et domestici, et alieni credentibus insidias tendebant. ℟. Honestum.

Lectio V.

Quemadmodum igitur gubernatorem admiramur, non quod vectores possit in portum incolumes ducere, cum mare tranquillum est, cumque navis fertur ventis secundis; sed cum insaniente pelago, ventisque sævientibus, qui in navi sunt, inter se dissentiunt, magna tempestate intus et foris navigantes exagitante, navim tamen potest dirigere, et conservare. Sic eos, qui tunc Ecclesiam regebant, multo magis, quam illos, qui eam in præsentia gubernant, suspicere debemus, et admirari, quando multa bella intus, et foris, quando fidei planta imbecillior erat adhuc, et diligentia magis indigebat, quando veluti modo genitus infans Ecclesiæ populus, magnam providentiam, atque sapientiam animæ, a qua nutriendus esset, postulabat. ℟. Desiderium.

Lectio VI.

Verum, ne totum tempus in Episcopatus consideratione collocantes, ab iis, quæ ad eum uti martyrem spectant, enarrandis excludamur; age ad illius certamina contendamus. Versutus enim Diabolus, et ad struendas aptus insidias existimabat, si pastores sustulisset, ovilia se facile direpturum; Sed qui comprehendit astutos in eorum astutia, ostendens Ecclesias suas non ab hominibus gubernari, sed eos,

qui in ipsum credunt, semper a se regi, id fieri permittebat, ut cum cerneret, rectoribus sublatis, non tamen Relligionem deleri, nec veritatis prædicationem extingui, sed potius augeri, ex rebus ipsis, et ipse, et qui ei inserviebant, omnes intelligerent Christianorum disciplinam non ab hominibus pendere, sed in cœlis radices agere, Deumque esse, qui ubique ecclesias tueretur. ℟. Stola jucunditatis.

In tertio Noct. Lect. VII.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce Ego mitto vos, sicut oves in medio luporum. Et reliqua.

Homilia Sacti Joannis Chrysostomi.

Hom. 43. in Matth.

Diligenter considera, qui sunt, qui haec ardua, et laboriosa adeunt, formidolosi videlicet, et indocti, illiterati, rudes, obscuri quidam homines, et ignoti, qui numquam Philosophorum perceperunt instituta, vixque unquam in forum descenderunt, piscatores et pubblicani, multis repleti rebus, quæ jure animos eorum possent dejicere. Nam si magnos, et claros viros tanta difficultas rerum potuisset commovere; quomodo non potuisset imperitos homines, quibus nullius rei magni aliquid venit in mentem? Sed non dejecit, neque turbavit, nec id injuria, dicet quispiam, cum se intelligerent posse leprosos mundare, dæmonia ejicere. ℟. Corona aurea.

Lectio VIII.

Ego autem dicere non dubitarim, quia videlicet idipsum jure debebat ipsos conturbare, quoniam qui tantam potestatem haberent, ut defunctos etiam a morte possent excitare, ii tanta pericula essent subituri, tanta bella gesturi, ad judices vincti deducendi, communis denique totius orbis admonitio futuri. Quæ igitur in omnibus his erat consolatio? Sola

mittentis virtus, quocirca ita signanter incæpit: Ecce Ego mitto vos. Sufficiat hoc vobis ad omnem consolationem; Satis sit ad confitendum. Vides quanta ejus est auctoritas? Intelligis, quoniam maxima sit potestas? Perspicis inexpugnabilem ejus esse virtutem?

℟. Hic est vere.

Nona Lectio SS. Cypriani etc.

DIE I. OCTOBRIS.

In Festo S. Gregorii Armeni Episc. et Mart. Patr. Neap. Duplex majus.

Ad Vesperas, Antiphona.

Gaude Mater Ecclesia, *cum rel. de Laud. ut infr. Psal.* Dixit Dominus, *cum reliquis de Dominica, ut in Psalter. et loco ultimi. Psalmus.* Laudate Dominum omnes Gentes.

Capitulum. Jacobi I.

Beatus vir, qui suffert tentationem, quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se.

Hymnus.

Lux o decora Gregori,
Nostris refulge mentibus,
Te prævio, videbimus
Solem perennem gratiæ.
Tu clara gemma Præsulum
Excellis inter Martyres,
Longos per anni circulos
Tormenta passus horrida.
Tu voce curans corpora,
Cæcasque mentes inclytus
Illuminans miraculis
Nutu fugasti dæmones.

Bonis procul fugacibus
Amplexus es cœlestia,
Spretoque mundo, Cœlitum
Gaudes potitus premiis.
Deo Patri sit gloria,
Ejusque soli Filio,
Cum Spiritu Paraclito
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℟. Gloria, et honore coronasti eum, Domine.
℣. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Ad Magnificat, Antiphona.

O Lux Ecclesiæ, Doctor veritatis, Pontifex Armeniæ, norma charitatis, Prædicator gratiæ, deprecare pro nobis Filium Dei, alleluja.

Oratio.

Deus, qui per beatum Gregorium Pontificem, et martyrem tuum Armeniæ gentis populum, Regemque veræ fidei lucem recipere tribuisti: da Ecclesiæ tuæ de tantis gaudere triumphis, et apud te meritis ejusdem, et precibus adjuvari. Per Dominum.

Deinde fit commemoratio S. Hieronymi, ac S. Remigii Episcopi et Confess. ut in Breviario sub hac die.

Ad Matutinum, Invitator.

Regem martyrum Dominum: * Venite adoremus.
Psal. Venite exultemus.
Hymnus. Lux o decora Gregori, *ut supra.*

In primo Nocturno, Antiphona.

Probatus in Christo, et perfectus inventus est, ideo data est illi gloria æterna.

Psal. Beatus vir, *cum reliquis Psalmis de Communi unius Martyris.*

Antiphona. Præcepto Regis non obedivit Gregorius, coronas aureas diis offerri præcipientis.

Psal. Quare fremuerunt.

Antiphona. Præco salutis doctrina Evangelica Armenos erudivit.

Psalmus. Domine, quid multiplicati sunt.

℣. Gloria, et honore coronasti eum, Domine.

℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Lectio I. Noct. A Milcto, *cum Responsoriis de Communi unius Martyris.*

In secundo Nocturno.

Antiphona. Suspensus in equuleo Gregorius laudabat Dominum Salvatorem.

Psal. Cum invocarem.

Antiphona. Glorificavit eum Dominus in conspectu Regis, ct ostendit illi gloriam suam.

Psal. Verba mea.

Antiphona. Quasi sol refulgens, sic effulsit Gregorius in Templo Dei.

Psalmus. Domine, Dominus noster.

℣. Posuisti, Domine, super caput ejus.

℟. Coronam de lapide pretioso.

Lectio IV.

Gregorius Armeniæ Regibus ortus, cum Patris Anaci tota familia ad necem usque quæreretur, infans clam ereptus, Cæsareæ Cappadociæ educatus est. Adolescens Christianam legem una, cum baptismo suscepit, duosque cx legitima uxore genuit filios, Orthanem, et Arostanem, quos adeo in fide Christi erudivit, ut sanctissime uterque vitam finierit. Secesserat Cæsaream Teridates Cursari olim Armenorum Regis ab Anaco dolose interempti filius, a Persis ditione paterna spoliatus, cui Gregorius, non ignorans paternum scelus, sese in servitutem tradidit, et cum eo in Armeniam, restituto ei a Romanis Regno, post multos annos rediit. Ibi a Teridate saepius tentatus, ut Idolis sacrificare vellet, cum renuisset constantissime, innumera tormentorum ge-

nera subire coactus est, ut pene incredibilia videantur.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Descenditque cum illo in foveam: et in vinculis non dereliquit eum. Et dedit.

Lectio V.

Nam primo deducitur in tetrum carcerem: in os ejus lignum immittitur quod violentissime ab inferiori parte superiorem disjungeret: onerantur humeri glebis salis, qui apud Armenos est fossilis: funibus sanctum corpus alligatum in sublime trahitur: post diem septimum e sublimi dimittitur, altero pede suspenso, et igne admoto, fumoque supposito, virgis interea sævissime cæditur: crura tabulis, et fune constringuntur, ita ut efflueret sanguis per summos pedes, qui clavis confixi celerare gressus mox coguntur: caput fabrili quodam instrumento interceptum comprimitur; per fistulam e naso ad cerebrum sal aceto mixtum, et nitrum transfunduntur: calatho fuligine pleno caput ipsum obruitur, ut suffocetur: ferreis ungulis excarnificantur latera, et a subjectis muricibus ferreis immanissime cruciantur: genua tibialibus ferreis vestiuntur, quæ cuneis item ferreis obfirmantur: plumbum liquefactum in os ejus infunditur. Sed invictus Gregorii animus Christi fide, speque munitus, tormentis non cessit unquam, et divina virtute sanatus, constantior prædicabat Christum. Unde Teridates actus in rabiem ob patris etiam necem, quam postea cognovit ab Anaco factam, ligatum collo, manibus, et pedibus in lacum Artaxat eum dejici jubet moriturum.

℟. Desiderium animæ ejus tribuisti ei, Domine: * Et voluntate labiorum ejus non fraudasti eum.

℣. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. Et.

Lectio VI.

Post annos quatuordecim divina providentia factum est, ut Teridates, quasi alter. Nabuchodonosor, probatus, Gregorii velut redivivi se se ad pedes abjecerit, quem cum satrapis regni mysteriis initiatum, jejunio longo purgavit, narrata cœlesti visione recreavit, et miraculosa diversarum ægritudinum curatione confirmavit. Quare propriam detestatus Rex contra eum crudelitatem, ipsemet Deorum templa destruxit, Ecclesias vero Deo ædificavit, pretiosas vestes, prædia, thesauros pro divino cultu elargitus. Exposcebat Rex Gregorium Episcopum, quem dubitantem Angelus e Cœlo animavit ad onus, et a Leontio Cæsareæ Episcopo, rogante Rege, consecratus est. Armeniæ fines cum rediret, vix ingressus, oratione sua templum Herculis a fundamentis evulsit, et alterum erexit, in quo Sancti Joannis Baptistæ, et martyris Athenogenis sacras reliquias collocavit. Ingentem hominum multitudinem baptizavit, exorta in cujusque capite mirifica Cruce. Aperuit sacrarum litterarum gymnasia. Persis, Assyriis, Hunnis, et Medis ad Christianam Rempublicam aditum fecit, quibus et Episcopos dedit, et Sacerdotes, et monachos, multis ab eo ædificatis Monasteriis. Tandem quietis, et otii divini cupidissimus, Arostane filio, petente Rege, sibi suffecto, in solitudinem cum paucis alumnis abiit, ubi jejunio plane admirabili, et contemplationi deditus, obdormivit in Domino plenus dierum, Constantino Magno Imperatore. Ejus sacras reliquias Christiani ex Armenia ab hostibus capta fugientes, in Italiam transtulerunt et Neapoli sacrum ejus caput cum catenis, quibus

vinctus, et virgarum fragminibus, quibus cæsus fuerat, deposuerunt in nobili Ecclesia in ejusdem honorem erecta. Brachium vero in Ecclesia Cathedrali Neritonensi, cujus cives Sancti viri miracula sæpius experti, præsertim in impetrandis a Domino pluviis, eundem sibi Patronum elegerunt.

℟. Stola jucunditatis induit eum Dominus: * Et coronam pulchritudinis posuit super caput ejus.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ, et intellectus: et aqua sapientiæ salutaris potavit illum. Et coronam. Gloria Patri. Et coronam.

In tertio Nocturno.

Antiphona. Fuit magnus in Armenia magnâ, maximus in salutem Electorum Dei.

Psal. In Domino confido.

Antiphona. Directus est divinitus in pœnitentiam gentis, et tulit abominationem impietatis.

Psalmus. Domine, quis habitabit.

Antiphona. Virtutes multas, et miracula per beatum Gregorium Dominus fecit, alleluja.

Psalmus. Domine in virtute.

℣. Magna est gloria ejus in salutari tuo.

℟. Gloriam, et magnum decorem impones super eum.

In tertio Nocturno Lectiones de Homilia in Evang. Si quis venit ad me, *de eodem Communi.*

℟. VIII. Gaudet in cœlis beatus Gregorius Armeniæ Pontifex, gloria, et honore coronatus: * Qui pro Christi nomine varios, et graves sustinuit cruciatus.

℣. Dedit illi Dominus fortitudinem, et usque in senectutem permansit illi virtus. Qui. Gloria Patri. Qui.

Nona Lectio de Sancto Remigio ut in Breviario.

AD LAUDES ET PER HORAS.

Antiphona. Gaude Mater Ecclesia, adsunt festa solemnia Armeniæ Pontificis, et martyris Gregorii.

Psalmus. Dominus regnavit, *cum reliq. de Dominica.*

Antiphona. Lapide ad collum ligato prædicabat Gregorius Dominum Jesum Christum.

Antiphona. Solicitus Pastor gregis Christi fuit Gregorius, ac strenuus dæmonum debellator.

Antiphona. Idolorum templa destruxit, et sanctis martyribus nobiles Basilicas ædificavit, alleluja.

Antiphona. O lux Armeniæ! qui martyrio coronari, et inter Pontifices numerari digne meruisti.

Cap. et Hymn. ut primis Vesperis.

℣. Justus ut palma florebit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Ad Benedictus Antiphona.

O pastor egregie Gregori, lux Armeniæ! qui radiante lumine cum Angelorum agmine Regem vidisti gloriæ; vota precantium suscipe, qui laudes tuas hodie personant, alleluja.

Deinde fit commemoratio S. Remigii.

In secundis Vesperis omnia ut in primis.

℣. Justus ut palma florebit.

℟. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Ad Magnificat Antiphona.

O Gregori, martyr Christi, esto memor nostri, ut tuis precibus adjuti æterna gaudia mereamur consequi, alleluja.

Deinde fit commemoratio SS. Angelorum Custodum, ut in Breviario.

Die II. Octombris.

In festo Sancti Angeli Custodis. Dupl. II Clas. cum octav. officium. ut in Brev. sub hac die.

Die III. Octombris.

Officium, ut in die Festi, praeter sequentia. Lectiones primi nocturni de Scriptura occurrenti. In secundo nocturno. Lectio IV.
Sermo Sancti Augustini Episcopi.
Lib. II. de Civ. cap. 31.

Sancti Angeli, ad quorum societatem, et congregationem in hac peregrinatione laboriosissima suspiramus, sicut habent permanendi æternitatem, ita cognoscendi facilitatem, et requiescendi felicitatem; sine difficultate quippe nos adjuvant, quoniam spiritualibus motibus puris et liberis non laborant.

℟. Vivit ipse.

Lectio V.

Nos duas societates Angelicas intelligimus, unam fruentem Deo, alteram tumentem typho. Unam, cui dicitur: Adorate eum omnes Angeli ejus; Aliam, cujus Princeps dicit: Hæc omnia dabo tibi, si prostratus adoraveris me. Unam sancto Dei amore flagrantem; alteram propriæ celsitudinis immundo amore fumantem. Et quoniam, sicut scriptum est, Deus superbis resistit, humillibus autem dat gratiam, illam in cœlis habitantem, istam inde dejectam, in hoc infimo aereo cœlo tumultuantem.

℟. Angelus Domini.

Lectio

Lectio VI.

Illam luminosa pietate tranquillam, istam tenebrosis cupiditatibus turbulentam. Illam Dei nutu clementer subvenientem, juste ulciscentem; istam suo fastu subdendi, et nocendi libidine æstuantem. Illam, ut quantum vult, consulat, Dei bonitatis ministram; istam, ne quantum vult noceat, Dei potestate frænatam. Illam huic illudentem, ut nolens prosit persecutionibus suis: hanc illi invidentem, cum peregrinos colligit suos. ℟. In omni tribulatione.

In tertio Nocturno. *Lect. VII. Cap.* 18.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

Homilia Sancti Hyeronimi Presbyteri.

Lib. 3. *Comment. in cap.* 18. *Matth.*

Post inventum staterem, post tributa reddita, quid sibi vult Apostolorum repentina interrogatio, quis, putas; major est in Regno Cœlorum? quia viderant pro Petro, et Domino idem tributum redditum, ex æqualitate pretii arbitrati sunt, Petrum omnibus Apostolis esse prælatum, qui in redditione tributi Domino fuerat comparatus: ideo interrogant, quis major sit in regno Cœlorum. Vidensque Jesus cogitationes eorum, et causas erroris intelligens; vult desiderium gloriæ humilitatis contentione sanare. Tu autem. ℟. Machabæus.

Lectio VIII. Quorum Festum colimus.

Si autem manus tua, vel pes tuus scandalizat te, abscinde eum, et projice abs te. Necesse est quidem venire scandala: væ tamen ei est homini, qui, quod necesse est ut fiat in mundo, vitio suo facit, ut per se fiat. Igitur omnis truncatur affectus, et universa propinquitas amputatur, ne per occasionem

pietatis unusquisque credentium scandalis pateat. Si, inquit, ita est quis tibi conjunctus, ut manus, pes oculus, et est utilis atque sollicitus, et acutus ad perspiciendum, scandalum autem tibi facit, et propter dissonantiam morum te pertrahit in gehennam, melius est, ut et propinquitate ejus, et emolumentis carnalibus careas, ne dum vis lucrifacere cognatos, et necessarios, causam habeas ruinarum.

℟. Tu Domine.

Lectio IX.

Dico vobis, quia Angeli eorum in cœlis semper vident faciem Patris mei. Supra dixerat, per manum, et pedem, et oculum, omnes propinquitates, et necessitudines, quæ scandalum facere poterant, amputandas; austeritatem itaqua sententiæ subjecto præcepto temperat, dicens: Videte ne contemnatis unum ex pusillis istis. Sic, inquit, præcipio severitatem, ut commisceri clementiam doceam; quia Angeli eorum in cœlis vident semper faciem Patris. Magna dignitas animarum, ut unaquæque habeat ab ortu nativitatis in custodia sui Angelum delegatum. Unde legimus in Apocalypsi Joannis: Angelo Ephesi, et reliquarum Ecclesiarum, scribe hæc. Apostolus quoque præcipit velari capita in Ecclesiis feminarum propter Angelos. Te Deum Laudamus.

DIE IV. OCTOBRIS.

In festo Sancti Francisci Assisii Confes. Patron. Neap. Duplex majus. ut in Breviario.

Die v. Octobris.

De quarta die infra octavam.
In primo Nocturno Lectiones de Script. occur.
In secundo Nocturno. Lectio IV.
Sermo Sancti Hilarii. *In Psal.* 137.

In conspectu Angelorum psallam tibi. Parum sibi existimat Propheta esse, ut hominibus tantum præsentibus psallat, quia homines corporalium tantum negotiorum officia inspiciunt; in eo enim quod psallit, motum complacitæ operationis Deo ostendit; Non ergo quæ videntur in corpore cerni desiderat, sed ea quæ spiritualiter naturæ spiritales continentur, gerere festinat. Scit enim sub specula Angelorum vitam omnem; moresque agere, et ubique hæc divinorum ministeriorum auxilia fidelibus cunctis assistere, ut scriptum est: Præest Angelus Domini in circuitu timentium eum.

℟. Vivit ipse Dominus.

Lectio V.

Legem etiam Moysi in manu mediatoris per Angelos fuisse depositam docet Apostolus. Nec non et Eliseus absolutissime docuit, humanas infirmitates Angelorum auxiliis defendi, et in omnibus periculis, si fides maneat, in nobis adesse spiritualium virtutum defensionem; Nam cum Rex Syriæ capere Geth urbem, in qua idem Propheta Eliseus esset, pararet, et nocturnis itineribus exercitum suum, qui antelucanus urbem obsideret, destinasset, puer Elisei, conspecta obsidione, dixit: O Domine, quid faciemus? Et dixit: noli timere; quia plures sunt nobiscum, quam cum illis. ℟. Angelus Domini.

Lectio VI.

Et oravit Eliseus ad Dominum, et dixit: Adaperi, Domine, oculos pueri hujus, ut videat; Et aperuit Dominus oculos pueri, et vidit. Et ecce mons erat plenus equis, et curribus in gyro Elisei, et descenderunt ad eos. Tantus, et tam nobilis Propheta solus contemplatione auxiliorum spiritualium dignus est. Sed oratio ejus ad Deum visum incorporalium etiam puero suo meruit. In horum igitur assistentium humanis auxiliis Angelorum conspectu psallat Propheta, simplicibus spiritualium operum contemplatione placiturus. ℟. In omni tribulatione.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. Cap. 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in Regno Cœlorum? Et reliqua.

Homilia Sancti Bernardi Abbatis.

Tom. 1. *in festivit. S. Michaelis*, *sermone* 11.

Audistis, fratres, Evangelicam lectionem adversus eos, qui pusillos scandalizant, satis terribiliter intonantem. Nemini blanditur Veritas, neminem palpat, nullum seducit, aperte denuntians, quoniam væ homini illi, per quem scandalum venit; expedit ei, ut suspendatur in collo ejus mola asinaria: et pro suavi jugo, et levi onere Salvatoris, gravi mole terrenæ cupiditatis humeris ejus imposita, demergatur in profundum maris hujus magni, et spatiosi manibus, quod est sine dubio sæculum nequam. Perire siquidem necesse est hominem, qui charitatem non habet, etiamsi tradiderit corpus suum, ita ut ardeat; et hoc dixerim, fratres, ut in ea charitate, et unanimitate, et pace, in qua statis in Domino, solliciti sitis perseverare, et abundare magis. ℟. Machabæus.

Lectio VIII.

Quæ est enim spes nostra, et gaudium nostrum, et corona gloriæ? Nonne unitas, et unanimitas vestra, in qua gaudeo vos inveniri fraternitatis amatores, et ante omnia mutuam in vobismetipsis charitatem habentes, quod est vinculum perfectionis? In hoc enim cognoscent omnes, etiam Angeli Sancti, quod Christi estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem. Denique potest hinc quoque fraternæ dilectionis utilitas magnifice commendari; numquid enim Christi gratia diligemur ab Angelis, si de mutuæ dilectionis inopia cognoverint nequaquam ejus nos esse discipulos? Numquid diligemur ab eis propter nos ipsos, idest spiritualis naturæ similitudinem, si invenimur non diligere humanæ naturæ nostræ consortes? Imo vero, si ex eis, quæ inter nos sunt, contentionibus, carnales non magis, quam spirituales esse constiterit? ℟. Tu Domine.

Lectio IX.

Denique numquid Angeli diligent nos propter seipsos, et futuram de nobis civitatis suæ restaurationem, si (quod absit) unum quo solo uniri, et coædificari eis possumus, defuerit glutinum charitatis? Quomodo sperabunt reædificandos de nobis perpetuos civitatis illius muros, si cognoverint, si viderint, nos non lapides esse vivos, qui possint invicem cohærere, sed magis pulverem, quem projicit ventus a facie terræ, quem unius verbi flatus in turbinem excitet, et suspicionis cujuslibet levissima aura dispergat? Et hæc quidem dixisse sufficiat, pro eo quod ait Dominus: Si quis scandalizaverit unum de pusillis istis. Te Deum.

Die vi. Octobris.

De quinta die infra octavam.
Fit festum Sancti Brunonis , cum comm. Angel.

Die vii. Octobris.

De sexta die infra octavam.
In primo nocturno Lectiones de Script. occur.
In secundo Noct. Lect. IV.
Sermo Sancti Bernardi Abbatis in festivitate Sancti Michaelis.

Dignum est, ut gloriam Angelorum non capientes, tanto magis amplectamur misericordiam, qua nimirum constat, nihilominus abundare domesticos Dei, Cœli cives, Principes Paradisi; Testatur enim Apostolus, qui raptus ad tertium cœlum, beatæ illi curiæ meruit interesse, atque ejus nosse mysteria, quoniam omnes administratorii sunt spiritus, missi in ministerium propter eos, qui hæreditatem capiunt salutis. Neque id cuiquam incredibile videatur, quandoquidem ipse quoque Creator, et Rex Angelorum venit non ministrari, sed ministrare, et animam Suam dare pro multis. Tu autem ℟. Vivit ipse.

Lectio V.

Ministrant Angeli, sed de alieno, offerentes Deo bona opera, non sua, sed nostra, et nobis ejus gratiam referentes; unde et Scriptura dicit: quoniam ascendit fumus aromatum in conspectu Domini de manu Angelorum; sollicite præmisit, data ei fuisse incensa multa; Nostros enim sudores, non suos; nostros, non suas lacrymas offerunt Deo; nobis quoque

ejus munera referunt, non sua. Non sic minister ille sublimior cunctis, sed humilior universis, qui semetipsum obtulit sacrificium laudis, qui Patri offerens animam suam, nobis ministrat usque hodie carnem suam. ℟. Angelus Domini.

Lectio VI.

Hujus itaque tanti ministri gratia, nihil mirum si dignanter nobis, imo et libenter Angeli sancti ministrent; Ipsi enim amant nos, quia nos amavit Christus. Dicitur certe vulgari proverbio: qui me amat, amat et canem meum. Nos vero, o beati Angeli, Catelli sumus Domini illius, quem tanto affectu diligitis; Catelli inquam, sumus Domini illius, quem tanto effectu diligitis; Catelli inquam, cupientes saturari de micis, quæ cadunt de mensis dominorum nostrorum, qui estis vos. Et hæc dixerim, fratres, ut ampliorem de cætero erga beatos Angelos fiduciam habeatis, ac proinde familiarius in omni necessitate vestra illorum invocetis auxilia, sed et digne in eorum præsentia conversari, et magis ac magis eorum vobis conciliare gratiam, captare benevolentiam, exorare clementiam studeatis. Tu autem ℟. In omni tribulatione.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio VII. cap. 18.

In illo tempore: Accesserunt discipuli ad Jesum, dicentes: Quis, putas, major est in regno cœlorum? Et reliqua.

De Homilia Sancti Johannis Chrysostomi.

Ex hom. 60. in Matth.

Videte, ne contemnatis unum de parvulis istis. Parvulos non ætate, sed multorum æstimatione appellavit; pauperes, inquam, ignotos, cæterosque hujusmodi, quos multi contemnunt, qui revera parvuli non sunt, cum Creatoris omnium amici sint,

quos ipse multo magis venerabiliores facit, dicens: quia Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in cœlis est. ℟. Machabæus.

Lectio VIII.

Hinc manifestum est, quia omnes Sancti Angelos habeant; Apostolus etiam ait de muliere, quoniam velamen debeat habere in capite propter Angelos; Et Moyses, statuit fines, inquit, Gentium secundum numerum Angelorum Dei. Hic vero non de Angelis simpliciter dicitur, sed de Angelis excellentibus, atque supremis; Nihil enim aliud designatur, cum faciem, dicat, Patris mei aspiciunt, quam summa fiducia eorum, et honor præcipuus.

℟. Tu Domine.

Lectio IX.

Vides quot, quibusque rationibus ad modestiam, et ad curam tenuiorum fratrum nos revocat? Infantem in medio statuit, et dixit: Efficiamini sicut parvuli, et quicumque talem susceperit parvulum, me suscipiet, et quicumque hunc scandalizaverit, extrema luet supplicia; et scandalizantes homines, etiam si loco manuum, atque oculorum nobis essent, abscindere jussit. Angelorum quoque auctoritate, qui hos tenues fratres tutantur, ut eos veneremur, impellit. Tu autem. Te Deum.

Die viii. Octobris.

De septima die infra octavam S. Angeli Custodis. Fit officium de S. Birgitta cum commem. de oct.

DIE IX. OCTOBRIS.

Dies octava Sancti Angeli Custodis. Duplex.
Lectiones primi Nocturni de Scriptura occurrenti.
In secundo Nocturno.
Sermo Sancti Bernardi Abbatis.
Ex Serm. 12. *super Psalm. Qui habitat.*
Angelis suis mandavit de te. *Ut in die Festi.*
Item lectiones tertii Nocturni, ut in die Festi.

DIE X. OCTOBRIS.

In Festo S. Ludovici Bertrandi Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pont. præter ea quæ sequuntur.

Oratio.

Deus qui Beatum Ludovicum Confessorem tuum per corporis mortificationem, et fidei præconium Sanctorum gloriæ coæquasti: præsta, ut quod fide profitemur, pietatis operibus jugiter impleamus. Per Dominum.

In I. Noct. Lectiones de script. occurr.
In II. Noct.
Lectio IV.

Ludovicus Bertrandus Valentiæ in Hispania Tarraconensi honestis piisque parentibus natus, ab ipsa pene infantia sanctitatis, ac pœnitentiæ tyrocinium inchoavit. Exacta pueritia, interdum nuda cubabat humo, noctes sæpe ducebat insomnes, ac in pietatis et charitatis officia sedulus incumbebat. Mundi contemptu, ac Religiosæ vitæ ardore succensus, parentum artes, quibus eum a Sancto proposito dimovere

conabantur, mira constantia superavit. Sui tandem voti compos effectus, Prædicatorum Ordini nomen dedit, ubi brevi tantum profecit, ut vel provectioribus ipsis, quamvis tyro, fuerit exemplo. Emissa professione, mirum quot et quantis virtutum incrementis priorem vitæ rationem cumularit. Jejuniis, flagellis, ciliciis, vigiliisque carnem domans, mentem jugi orationis pabulo nutriebat, ex quo tantum internæ animi modestiæ ac puritatis hauriebat, ut vel in ejus oculis ac vultu appareret.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Adhuc juvenis Novitiorum Præfectus institutus, eos ad omnem verbo et exemplo sanctimoniam efformabat. Ad Occidentales Indos Evangelicus Prædicator missus, quamvis uno tantum Hispanico uteretur idiomate, eum tamen diversæ, atque inter se dissitæ Nationes, sua veluti loquentem lingua, singulæ audiebant, ex quibus innumeros ad Christianam Fidem adduxit; ibique venenum non semel sibi a Barbaris propinatum innoxie hausit. Publicam vitiorum objurgationem, tamquam in se unum directam Nobilis quidam ulturus, mortem Ludovico intentat, cum strictus in eum sclopus in Crucifixi formam repente convertitur. Quo miraculo nefarius aggressor permotus, ad Sancti Viri pedes provolutus, tanti facinoris veniam enixe deprecatur. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Humilitate, ac patientia insignis, illud identidem usurpabat: Domine hic ura, hic seca, hic non parcas, ut in æternum parcas. Prophetico afflatus spiritu multa prædixit. Ignem signo Crucis extinxit, tempestatem sedavit, ferarum impetus cohibuit, mortuis vitam, cœcis visum, claudis gressum, surdis reddidit auditum. Tandem durioris pœnitentiæ labo-

ribus fractus, in morbum incidit, sacrisque Mysteriis rite expiatus, migravit in cœlum septimo Idus Octobris, anno millesimo quingentesimo octogesimo primo, ætatis vero suæ quinquagesimo quinto. Quem multis etiam post obitum miraculis clarum Paulus Quintus Beatorum, Clemens vero Decimus Sanctorum numero adscripsit. Ejus demum Festum Alexander Octavus, instante Rege Catholico, ab universo ditionis ipsius Clero sæculari, sub ritu duplici celebrandum decrevit, Sanctumque Confessorem novi Regni Granatensis Patronum Apostolica auctoritate declaravit. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Lect. de Homil. Evang. Sint lumbi vestri, *de commu. Conf. non Pont.*

DIE XII. OCTOBRIS.

In Festo S. Pulcheriae Virg. Imperatr. dupl. min. de commu. Virg. exceptis, quae hic habentur propria.

Oratio.

Deus, qui Beatam Pulcheriam Virginem tuam singulari castitatis prærogativa decorasti, quique illi ad defendendam Ecclesiam tuam summum Fidei amorem tribuere voluisti; concede, ut ejus intercessione tibi puris mentibus inhærentes, ab omnium hostium insidiis misericorditer liberemur. Per Dominum.

Lect. I. Noct. de Epistola B. Pauli Apost. De Virginibus, præceptum Domini non habeo: etc. *de eod. commu.*

In II. Noct.

Lectio IV.

Ælia Pulcheria Augusta, Patre, Avo, Fratre, atque Viro Romanorum Imperatoribus maxime nobilis,

profligatis sua præsertim opera hæreticorum erroribus, et Catholico Dogmate circa Incarnationis Mysterium, et Divinam Maternitatem constituto multo nobilior, ab ipsa pueritia tanta sapientia divinitus prædita fuit, ut ii, quibus post Arcadii Patris obitum Imperii procuratio, dum Theodosius adolesceret, commissa fuerat, ejus arbitratu omnia facerent; essetque constans opinio, unius puellulæ virtute ac sapientia, quæ instare atque ingruere videbantur pericula discussa, et felicitatem Imperio constitutam. Domi assidua disciplinæ exactrix eam vivendi formam induxit, ut illa jam non Aula Imperatorum, sed Asceterium vulgo diceretur. Theodosium Fratrem, Eudoxiam, quam illi matrimonio conjungendam curavit, Flaccillam, Arcadiam, Marinam Sorores ita imbuebat bonis moribus, exercebatque ad virtutem, ut quibus ætate non multum præstabat, earum moderatrix ac propemodum mater esse videretur. Qua institutione Sorores quantum profecerint, vel ex hoc uno intelligi potest, quod Pulcheriam imitatæ, sesuamque Virginitatem Deo devoverunt: atque Augusta Virgo ut ea quæ decreverat amplius confirmaret, omnesque voluntatis suæ testes haberet, ex auro et pretiosis lapidibus sacram mensam in Ecclesia Constantinopolitana pro Virginitate sua, et Fratris Imperio dedicavit, et in fronte ipsius mensæ hæc eadem inscripsit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Potior autem ejus in Theodosio instituendo eluxit cura; eumque ubi opus esset, mira quadam dexteritate corrigebat: qui quidem talis est effectus, ut absolutissimum optimi verique Christiani Principis exemplar fuerit, dum Pulcheriæ consiliis est obsequutus. Post diuturnam cum Fratre concordiam, turbis malevolorum fraude atque obtrectatione in Aula

excitatis, tempus nacta, quo sibi jam uni, Deoque vacare posset, secessit in Hebdomum, locum Byzantio suburbanum, ibique vitam agens pene monasticam aliquandiu se continuit. Cum vero felicitatis Imperii una cum ea exularet, a Fratre accersita, ubi deesse vidit qui prælia Domini pugnaret, Deboram imitata, fide ac religione armata processit; et missis in omnem partem epistolis, hortando, monendo, minitando, non pecuniæ, non laboribus parcens, digna effecta est, quam Patres Concilii Chalcedonensis una omnium voce atque præconio Custodem Fidei, pacis Conciliatricem, expultricem hæreticorum, Piam, Orthodoxam, novam Helenam (sicut Marcianum tunc Imperatorem, novum Constantinum) consalutarent; cuique Sanctus Leo totius Romanæ Ecclesiæ nomine plurimum gratularetur, cjusque caussa exultare se diceret, ac digna Deo vota persolvere, quod de Nestoriana primum impietate, mox de nefario Eutychetis errore perempto, duplicem illi et palmam contulerat, et coronam.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Atque hæ tantæ curarum moles, quas præsertim in Ephesino, ac Chalcedonensis Concilii, Romanorum Pontificum auctoritate convocatis necessario susceperat, nihilo illam ad cetera Christianæ pietatis officia obeunda fecere segniorem. Assidue cælestium rerum contemplatione, sacrorum librorum lectione, corporis afflictationibus sponte susceptis se exercebat. Psalmos de nocte surgens una cum Regiæ familiæ Principibus decantabat. Dei, ac Sanctorum (quorum colloquio non semel dignata est) cultrix eximia, quæ etiam summopere semper contendit, ut erga eorum Reliquias cultus augeretur. Deiparam in primis coluit, cui hanc ipsam Deiparæ appella-

tionem contra Nestorianorum blasphemias asseruit: voluit namque summa Sapientiæ suæ dispositione Divina Providentia, ut per Virginem summa Virginis Dignitas inoffensa penitus servaretur; quam etiam est imitata servando perpetuam in ipso conjugio virginitatem: cujus denique cultui amplificando complura templa regali plane magnificentia excitavit, donariis auxit, redditibus locupletavit. In placanda Divina Justitia mira pietate enituit. Fuit erga pauperes misericordia plane singulari, quos et materna quadam charitate complexa est quoad vixit, et moriens eorum, quæ assidua effusissimaque liberalitas reliqua fecerat, scripsit heredes. Quod cautum ab ipsa testamento fuit, diligenter curavit Marcianus, quem pari Religionis studio, rebusque omnibus Imperio dignissimum ipsa evexerat ad Imperium; sibique hanc ipsam ob caussam, salva quam Deo voverat virginitate, conjugem delegerat. Obiit anno quadringentesimo quinquagesimo tertio, magno omnium luctu, maximisque Sanctorum Patrum, ceterorumque ejus ævi Scriptorum laudibus celebrata. ℟. Afferentur Regi.

In III. Noct.

Lectio S. Evangelii secundum Joannem.

Cap. 17. v. 3.

In illo tempore dixit Jesus: Hæc est autem vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum. Et reliqua.

Homilia S. Cyrilli Episcopi Alexandrini.

De Fide ad Pulcheriam, et Sorores Reginas.

Lectio VII.

Sane vos sacras castissimasque Christi omnium nostrum Salvatoris Sponsas, religiosissimæ ac Deo dilectissimæ Imperatrices, Orbis terrarum ornamentum, sanctissimarumque Ecclesiarum decus, optimo jure quisquis appellaverit, in quibus nimirum omne

virtutum genus, omnisque ornatus Divinæ Majestatis oculis gratus acceptusque mirifice splendet. Neque his opibus contentæ, omnem quoque curam omneque studium adhibetis, quo fide recta, nullamque in partem vacillante, excellatis. Neque Christi Regnum capessere, et ea quæ illi grata sunt, facere, et sentire omittitis; partim quidem præclaris actionibus, partim rursum cum vestras, tum Principum quoque vestrorum aulas Virginitatis gloria condecorantes, partim denique sumptuosissima templa Christo Domino excitantes, nam et hoc quoque pietatis studium inter cetera ille sanctis vestris animis impertitus est. ℟. Hæc est virgo sapiens.

Lectio VIII.

Igitur ex sacris litteris vobis vere sanctis Christi Sponsis (quamquam ad quodvis opus bonum abunde instructæ videamini) aliquid depromam. Hinc etenim et Emmanuelem verum ac naturalem Deum, et Virginem Matrem quæ eum peperit, veram per ipsum Deiparam esse, planum fiet. Ait Christus: Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum. Si cum solius verique Dei cognitione Jesu Christi cognitionem necessariam, consociatamque esse oportet, et hoc ipsum æternam vitam conciliat; cui obscurum esse potest, Christum verum esse Deum? Verbum sane Caro factum est, sed mansit interim Verbum.

℟. Media nocte.

Lectio IX.

Et ego claritatem quam dedisti mihi, dedi eis; ut sint unum, sicut et nos unum sumus. Qualem itaque gloriam Filius a Patre accepisse se narrat, quam nobis deinde communem fecerit? Sane ipse ab hac quæstione nos liberat, dum ait: Ut unum sint, sicut et nos unum sumus. Nam etsi Dei Patris Ver-

bum, secundum propriam hypostasim, aliud a Patre esse dignoscatur, naturali tamen identitate unum plane et idem est cum illo. At quo pacto Verbum illud, unum quoque nobiscum factum est? Ad eumdem omnino modum, puta secundum essentialem et naturalem idenditatem. At cum Divina natura tanto a creatura distet intervallo, ut secundum essentiam cum ea coire nequaquam valeat; ecquo, inquis, modo secundum naturam unum ille factus est nobiscum, qui omnem omnino creaturam excellit? Verbum factum est homo: ut quemadmodum in Deitate unum et idem est cum Patre; ita secundum naturæ humanæ habitudinem sit unum quoque nobiscum.

Te Deum.

Die xvi. Octobris, *ex XIV. ejusdem.*

In Festo S. Callisti Pp. et Mart. dupl:

Oratio.

Deus, qui nos conspicis ex nostra infirmitate deficere, ad amorem tuum nos misericorditer per Sanctorum tuorum exempla restaura. Per Dominum.

In primo Noct. de Script. occur.

In II. Noct. Lectio IV.

Callistus Romanus præfuit Ecclesiæ, Antonino Eliogabalo Imperatore. Constituit quatuor anni tempora, quibus jejunium ex Apostolica traditione acceptum ab omnibus servaretur. Ædificavit Basilicam S. Mariæ transtyberim, et in via Appia vetus Cœmeterium, in quo multi Sancti Sacerdotes, et Martyres sepulti sunt, ampliavit; unde ab eo Callisti Cœmeterium appellatur. ℟. Honestum etc.

Lectio V.

Ejusdem pietatis fuit, quod Callepodii Presbyteri, et Martyris corpus jactatum in Tyberim conquiri di-

ri diligentur curavit, et inventum honorifice sepelivit. Palmarium consulari, Simplicium senatoria dignitate illustres, Felicem, et Blandam, qui deinde omnes martyrium subiere, quum baptismo lustrasset, missus est in carcerem, ubi privatum militem ulceribus plenum, admirabiliter sanitati restitutum, Christo adjunxit, pro quo recens adhuc a fide suscepta, plumbatis usque ad mortem cæsus, occubuit.

℟. Desiderium etc.

Lectio VI.

Sedit Callistus annos quinque, mensem unum, dies duodecim. Ordinationibus quinque mense Decembris creavit Presbyteros sexdecim, Diaconos quatuor, Episcopos octo. Post longam famem, crebrasque verberationes, præceps actus in puteum, atque ita martyrio coronatus sub Alexandro Imperatore, illatus est in Cœmeterium Calepodii, Via Aurelia tertio ab urbe lapide, pridie Idus octobris. Ejus postmodum corpus in Basilicam Sanctæ Mariæ Transtiberim, ab ipso ædificatam, delatum, sub ara majori maxima veneratione colitur.

℟. Stola jucunditatis etc.

In III. Hom. in Evang. Nihil est opertum, *ut in Festo S. Polycarpi Epis., et Mart. sub die 26 Januar., ut in Brev.*

Die xx. Octobris

In festo S. Joannis Cantii Conf. dupl. min. omn. de commu. Conf. non Pont. praeter sequentia.

Oratio.

Da quæsumus, Omnipotens Deus, ut Sancti Joannis Confessoris exemplo in scientia Sanctorum proficientes, atque aliis misericordiam exhibentes, ejus meritis indulgentiam apud te consequamur. Per Dom.

Ad 1. *Vesp. Hymnus.*

Gentis Polonæ gloria,
Clerique, splendor nobilis,
Decus Lycæi, et Patriæ
Pater, Joannes inclyte.
Legem superni Numinis
Doces Magister, et facis.
Nil scire prodest: sedulo
Legem nitamur exequi.
Apostolorum Limina
Pedes viator visitas;
Ad Patriam, quam tendimus,
Gressus, viamque dirige.
Urbem petis Jerusalem;
Signata sacro Sanguine
Christi colis vestigia,
Rigasque fusis fletibus.
Acerba Christi Vulnera
Hærete nostris cordibus,
Ut cogitemus consequi
Redemptionis pretium.
Te prona Mundi machina
Clemens adoret Trinitas,
Et nos novi per gratiam
Novum canamus canticum. Amen.

Ad Matut. Hymnus.

Corpus domas jejuniis,
Cædis cruento verbere,
Ut castra pænitentium
Miles sequaris innocens.
Sequamur et nos sedulo
Gressus Parentis optimi;
Sequamur, ut licentiam
Carnis refrenet spiritus.

Rigente bruma providum
Præbes amictum pauperi,
Sitim, famemque egentium
Esca, potuque sublevas.
O qui negasti nemini
Opem roganti, patrium
Regnum tuere, postulant
Cives Poloni, et exteri.
Sit laus Patri, sit Filio,
Tibique Sancte Spiritus:
Preces Joannis impetrent
Beata nobis gaudia. Amen.

In I. Noct. lect. de script. occur.

In II. Noct. Lectio IV.

Joannes in Oppido Kenty Cracoviensis Diœcesis, a quo Cantii cognomen duxit, Stanislao et Anna piis et honestis Parentibus natus, morum suavitate, innocentia, gravitate ab ipsa infantia, spem fecit maximæ virtutis. In Universitate Cracoviensi Philosophiæ ac Theologiæ primum auditor, tum per omnes Academiæ gradus ascendendo Professor ac Doctor sacra, quam annis multis tradidit, doctrina, mentes audientium non illustrabat modo, sed et ad omnem pietatem inflammabat, simul docens scilicet, et faciens. Sacerdos factus nihil de literarum studio remittens, studium auxit Christianæ perfectionis. Utque passim offendi Deum maxime dolebat, sic eum sibi et populo placare oblato quotidie, non sine multis lacrymis, incruento Sacrificio satagebat. Ilkusiensem Paræciam annis aliquot egregie administravit, sed animarum periculo commotus postea dimisit, ac postulante Academia ad pristinum docendi officium rediit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Quidquid temporis ab studio supererat, partim sa-

luti proximorum, sacris præsertim concionibus curandæ, partim orationi dabat, in qua cœlestibus quandoque visionibus, et colloquiis dignatus fertur. Christi vero Passione sic afficiebatur, ut in ea contemplanda totas interdum noctes duceret insomnes, ejusque causa melius recolendæ Hierosolymam peregrinatus sit: ubi et Martyrii desiderio flagrans, Turcis ipsis Christum Crucifixum prædicare non dubitavit. Quater etiam ad Apostolorum Limina pedes, atque viaria onustus sarcina Romam venit; tum ut Sedem Apostolicam, cui maxime addictus fuit, honoraret; tum ut sui (sic enim ajebat) Purgatorii pænas exposita illic quotidie peccatorum venia redimeret. Quo in itinere a latronibus olim spoliatus, et numquid aliud haberet præterea interrogatus, quum negasset, aureos deinde aliquot suo insutos pallio recordatus fugientibus hos etiam clamans obtulit latronibus, qui Viri sancti candorem simul et largitatem admirati, etiam ablatos ultro reddidere. Alienæ famæ ne quis detraheret, descriptis Beati Augustini exemplo in pariete versiculis, se atque alios perpetuo voluit admonitos. Famelicos de suo etiam obsonio satiabat. Nudos autem non emptis modo, sed detractis quoque sibi vestibus et calceis operiebat, demisso ipse interim usque ad terram pallio, ne domum nudipes redire videretur.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Brevis illi somnus atque humi; vestis quæ nuditatem, cibus qui mortem dumtaxat arceret; virginalem pudicitiam, velut lilium inter spinas, aspero cilicio, flagellis, atque jejuniis custodivit. Quin et per annos ante obitum triginta circiter et quinque ab esu carnium perpetuo abstinuit. Tandem dierum juxta ac meritorum plenus, quum vicinæ, quam

præsensit, morti se diu diligenterque præparasset, ne qua re amplius teneretur, si quid domi supererat, id omnino pauperibus distribuit. Tum Ecclesiæ Sacramentis rite munitus, dissolvi jam cupiens et esse cum Christo, pridie Nativitatis ejus in cœlum evolavit miraculis ante et post mortem clarus. Mortuus ad proximam Academiæ Ecclesiam Sanctæ Annæ delatus est, ibique honorifice sepultus. Auctaque in dies Populi veneratione ac frequentia inter primarios Poloniæ, ac Lythuaniæ Patronos religiosissime colitur. Novisque coruscans miraculis a Clemente Decimo tertio Pontifice Maximo decimo septimo Kalendas Augusti millesimo septingentesimo sexagesimo septimo, solemni ritu Sanctorum fastis adscriptus est. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Lect. de Homil. S. Gregorii Papae, ut in Commu. Confes. non Pont. 1. loco.

Ad Laudes Hymn. ut in prim. Vesp.

Ad 2. Vesp. Hymn.

Te deprecante corporum
Lues recedit, improbi
Morbi fugantur, pristina
Redeunt salutis munera.

Phtisi, febrique, et ulcere
Diram redactos ad necem,
Sacratas morti victimas
Ejus rapis e faucibus.

Te deprecante tumido
Merces abactæ flumine,
Tractæ Dei potentia
Sursum fluunt retrogradæ.

Quum tanta possis, sedibus
Cœli locatus, poscimus,
Responde votis supplicum
Et invocatus subveni.

O una semper Trinitas!
O Trina semper Unitas!
Da supplicante Cantio
Æterna nobis præmia. Amen.

DOMENICA III. OCTOBRIS.

In Festo Puritatis B. M. Virginis.
Duplex Majus.
Ad Vesperas. Antiph.

Sicut lilium inter spinas, *cum reliquis de Laudibus.*

Psalmi consueti de S. M., ut in ejus Officio parvo.

Capitulum. Sap. cap. 4.

O quam pulchra est casta generatio cum claritate! immortalis est enim memoria illius; quoniam apud Deum nota est, et apud homines.

Hymnus.

Præclara Custos Virginum,
Intacta Mater numinis,
Cœlestis aulæ janua,
Spes nostra, Cœli gaudium.
Inter rubeta lilium,
Columba formosissima,
Virga e radice germinans
Nostro medelam vulneri.
Turris draconi impervia,
Amica Stella naufragis,
Tuere nos a fraudibus,
Tuaque luce dirige.
Erroris umbras discute,
Sirtes dolosas amove
Fluctus tot inter, deviis
Tutam reclude semitam.

Jesu tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

Sic dicitur in fine omnium Hymnorum.

℣. Cum jucunditate Virginitatem Beatæ Mariæ semper Virginis celebramus.

℟. Ut ipsa pro nobis intercedat ad Dominum Jesum Christum.

Ad Magnificat. Antiph.

Nihil inquinatum in eam incurrit: candor est lucis æternæ, et speculum sine macula.

Oratio.

Da, quæsumus, Omnipotens æterne Deus, ut purissimæ Virginis Mariæ integerrimam Virginitatem festiva celebritate venerantes, ejus intercessione puritatem mentis, et corporis consequamur. Per Dominum.

Deinde fit commemoratio Dom. occ.

Ad Matutinum. Invitatorium.

Virginitatem Deiparæ celebremus: Christum ejus Filium adoremus Dominum.

Psalm. Venite exultemus.

Hymnus.

O Stella Jacob fulgida,
O solis instar splendida
Aurora, qua nil purius
Refulget inter sidera.
Stolis amictæ candidis
Tibi catervæ Cœlitum
Plaudunt, sacræque Virgines
Laudes perennes concinunt.

Quin obsequentes offerunt
Ligustra, et alba lilia:
Candor sed horum vincitur
Candore casti pectoris.
Nostra Angelorum laudibus
Abjecta tellus adsonans
Ad astra voces efferat,
Et Virginis præconia.
Jesu tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

Ant. et Psal. Noct., ut in ejus Officio parvo.

In I. Nocturno.

℣. Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.
℟. Et innumerabilis honestas per manus illius.

Lectio I.

De Canticis Canticorum. *Cap. 2.*

Ego flos campi, et lilium convallium. Sicut lilium inter Spinas, sic amica mea inter filias. Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi, et fructus ejus dulcis gutturi meo, introduxit me in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo. Læva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, per capreas, cervosque camporum, ne suscitetis, neque evigilare faciatis dilectam, quoadusque ipsa velit. Vox dilecti mei, ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles: similis est dilectus meus capreæ, hinnuloque cervorum. En ipse stat post parietem nostrum, respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos. En dilectus meus loquitur mihi: Surge, propera, amica mea, Columba mea, formosa mea, et veni.

℟. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia: * Pulchra es amica mea suavis, et decora sicut Jerusalem, terribilis ut castrorum acies ordinata.

℣. Una est columba mea, perfecta mea. Viderunt eam filiæ Sion, et beatissimam prædicaverunt — Pulchra.

Lectio II. Cap. 4.

Quam pulchra es, amica mea, quam pulchra es? oculi tui columbarum; absque eo, quod intrinsecus latet. Capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Galaad, dentes tui sicut greges tonsarum, quæ ascenderunt de lavacro, omnes gemellis fœtibus, et sterilis non est inter eas. Sicut vitta coccinea labia tua, et eloquium tuum dulce. Sicut fragmen mali punici, ita genæ tuæ. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatura fortium. Duo ubera tua, sicut duo hinnuli capreæ gemelli, qui pascuntur in liliis: donec aspiret dies, et inclinentur umbræ, vadam ad montem myrrhæ, et ad collem thuris. Tota pulchra es, amica mea, et macula non est in te.

℟. Surge, propera, amica mea, columba mea, formosa mea, et veni: * Jam hyems transiit, imber abiit, et recessit, flores apparuerunt in terra nostra.

℣. Surgam, et circuibo civitatem per vicos, et plateas quæram, quem diligit anima mea — Jam.

Lectio III.

Veni de Libano, Sponsa mea, veni de Libano, veni: coronaberis de capite Amana; de vertice Sanir, et Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum. Vulnerasti cor meum, Soror mea Sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt

mammæ tuæ, Soror mea Sponsa! Pulcheriora sunt ubera tua vino, et odor unguentorum tuorum super omnia aromata. Favus distillans labia tua, Sponsa, mel et lac sub lingua tua, et odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris. Hortus conclusus, Soror mea Sponsa, hortus conclusus, fons signatus.

℟. Adjuro vos, filiæ Jerusalem, si inveneritis dilectum meum, ut nuntietis ei, quia amore langueo. * Qualis est dilectus tuus, o pulcherrima mulierum?

℣. Dilectus meus candidus, et rubicundus, electus ex millibus. Talis est dilectus meus, ipse est amicus meus, filiæ Jerusalem = Qualis.

Gloria Patri — Qualis.

In II. Noct.

℣. Post partum, Virgo inviolata permansisti.

℟. Dei Genitrix, intercede pro nobis.

Lectio IV.

Ex libro S. Ambrosii Episcopi de Virginibus.

Lib. 2. post initium.

Sit vobis tamquam in imagine descripta Virginitas, vitaque Beatæ Mariæ, de qua velut in speculo refulget species castitatis, et forma virtutis. Hinc sumatis licet exempla vivendi; ubi, tamquam in exemplari magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius Dei matre? Quid splendidius ea, quam splendor elegit? Quid castius ea; quæ corpus sine corporis contagione generavit? Tu autem etc.

℟. Beatissima Virgo Maria, hortus conclusus, fons signatus, Regina Angelorum, Domina Mundi. * Per quam Deus descendit in terras, ut homines ascendere mererentur ad cœlos.

℣. Ad te clamamus exules filii Evæ; recordare nostri, Sanctissima Virgo -- Per quam etc.

Lectio V.

De ceteris ejus virtutibus quid loquar? Virgo erat non solum corpore, sed etiam mente, quæ nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectum. Corde humilis, verbis gravis, animi prudens, loquendi parcior, legendi studiosior, non in incerto divitiarum, sed in prece pauperis spem reponens, intenta operi, verecunda sermone, arbitrum mentis solita non hominem, sed Deum quærere; nullum lædere; bene velle omnibus, fugere jactantiam, rationem seqni, amare virtutem. Tu autem etc.

℟. Beata Maria tantæ extitit puritatis, ut Mater Domini esse mereretur: * Deus, quam elegerat creavit: de qua crearetur, elegit.

℣. Ipsa est Stella ex Jacob, cujus radius universum Orbem illuminat -- Deus etc.

Lectio VI.

Hæc dedit Cœlis gloriam, terris Deum, fidem Gentibus, finem vitiis, vitæ ordinem, moribus disciplinam. Gratiam, quam detulit Angelus, accepit Virgo salutem sæculis redditura. Vere benedicta Virgo, quæ et Virginitatis possidet decus, et Matris dignitatem. Vere benedicta, quæ et superni conceptus meruit gratiam, et servavit integritatis coronam. Vere benedicta, quæ et Divini germinis suscepit gloriam, et Regina extitit totius castitatis. Tu autem etc.

℟ Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Spiritus Sanctus superveniet in te, * Virtus Altissimi obumbrabit tibi, ideoque * Quod nascetur ex te Sanctum vocabitur Filius Dei.

℣. Dixit autem Maria: Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum -- Virtus -- Gloria Patri — Quod etc.

In III. Noct.

℣. Invenisti gratiam apud Deum.

℟. Sancta Dei Genitrix Virgo Immaculata.

Lectio VII.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap.* 1.

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in Civitatem Galileæ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro. Et reliqua.

Homilia Sancti Bernardi Abbatis.

Homil. 2. *super* Missus est.

Novum canticum illud, quod solis dabitur in Regno Dei cantare Virginibus, ipsam Virginum Reginam, imo primam inter ceteras esse cantaturam, nemo est qui ambigat. Puto autem, illam, præter illud, quod solis licet cum omnibus tamen Virginibus ei, ut dixi, commune erit, dulciori quodam, atque elegantiori carmine lætificaturam esse civitatem Dei. Hujus itaque dulcisonos depromere, vel exprimere modulos, ne ipsarum quidem Virginum ulla digna invenietur, quia merito decantandum servabitur illi, quæ sola de partu, et partu divino gloriatur. Gloriatur, dixi, de partu non in se, sed in ipso, quem peperit, Deus siquidem, Deus enim est, quem peperit, et qui Matrem suam in cœlestibus donaturus erat gloria singulari, in terris prævenire curavit et gratia, qua videlicet ineffabiliter et intacta conciperet, et pareret incorrupta. Tu autem etc.

℞. Egredietur Virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet: * Ecce Virgo concipiet, et pariet Filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel.

℣. Joseph fili David, noli timere, accipere Mariam conjugem tuam, quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est — Ecce etc.

Ad Bened. Cujus festum colimus, ipsa Virgo Virginum.

Lectio VIII.

Decum hujusmodi decebat nativitas, qua nonnisi de Virgine nasceretur. Talis congruebat et Virgini par-

tus, ut non pareret nisi Deum. Proinde Factor hominum, ut homo fieret nasciturus de homine, talem sibi ex omnibus debuit deligere, imo condere Matrem, qualem et se decere sciebat, et sibi noverat placituram. Voluit itaque, esse Virginem, de qua immaculata immaculatus procederet, omnium maculas purgaturus. Voluit et humilem, de qua mitis, et humilis corde prodiret, harum in se virtutum necessarium omnibus, saluberrimumque exemplum ostensurus. Dedit Virgini partum, qui ei jam ante et virginitatis inspiraverat votum, et humilitatis prærogaverat meritum. Ut igitur, quæ Sanctum Sanctorum conceptura erat pariter, et paritura, sancta esset corpore, accepit donum virginitatis; ut esset et mente, accepit domum humilitatis. * O admirabilem, et omni honore dignissimam Virginem! O Feminam singulariter venerandam, super omnes feminas admirabilem, parentum reparatricem, posterorum vivificatricem! Missus est Angelus ad Virginem, virginem carne, virginem mente, virginem professione, virginem denique, qualem describit Apostolus, mente, et corpore sanctam. Nec noviter, nec fortuito inventam, sed a sæculo electam, ab Altissimo præcognitam, et sibi præparatam, ab Angelis servatam, a Patribus præfiguratam, a Prophetis promissam. Tu autem etc.

℟. Beata Dei Genitix Maria, templum Domini, sacrarium Spiritus Sancti: * Sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo.

℣. Genuisti, qui te fecit, et in æternum permanes Virgo — Sola — Gloria Patri — Sola.

Nona Lect. Homil. Dominicae occurr.

Te Deum Laudamus.

Ad Laudes, et per Horas.

Antiph. Sicut lilium inter Spinas, sic amica mea inter filias.

Psalm. Dominus regnavit *cum reliq. de Dom.*

Antiph. Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia.

Antiph. Quam pulchra es, amica mea, quam pulchra es.

Antiph. Una est Columba mea, perfecta mea.

Antiph. Viderunt eam filiæ Sion, et beatissimam prædicaverunt.

Capit. O quam pulchra est, *ut in Vesperis.*

Hymn. O gloriosa Virginum, *ut in Officio parvo B. M. Virginis.*

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.

℟. Intende, prospere procede, et regna.

Ad Benedictus. Antiphona.

Sancta, et immaculata Mariæ Virginitas, quibus te laudibus efferam nescio; quia per te Redemptorem nostrum suscepimus Dominum nostrum.

Oratio.

Da, quæsumus, omnipotens æterne Deus, ut purissimæ Virginis Mariæ integerrimam Virginitatem festiva celebritate venerantes, ejus intercessione puritatem mentis, et corporis consequamur. Per Dominum etc.

Deinde fit commem. Dominicae occurr.

Ad Tertiam. Antiph. Dilectus meus.

Capit. O quam pulchra est.

℟. *Breve, ut in Festo S. Mariae ad Nives, die 5. Aug.*

Ad Sextam, et Nonam. Cap. ℟℟. *ex eodem Festo ad Nives. Ad Prim. in* ℟. Qui natus es etc.

In 2. Vesperis omnia, ut in Primis.

Ad Magnificat. Antiphona.

Beata Dei Genitrix Maria, Virgo, perpetua, Sacrarium Spiritus Sancti, sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo.

Deinde fit commem. Domin. occurr.

Ubi Officium de Puritate B. M. V. fit sub ritu dupl. secundae classis cum Octava. Dies Octava fit ut die Festi, exceptis lect. 1. Noct. quae fuerint de script. occurrente.

Dominica iv. Octobris

In festo Maternitatis B. M. Virginis Duplex Majus.

Ad Vesp.

Antiph. Beata es Virgo Maria, *cum reliquis de Laudibus. Psalmi consueti de S. M. ut in ejus Officio parvo.* *Capitulum.* *Eccl. c. 24.*

Qui creavit me requievit in tabernaculo meo, et dixit mihi: in Jacob inhabita, et in electis meis mitte radices.

Hymn. Ave maris stella,

℣. Benedicta tu in mulieribus.

℟. Et benedictus fructus ventris tui.

Ad Magnificat. Antiphona.

Cum jucunditate Maternitatem Beatæ Mariæ semper Virginis celebremus.

Oratio.

Deus, qui de Beatæ Mariæ Virginis utero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti; præsta supplicibus tuis, ut qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eundem.

Deinde fit commem. Domin. occurr.

In fine Hymnorum ad Laudes, et Horas dicitur Jesu, tibi sit gloria. Qui natus es de Virgine etc.

Ad Matutin. Invit. Maternitatem Beatæ Mariæ Virginis celebremus: * Christum ejus Filium adoremus Dominum.

Psalmus. Venite exultemus.

Hymnus.

Cœlo Redemptor prætulit
  Felicis alvum Virginis,
  Ubi caduca membra
  Mortale corpus induit.
Hæc Virgo nobis edidit.
  Nostræ salutis auspicem,
  Qui nos redemit sanguine,
  Pœnas, Crucemque pertulit.
Spes læta nostro e pectore
  Pellat timores auxios:
  Hæc quippe nostras lascymas,
  Precesque defert Filio.
Voces Parentis excipit,
  Votisque Natus annuit,
  Hanc quisque semper diligat,
  Robusque in arctis invocet.
Sit Trinitati gloria,
  Quæ Matris intactum sinum
  Ditavit almo germine,
  Laus sit per. omne sæculum.

Antiphona, *et Psal. Noct.*, *ut in ejus Officio parv.*

In I. Nocturno.

℣. Specie tua, et pulchritudine tua.
℟. Intende, prospere procede, et regna.

Lectio I.

De libro Ecclesiastici. *Cap.* 24.

Ego ex ore Altissimi prodivi primogenita ante omnem creaturam. Ego feci in cœlis, ut ornetur lumem indeficiens, et sicut nebula rexi omnem Terram. Ego in altissimis habitavi, et thronus meus in columna nubis. Cyrum cœli circuivi sola, et profundum Abyssi penetravi, in fluctibus maris ambulavi, et in omni terra steti, et in omni populo, et in omni gente primatum habui, et omnium excellentium, et humilium

lium corda virtute calcavi, et in his omnibus requiem quæsivi, et in hæreditate Domini morabor.

℟. Felix es, sacra Virgo Maria, et omni laude dignissima: * Ex qua ortus est Sol justitiæ Christus Deus noster, per quem salvati, et redempti sumus.

℣. Maternitatem Beatæ Mariæ Virginis cum gaudio celebremus — Ex qua.

Lectio II.

Tunc præcepit, et dixit mihi Creator omnium et qui creavit me requievit in tabernaculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhabita, et in Israel hæreditare, et in electis meis mitte radices. Ab initio, et ante sæcula creata sum, et usque ad futurum sæculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministravi. Et sic in Sion firmata sum, et in Civitate sanctificata similiter requievi, et in Jerusalem potestas mea. Et radicavi, in popolo honorificato, et in parte Dei mei hæreditas illius, et in plenitudine Sanctorum detentio mea.

℟. Sine tactu pudoris inventa es, Mater Salvatoris: * Qui cœlum terramque regit; in tua se clausit viscera factus homo.

℣. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui — Qui.

Lectio III.

Quasi cedrus exaltata sum in Libano, et quasi cypressus in monte Sion. Quasi palma exaltata sum in Cades, et quasi plantatio rosæ in Jericho. Quasi oliva speciosa in campis, et quasi platanus exaltata sum juxta aquam in plateis. Sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans odorem dedi. Quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris, et quasi storax, et galbanus, et ungula, et gutta, et quasi Libanus non incisus vaporavi habitationem meam, et quasi balsamum non mixtum odor meus. Ego quasi terebin-

thus extendi ramos meos, et rami mei honoris; et gratiæ. Ego quasi vitis fructificavi suavitatem odoris.

℟. Multæ filiæ congregaverunt divitias, tu supergressa es universas; * Speciosa facta es, et suavis in deliciis tuis. Sancta Dei Genitrix.

℣. Sentiant omnes tuum juvamen quicumque celebrant tuam Sanctam Maternitatem — Speciosa — Gloria Patri — Speciosa.

In II. Noct.

℣. Diffusa est in gratia in labiis tuis.

℟. Propterea benedixit te Deus in æternum.

Lectio IV.

Ex sermone Sancti Leonis Papæ.

Serm. I. de Nativ. Domini.

Virgo Regia Davidicæ stirpis eligitur, quæ sacro gravidanda fœtu, divinam, humanamque prolem prius conciperet mente, quam corpore, et ne superni ignara consilii ad inusitatos paveret affatus, quod in ea operandum erat a Spiritu Sancto; colloquio discit Angelico, nec damnum credit pudoris Dei Genitrix mox futura. Cur enim de conceptionis novitate desperet, cui efficientia de Altissimi virtute promittitur? Confirmatur credentis fides etiam præeuntis attestatione miraculi. Donatur Elisabeth inopinata fæcunditas, ut qui conceptum dederat sterili, daturus non dubitaretur et Virgini. Verbum igitur Dei Filius, qui in principio erat apud Deum, per quem facta sunt omnia, et sine quo factum est nihil, propter liberandum hominem ab æterna morte factus est homo.

℟. Gloriosæ Virginis Mariæ Maternitatem dignissimam recolimus: * Cujus Dominus humilitatem respexit, quæ Angelo nuntiante, concepit Salvatorem Mundi.

℣. Christo canamus gloriam in hac sacra solemnitate mirabilis Genitricis Dei — Cujus.

Lectio V.

Serm. 2. de Nativ. Dom.

Ingreditur hæc infima Jesus Christus Dominus noster de Cœli Sede descendens, et a Paterna gloria non recedens, novo ordine, nova nativitate generatus. Novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis factus est in nostris, incomprehensibilis voluit comprehendi; ante tempora manens esse cœpit in tempore. Nova autem nativitate genitus est, conceptus a Virgine, natus ex Virgine sine paternæ carnis concupiscentia, sine maternæ integritatis injuria, quia futurum hominum Salvatorem talis ortus decebat, qui et in se haberet humanæ substantiæ naturam, et humanæ carnis inquinamenta nesciret. Origo dissimilis, sed natura consimilis: humano usu, et consuetudine, quod credimus, caret; sed divina potestate subnixum est, quod virgo conceperit, Virgo pepererit. Virgo permanserit.

℟. Benedicta filia tu a Domino, quia per te fructum vitæ communicavimus. * Sola sine exemplo placuisti Domino nostro Jesu Christo.

℣. Nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus nostris, et a periculis cunctis libera nos, Sancta Dei Genitrix — Sola.

Lectio VI.

Oportuit, ut primam Genitricis integritatem nascentis incorruptio custodiret, et complacitum sibi claustrum pudoris, et sanctitatis hospitium Divini Spiritus virtus infusa servaret, quæ statuerat dejecta erigere, confracta solidare, et superandis carnis illecebris multiplicatam pudicitiæ donare virtutem, et Virginitas, quæ in aliis non poterat salva esse generando; fieret aliis imitabilis renascendo. Hoc ipsum autem, quod Christus nasci eligit ex Virgine, non apparet altissimæ fuisse rationis? ut scilicet hu-

mano generi natam salutem diabolus ingnoraret, et spirituali latente conceptu, quem non alium videret, quam alios, non aliter crederet natum esse, quam ceteros. Quod ut fieret, editus est Christus ex Virgine, quam Spiritus Sanctus fæcundavit, et cum in omnibus Matribus non fiat sine peccati sorde conceptio, hæc inde purgationem traxit, unde concepit.

℟. Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui: * Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?

℣. Respexit humilitatem Ancillæ suæ, et fecit mihi magna, qui potens est — Unde — Gloria Patri — Unde.

In III. Noct.

℣. Fecit mihi magna, qui potens est.

℟. Misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum.

Lectio VII.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam *Cap.* 2.

In illo tempore cum redirent, remansit puer Jesus in Jerusalem, et non cognoverunt Parentes ejus. Et Reliqua.

Homilia S. Bernardi Abbatis.

Homil. 1. de Laud. Matris.

Deum, et Dominum Angelorum Maria suum Filium appellat, dicens: Fili, quid fecisti nobis sic? Quis hoc audeat Angelorum? Sufficit eis, et pro magno habent, quod cum sint Spiritus ex conditione, ex gratia facti sint, et vocati Angeli, testante David: Qui facit Angelos suos Spiritus. Maria vero Matrem se agnoscens, majestatem illam, cui illi cum reverentia serviunt, cum fiducia suum nuncupat filium; nec dedignatur nuncupari Deus, quod esse dignatus est. Nam paulo post subdit Evangelista: Et erat subditus illis. Quis? quibus? Deus hominibus,

Deus inquam, cui Angeli subditi sunt, cui Principatus, et Potestates obediunt, subditus erat Mariæ.

℟. Beata es, Virgo Maria Dei Genitrix, qui credidisti Domino; perfecta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: * Propterea benedixit te Deus in æternum.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis, intercede pro nobis ad Dominum Deum nostrum — Propterea.

Bened. Cujus festum colimus, ipsa Virgo Virginum.

Lectio VIII.

Mirare utrumlibet, et elige quod amplius mireris, sive Filii benignissimam dignationem, sive Matris excellentissimam dignitatem. Utrinque stupor, utrinque miraculum. Et quod Deus feminæ: obtemperet, humilitas absque exemplo; et quod Deo femina principetur, sublimitas sine socio. In laudibus Virginum singulariter canitur, quod sequuntur Agnum quocumque erit. Quibus ergo laudibus judicas dignam, quæ etiam præit? disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare. De Auctore loquens Evangelista, Et erat, inquit, subditus illis. Erubesce, superbe cinis. Deus se humiliat, et tu te exaltas. Deus se omnibus subdit, et tu dominari gestiens hominibus, tuo te præponis Auctori. Felix Maria, cui nec humilitas defuit, nec virginitas. Et quidem singularis virginitas, quam non temeravit, sed honoravit fæcunditas. Et nihilominus specialis humilitas, quam non abstulit, sed extulit fæcunda virginitas, et incomparabilis prorsus fæcunditas, quam virginitas simul comitatur, et humilitas. Quid horum non mirabile? quid non incomparabile? quid non singulare? Mirum vero si non hæsitas in horum ponderatione, quid tua judices dignius admiratione, utrum videlicet prius stupenda sit fæcunditas in Virgine, an in Matre integritas? sublimitas in prole; an cum tanta sublimitate humilitas? Nisi quod in-

dubitanter horum singulis præferenda sunt simul cuncta, et incomparabiliter excellentius est, atque felicius omnia percepisse, quam aliqua. Et quid mirum; si Deus, qui mirabilis cernitur, et legitur in Sanctis suis, mirabilem se exibuit in Matre sua? Veneramini ergo, conjuges, in carne corruptibili carnis integritatem. Vos, sacræ Virgines, in Virgine fæcunditatem. Imitamini, omnes homines, Dei Matris humilitatem.

℞. Congratulamini mihi omnes, qui diligitis Dominum, quia cum essem parvula placui Altissimo. * Et de meis visceribus genui Deum, et hominem.

℣. Beatam me dicent omnes generationes, quia Ancillam humilem respexit Deus — Et de.

Gloria Patri — Et de.

Nona Lect. Hom. Dom. occurr.

Te Deum laudamus.

Ad Laudes, et per Horas. Antiph.

Beata es, Virgo Maria, quæ omnium portasti Creatorem.

Psal. Dominus regnavit, *cum reliquis de Dom.*

Antiph. Genuisti, qui te fecit, et in æternum permanes Virgo.

Antiph. Beatam me dicent omnes generationes, quia Ancillam humilem respexit Dominus.

Antiph. Fecit mihi magna, qui potens est, et Sanctum nomen ejus.

Antiph. Viderunt eam Filiæ Sion, et beatam dixerunt, et Reginæ laudaverunt eam.

Capitulum. Eccl. cap. 24.

Qui creavit me requievit in tabernaculo meo; et dixit mihi: in Jacob inhabita, et in electis meis mitte radices.

Hymnus.

Te, Mater alma Numinis,
Oramus omnes supplices,
A fraude nos ut Dæmonis
Tua sub umbra protegas.
Ob perditum nostrum genus
Primi parentis crimine,
Ad inclytum Matris decus
Te Rex supremus extulit.
Clementer ergo prospice
Lapsis Adami posteris?
A te rogatus Filius
Deponat iram vindicem.
Jesu tibi sit gloria,
Qui natus es de Virgine,
Cum Patre, et almo Spiritu
In sempiterna sæcula. Amen.

℣. Germinavit radix Jesse, orta est Stella ex Jacob.

℟. Virgo peperit Salvatorem: te laudamus, Deus noster.

Ad Benedictus Antiphona.

Sancta Maria, succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro Clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam admirabilem Maternitatem.

Oratio.

Deus, qui de Beatæ Mariæ Virginis utero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti; præsta supplicibus tuis, ut qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem.

Deinde fit commem. Dom. occurr. Ad Horas, Antiph., et Oratio, ut in Laudibus, reliq. ut in Officio B. Mariæ in Sabbato.

Ad primam in ℟. Qui natus es.

In II. Vesperis, omnia ut in primis.

Ad Magnificat. Antiph.

Maternitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo Mundo; ex te enim ortus est Sol justitiæ Christus Deus noster.

Deinde fit commem. Dominicæ occurr.

Die xxiv. Octobris.

In Festo Sancti Raphaelis Archangeli. Duplex majus. Pro omnibus Catholico Hispaniarum Regi subjectis.

Ad vesperas, antiphona. Missus est Angelus Raphael, *cum reliq. de Laudibus. Psalm.* Dixit Dominus, *cum reliq. de Dominica, et loco ultimi, Psalm.* Laudate Dominum omnes Gentes.

Capitulum. Tob. 12.

Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino.

Hymnus.

Tibi Christe splendor Patris,
Vita, virtus cordium,
In conspectu Angelorum
Votis, voce psallimus:
Alternantes concrepando
Melos damus vocibus.
Collaudamus venerantes
Omnes Cœli principes,
Sed præcipue fidelem
Medicum, et comitem
Raphaelem, in virtute
Alligantem dæmonem.

Quo custode procul pelle,
Rex Christe piissime,
Omne nefas inimici,
Mundo, corde, et corpore,
Paradiso redde tuo
Nos sola clementia.
Gloriam Patri melodis
Personemus vocibus:
Gloriam Christo canamus,
Gloriam Paraclito:
Qui trinus, et unus Deus
Extat ante saecula. Amen.

℣. Stetit Angelus juxta aram templi.
℟. Habens thuribulum aureum in manu sua.

Ad Magnificat, Antiphona.

Ego sum Raphael Angelus, qui asto ante Dominum: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus.

Oratio.

Deus, qui beatum Raphaelem Archangelum Tobiæ famulo tuo comitem dedisti in via: concede nobis famulis tuis; ut ejusdem semper protegamur custodia, et muniamur auxilio. Per Dominum.

Ad Matutinum, Invitatorium.

Regem Archangelorum Dominum: * Venite adoremus. *Psalm.* Venite, exultemus. *Hymnus.* Tibi Christe, *ut supra in Vesperis.*

In primo Nocturno.

Antiphona. Ingressus Tobias invenit juvenem præcinctum, et quasi paratum ad ambulandum, et ignorans, quod Angelus esset, salutavit eum.

Psalmus. Domine Dominus noster. *Cum reliquis.*

Psalmis secundum ordinem Nocturnorum, ut in festo Dedicationis S. Michaelis. Die xxix. Sept.

Antiphona. Angelus Raphael, seipsum occultans, ait: Ego sum Azarias magni Ananiæ filius.

Psalmus. In Domino confido.

Antiphona. Sanum ducam filium tuum in regionem Medorum, et sanum tibi reducam, alleluja.

Psalmus. Domine quis habitabit.

℣. Data sunt Angelo incensa multa.

℟. Ut adoleret ea ante altare aureum, quod est ante oculos Domini.

Lectio I. *Cap. 12.*

De libro Tobiæ.

Vocavit ad se Tobias filium suum, dixitque ei; quid possumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Et respondens Tobias, dixit patri suo: Pater quam mercedem dabimus ei? aut quid dignum poterit esse beneficiis ejus? Me duxit, et reduxit sanum; pecuniam a Gabelo ipse recepit; uxorem ipse me habere fecit, et dæmonium ab ea ipse compescuit; gaudium parentibus ejus fecit, me ipsum a devoratione piscis eripuit; te quoque videre fecit lumen Cœli, et bonis omnibus per eum repleti sumus. Quid illi ad hæc poterimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum, si forte dignabitur medietatem de omnibus, quæ allata sunt, sibi assumere.

℟. In illo tempore exauditæ sunt preces amborum in cospectu gloriæ summi Dei: * Et missus est Angelus Domini sanctus Raphael, ut curaret eos ambos, quorum uno tempore sunt orationes in conspectu Domini recitatæ.

℣. Tobias et Sara in tribulatione positi, cum lacrymis orare cæperunt. Et missus.

Lectio II.

Et vocantes eum, pater scilicet et filius, tulerunt eum in partem: et rogare cæperunt, ut dignaretur dimidiam partem omnium, quæ attulerant, ac-

ceptam habere. Tunc dixit eis occulte: Benedicite Deum coeli, et coram omnibus viventibus confitemini ei, quia fecit vobiscum misericordiam suam. Etenim Sacramentum regis abscondere bonum est; opera autem Dei revelare, et confiteri, honorificum est. Bona est oratio cum jejunio et eleemosyna magis, quam thesauros auri recondere: quoniam eleemosyna a morte liberat, et ipsa est quae purgat peccata, et facit invenire misericordiam, et vitam aeternam. Qui autem faciunt peccatum, et iniquitatem, hostes sunt animae suae. Manifesto ergo vobis veritatem, et non abscondam a vobis occultum sermonem. Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino. Et quia acceptus eras Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret te.

℟. Egressus Tobias invenit juvenem splendidum, stantem praecinctum, et quasi paratum ad ambulandum. Et salutavit eum, et dixit: * Unde te habemus, bone juvenis?

℣. Et ignorans quod Domini Angelus esset, salutavit eum, et dixit. Unde.

Lectio III.

Et nunc misit me Dominus, ut curarem te, et Saram uxorem filii tui a daemonio liberarem. Ego enim sum Raphael Angelus, unus ex septem, qui astamus ante Dominum. Cumque haec audissent, turbati sunt, et trementes ceciderunt super terram in faciem suam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolite timere. Etenim cum essem vobiscum, per voluntatem Dei eram: ipsum benedicite, et cantate illi. Videbar quidem vobiscum manducare, et bibere: sed ego cibo invisibili, et potu, qui ab hominibus videri non potest, utor. Tempus est ergo ut revertar ad

eum, qui me misit: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus. Et cum haec dixisset, ab aspectu eorum ablatus est, et ultra eum videre non potuerunt. Tunc prostrati per horas tres in faciem, benedixerunt Deum, et exurgentes narraverunt omnia mirabilia ejus.

℟. Ingressus Angelus ad Tobiam, salutavit eum, et dixit: Gaudium sit tibi semper: * Forti animo esto, in proximo enim est, ut a Deo cureris.

℣. Et respondens Tobias, ait: Quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, et lumen cœli non video? Forti. Gloria Patri. Forti.

In II. Noct.

Antiphona. Dixit autem Angelus: Apprehende branchiam piscis, et trahe eum extra aquas.

Psalm. Cœli enarrant.

Antiphona. Obsecro te Azaria frater, ut dicas mihi, quod remedium habebunt ista, quae de pisce servare jussisti.

Psalmus. Domini est Terra.

Antiphona. Lumina fel sanat, sed virtus cordis et jecoris, diaboli expellit potestatem.

Psalmus. Benedicam Dominum.

℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini.

℟. De Manu Angeli.

Lectio IV.

Sermo S. Augustini Episcopi, *serm. 1. in Dom. 15, de beato Tobia, qui est 226. de temp.*

Beatus Tobias, qui panem suum noverat frangere esurienti, mercedem celerem mercenario praeparat laboranti. Patienter lectione percepta, quae nuper est recitata, admirabamur patris, filiique tractatum, quem admodum Angelus monet, quem aestimabant terrenum sub cœlesti gloria mercenarium. Ad hoc enim caecitatis incurrit exitium, ut Angelum susciperet me-

dicum, qui divinis facibus incensus sic anhelavit: Honesta est oratio cum jejunio, et eleemosyna. Oratio justi clavis est cœli. Ascendit precatio, et descendit Dei miseratio. Licet alta sit terra, altum cœlum, audit tamen Deus hominis linguam, si mundam habet conscientiam. Cum sensibus loquitur, si sit solus noster gemitus. Sufficit auribus imber oculorum: fletus citius audit, quam voces. Oratio invidi solet de auribus propulsari. Erat patris et filii anima una, dum esset proprietas membrorum, erat illis singularis germanitas animorum. Fili, inquit, dimittamus istum hominem, adjicientes ad mercedem placitam, quia nobis multa opere suo contulit bona: et rogare cœpit mercenarium, ut mercedis suae sumat effectum. Frater, inquit, accipe quod tuum est, et tunc vade salvus. Recipe mercedem tuam, quia mihi et filio meo bonam praebuisti misericordiam! Tolle, ut dixi, substantiam, quam cum filio meo reportasti; nam gratia, quam tibi debemus, non potest ponderari.

℟. Interrogavit Tobias Angelum: de qua domo, aut de qua tribu es tu? Qui respondens, ait: * Ego sum Azarias Ananiae magni filius.

℣. Genus quaeris mercenarii, an ipsum mercenarium, qui cum filio tuo eat? sed ne forte solicitus sis. Ego sum.

Lectio V.

Continuo Angelus gaudet de cogitata mercede, qui missus fuerat gratis facere pietatem. Tobis, inquit, vel Tobias, quid de mea mercede satis superflue cogitatis? Habete quod vobis donavit Pater ille cœlestis. Ego minister sum curationis, ille est auctor sanitatis. Nescitis cujus mercenarii ope perfrui meruistis. Defunctos captivitatis sepelire non timuistis: Tobis, ascenderunt ad Dominum opera tua, quia re-

licto prandio, reddidisti mortuum sepulturæ. Ego Domino medullata intuli sacrificia pro venerabili sepultura. Ego directus sum operarius fori cœlestis. Mortuum sepelistis, et mortis aculeum non timuistis. Ipse sepultus pro vobis voce tacita proclamavit. Probationis fuerat cæcitas oculorum, unde patientia tua clarius meruisset de cœlestibus ornamentum. Ego sum Raphael, unus ex septem Angelis, qui astamus ante claritatem Dei. Non indigeo fructu humanæ mercedis, divitem me facit conversatio Majestatis. Dives est ille, qui me misit; gratis jussit impendi, quod gratis ipse concessit. Nec ipsum honorem gratiarum mihi deputetis, quia nihil meis viribus percepistis. Deum benedicite, et illi confitemini, et ipsum glorificate, quia vobiscum fecit bona.

℟. Exivit Tobias, ut lavaret pedes suos, et ecce piscis immanis exivit ad devorandum eum: qui expavescens, clamavit voce magna, dicens: Domine invadit me. Et dixit ei Angelus: Apprehende branchiam ejus, et trahe eum ad te. * Exentera hunc piscem, et cor ejus, et fel et jecur repone tibi; sunt enim necessaria ad medicamenta utiliter.

℣. Attraxit autem Tobias piscem in siccum, et palpitare cœpit ante pedes ejus: et ait Angelus ei. Exentera hunc.

Lectio VI.

Subito patefacto mysterii cœlestis honore, voce Raphaelis Archangeli attoniti Tobis et Tobias, collapsi in terram proruerunt, vocem tremulam penitus occultaverunt, quia vocem insolitam audierunt. Quid metuistis pater Tobis, filiusque Tobias? Mercenarium habere cœlestem, et tamquam operarium locare terrestrem? Celavit vobis Angelus nomen; Azarias sum, inquit, Ananiæ magni filius; et cum dixit: Ego sum Raphael Angelus, celavit in pri-

mo nomine dignitatem, ne faceret locatori terrorem. Si enim diceret: Ego sum Angelus; non esset Tobiae mercenarius. Servata est dignitas nominis, ut postremo magnitudo clarescerct dignitatis. Videte charissimi, quantum sit elemosynae meritum: Angelum meruit habere operarium. Videtis quantum proficit mortuos sepelire, ut oblatio ejus per Angelum Raphaelem ad cœlestem ascenderet majestatem. Videtis, quia eleemosyna a morte liberat, et ipsa purgat peccata, facit purgationem oculorum, liberat a tenebris peccatorum. Tobis via sua deducitur, Sara tot viris contristata per Angelum matrimonio copulatur.

℟. Ubi introjeris domum tuam, dixit Angelus Raphael ad Tobiam, statim adora Dominum Deum tuum: et gratias agens ei, accede ad Patrem tuum, et osculare eum: * Statimque lini super oculos ejus ex felle isto piscis, quem portas tecum; scias enim, quoniam mox aperientur oculi ejus, et videbit pater tuus lumen cœli, et in aspectu tuo gaudebit.

℣. Tolle tecum ex felle isto piscis: erit enim necessarium. Statimque. Gloria Patri. Statimque.

In III. Noct.

Antiph. Est hic Sara Raguelis filia, quae tibi conjugio dabitur, et omnis substantia ejus.

Psalmus. Cantate Domino.

Antiph. Septem viros habuit, quos daemonium oppressit: timeo ne mihi simile contingat.

Psalmus. Dominus regnavit, exultet.

Antiph. Per tres dies orationi cum uxore tua vacabis, ut in semine Abrahae benedictionem in filiis consequaris.

Psalmus. Benedic anima mea Domino.

℣. Apprehendit Angelus Raphael daemonium.

℟. Et relegavit illud in deserto superioris Ægypti.

Lectio VII.

Lectio Sancti Evangelii secundum Joannem. *Cap. 5.*

In illo tempore: Erat dies festus Judaeorum, et ascendit Jesus Jerosolymam. Et reliqua

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Tract. 17. in cap. 5. Joannis.

Mirum non esse debet a Deo factum miraculum; mirum enim esset, si homo fecisset. Magis gaudere, quam mirari debemus: quia Dominus noster, et Salvator Jesus Christus homo factus est, quam quod divina inter homines Deus fecit. Plus est enim ad salutem nostram, quod factus est propter homines, quam quod fecit inter homines; et plus est, quod vitia sanavit animarum, quam quod sanavit languores corporum moriturorum.

℞. Benedicite Deum cœli, dixit Angelus Raphael, et coram omnibus viventibus confitemini ei. * Quia fecit vobiscum misericordiam suam.

℣. Ipsum benedicite, et cantate illi, et narrate omnia mirabilia ejus. Quia fecit. *Benedictio.* Cujus festum colimus.

Lectio VIII.

Sed quia ipsa anima nec eum noverat, a quo sananda erat: et oculos habebat in carne, unde facta corporalia videret: nondum habebat sanos in corde, unde Deum latentem agnosceret. Fecit quod videri poterat, ut sanaretur, unde videri non poterat. Ingressus est locum, ubi jacebat magna multitudo languentium, caecorum, claudorum, aridorum.

℞. Tempus est ut revertar ad eum qui me misit, dixit Angelus Raphael: * Vos autem benedicite Dominum, et narrate omnia mirabilia ejus.

℣. Confitemini ei coram omnibus viventibus, quia fecit vobiscum misericordiam suam. Vos autem. Gloria Patri. Vos autem.

Lectio IX.

Lectio IX.

Et cum esset medicus, et animarum, et corporum, et qui venisset sanare omnes animas credituroruni, de illis languentibus unum elegit quem sanaret, ut unitatem significaret. Si mediocri corde, et quasi humano captu et ingenio consideremus facientem, et quod ad potestatem pertinet, non magnum aliquid perfecit: et quoad benignitatem, parum fecit. Tot jacebant, et unus curatus est, cum posset uno verbo omnes erigere. Te Deum laudamus.

AD LAUDES.

Et per horas, Antiphona.

Missus est Angelus Raphael ad Tobiam, et Saram ut curaret eos. *Psalmus.* Dominus regnavit, *cum reliquis de Laudibus.*

Antiphona. Ingressus Angelus ad Tobiam, salutavit eum, et dixit: Gaudium sit tibi semper.

Antiphona. Forti animo esto Tobias; in proximo enim est, ut a Deo cureris.

Antiphona. Benedicite Deum cœli, et coram omnibus viventibus confitemini illi, quia fecit vobiscum misericordiam suam.

Antiphona. Pax vobis, nolite timere: Deum benedicite, et cantate illi.

Capitulum. *Tob. 12.*

Quando orabas cum lacrymis, et sepeliebas mortuos, et derelinquebas prandium tuum, et mortuos abscondebas per diem in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuam Domino.

Hymnus.

Christe sanctorum decus Angelorum,
Rector humani generis, et auctor,
Nobis sacratum tribue benignus
Scandere cœlum.

Angelum nobis medicum salutis
Mitte de cœlis Raphael, ut omnes
Sanet aegrotos, pariterque nostros
Dirigat actus.
Hinc Dei nostri genitrix Maria,
Totus et nobis chorus Angelorum
Semper assistat, simul et beata
Concio tota.
Praestet hoc nobis Deitas beata
Patris, ac Nati, pariterque sancti
Spiritus, cujus reboat in omni
Gloria Mundo. Amen.

℣. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Ad Benedictus Antiphona.

Ego sum Raphael Angelus, qui asto ante Dominum: vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus. Alleluja.

Oratio.

Deus, qui beatum Raphaelem Archangelum Tobiae, famulo tuo comitem dedisti in via; concede nobis famulis tuis; ut ejusdem semper protegamur custodia, et muniamur auxilio. Per Dominum nostrum.

Ad tertiam Antiphona. Ingressus Angelus.

Capitulum. Quando orabas.

℟. *br.* Stetit Angelus, * Juxta aram templi. Stetit.

℣. Habens thuribulum aureum in manu sua. Juxta. Gloria Patri. Stetit.

℣. Ascendit fumus aromatum in conspectu Domini.

℟. De manu Angeli.

Ad sextam Antiphona. Forti animo.

Capitulum. Tob. 12. c.

Et nunc misit me Dominus, ut curarem te, et

Saram uxorem filii tui a daemonio liberarem. Ego enim sum Raphael Angelus, unus ex septem, qui astamus ante Dominum.

℟. *br.* Ascendit fumus aromatum, * In conspectu Domini. Ascendit. ℣. De manu Angeli. In conspectu. Gloria Patri. Ascendit.

℣. In conspectu Angelorum psallam tibi, Deus meus.

℟. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.

Ad nonam. Antiphona. Pax vobis.

Capitulum. Tob. 12. d.

Tempus est, ut revertar ad eum, qui me misit; vos autem benedicite Deum, et narrate omnia mirabilia ejus.

℟. *br.* In conspectu Angelorum, * Psallam tibi Deus meus. In conspectu. ℣. Adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. Psallam. Gloria Patri. In conspectu.

℣. Adorate Deum.

℟. Omnes Angeli ejus.

In secundis Vesperis, Antiphona. Missus est Angelus, *cum reliq. Antiphonis de Laudibus: Psalmus.* Dixit Dominus, *cum reliq. de Dominica, et loco ultimi, Psalm.* Confitebor tibi Domine in toto corde meo: * quoniam audisti. *Ut in Vesper. Feriæ VI.*

Capitulum. Hymnus, et ℣: ut in primis Vesperis.

Ad Magnificat Antiphona.

Princeps gloriosissime Raphael Archangele, esto memor nostri; hic, et ubique semper precare pro nobis. Filium Dei.

Oratio.

Deus, qui beatum Raphaelem, *ut supra.*

Die xxv. Octobris.

In festo SS. Gavini, Proti, et Januarii Martyr. Duplex. Pro Regnis Hispaniis, et Nep. Omnia de Communi plurimorum Martyrum, praeter sequentia.

Oratio.

Deus, qui per beatos Martyres tuos Gavinum, Protum, et Januarium Ecclesiam tuam mirabiliter illustrare dignatus es: concede nobis famulis tuis, ut quos Patronos veneramur in terris, intercessores habere mereamur in cœlis. Per Dominum nostrum.

Et fit commem. SS. Chrysanthi, et Dariæ mart. ut in Breviario.

In primo Nocturno Lect. de scriptura occ.

In secundo Nocturno.

Lectio IV.

Protus Sacerdos, et Januarius Diaconus Turribus in Sardinia nati, quo tempore Diocletianus Imperator insatiabilem crudelitatem in Christianos exercebat, Romam profecti, et a Cajo sanctissimo Pontifice ordinati, atque in Sardiniam reversi, fidem Christi Turribus praedicabant: Deique gratia aspirante, plures Gentiles ad veri Dei cultum perduxerunt, inter quos maxime enituit Gavinus Romanus miles ex praeclara (ut fertur) Sabellorum familia: qua de causa barbari Praesidis jussu comprehensi, diuturno carcere macerati, in equuleo suspensi, ferreis ungulis dilaniati, variisque tormentorum generibus vexati sunt: sed, Deo protegente, illaesi ab illis evaserunt.

℟. Sancti tui, Domine mirabile consecuti sunt iter servientes praeceptis tuis, ut invenirentur illaesi in

aquis validis: * Terra apparuit arida, et in Mari rubro via sine impedimento.

℣. Quoniam percussit petram, et fluxerunt aquae, et torrentes inundaverunt. Terra.

Lectio V.

Mox Protus Presbyter in Herculis insulam, quae Linaria vulgo dicitur, tunc noxiis animalibus refertam, jubente Praeside, deportatus fuit, ut a feris devoraretur: ubi cibo, atque omni humana ope penitus destitutus, multis calamitatibus vexatus fuit: sed divinis laudibus intendens, ab eo, qui dat escam esurientibus, mirabiliter enutritus: hoc etiam suis precibus impetrasse dicitur, ut omnes noxiae ferae in ea Insula, ac vicina Sardinia usque in praesentem diem extinctae omnino fuerint. At vero Januarius junior, donis, et blanditiis tentatus, ut a fide deficeret, in ejus confessione immobilis perseveravit. Quare Praeses novis eum tormentis simul cum Proto, quem ab exilio revocaverat, subjecit, et Gavino militi utrumque tradidit custodiendum. Porro Gavinus ab ipsis ad Christum conversus, et aqua salutari ablutus, liberos illos dimisit, quod insontes eos, et sine causa vinctos diceret.

℟. Verba carnificum non timuerunt sancti Dei, morientes pro Christi nomine: * Ut haeredes fierent in Domo Domini.

℣. Tradiderunt corpora sua propter Deum ad supplicia. Ut haeredes.

Lectio VI.

Id cum Tyranno innotuisset, suasionibus, et illecebris ad idolorum cultum Gavinum revocare conatus est, quem in suscepta Religione constantissimum repertum, capitali sententia puniri mandavit in Portu Balagai. Quo loco etiam Protus, et Januarius, qui in suburbano Turrium loco latentes ab ip-

so Gavino in visu ad martyrii palmam invitati fuerant; decollati sunt die vigesima quinta Octobris. Horum corpora, Tyranno imperante, in mare projecta, mox ab incolis Christianis juxta littús reperta, et in Ecclesia magnificentissime extructa, ac eorum nomine consecrata, collocata fuernnt, ubi a toto Sardiniae Regno, et praecipue a Provincia Turritana, quae in honorem sancti Gavini mensem Octobris, Sanctum Gavinum appellat; ingenti concursu, et populi veneratione coluntur.

℟. Tamquam aurum in fornace probavit electos Dominus, et quasi holocausti hostiam accepit illos: et in tempore erit respectus illorum: * Quoniam donum, et pax est electis Dei.

℣. Qui confidunt in illum, intelligent veritatem: et fideles in dilectione acquiescent illi. Quoniam. Gloria Patri. Quoniam.

In tertio Nocturno, *Homilia in Evangel.* Cum audieritis: *de eodem Communi primo loco. Et nona lectio de SS. martyribus Chrysantho, et Daria, cum commemoratione in laudibus.*

Die xxvi. Octobris.

In Festo Beati Bonaventuræ a Potentia Confessoris. Dup. min. Omnia de Conf. non Pont. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui in B. Bonaventura Confessore tuo eximium obedientiae exemplum constituere dignatus es: praesta, quaesumus, ut ejus imitatione voluntatem nostram abnegantes, mandatis tuis perpetuo inhaerere valeamus. Per Dominum etc.

In primo Nocturno.
Lectiones de script. occur.
In secundo Nocturno.
Lectio IV.

Bonaventura piis, et honestibus parentibus Potentiae in Lucania natus adhuc puer modestia vultus, solitudinis amore, et Orationis studio, quanta futurus esset Sanctitate jam inde praemostravit. Adolescens, ut arctius Deo adhaereret, eique liberius inserviret, inter Minores Conventuales recenseri obtinuit. Cum vero illum post emissam professionem ad Scientiam Sanctorum vocari Superiores praenoscerent, a philosophicis studiis jam incaeptis, et a Scholasticis concertationibus evocarunt, ut ei contemplationis dono uni Deo vacare liceret. Quare Amalphim missus, ut ibi moderatori spiritus probatissimo operam daret, eo magistro admirandum in modum in virtutibus omnibus profecit: in id potissimum incumbens, ut perfecta sui abnegatione Christo fieret conformis. Obedientia praesertim adeo fuit eximius, ut sibi mortuus, et omnem judicij sui discretionem exutus, sola praecipientis voce ad ardua quaeque, et prope impossibilia exequenda alacriter evolaret.

℟. Honestum etc.

Lectio V.

Sacris initiatus, animarum Saluti procurandae se penitus addixit praedicatione verbi Dei, et puerorum institutione in rebus fidei. In confessionibus excipiendis, licet variis, molestisque morbis affectus, ad ultimum usque vitae assiduus perduravit: ad infirmos extremo agone constitutos, quacunque adiretur hora, impiger accurrebat. Erga pauperes mira charitate flagrans, ut eos reficeret, non solum suo, licet tenuissimo cibo abstinebat, verum ab aliis subsidia emendicando comparabat, et non semel piis largitionibus

oleum, et panes miraculo multiplicavit: Carceribus detentos, ut ad pœnitentiam excitaret, frequenter adibat nulli parcens labori, ut temporali simul, et aeternae proximorum utilitati prospiceret. Tot curis distenctus, ab Oratione tamen animum non remittebat, solitus in adoratione Sanctissimae Eucharistiae Sacramenti, et Domicae Passionis contemplatione (quibus mysteriis magnopere afficiebatur) noctes insomnes traducere. Hinc factum est, ut soli Deo adhaerens, et mundana omnia contemnens praeclarum extiterit religiosae perfectionis exemplum, paupertatis praecipue, nunquam tam laetus, quam cum victum mendicare cogeretur. Abstinentiae itidem, et Poenitentiae fuit austeritate Singulari, nam jejunia illi continua fuere, et singulis fere noctibus in se ipsum flagellis acriter insaeviebat. Nec nisi gravi infirmitate, lectulo usus est, nam brevem Somnum humi, vel super nudam tabulam carpere consueverat.

℟. Amavit eum etc.

Lectio VI.

Hujusmodi corporis macerationibus, tamquam mortuum grani frumentum, multum fructum attulit. Quamvis enim in Simplicitate sermonis ad Populum loqueretur, tamen vivus erat sermo ejus, et efficax. Quapropter plurimos perditos peccatores, et impudicas mulieres, in Insula praesertim Ænaria, Christo lucrifecit, Deo praeclarissimis donis Apostolicos servi Sui labores prosequente: nam saepe in aextasim rapi visus est, prophetiae Spiritu multa praedixit, et gratia Curationum morbos varios de repente sanavit. Inde Neapolim remissus, cum ibi in charitatis, et pietatis officiis totus esset, ingravescente jam tumore, quo in genu jamdiu laboraverat, horrida chirurgorum instrumenta, et candentium laminarum adustiones ad poenitentiae exercitium immobilis tolleravit. Ubi

convaluit Ravellum profectus est, ibique satis, superque meritis refertus, mortis tempore praenuntiato, Sacramentis devotissime susceptis, psalmos, et hymnos dulciter concinens, lactus obdormivit in Domino, die vigesima sexta Octobris, anno millesimo septingentesimo undecimo, aetatis suae sexagesimo primo. Statim post mortem multa sunt patrata miracula, inter quae illud circumfertur, quod proxime tumulandus, cum portitores ante Tabernaculum Venerabilis Eucharistiae pertransirent, ipse extinctos oculos aperuit, et cunctis cernentibus, ac stupore perculsis, caput in venerationis signum inclinavit, Quibus, aliisque signis rite probatis, eum Pius Sextus Pontifex Maximus Beatorum albo recensuit.

℟. Iste homo perfecit etc.

In 3. *Noc. hom. S. Greg. Papæ in Evang.* Sint lumbi vestri, *de com. ix. lectio*, *et Com. S. Evaristi in laudid. et Mis.* Os Justi.

DOMINICA IV. POST KAL. OCTOBRIS.

Festum B. M. V. sub titulo *Auxilium Agonizantium*. Dupl. Majus. *Ita Assignatum ex Rescripto Sanctissimi in Xisto Patris Leonis XII. Specialiter Regio Clero sub die 14. Dicembris 1824.*

Ad Vesperas.

Antiph. Sancta Maria, succurre miseris, juva pusillanimes, refove flebiles, ora pro populo, interveni pro clero, intercede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam sanctam Festivitatem.

℣. Dignare me laudare Te, Virgo sacrata.

℟. Da mihi virtutem contra hostes tuos.

Oratio.

Deus, qui Unigenito tuo pendenti in Cruce pro animarum salute ejus Genitricem Virginem Mariam adesse voluisti; fac ut nos in extremo vitae periculo constituti, ejus intercessione adjuvemur, et aeterna praemia consequi mereamur. Per eundem Dominum.

Ad Complet. Et per Horas in fine hymnorum. Jesu tibi sit gloria, qui natus es de Virgine etc.

Ad Matutinum. Invitatorium.

Sancta Maria Dei Genitrix Virgo * Intercede pro nobis.

Psalm. Venite exultemus. *Hymn.* Quem terra.

Antiph. Psal. et ℣. Noct. ut in officio B. M. V.

Lectiones, et Resp. Primi. Et Tertii Noct. ut in festo Sanctae Mariae ed Nives sub die V. Augusti, ut in Breviario.

Lectiones Secundi Noct. Sumuntur ex Breviario sub die XII Septembris, quae est quinta dies infra oct. Nativitatis ex Sermone Sancti Joannis Chrysostomi, *quarum initium* Dei Filius.

AD LAUDES.

Antiph. Dum esset Rex. *Psal.* Dominus regnavit, *ut in officio parvo* B. M. V.

Capitulum. Ab initio etc. *Hymnus.* O gloriosa etc.

℣. Diffusa est gratia in labiis tuis.

℟. Propterea benedixit te Deus in aeternum.

Ad Benedictus. *Antiph.*

Beata es Maria, quae credidisti: perficientur in te, quae dicta sunt tibi a Domino.

Oratio.

Deus, qui Unigenito tuo etc. *ut supra.*

Per Horas

Omnia ut in officio parvo B. M. V.

In Secundis Vesperis.

Omnia ut in primis praeter Antiph. ad Magnificat.

Antiph. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Deus.

Die ix. Novembris.

In festo S. Agrippini Episc. et Patroni Neapol. Duplex majus.

Omnia de Communi Confess. Pontif. praeter ea, quae hic habentur propria.

Oratio.

Deus, qui gregem tuum ab insidiis hostium fidei beati Agrippini Confessoris, atque Pontificis pastorali solicitudine praeservasti: dignare, quaesumus, ejusdem suffragantibus meritis, inter oves tuas nos perpetuo custodire. Per Dominum.

In primis Vesperis, fit commem. diei octav. Omnium Sanctorum, et sancti Theodori martyr. ut in Breviario.

In primo Nocturno. Lect. de Epistola B. Pauli Apostoli. Fidelis, *ut in eod. Communi.*

In Secundo Nocturno. Lectio IV.

Agrippinus Neapoli in Campania natus, a prima aetate Christianis mysteriis, bonisque moribus imbutus, futurae sanctitatis specimen dedit. Orbatus parentibus, Christi consilium sequutus, vix sibi necessariis retentis, bona pauperibus elargitus est; paterna etiam domo in Oratorium conversa, eo sita in loco, in quo postea extructa Basilica beati Agrippini nomine dedicata est. In demortui Neapolitani Antistitis, Antonino Pio imperante, ad celsiorem

locum evectus praeclaris magis magisque virtutibus emicuit, quibus antea in privata vita tam mire effulserat.

℟. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. Manus.

Lectio V.

In pastorali officio omnes conatus eo intendit, ut divinus cultus augeretur, et Christiana religio illibata floreret, eo potissimum tempore, quo Haeretici falsis doctrinis perdere animas, et Christi oves mactare contendebant; ad quos confutandos Sanctus Soter Pontifex Maximus salutarem dedit epistolam, admonens Agrippinum, aliosque Campaniae Praesules, ut pervigiles caverent, ne clandestina perfidiae lues commissos in greges grassaretur. Quod Sanctus Antistes, et praedicatione divini verbi, et exemplo integerrimae vitae solertissime praestitit; multique infideles divinitus permoti, ejus opera veri Dei cultum, puramque Religionem suscepere.

℟. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei.

℣. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio VI.

Sic aetate, laboribus plurimis, mirisque virtutibus, exacta, migravit ad Dominum, multis ante, et post obitum miraculis effulgens, quinto Idus Novembris, secundo post Christum natum saeculo, sepultusque in coemeterio extra moenia, unde in Sancti Salvatoris templum translatum est, confluentibus, ad ejus sepulchrum cultoribus fama sanctitatis, et prodigiorum adductis. Cum praesertim visus quandoque fue-

rit una cum beato Januario adesse sancto Severo morienti, et Civitati obsessae auxilium ferre de Cœlo. Idcirco Neapolitani Cives, aliique finitimi Basilicas, et oppida insignita Agrippini nomine aedificarunt. Cujus sacrum corpus sub ara maxima principis Ecclesiae nunc venerationi habetur.

℟. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum.

℣. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad coelestia regna. Ipse. Gloria Patri. Ipse.

In tertio Nocturno. Lect. de Homilia in Evang. Vigilate, *de eod. Communi. Nona Lectio de S. Theodoro mart. cum ejus commemoratione in Laudibus.*

In secundis Vesp. fit a capit. de S. Andrea Avellino, cum commemor. SS. mart. Tryphonis, et sociorum, ut in Breviario.

Die xiii. Novembris

In Festo S. Stanislai Kostkæ Conf. Omnia de commu. Conf. non Pont. præter ea quæ hic habentur propria.

Oratio.

Deus, qui inter caetera sapientiæ tuae miracula, etiam in tenera aetate maturae Sanctitatis gratiam contulisti: da quaesumus, ut Beati Stanislai exemplo, tempus instanter operando redimentes, in aeternam ingredi requiem festinemus. Per Dominum nostrum etc.

Lection. I. Noct. de Script. occurr.

In Secundo Nocturno.

Lectio IV.

Stanislaus Senatoria Kostkarum gente ortus in Polonia, quam olim esset militiam secuturus, nomen

Jesu praenuntiavit, pariturae matris gremio divinitus inscriptum. Virginitatem adhuc puer ita coluit, ut paterna in mensa si quid minus pudice dictum audivisset, prae horrore exanimis corrueret. Ad Viennense in Austria Seminarium studiorum caussa missus, non minus exemplo sodalibus, quam venerationi fuit. Coactus inde in Lutherani hospitis aedes migrare, ibique a Paulo Fratre ad liberiorem vitam omni etiam asperitatum genere incitatus, domesticum bellum toto biennio constantissime sustinuit, ad aeterna se, non ad caduca natum affirmans. Itaque unicum illi erat rerum caelestium desiderium, perpetua cum Deo consuetudo, cultus Deiparae adeo tener, ut Matrem suavissime appellaret. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Quotidianae Fratris vexationi crebra ipse jejunia, flagella, aliosque insontis corpusculi cruciatus adjiciens, lethalem in morbum incidit. Quo ingravescente, cum Daemonem horrendi canis specie insilientem signo Crucis ter fugasset, Sacrum Viaticum quod in hæretica domo decumbens frustra ab hominibus petebat, ab Angelis accepit. Mox ad pueri Jesu complexum a beatissima ejus Matre comiter admissus, ac Societati jussus nomen dare, subito convaluit. Sed cum aditum ad illam patris timor in Germania praecluderet, peregrini habitu solus, pedes, mendicus, fugam arripuit, certus non sistere, nisi voti compos fiat. Iter non uno Dei beneficio prosperum fuit; nam praeter alia, Pauli profugum fratrem jam assequentis equi, immisso divinitus torpore, constiterunt. Et Stanislaus Angelorum pane iterum Angelico ministerio refectus, post duodecies centena passuum millia, tandem Romae in Societatem Jesu a Sancto Francisco Borgia Generali Praeposito meruit cooptari.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Tironis emeriti virtutes in Religiosae vitae palaestra splendidius eluxere: Charitas praesertim erga Deum, in quem assidue alienata a sensibus mente rapiebatur. Inde illi facies semper accensa; nonnunquam irradians: perennes lacrymae: ardor pectoris tantus, ut media quoque hyeme foret ingesta identidem gelida temperandus. Itaque amore verius, quam febri aestuans, die Assumptae in cœlum Virgini sacro, ad ejus triumphalem pompam propius, ut optaverat, spectandam, ab Ipsa beatarum Virginum choro stipata, vocatus est ex Quirinali domo Probationis, anno innocentis vitae decimo octavo, operum plenior, quam dierum. Multis post obitum miraculis in sua praesertim Polonia enituit: cujus armis contra formidabiles Turcarum exercitus spectabilis e Cœlo affuit non semel; et civitates alias peste, alias incendio liberavit. Quamobrem Clemens Decimus eum inter primarios totius Regni Patronos constituit. Benedictus vero Decimus tertius (quod a Clemente Undecimo jampridem fuerat decretum) in Sanctorum numerum retulit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Lectio S. Evangelii secundum Matthaeum.

Cap. 19. *v.* 13.

In illo tempore: Oblati sunt Jesu parvuli, ut manus eis imponeret. Et reliqua.

Homilia S. Augustini Episcopi. *In Psalm.* 118.

Lectio VII.

Quid parvulus, nisi humilis? Haec sunt mirabilia testimonia tua, Domine, quae scrutata est anima parvuli hujus, et ideo invenit, quia humiliatus est, et parvulus factus est. Quis enim facit mandata tua sicut facienda sunt; idest ex fide, quae per dilectionem Dei operatur; nisi ejus in corde per Spiritum

Sanctum ipsa dilectio diffundatur? Hoc etiam iste parvulus confitetur. Os meum, inquit, aperui, et attraxi spiritum, quia mandata tua desiderabam. Quid desiderabat, nisi facere mandata divina? Sed non erat unde faceret infirmus fortia, et parvulus magna. Aperuit os confitens, quod per se ipse non faceret, et attraxit unde faceret. ℟. Iste est.

Lectio VIII.

Junior sum ego, inquit, et contemptus: justificationes tuas non sum oblitus. Non sicut inimici mei, qui obliti sunt verborum tuorum. Videtur autem minor aetate non oblitus justificationes Dei, dolere pro inimicis suis aetate majoribus, qui obliti sunt. Nam quid est, junior ego non sum oblitus, nisi illi majores obliti sunt? Sed contemptum se dicit hic junior: ideo factus est major; quia ignobilia et contemptibilia mundi elegit Deus, et ea quae non sunt tamquam sint, ut ea quae sunt, evacuentur. Et ecce sunt novissimi qui erant primi; et primi qui erant novissimi. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio IX.

Iste autem junior non est oblitus, quia non suam voluit habere justitiam, sed Dei; de qua etiam nunc dicit: Justitia tua justitia in aeternum. Propter hanc passus est persecutionem junior a majore, ut diceret junior quod sequitur: Tribulatio, et necessitas invenerunt me; mandata tua meditatio mea est. Saeviant, persequantur; dum tamen mandata Dei non relinquantur, et ex ipsis mandatis etiam qui saeviunt diligantur. Intellectum da mihi, et vivam: intellectum poscit iste junior; quem si non haberet, non super seniores intelligeret. Sed eum poscit in tribulatione et necessitate; quo intelligat, quam sit contemnendum, quod ei possunt auferre persequentes inimici, a quibus se dicit esse contemptum.

Te Deum laudamus.

Die xv. Novembris.

In Festo Sancti Leopoldi Conf. Duplex.
Oratio.

Deus, qui Sanctum Leopoldum ex Principatu, et curis saeculi hujus imaculatum ad Regnum Cœleste traduxisti; concede propitius tua clementia, ita nos per haec temporalia dirigi, ut aeternae vitae consortes effici mereamur. Per Dominum etc.

In primo Noct. Lect. de Script. occur.

In secundo Nocturno. Lectio IV.

Leopoldus Austriae Marchio, singulari praeconio pietatis, quae in eo mirifice elucebat, Pius cognominatus, in primo statim aetatis flore ea virtutum initia concepit, quae annorum progressu in insignem vitae sanctitatem effloruerunt; Erat enim in juvene cum Dei timore praeclara integritas, continentia, et humilitas; in viro justitia, misericordia, sapientia, et praecipuus Religionis cultus. Patre Leopoldo defuncto, et Principatus regimine suscepto, curis licet conjugalibus implicitus, et tam domesticis, quam publicis negotiis impeditus, sedulo tamen pietatis, et misericordiae munera subiens, lassos roborabat, oppressos sublevabat, inopes fovebat, inter multiplices regendi sollicitudines, totque laborum studia, immaculatum sese ab hoc saeculo custodiebat, temporalia tractando, aeterna disponens. ℟. Honestum.

Lectio V.

Hic Princeps Sacerdotes, virosque religiosos admodum coluit; Summos quoque Pontifices tanta veneratione prosequutus est, ut ab Innocentio secundo Romano Pontifice peculiaris Sancti Petri filius appellaretur. Duo monasteria celeberrima Claustroneoburgense, et Sanctae Crucis in valle nemorosa constru-

xit, et amplissimis censibus dotavit. Melicense quoque a se instauratum magno cum sumptu illustravit. Post hujusmodi praeclara sua erga Deum pietatis monumenta, cum Austriae Principatum quadraginta annis laudabiliter rexisset, anno Domini millesimo, centesimo, trigesimo sexto, vita sancte functus, atque Sacramentis munitus, e terris ad cœlestem Jerusalem transivit. ℟. Amavit.

Lectio VI.

Ejus Corpus Claustroneoburgi conditum innumeris miraculis claruit; quibus Deus tanti viri sanctitatem mundo declaratam voluit. Nam ad Leopoldi invocationem ejusdem meritis et precibus mortui suscitati, cœci illuminati, surdis auditus, mutis loquendi facultas, claudis gressus, variis morbis laborantibus sanitas, vinctis libertas restituta: alii quoque aliam ejusdem opem mirabiliter experti sunt. Quibus clarissimis Sanctimoniae documentis rite cognitis Innocentius Octavus Leopoldum Sanctorum catalogo adscripsit. Ejus sacra ossa e tumulo, Massimiliano primo Imperatore, translata, in eadem Claustroneoburgensi Ecclesia cum debito honore asservantur.

℟. Iste homo perfecit.

In tertio Nocturno.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap.* 10.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam, accipere sibi Regnum, et reverti. Et reliqua.

Homilia Venerabilis Bedae Presbyteri.

Homo nobilis ille est, cui superius cœcus clamabat: Fili David miserere mei; et venienti Hierosolimam concinebant: Hosanna filio David: Benedictus qui venit in nomine Domini, Rex Israel. Longinqua

regio Ecclesia est ex gentibus, de qua eidem homini nobili, qui loquitur, Ego autem constitutus sum Rex ab eo, dicitur a Patre: Postula a me, et dabo tibi gentes, haereditatem tuam terminos terrae. Quae videlicet haereditas, ac possessio, bifaria ratione regio longinqua vocatur; vel quia a finibus terrae clamat ad Dominum, vel quia longe est a peccatoribus solus; et cum Deus ubique sit praesens, longe tamen ab eorum sensu, qui idola colunt, Deus verus est. Sed qui erant longe, facti sunt prope in sanguine Christi. ℣. Iste est, qui ante Deum.

Lectio VIII.

Vocatis autem decem servis, dedit eis decem mnas: denarius numerus ad legem pertinet propter Decalogum. Vocat igitur paterfamilias decem servos; quia elegit discipulos per literam legis imbutos. Dat eis decem mnas, quia dicta legis spiritualiter intelligenda revelat: post passionem quippe, resurrectionemque aperuit illis sensum, ut intelligerent scripturas; Mina namque, quam Graeci mnam vocant, centum drachmis appenditur, et omnis scripturae sermo, qui vitae coelestis perfectionem suggerit, quasi numeri centenarii pondere fulgescit. ℣. Sint lumbi.

Lectio IX.

Et ait illis: Negotiamini, dum venio: Verba, inquit, legis, ac Prophetarum, mystica interpretatione discussa, populis offerte, atque ab eis fidei confessionem, morumque probitatem recipite, juxta quod Psalmista suis auditoribus praecipit, dicens: Sumite psalmum, et date tympanum; hoc est laudem praedicationis in cordis intentione percipite, et devotionem operis in carnis castigatione reddite. Tympanum quippe est pellis in ligno extenta; pellis vero in ligno extenta caro est nostra ad exemplum Dominicae Crucis afflicta. Te Deum laudamus.

DIE XXVIII. NOVEMBRIS.

In Festo S. Jacobi de Marchia Conf. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont. praeter sequ.

Oratio.

Deus, qui ad animarum salutem, et peccatores e vitiorum cæno ad viam virtutis revocandos, Beatum Jacobum Confessorem tuum Evangelii præconem eximium effecisti: concede propitius, ut ejus intercessione a peccatis omnibus expiati, vitam consequamur æternam. Per Dominum.

In primo Noct. Lect. Justus.

In II. Noct.

Lectio IV.

Jacobus Monte Brandonum Piceni Oppido in Diæcisi Asculana piis Parentibus natus; ab ipsa pueritia bonarum artium, et literarum studia magna cum pietate conjuxit. Adolescens mundi vanitatem cogitans, Charthusianorum Instituto nomen dare constituerat; Deo tamen, qui eum ad animarum salutem et fidei propagationem destinaverat, ducente, Minorum Familiam ingressus est. In ipso Tyrocinio, quod in Cænobio Carcerum apud Assisium posuit, obedientia, paupertate, ceterisque virtutibus ita excelluit, ut religiosæ perfectionis exemplar absolutissimum ab omnibus haberetur. Virginitatem perpetuo illibatam servavit, trium horarum somno contentus, reliquam noctem Divinis in laudibus, cruentis flagellationibus, rerumque cœlestium contemplatione transigebat. Loricam ferream supra nudas carnes annis gestavit prope viginti, quam postea jussu Sacerdotis, qui ejus confessiones excipiebat, cilicio asperrimo commutavit. Semel in die pane et aqua vescebatur, additis raro crudis fabis, herbisque sylvestribus ob-

sonii loco. Quam durissimam vivendi rationem tenuit, donec ætate provectum, et ob assiduos labores mala affectum valetudine, ut mitius aliquando secum ageret, Sancti Bernardini Senensis auctoritas impulit.

℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Sacerdos factus, et ad munus concionandi delectus, vivo et efficaci sermone flagitia hominum constanter et libere increpabat. Nec Viros nobiles ac potentes reprehendere est veritus, si quos criminibus irretitos offendisset: tantusque fiebat ad eum audiendum concursus, ut cum frequentiam capere vel magna templa non possent, in plateis atque areis suggesta erigi passim oporteret. Hinc Imperatores, Reges, et Præsules amplissimi certatim apud se eum concionantem habere voluerunt. Mediolani de Magdalenæ lacrymis dicens, sex et triginta impudicas mulieres a turpi quæstu avocavit; quibus etiam pecunia corrogata ad pie vivendum domicilium extruxit. Tum Sfortia Duce, ac Civibus vehementer instantibus, ut Archiepiscopale munus susciperet, eam dignitatem constantissime recusavit. Bis centena infidelium millia baptismi lavacro tinxisse, et in Hungaria brevi tempore quinquaginta Hæreticorum millia ad Ecclesiæ sinum reduxisse fertur. In Italia nequissimam Fraticellorum sectam iterum ac tertio reviviscentem, penitus extinxit. Ferrariensi Concilio, quod postea Florentiam translatum fuit, interfuit. Sigismundum, et Albertum Imperatores in maximi Regni difficultatibus, præsertim vero in expeditione in Turcas promovenda, et Hæreticis debellandis, consilio et opera adjuvit. Sancto Joanni a Capistrano sacri Socialis Belli adversus Turcas, Pontificiæ Legationis Consiliario in Hungaria defuncto, suffectus fuit. ℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Martini Quinti, Eugenii Quarti, Nicolai Quinti, Callixti Tertii, Pii Secundi, Pauli item Secundi, et Sixti Quarti contra Hæreticos Fraticellos, Manichæos redivivos, Patarenos, Hussitas, Taboritas legationibus functus est. Quibus in expeditionibus Italiam universam non semel percurrit; Illyricum tertio, Pannoniam, Sarmatiam, Bohemiam finitimasque Provincias peragravit. Tot autem itinera sine sacculo et pera, Apostolorum more, pedibus confefecit, ope Divina unice fretus; quæ tum maxime patuit, cum rejectus a nauta Padum amnem, pallio super aquas instrato, cum socio pertransiit. Denique Neapoli, quo Sixti Quarti jussu, instante Ferdinando Rege, profectus erat, extremo morbo correptus, Ecclesiæ Sacramentis rite susceptis, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto, ætatis octogesimo quinto, quarto Kalendas Decembris spiritum Deo reddidit. Multis post obitum miraculis claruit, quibus rite cognitis Urbanus Octavus ejus Officium et Missam ab Ordine Fratrum Minorum, et a Clero Neapolis celebrari permisit, quæ Jacobum inter alios Patronos cooptaverat Corpus ejus in Æde Sacra Sanctæ Mariæ Novæ incorruptum adhuc et flexibile permanet. Quod cum Vincentius Cardinalis Ursinus, qui post Benedictus Decimus tertius fuit, suis manibus contrectaret, et Philippo Quinto Hispaniæ Regi venerandum offerret, odorem suavissimum expirare compertum est. Idem vero Pontifex anno millesimo septingentesimo vigesimo sexto Jacobum novis miraculis coruscantem in Sanctorum numerum retulit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. in Evangel. Sint lumbi.

In II. Vesp. fit comm. S. Saturnini mart.

Die xxix. Novembris.

In Festo S. Emygdii Ep. et Mart. Patr. Neap. Duplex. Omnia de Commun. unius Mart. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beatum Emygdium martyrem tuum atque Pontificem Idolorum victoria, et miraculorum gloria decorasti; concede propitius, ut eo interveniente malorum spirituum fraudes vincere, et coruscare virtutibus mereamur. Per Dominum nostrum.

In I. Noct. Lect. de script. occurr.

In Secundo Nocturno.

Lectio IV.

Emygdius a nobili Francorum prosapia Treveris natus, anno aetatis vigesimotertio, Parentibus Idolatris frustra obstantibus, fidem Christi suscepit, et constantissime professus est. Cum tribus discipulis Euplo, Germano, et Valentino vitam duxit: humanis spretis oblectamentis, rebus divinis penitus incumbebat, erga proximum charitatis ardore æstuabat, idcirco ad procurandam multorum salutem Romam se contulit. Hospitio exceptus in Insula Tiberis, hospitis filiam per quinquennium jam immedicabili morbo languentem baptismo sanavit.

℟. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum, ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam.

℣. Descenditque cum illo in foveam: et in vinculis non dereliquit eum. Et dedit.

Lectio V.

Mox oculis cæci coram populo signo crucis apertis, a multitudine eum filium Apollinis credente, in Tem-

plum Æsculapii rapitur. Ibi Christi servum se professus ejus invocatione magnum numerum ægrorum, nequicquam Idoli opem implorantium, valetudini restituit. Aras diruit, Æsculapii signum confractum in Tiberim projecit. Quibus rebus et mille tercentorum Gentilium, præter Æsculapii Sacerdotes, conversione inde sequuta, indignati Posthumii Titiani Præfecti urbis minas, Angeli monitu declinans, Sanctum Marcellum Pontificem adiit, a quo Episcopus ordinatus et Asculum missus est.

℟. Desiderium animæ ejus tribuisti ei, Domine: * Et voluntate labiorum ejus non fraudasti eum.

℣. Quoniam prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. Et.

Lectio VI.

Multis in itinere miraculis ingenti multitudine Christo adjuncta, simul ac Asculum Emygdius pervenit, Dæmones e simulacris Idolorum per cuncta Fana ejulatibus editis, peregrinam doloris sui causam indicarunt; quem cum concitata plebs ad cædem quæreret, excitus tumultu Polimius Civitatis Præses eum ad se vocatum multis, sed irritis verbis ad Jovis et Angariæ Deæ Asculi Patronæ venerationem hortatur, promissis etiam in præmium nuptiis propriæ filiæ Polimisiæ, quam Emygdius ad Christum conversam baptizavit, et post eam mille, et sexaginta homines educta e saxo per ingens miraculum aquarum copia. His in rabiem actus Polimius sancto Episcopo caput abscidit. Quo facto truncus ejus mirabiliter erectus abjectam humo proprium caput tollens manibus per spatium tercentorum passuum ad Oratorium portavit. Unde ad Templum maximum translatum est, ubi magna religione Asculani populi, concursa exterorum hanc usque in diem colitur. Inci-

dit ejus beata mors durante persecutione Diocletiani.

℟. Stola jucunditatis induit eum Dominus: * Et coronam pulchritudinis posuit super caput ejus.

℣. Cibavit illum Dominus pane vitæ, et intellectus: et aqua sapientiæ salutaris potavit illum. Et coronam. Gloria Patri. Et coronam.

In tertio Nocturno Homil. S. Gregorii Pp. In Evangelio. Si quis, de eod. Com. primo loco.

Ante advent. Lect. IX. legitur de Homilia Vigil. S. Andreæ Apost. et de ea fit commem. in Laudibus.

Ad Laud. fit commem. S. Saturnini Mart.

Antiphona. Iste sanctus. ℣. Gloria, et honore, *ut in primis Vesperis, de Communi unius Martyris.*

Oratio. Deus, qui nos, *ut in proprio.*

Vesp. de S. Andrea Apost. et comm. præc.

Die iv. Decembris.

In Festo S. Barbaræ Virg. et Mart. semid. Omnia de Commu. Virg. præter ea quæ hic sunt propria.

Oratio.

Deus, qui inter cetera potentiæ tuæ miracula, etiam in sexu fragili victoriam martyrii contulisti: concede propitius, ut qui Beatæ Barbaræ Virginis et Martyris tuæ natalitia colimus, per ejus ad te exempla gradiamur. Per Dominum etc.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.

In II. Noct.

Lectio IV.

Barbara Virgo Nicomediensis, ob insignem corporis elegantiam a Dioscoro Patre nobilissimo viro in turrim inclusa, ab omnium oculis arcetur; ubi multa secum pie religioseque meditata, tanto amore Chri-

stianæ Religionis exarsit, ut non modo nuptias a Patre oblatas respuerit; verum etiam se Christum colere professa, nefarium Idolorum cultum magna libertate perstrinxit. ℟. Propter veritatem.

Lectio V.

Dioscorus ita filiæ verbis excanduit, ut eam Præsidi Marciano, quod a proposito non desisteret, excruciandam tradiderit. Is illam primum blanditiis, præmiis propositis et honoribus, ad paternæ superstitionis cultum est conatus adducere. Cum vero a Fidei constantia nullis verborum illecebris deduci posset, omnis tormentorum acerbitas in eam convertitur. Nervis enim bubalis gravissime cæsa, in obscurissimum carcerem detruditur: ubi, etsi omni humana ope destituta, divinitus tamen curata est.

℟. Dilexisti justitiam.

Lectio VI.

Quod ubi senserunt Christianæ fidei hostes, eo furoris atque dementiæ progressi sunt, ut in eam et carceris maceratione, et lampadum adustione, et mamillarum præcisione suam omnem crudelitatem deprompserint. Neque tamen his contentus Dioscorus, paternæ charitatis oblitus, filiæ sua manu caput amputare non dubitavit; cujus anima in Cœlum ad duplicem virginitatis et martyrii palmam evolavit.

℟. Afferentur Regi.

In III. Noct. Homil. in Evang. Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, *ut in commu. Virg.*

Die x. Decembris.

Officium in festo Translationis Almae Domus Beatae Mariae Virg. Duplex majus.

Ad Vesperas. Antiphona. Domum tuam, *cum*

reliquis de laudibus. Psal. Dixit Dominus, *et reliqua de officio parvo B. M. V.*

Capitulum Eccli. 24.

In omnibus requiem quæsivi, et in hæreditate Domini morabor. Tunc præcepit, et dixit mihi Creator omnium; et qui creavit me, requievit in tabernaculo meo.

Hymnus. Ave maris stella, *pro ut in officio parvo B. Mariae Virginis.*

℣. Hæc est domus Domini firmiter ædificata.

℟. Bene fundata est supra firmam petram.

Ad Magnificat Antiphona.

Sanctificavit Dominus tabernaculum suum: quia hæc est domus Dei, in qua invocabitur nomen ejus, de quo scriptum est. Et erit nomen meum ibi, dicit Dominus.

Oratio.

Deus, qui beatæ Mariæ Virginis domum per incarnati Verbi mysterium misericorditer consecrasti, eamque in sinu Ecclesiæ tuæ mirabiliter collocasti: concede; ut segregati a tabernaculis peccatorum, digni efficiamur habitatores Domus sanctæ tuæ. Per eumdem Dominum nostrum.

Et fit commem. Feriae, ac S. Melchiadis Papae, et Mart.

Ad Matutinum, Invitatorium. Salvatorem mundi in Domo Virginis de Spiritu Sancto conceptum, * Venite adoremus. *Psal.* Venite.

Hymn. Cælestis Urbs, *ut in festo Dedicationis Ecclesiae.*

In primo Nocturno.

Antiphona. Elevata est magnificentia tua super cœlos.

Psal. Domine Dominus noster, *cum rel. ut in officio parvo B. M. V.*

Antiphona. In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tamquam sponsus procedens de thalamo suo.

Psal. Cœli enarrant.

Antiphona. Quis ascendet in montem Domini? aut quis stabit in loco sancto ejus? innocens manibus, et mundo corde.

Psal. Domini est Terra.

℣. Domum tuam, Domine, decet sanctitudo.

℟. In longitudinem dierum. Pater noster.

Lectio I. *Cap. VIII.*

De libro tertio Regum.

Stetit autem Salomon ante altare Domini in conspectu Ecclesiæ Israel, et expandit manus suas in Cœlum, et ait: Ergone putandum est quod vere Deus habitet super terram? Si enim cœlum, et cœli cœlorum te capere non possunt, quanto magis Domus hæc, quam ædificavi? Sed respice ad orationem servi tui, et ad preces ejus, Domine Deus meus: audi hymnum, et orationem, quam servus tuus orat coram te hodie, ut sint oculi tui aperti super Domum hanc nocte ac die; super Domum, de qua dixisti: Erit nomen meum ibi: ut exaudias deprecationem servi tui, et populi tui Israel, quodcumque oraverint in loco isto: et exaudies in loco habitaculi tui in cœlo, et cum exaudieris, propitius eris.

℟. Vidi speciosam, sicut columbam ascendentem desuper rivos aquarum, cujus inæstimabilis odor erat nimis in vestimentis ejus: * Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium.

℣. Quæ est ista, quæ ascendit per desertum sicut virgula fumi, ex aromatibus myrrhæ, et thuris? Et sicut.

Lectio II.

Si fugerit populus tuus Israel inimicos suos (quia peccaturus est tibi) et agentes pœnitentiam, et con-

fitentes nomini tuo venerint, et oraverint, et deprecati te fuerint in Domo hac: exaudi in cœlo, et dimitte peccatum populi tui Israel, et reduces eos in terram, quam dedisti patribus eorum. Si clausum fuerit cœlum, et non pluerit propter peccata eorum, et orantes in loco isto pœnitentiam egerint nomini tuo, et a peccatis suis conversi fuerint propter afflictionem suam: exaudi eos in cœlo, et dimitte peccata servorum tuorum, et populi tui Israel, et ostende eis viam bonam, per quam ambulent, et da pluviam super terram tuam, quam dedisti populo tuo in possessionem.

℟. Quæ est ista, quæ ascendit, sicut aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, * Terribilis, ut castrorum acies ordinata?

℣. Filia Sion, tota formosa, et suavis es, pulchra ut luna, electa ut Sol. Terribilis.

Lectio III.

Si quis cognoverit plagam cordis sui, et expanderit manus suas in Domo hac, tu exaudies in cœlo in loco habitationis tuæ, et repropitiaberis, et facies, ut des unicuique secundum omnes vias suas, sicut videris cor ejus (quia tu nosti solus cor omnium filiorum hominum) ut timeant te cunctis diebus, quibus vivunt super faciem terræ, quam dedisti patribus nostris. Insuper et alienigena, qui non est de populo tuo Israel, cum venerit de terra longinqua propter nomen tuum (audietur enim nomen tuum magnum, et manus tua fortis, et brachium tuum extensum ubique); cum venerit ergo, et oraverit in hoc loco, tu exaudies in cœlo, in firmamento habitaculi tui, et facies omnia, pro quibus invocaverit te alienigena, ut discant universi populi terrarum nomen tuum timere, sicut populus tuus Israel, et probent, quia nomen tuum invocatum est super Domum hanc.

℟. Quæ est ista, quæ processit sicut Sol, et formosa tamquam Jerusalem? * Viderunt eam filiæ Sion, et beatam dixerunt, et reginæ laudaverunt eam.

℣. Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. Viderunt. Gloria Patri. Viderunt.

In secundo Nocturno.

Antiphona. Diffusa est gratia in labiis tuis, propterea benedixit te Deus in æternum, et in sæculum sæculi.

Psal. Eructavit.

Antiphona. Sanctificavit tabernaculum suum Altissimus.

Psal. Deus noster.

Antiphona. Homo natus est in ea, et ipse fundavit eam Altissimus.

Psal. Fundamenta ejus.

℣. Domine dilexi decorem domus tuæ.

℟. Et locum habitationis gloriæ tuæ. Pater noster.

Lectio IV.

Sermo S. Bernardi Abbatis.

Sapientia, quæ Dei erat, et Deus erat, de sinu Patris ad nos veniens ædificavit sibi domum, ipsam scilicet Matrem suam Virginem Mariam, in qua septem columnas excidit. Quid est in ea septem columnas excidere, nisi ipsam dignum sibi habitaculum fide et operibus præparare? nimirum ternarius numerus ad fidem propter sanctam Trinitatem, quaternarius pertinet ad mores propter quatuor principales virtutes. Quod autem in beata Maria sancta Trinitas fuerit, fuerit dico, per præsentiam majestatis, ubi solus Filius erat per susceptionem humanitatis, testatur Nuntius cœlestis, qui ei arcana mysteria reserans, ait: Ave gratia plena, Dominus tecum; et post pauca: Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ecce habes

Dominum, habes virtutem Altissimi, habes Spiritum Sanctum, habes Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum.

℟. O quam metuendus est locus iste! * Vere non est hic aliud, nisi domus Dei, et porta cœli.

℣. Hæc est domus Domini firmiter ædificata, bene fundata est supra firmam petram. Vere.

Lectio V.

Utrum autem, et quatuor principales virtutes, tamquam quatuor columnas possederit, inquisitione dignum videtur. Primum ergo videamus, an fortitudinem habuerit, quæ nimirum virtus quomodo illi abesse potuit, quæ, abjectis sæcularibus pompis, spretisque voluptatibus carnis, soli Deo in virginitate vivere proposuit? Ni fallor hæc Virgo est, quæ apud Salomonem legitur: Mulierem fortem quis inveniet? procul, et de ultimis finibus pretium ejus. Porro, quod temperans, et justa fuerit, ex Angeli collocutione, et sui ipsius responsione luce clarius comprobamus. Salutata quippe tam venerabiliter ab Angelo: Ave gratia plena, Dominus tecum; non se extulit, quasi quæ ex singulari gratiæ privilegio benediceretur, sed siluit: et qualis esset insolita hæc salutatio secum cogitavit. Qua in re, quid, nisi temperans fuit? At vero, cum de cœlestibus mysteriis ab eodem Angelo doceretur, diligenter quæsivit; quomodo conciperet et pareret, quæ virum utique non cognosceret, et in hoc sine dubio prudens extitit.

℟. Fundata est domus Domini supra verticem montium: et exaltata est super omnes colles: * Et venient ad eam omnes gentes, et dicent: Gloria tibi Domine.

℣. Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos. Et venient.

Lectio VI.

Justitiæ autem præsefert insigne, ubi se ancillam Domini confitetur, nam quod justorum sit confessio

testatur, qui ait: Verumtamen justi confitebuntur nomini tuo. Fuit igitur beata Virgo Maria fortis in proposito, temperans in silentio, prudens in interrogatione, justa in confessione. His itaque quatuor morum columnis, et tribus fidei prædictis extruxit in ea sibi domum Sapientia cœlestis, quæ adeo mentem ejus replevit, ut de plenitudine mentis fæcundaretur et caro. Ipsius autem Virginis natalis domus divinis mysteriis consecrata, Angelorum ministerio ab Infidelium potestate, in Dalmatiam prius, deinde in Agrum Lauretanum Picenæ Provinciæ translata fuit, sedente Sancto Cælestino quinto: eamdemque ipsam esse, in qua Verbum Caro factum est, et habitavit in nobis, tum Pontificiis diplomatibus, et celeberrima totius Orbis veneratione, tum continua miraculorum virtute, et cœlestium beneficiorum gratia comprobatur. Quibus permotus Innocentius duodecimus, quo ferventius erga Matris amantissimæ cultum fidelium memoria excitaretur, ejusdem Sanctæ Domus Translationem anniversaria solemnitate in tota Piceni Provincia veneratam, Missa etiam et Officio proprio celebrari præcepit.

℞. Domus mea domus orationis vocabitur, dicit Dominus: in ea omnis qui petit, accipit, et qui quærit, invenit: * Et pulsanti aperietur.

℣. Petite, et accipietis, quærite, et invenietis. Et. Gloria Patri. Et pulsanti.

In tertio Nocturno.

Antiphona. Tollite hostias, et introite in atria ejus, adorate Dominum in aula sancta ejus.

Psal. Cantate Domino canticum novum.

Antiphona. Viderunt omnes populi gloriam ejus.

Psal. Dominus regnavit.

Antiphona. Cantate Domino canticum novum, quia mirabilia fecit Dominus Alleluja.

Psal.

Psal. Cantate Domino canticum novum: * Quia.
℣. Domum tuam, Domine, decet sanctitudo.
℟. In longitudinem dierum. Pater noster.

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio VII. *Cap. 1. 26.*

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen Virginis Maria. Et reliqua.

Homilia Sancti Bernardi Abbatis.

Ex homilia 1. super missus est.

Quæ est hæc Virgo, tam venerabilis, ut salutetur ab Angelo, tam humilis, ut desponsata sit Fabro? Pulchra permixtio virginitatis et humilitatis; nec mediocriter placet Deo illa anima, in qua et humilitas commendat virginitatem, et virginitas exornat humilitatem; sed quanta, putas, veneratione digna est, in qua humilitatem exaltat fœcunditas, et partus consecrat virginitatem? Audis virginem, audis humilem? laudabilis virtus virginitas, sed magis necessaria humilitas: illa consulitur, ista præcipitur.

℟. Diffusa est gratia in labiis tuis: * Propterea benedixit te Deus in æternum.

℣. Myrrha, et gutta, et cassia a vestimentis tuis, a domibus eburneis, ex quibus te delectaverunt filiæ Regum in honore tuo. Propterea.

Ex Homilia 2. super eodem loco.

Lectio VIII.

Missus est, inquit, Angelus ad Virginem: virginem carne, virginem mente, virginem professione, virginem denique, qualem describit Apostolus, mente, et corpore sanctam: nec noviter, nec fortuito inventam, sed a sæculo electam, ab Altissimo præcognitam, et sibi præparatam, ab Angelis servatam, a Patribus præfiguratam, a Prophetis promissam:

ut pauca loquar de pluribus, quam sibi aliam prædixisse Deus videtur, quando ad serpentem ait: Inimicitias ponam inter te et mulierem? Et si adhuc dubitas, an de Maria dixerit, audi quod sequitur: Ipsa conteret caput tuum: cui hæc servata victoria est, nisi Mariæ?

℟. Beata es Virgo Maria Dei Genitrix, quæ credidisti Domino, perfecta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: Ecce exaltata es super choros Angelorum. * Intercede pro nobis ad Dominum Deum nostrum.

℣. Ave Maria gratia plena Dominus tecum. Intercede. Gloria Patri. Intercede.

Ex Homilia 3. super eodem loco.

Lectio IX.

Et ingressus Angelus ad eam dixit: Ave gratia plena, Dominus tecum. Quo ingressus ad eam? Puto in Sacrarium pudici cubiculi, ubi illa fortassis clauso super se ostio orabat Patrem in abscondito. Solent Angeli adstare orantibus, et delectari in his, quos vident levare puras manus in oratione. Holocaustum sanctæ devotionis gaudent se offerre Deo in odorem suavitatis. Mariæ autem orationes quantum placuerint in conspectu Altissimi, Angelus indicavit, qui ingressus ad eam tam reverenter salutavit. Te Deum laudamus.

AD LAUDES

Et per Horas.

Antiphona. Domum tuam, Domine, decet sanctitudo in longitudinem dierum.

Psal. Dominus regnavit. *Cum reliquis de laudibus.*

Antiphona. Domus mea domus orationis vocabitur; in ea omnis, qui petit accipit; et qui quærit invenit: et pulsanti aperietur.

Antiphona. Propter domum Domini Dei nostri, quæsivi bona tibi.

Antiphona. Domine Deus, exaltasti super terram habitationem meam.

Antiphona. Domum majestatis meæ, et locum pedum meorum glorificabo.

Capitulum. Eccli. 24.

In omnibus requiem quæsivi, et in hæreditate Domini morabor. Tunc præcepit, et dixit mihi Creator omnium: et qui creavit me, requievit in tabernaculo meo.

Hymnus.

Alto ex Olympi vertice
Summi Parentis Filius,
Ceu monte desectus lapis
Terras in imas decidens,
Domus supernæ, et infimæ
Utrumque junxit angulum.
Sed illa sedes Cœlitum
Semper resultat laudibus,
Deumque Trinum et Unicum
Jugi canore prædicat:
Illi canentes jungimur
Almæ Sionis æmuli.
Hæc templa, Rex Cœlestium,
Imple benigno lumine,
Huc o rogatus adveni,
Plebisque vota suscipe,
Et nostra corda jugiter
Perfunde cœli gratia.
Hic impetrent Fidelium
Voces, precesque supplicum
Domus beatæ munera,
Partisque donis gaudeant:
Donec soluti Corpore
Sedes beatas impleant.
Decus Parenti debitum
Sit usquequaque Altissimo,

Natoque Patris unico,
Et inclyto Paraclito,
Cui laus, potestas, gloria
Æterna sit per sæcula. Amen.

℣. Introibimus in tabernaculum ejus.

℟. Adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus.

Ad Benedictus Antiphona.

Ecce tabernaculum Dei cum hominibus, et habitabit cum eis, et ipsi populus ejus erunt, et ipse Deus cum eis erit eorum Deus.

Oratio.

Deus, qui beatæ Mariæ Virginis Domum per incarnati Verbi mysterium misericorditer consecrasti, eamque in sinu Ecclesiæ tuæ mirabiliter collocasti: concede, ut segregati a tabernaculis peccatorum, digni efficiamur habitatores Domus sanctæ tuæ. Per eumdem Dominum.

Et fit commemoratio Feriæ, ac S. Melchiadis Papæ, et mart.

Ad Primam.

In ℟. brevi dicitur ℣. Qui natus es de Maria Virgine.

Ad Tertiam.

Antiphona. Domus mea.

Capitulum. In omnibus requiem quæsivi.

℟. *br.* Hic Domus Dei est: * Et porta cœli. Hic Domus.

℣. Et vocabitur aula Dei. Et. Gloria Patri. Hic Domus.

℣. Domine dilexi decorem domus tuæ.

℟. Et locum habitationis gloriæ tuæ.

Ad Sextam.

Antiphona. Propter Domum Domini.

Capitulum Eccli. 24.

Et sic in Sion firmata sum, et in civitate sanctificata similiter requievi, et in Jerusalem potestas mea.

Et radicavi in populo honorificato, et in parte Dei mei hæreditas illius, et in plenitudine Sanctorum detentio mea.

℟. *br.* Domine, * Dilexi decorem domus tuæ. Domine.

℣. Et locum habitationis gloriæ tuæ. Dilexi. Gloria Patri. Domine.

℣. Domum tuam, Domine, decet sanctitudo.

℟. In longitudinem dierum.

Ad Nonam.

Antiphona. Domum majestatis meæ.

Capitulum. Eccli. 24.

In plateis sicut cinnamomum, et balsamum aromatizans odorem dedi, quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris.

℟. *br.* Domum tuam, Domine, * Decet sanctitudo. Domum tuam.

℣. In longitudinem dierum, decet sanctitudo. Gloria Patri. Domum.

℣. Hic Domus Dei est, et porta cœli.

℟. Et vocabitur Aula Dei.

In secundis Vesperis omnia, ut in primis, præter Antiphonam, ut sequitur.

Ad Magnificat. Antiphona.

O quam metuendus est locus iste! Vere non est hic aliud, nisi domus Dei, et porta cœli.

Oratio ut supra.

Die xiv. Decembris.

In Festo S. Agnelli Abb. dupl. Omnia de commu. Conf. non Pont.

Oratio.

Deus, qui nos per Beatum Agnellum, salutiferæ Crucis Vexillo, a Barbarorum incursibus liberasti:

te humiliter deprecamur, ut ejusdem præsidio, ab omnibus invisibilium hostium insidiis eruamur. Per Dominum.

Lect. I. Noct. de commu. Justus etc.

In II. Noct.

Lectio IV.

Agnellum Neapolitanæ Urbis Tutelarem Parentes diu steriles a Cælitum Regina impetrarunt; a qua etiam in futuræ mansuetudinis præsagium, hoc nomine Puerum appellandum didicerunt. Editus in lucem, atque a Matre ad Ecclesiam allatus, post vicesimum a partu diem, Angelica Salutatione Beatam Virginem clara voce salutavit. Decimum quintum annum agens, relicta paterna domo, ad speluncam Urbi proximam se contulit, ut Deo liberius famularetur: mortuis deinde parentibus, Xenodochium hereditario patrimonio construxit: et ut erat charitate ferventissimus, se suaque omnia ægrotorum ministerio addixit. ℟. Honestum fecit.

Lectio V.

Cum autem ejus sanctitatis fama prodigiis illustrata longius diffunderetur, ac plurimi ad eum in dies confluerent, nominis sui celebritatem exosus, asperrimos in montes secessit, verus divini Agni sectator; ubi solis herbis et aqua contentus aliquandiu vixit. Sed cælesti monitu ad pristinum rediit Xenodochium; et in Cænobio a Sancto Gaudioso Episcopo Bithiniensi haud procul extructo, monasticam vitam duxit; cui etiam per aliquot annos sanctissime præfuit. Demum fama miraculorum vitæque innocentia illustris; postquam ad Aras Sacris esset operatus, obdormivit in Domino decimo nono Kalendas Januarii ætatis anno sexagesimo primo, Mauritio imperante.

℟. Amavit eum Dominus.

Lectio VI.

Sacrum corpus Fortunatus tunc temporis Neapolitanus Antistes, accersitis finitimis Episcopis, in Æde Beatissimæ Virginis, Sancti Agnelli nomine postea insignita, summo cum honore, maximaque Populi frequentia sepeliendum curavit. Porro ob innumera in suam Urbem collata beneficia, illud præcipue quod sæpe fuerit cum Crucis Vexillo visus Civitatem obsessam ab hostibus liberare, superque eam manum protendere: Neapolitani Cives quotannis, die illi sacro, ejus Ecclesiam solemni ac publica supplicatione adeunt; et Agnellum suum, ut vere Patriæ Parentem ac Tutelarem, singulari celebratione venerantur. ℟. Iste Homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Ecce nos relinquimus omnia, *de comm. Abbatum.*

DIE XVI. DECEMBRIS.

In Solemnitate Patrocinii S. Januarii Episc. et Mart. dupl. Omnia sumuntur ex die festo ejusdem, die 19. Septembris in hoc libello pag. 284. In I. Noct. Lect. de script. occurr.

Si autem fuerit in Quatuor Temp. Lect. erunt A Mileto, *de commu. unius Mart. Reliqua omnia ex Festo prædicto.*

Similiter quando fit Offic. S. Januarii Episc. et Mart. semel in mense semid. Omnia ut notatur supra.

Die xviii. Decembris.

In festo Expectationis Partus B. Mariae Virg. Duplex majus.

Ad Vesperas.

Antiphona. Missus est Gabriel Angelus, *cum reliquis de laudibus. Psal.* Dixit Dominus. *Psal.* Laudate pueri. *Psal.* Lætatus sum. *Psal.* Nisi Dominus. *Psal.* Lauda Jerusalem, *ut in officio Beatae Mariae Virginis.*

Capitulum. Isaiae XI.

Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet. Et requiescet super eum Spiritus Domini.

Hymnus.

Creator alme siderum,
Æterna lux credentium,
Jesu Redemptor omnium,
Intende votis supplicum.
Qui dæmonis ne fraudibus
Periret orbis, impetu
Amoris actus, languidi
Mundi medela factus es.
Commune, qui mundi nefas
Ut expiares, ad Crucem
E Virginis sacrario
Intacta prodis victima.
Cujus potestas gloriæ,
Nomenque cum primum sonat;
Et cœlites, et inferi
Tremente curvantur genu.
Te deprecamur ultimæ
Magnum diei judicem

Armis supernæ gratiæ.
Defende nos ab hostibus.
Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In sæculorum sæcula. Amen.

℣. Ave Maria, gratia plena.
℟. Dominus tecum.

Ad Magnificat.

Antiphona. Spiritus Sanctus in te descendet Maria: ne timeas, habebis in utero filium Dei, alleluja.

Oratio.

Deus, qui de beatæ Mariæ Virginis utero, Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti: præsta supplicibus tuis, ut qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem Dominum.

Et fit commem. Adventus, Antiphona. O

Ad Matutinum. Invitatorium.

Ave Maria, gratia plena: * Dominus tecum.

Psal. Venite exultemus.

Hymnus.

Verbum supernum prodiens
E Patris æterni sinu
Qui natus Orbi subvenis,
Labente cursu temporis.
Illumina nunc pectora,
Tuoque Amore concrema:
Ut cor caduca deserens
Cœli voluptas impleat.
Ut, cum Tribunal Judicis
Damnabit igni noxios,
Et vos amica debitum
Vocabit ad cœlum pios.

Non esca flammarum nigros
Volvamur inter turbines,
Vulta Dei, sed compotes
Cœli fruamur gaudiis.
Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio,
Sancto simul Paraclito,
In sæculorum sæcula. Amen.

In primo Nocturno.

Antiphona. Ecce Dominus noster cum virtute veniet, et illuminabit oculos servorum suorum, alleluja.

Psalm. Domine Dominus noster, *ut in officio parvo B. M. V.*

Antiphona. Rorate cœli desuper, et nubes pluant Justum: aperiatur terra, et germinet Salvatorem.

Psal. Cœli enarrant.

Antiphona. Ecce nomen Domini de longinquo: et claritas ejus replet orbem terrarum.

Psalm. Domini est terra.

℣. Ex Sion species decoris ejus.

℟. Deus noster manifeste veniet

Lectio I. Cap. VII.

De Isaia Propheta.

Et adjecit Dominus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi signum a Domino Deo tuo in profundum inferni, sive in excelsum supra. Et dixit Achaz: Non petam, et non tentabo Dominum. Et dixit: audite ergo domus David: Numquid parum vobis est, molestos esse hominibus, quia molesti estis et Deo meo? Propter hoc dabit Dominus ipse vobis signum. Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel. Butyrum et mel comedet, ut sciat reprobare malum, et eligere bonum.

℟. Non auferetur Sceptrum de Juda, et dux de femore ejus, donec veniat, qui mittendus est: * Et ipse erit expectatio Gentium.

℣. Pulchriores sunt oculi ejus vino: et dentes ejus lacte candidiores. Et ipse.

Lectio II. Cap. XI

Et egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet. Et requiescet super eum Spiritus Domini: Spiritus sapientiæ, et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini. Non secundum visionem oculorum judicabit neque secundum auditum aurium arguet: sed judicabit in justitia pauperes, et arguet in æquitate pro mansuetis terræ: et percutiet terram virga oris sui; et spiritu labiorum suorum interficiet impium; Et erit justitia cingulum lumborum ejus: et fides cinctorium renum ejus.

℟. Orietur stella ex Jacob et consurget homo de Israel, et confringet omnes duces alienigenarum: * Et erit omnis terra possessio ejus.

℣. De Jacob erit, qui dominabitur, et perdet reliquias civitatis. Et erit.

Lectio III. Cap. XXXV.

Lætabitur deserta et invia, et exultabit solitudo, et florebit quasi lilium, Germinans germinabit, et exultabit lætabunda et laudans: gloria Libani data est ei, decor Carmeli et Saron: ipsi videbunt gloriam Domini, et decorem Dei nostri. Confortate manus dissolutas, et genua debilia roborate. Dicite pusillanimis: Confortamini, et nolite timere: ecce Deus vester ultionem adducet retributionis: Deus ipse veniet, et salvabit vos. Tunc aperientur oculi cæcorum, et aures surdorum patebunt. Tunc saliet sicut cervus claudus, et aperta erit lingua mutorum: quia scissæ sunt in deserto aquæ, et torrentes in solitudine. Et quæ erat arida, erit in stagnum; et sitiens in fontes aquarum.

℟. Descendet Dominus sicut pluvia in vellus: orietur in diebus ejus justitia: * Et abundantia pacis.

℣. Et adorabunt eum omnes reges: omnes Gentes servient ei. Et abundatia. Gloria Patri. Et.

In secundo Nocturno.

Antiphona. De Sion exibit lex, et verbum Domini de Jerusalem.

Psalm. Eructavit, *ut in Commune Virginum.*

Antiphona. Ecce Deus noster, expectavimus eum, et salvabit nos, alleluja.

Psalm. Deus noster.

Antiphona. Dominus veniet occurrite illi, dicentes: Magnum principium, et regni ejus non erit finis: Deus, Fortis, Dominator, Princeps pacis, alleluja.

Psalm. Magnus Dominus.

℣. Egredietur virga de radice Jesse.

℟. Et flos de radice ejus ascendet.

Sermo S. Ildephonsi Archiepiscopi Toletani.

Lectio IV.

Ex lib. de. Virginitate B. M. V.

Domina mea, atque dominatrix mea, dominans mihi, mater Domini mei, ancilla Filii tui, genitrix factoris mundi, te rogo, te oro, te quæso, ut habeam Spiritum Domini tui, spiritumque Filii tui, necnon et Spiritum Redemptoris mei, ut de te vera et digna sapiam; vera, et digna loquar; vera et digna quæcumque sunt, diligam. Tu enim es electa a Deo, assumpta a Deo, advocata a Deo, proxima Deo, adhærens Deo, conjuncta Deo; visitata ab Angelo, salutata ab Angelo, benedicta ab Angelo, beatificata ab Angelo; turbata in sermone, attonita in cogitatione, stupefacta in salutatione, admirata in dictorum annuntiatione.

℟. Ecce Virgo concipiet, et pariet filium, dicit

Dominus : * Et vocabitur nomen ejus Admirabilis, Deus, Fortis.

℣. Super solium David, et super regnum ejus sedebit in æternum. Et.

Lectio V.

Invenisse te apud Deum gratiam audis, et, ne timeas, juberis. Unde et tu fiducia roboraris, cognitione miraculorum instrueris, ad novitatem inauditæ gloriæ perveheris. De prole ab Angelo nuntiata es, et post fœtum integra, et pudica manes. Certa virginitas nobis proponitur, et nasciturum ex te sanctum Dei Filium, tibi ab Angelo evangelizatur: et quæ sit nascentis Regis potentia, mirabiliter intimatur. Quomodo fiat, quæris, de origine interrogas, de ratione perscrutaris, de experientia requiris, de ordine sciscitaris. Audi inauditum oraculum, considera inusitatum opus, animadverte incognitum arcanum, attende invisum factum: Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

℟. Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum: * Aperiatur terra, et germinet Salvatorem.

℣. Emitte Agnum, Domine, Dominatorem terræ, de petra deserti ad montem filiæ Sion. Aperiatur.

Lectio VI.

Tota invisibiliter Trinitas conceptionem operabitur in te, sola persona Filii Dei in corpore tuo nascitura carnem assumet de te. Ideoque quod concipietur ex te, quod nascetur ex te, quod prodiet ex te, quod germinabitur ex te, quod parturietur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Erit enim hic magnus, hic Deus virtutum, hic Rex omnium sæculorum, hic factor omnium rerum. Ecce beata tu inter mulieres, integra inter puerperas, Domina inter ancillas, Regina inter sorores. Ecce ex hoc beatam te dicent omnes generationes, beatam te noverunt omnes

cœlestes Virtutes, beatam te prædicant omnes Vates, beatam te celebrant omnes Nationes. Beata tu fidei nostræ, beata tu animæ nostræ, beata dilectionis nostræ, beata præconiis, et prædicationibus meis.

℟. Docebit nos Dominus vias suas, et ambulabimus in semitis ejus: * Quia de Sion exibit lex, et verbum Domini de Jerusalem.

℣. Venite, ascendamus ad montem Domini, et ad domum Dei Jacob. Quia Gloria Patri. Quia.

In tertio Nocturno.

Antiphona. Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum.

Psalm. Benedixisti Domine terram tuam: * avertisti captivitatem Jacob.

Remisisti iniquitatem plebis tuæ: * operuisti omnia peccata eorum.

Mitigasti omnem iram tuam: * avertisti ab ira indignationis tuæ.

Converte nos Deus salutaris noster; * et averte iram tuam a nobis.

Numquid in æternum irasceris nobis? * aut extendes iram tuam a generatione in generationem.

Deus tu conversus vivificabis nos: * Et plebs tua lætabitur in te.

Ostende nobis Domine misericordiam tuam: * et salutare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus: * quoniam loquetur pacem in plebem suam;

Et super Sanctos suos; * et in eos, qui convertuntur ad cor.

Verumtamen prope timentes eum salutare ipsius: * ut inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia, et veritas obviaverunt sibi: * justitia, et pax osculatæ sunt.

Veritas de terra orta est: * et justitia de cœlo prospexit.

Etenim Dominus dabit benignitatem : * et terra nostra dabit fructum suum.

Justitia ante eum ambulabit : * et ponet in via gressus suos. Gloria Patri.

Antiphona. Dominus dabit benignitatem, et terra nostra dabit fructum suum.

Antiphona. Ecce veniet Deus, et homo de domo David sedere in throno, alleluja.

Psalm. Fundamenta ejus in montibus sanctis : * diligit Dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob.

Gloriosa dicta sunt de te : * civitas Dei.

Memor ero Rahab, et Babylonis, * scientium me.

Ecce alienigenæ, et Tyrus, et populus Æthiopum : * hi fuerunt illic.

Numquid Sion dicet : Homo, et homo natus est in ea : * et ipse fundavit eam Altissimus?

Dominus narrabit in scripturis populorum, et principum ; * horum, qui fuerunt in eo.

Sicut lætantium omnium, * habitatio est in te. Gloria Patri.

Antiphona. Ecce veniet Deus, et homo de domo David sedere in throno, alleluja.

Antiphona. Annuntiate populis, et dicite : Ecce Deus Salvator noster veniet.

Psalm. Cantate Domino canticum novum : * cantate Domino omnis terra.

Cantate Domino, et benedicite nomini ejus : * annuntiate de die, in diem salutare ejus.

Annuntiate inter Gentes gloriam ejus : * in omnibus populis mirabilia ejus.

Quoniam magnus Dominus, et laudabilis nimis : * terribilis est super omnes deos.

Quoniam omnes dii Gentium dæmonia : Dominus autem cœlos fecit.

Confessio, et pulchritudo in conspectu ejus: * sanctimonia, et magnificentia in sanctificatione ejus.

Afferte Domino patriæ Gentium, afferte Domino gloriam, et honorem: * afferte Domino gloriam nomini ejus.

Tollite hostias, et introite in atria ejus: * adorate Dominum in atrio sancto ejus.

Commoveatur a facie ejus universa terra: * dicite in Gentibus, quia Dominus regnavit.

Etenim correxit orbem terræ, qui non commovebitur: * judicabit populos in æquitate.

Lætentur cœli, et exultet terra, commoveatur mare, et plenitudo ejus: * Gaudebunt campi, et omnia, quæ in eis sunt.

Tunc exultabunt omnia ligna sylvarum a facie Domini, quia venit: * quoniam venit judicare terram.

Judicabit orbem terræ in æquitate, * et populos in veritate sua. Gloria Patri.

Antiphona. Annuntiate populis, et dicite: Ecce Deus Salvator noster veniet.

℣. Egredietur Dominus de loco sancto suo.

℟. Veniet ut salvet populum suum.

Si hoc festum venerit in Feria IV. Quat. Temp. Adventus, loco sequentis Homiliae leguntur tres Lect. Hom. ejusdem Feriae quartae cum ℟. iis, quae hic assignantur.

Lectio VII. *Cap. I.*

Lectio Sancti Evangelii secundum Lucam.

In illo tempore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen virginis Maria. Et rèliqua.

Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri.

In Evangelio Lucae cap. I., et in Homiliis Hiemalibus de tempore Fer. IV. Quatuor Temporum mensis Decembris.

Ad

Ad Mariam Virginem Gabriel mittitur, qui Dei fortitudo nominatur; illum quippe nuntiare veniebat, qui ad debellandas aereas potestates humilis apparere dignatus est. De quo per Psalmistam dicitur: Dominus fortis et potens in prælio; et rursum, Dominus virtutum ipse est Rex gloriæ. Per Dei ergo fortitudinem nuntiandus erat, qui virtutum Dominus, et potens in prælio, contra potestates aereas ad bella veniebat. Et ingressus Angelus ad eam, dixit: Ave gratia plena: Dominus tecum: Benedicta tu in mulieribus. Bene gratia plena vocatur, quæ nimirum gratiam, quam nulla alia meruerat, assequitur: ut ipsum videlicet gratiæ concipiat, et generet Auctorem.

℟. Ave Maria, gratia plena: Dominus tecum: * Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi; quod enim ex te nascetur Sanctum, vocabitur Filius Dei.

℣. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Et respondens Angelus, dixit ei. Spiritus.

Benedictio. Cujus festum colimus, ipsa Virgo virginum intercedat.

Lectio VIII.

Ecce concipies in utero, et paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum. Jesus, Salvator, sive salutaris interpretatur: cujus Sacramentum nominis alloquens Joseph Angelus exposuit; ipse enim (inquiens) salvum faciet populum suum a peccatis eorum. Non ait, populum Israel, sed populum suum: hoc est, in unitatem fidei ex præputio, et circumcisione vocatum: quibus ex diversa parte vocatis, fieret unus pastor, et unum ovile. Hic erit magnus, et Filius Altissimi vocabitur: et dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus. Idem ergo Filius Altissimi, qui in utero virginali conceptus, et natus est. Idem homo in tempore creatus ex matre, qui Deus est an-

te tempora natus ex Patre. Si autem idem homo, qui Deus est; omittat Nestorius, hominem tantum dicere ex Virgine natum.

℟. Suscipe verbum virgo Maria, quod tibi a Domino per Angelum transmissum est: concipies, et paries Deum pariter, et hominem: * Ut benedicta dicaris inter omnes mulieres.

℣. Paries quidem filium, et virginitatis non patieris detrimentum: efficieris gravida, et eris mater semper intacta. Ut benedicta. Gloria Patri. Ut benedicta.

Lectio IX.

Ideoque et quod nascetur ex te Sanctum, vocabitur Filius Dei. Ad distinctionem nostræ sanctitatis, Jesus sanctus singulariter nasciturus asseritur. Nos quippe, etsi sancti efficimur, non tamen nascimur; quia ipsa naturæ corruptionis conditione constringimur, ut merito cum Propheta gementes singuli dicamus: Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in delictis peperit me mater mea. Ille autem solus veraciter sanctus est, qui ut ipsam conditionem naturæ corruptibilis vinceret, ex commixtione carnalis copulæ conceptus non est. Sanctum, inquit, vocabitur Filius Dei. Quid hic dicis Nestoriane, qui beatam Mariam Dei negans esse genitricem aperte niteris impugnare veritatem? Ecce Deum dixit superventurum, Dei Filium nasciturum. Quomodo ergo, aut Dei Filius Deus non est, aut quæ Deum edidit, quomodo Theotocos, idest, Dei genitrix non esse potest? Te Deum laudamus.

AD LAUDES

Et per Horas.

Antiphona. Missus est Gabriel Angelus ad Mariam virginem desponsatam Joseph.

Psalm. Dominus regnavit. *Cum reliquis de Dominica.*

Antiphona. Ave Maria, gratia plena: Dominus tecum: Benedicta tu in mulieribus, alleluja.

Antiphona. Ne timeas, Maria, invenisti gratiam apud Dominum: ecce concipies, et paries Filium, alleluja.

Antiphona. Dabit ei Dominus sedem David patris ejus, et regnabit in æternum.

Antiphona. Ecce ancilla Domini: fiat mihi secundum verbum tuum.

Capitulum. Isaiae XI.

Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet, et requiescet super eum Spiritus Domini.

Hymnus.

En clara vox redarguit
Obscura quæque personans:
Procul fugentur somnia:
Ab alto Jesus promicat.
Mens jam resurgat torpida,
Non amplius jacens humi:
Sidus refulget jam novum,
Ut tollat omne noxium.
En Agnus ad nos mittitur
Laxare gratis debitum:
Omnes simul cum lacrymis
Precemur indulgentiam.
Ut cum secundo fulserit,
Metuque mundum cinxerit,
Non pro reatu puniat,
Sed nos pius tunc protegat.
Virtus, honor, laus, gloria
Deo Patri cum Filio
Sancto simul Paraclito,
In saeculorum saecula. Amen.

℣. Spiritus Sanctus superveniet in te.
℟. Et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

Ad Benedictus.

Antiphona. Super solium David, et super regnum ejus sedebit in aeternum.

Oratio.

Deus, qui de beatae Mariae virginis utero, Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti: praesta supplicibus tuis; ut, qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. Per eumdem Dominum.

Deinde fit commemoratio Feriae.

Ad Primam in ℟. *brevi dicitur* ℣. Qui venturus es in Mundum.

Ad Tertiam.

Antiphona. Ave Maria, *ut in laudibus.*

Capitulum. Egredietur virga, *ut supra.*

℟. *breve.* Tu exurgens, Domine, * Misereberis Sion. Tu exurgens.

℣. Quia tempus miserendi ejus, quia venit tempus. Misereberis.

Gloria Patri. Tu exurgens.

℣. Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum.

℟. Aperiatur terra, et germinet Salvatorem.

Ad Sextam.

Antiphona. Ne timeas Maria.

Capitulum Isaiae VII.

Ecce virgo concipiet, et pariet filium, et vocabitur nomen ejus Emmanuel. Butyrum et mel comedet, ut sciat reprobare malum, et eligere bonum.

℟. *breve.* Rorate cœli desuper, * Et nubes pluant justum. Rorate.

℣. Aperiatur terra, et germinet Salvatorem. Et nubes.

Gloria Patri. Rorate.

℣. Emitte Agnum, Domine, Dominatorem terrae.

℟. De petra deserti ad montem filiae Sion.

Ad Nonam.

Antiphona. Ecce ancilla Domini.

Capitulum Isaiae XLV.

Rorate cœli desuper, et nubes pluant justum; aperiatur terra, et germinet Salvatorem; et justitia oriatur simul; ego Dominus creavi eum.

℟. *breve.* Emitte Agnum, Domine, * Dominatorem terrae. Emitte.

℣. De petra deserti ad montem filiae Sion. Dominatorem.

Gloria Patri. Emitte.

℣. Spiritus Sanctus superveniet in te.

℟. Et virtus Altissimi obumbrabit tibi.

In secundis vesperis omnia dicuntur ut in primis, praeter quintam Antiphonam, cujus loco dicitur.

Antiphona. De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Psalm. Memento, Domine David, * et omnis mansuetudinis ejus.

Sicut juravit Domino, * votum vovit Deo Jacob.

Si introiero in tabernaculum domus meae, * Si ascendero in lectum strati mei.

Si dedero Somnum oculis meis, * et palpebris meis dormitationem.

Et requiem temporibus meis: donec inveniam locum Domino, * tabernaculum Deo Jacob.

Ecce audivimus eam in Ephrata: * invenimus eam in campis silvae.

Introibimus in tabernaculum ejus: * adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus.

Surge Domine in requiem tuam, * tu et arca sanctificationis tuae.

Sacerdotes tui induantur justitiam: * et sancti tui exultent.

Propter David servum tuum, * non avertas faciem Christi tui.

Juravit Dominus David veritatem, et non frustrabitur eam: * de fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Si custodierint filii tui testamentum meum, * et testimonia mea haec, quae docebo eos.

Et filii eorum usque in saeculum, * sedebunt super sedem tuam.

Quoniam elegit Dominus Sion: * elegit eam in habitationem sibi.

Haec requies mea in saeculum saeculi: * hic habitabo, quoniam elegi eam.

Viduam ejus benedicens benedicam; * pauperes ejus saturabo panibus.

Sacerdotes ejus induam salutari: * et sancti ejus exultatione exultabunt.

Illuc producam cornu David, * paravi lucernam Christo meo.

Inimicos ejus induam confusione: * super ipsum autem efflorebit sanctificatio mea.

Gloria Patri.

Antiphona. De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.

Ad Magnificat.

Antiphona. O virgo virginum! quomodo fiet istud? quia nec primam similem visa es, nec habere sequentem. Filiae Jerusalem, quid me admiramini? Divinum est mysterium hoc, quod cernitis.

Oratio.

Deus, qui de beatae Mariae, *ut supra.*

Pro commem. Adventus.

Antiphona. O.

F i n i s.

CLERI REGII

In Utriusque Siciliae Regno.

Nuper Supplicanti Reverendissimo Archiepiscopo Melitenen. in Partibus, uti Ordinario Cleri Regii in Regno Siciliarum Sanctissimus Dominus Noster LEO XII. Pontifex Maximus, me infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario referente, potestatem fecit inserendi Kalendario Diœcesis Neapolitanæ, quo idem Clerus utitur, nonnulla Sanctorum Officia recitanda ab iis omnibus Clero prædicto adscriptis: sed quoniam in petitione aliqua vel prætermissa, vel per inadvertentiam aliter exposita, nonnulla etiam non satis clare indicata, ob quæ Kalendarium annuale recte ordinari nequit; idcirco Kalendarii ejusdem Director ad quamlibet ex animo prædicti Reverendissimi Archiepiscopi, et Cleri anxietatem tollendam, item Sanctitati Suæ supplicavit; quatenus petitioni denuo ut inferius efformatæ annuere dignaretur per prædictorum Officiorum Confirmationem, vel, quatenus opus sit, pro nova eorumdem Concessione. Factaque per me infrascriptum Sacrorum Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua Officia prædicta hactenus ab adscriptis Clero Regio recitata in universo utriusque Siciliæ Regno diebus, ac ritu assignatis approbavit, et confirmavit, et, quatenus opus fuerit de novo concessit: Sunt autem ut sequituri.

Feria III. post Dominicam Sexagesimæ: Sollemnis Commemoratio Passionis Domini Nostri Jesu Christi dup. primæ Classis cum Octava.

Feria VI. post Cineres: Sacratissimæ Spinæ Coronæ D. N. J. C. dup. maj.

Feria VI. post Dominicam primam Quadragesimæ

Sacror. Quinque Vulnerum D. N. J. C. dup. maj.
Feria VI. post Dominicam tertiam Quadragesimæ Pretiosissimi Sanguinis D. N. J. C. dup. maj.
Feria VI. post Dominicam quartam Quadragesimæ Sacræ Sindonis D. N. J. C. dup. maj.
Duodecima Februarii S. Ildephonsi Ep. et Conf. semidup.
Die IX. Aprilis Dedicatio Palatii Regiæ Cappellæ dupl. primæ Classis cum Octava.
Vigesima quartà dicti S. Boni Latronis cum Christo crucifixi dup.
Vigesima sexta dicti B. M. V. de Bono Consilio dup. maj.
Vigesima octava dicti S. Fidelis a Sigmaringa M. dup.
Decima quinta Maji SS. Cleti, et Marcellini Ep. et MM. semidup.
Vigesima quarta dicti B. M. V. titulo Auxilium Christianorum dup. maj.
Vigesima octava dicti S. Ubaldi Ep. et Conf. semidup.
Decima sexta Junii S. Francisci Regis Conf. dup.
Dominica III. Julii Festum Sanctissimi Redemptoris dup. secundæ Classis cum Octava.
Decima octava Augusti S. Rochi Conf. dup.
Secunda Octobris SS. Angelorum Custodum cum Octava.
Vigesima prima ejusdem SS. Dionysii, et Sociorum MM. semidup.
Vigesima secunda dicti S. Eduvigis Reg. Polon. semidup.
Vigesima sexta dicti B. Bonaventurae a Potentia Conf. dup.
Dominica II. post Kalendas Octobris Maternitatis B. M. V. dup. maj.

Dominica III. post Kalendas Octobris Puritatis Ejusdem dup. maj.

Dominica IV. post Kalendas Octobris B. M. V. Agonizantium dup. maj.

Vigesimasexta Novembris: S. Leopoldi Conf. dup.

Quarta Decembris: S. Barbaræ Virg. et Mart. dup.

Decima dicti. Translationis Almæ Domus Lauretanæ.

Vigesima Januarii in Castro Novo dumtaxat S. Sebastiani Martyris Titularis Parochialis Palatinæ dup. primæ Classis cum Octava, translato Festo S. Fabiani Papæ, et Martyris in diem 13 Februarii.

Annuit præterea, ut supra recensita Officia Passionis in casu occurrentiæ alterius Festi æqualis ritus, transferri valeant in alias Ferias proximiores non impeditas, intra tamen Quadragesimam. Quodque Festa Sanctissimi Redemptoris, Maternitatis, et Puritatis Beatæ Mariæ Virginis, ac Beatæ Mariæ Virginis Agonizantium si concurrant cum aliis Festis æqualis ritus, sed minoris dignitatis, his præferri valeant. Cætera autem Officia transferri indulsit in casu impedimenti ad proximiores dies non impeditos, Rubricarum servata Dispositione. Ac tandem Officio S. Fabiani Episc. et Martyris perpetuo assignavit pro Castro Novo diem 13 Februarii tamquam propriam sub ritu dup. min. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14 Dicembris 1824.

Ita reperitur in Actis, et Regestis Secretariæ Congregationis Sacrorum Rituum. In Fidem etc. Hac Die 13 Septembris 1830.

S. G. Fatali S. R. C. Secretarius.

**

INDEX

OFFICIORUM, QUÆ CONTINENTUR IN HOC LIBELLO.

JANUARIUS.

FEBRUARIUS.

MARTIUS.

APRILIS.

MAJUS.

JUNIUS.

JULIUS.

AUGUSTUS.

SEPTEMBER.

Octobris.

Novembris.

Decembris.

